

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

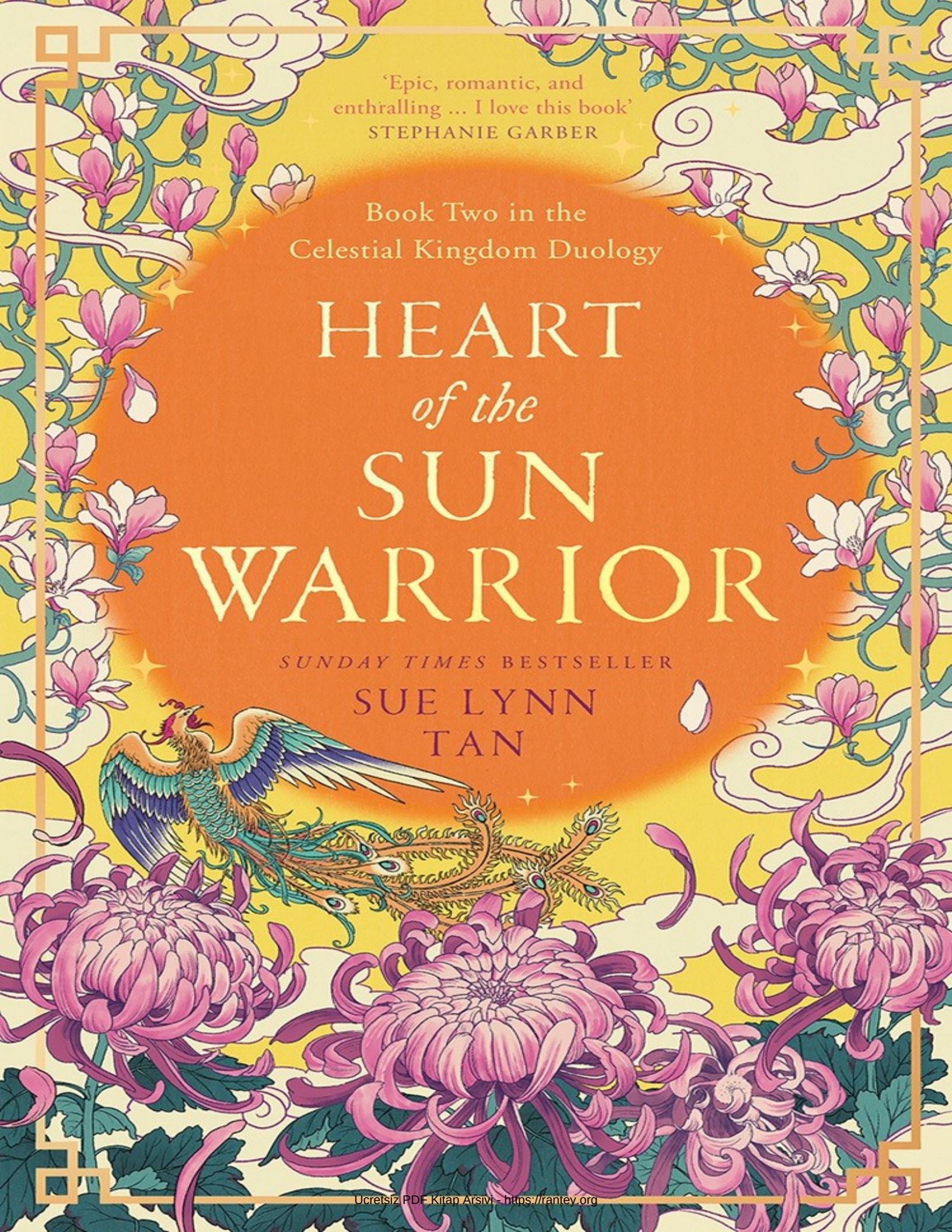
'Epic, romantic, and
enthalling ... I love this book'
STEPHANIE GARBER

Book Two in the
Celestial Kingdom Duology

HEART *of the* SUN WARRIOR

SUNDAY TIMES BESTSELLER

SUE LYNN
TAN

HEART
of the
UN
WARRIOR

SUE LYNN TAN

HARPER
Voyager

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Telif Hakkı

HarperVoyager
An imprint of
HarperCollinsPublishers Ltd
1 London Bridge Street
London SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

İlk olarak HarperCollinsPublishers Ltd 2022
tarafından yayımlanmıştır Telif Hakkı © Sue Lynn

Tan 2022

Kapak ve iç illüstrasyonların telif hakkı © Jason Chuang
Art 2022

Kapak tasarımı © HarperCollinsPublishers Ltd 2022

Sue Lynn Tan, bu eserin yazarı olarak tanımlanmanın
manevi hakkını savunmaktadır.

Bu kitabın katalog kopyası British Library'den temin
edilebilir.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen
isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün
eseridir. Gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik,
yaşayan ya da ölü, olaylar ya da yerler tamamen tesadüfidir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir.

Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins'in açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, aşağı yüklenemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

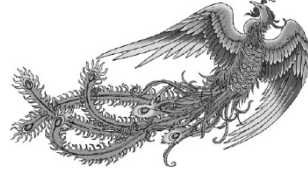
Kaynak ISBN: 9780008479343

E-kitap Baskısı © Kasım 2022 ISBN: 9780008479367

Sürüm: 2022-10-03

OceanofPDF.com

[Adanmışlık](#)

Kalplerinde söylenmemiş hayaller taşıyanlara

[OceanofPDF.com](#)

İçindekiler

[Kapak](#)
[Başlık](#)
[Sayfası Telif](#)
[Hakkı İthaf](#)
[Harita](#)

[Bölüm I](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)

[Bölüm II](#)

[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)

Bölüm III

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Dramatis

Personae

Teşekkür

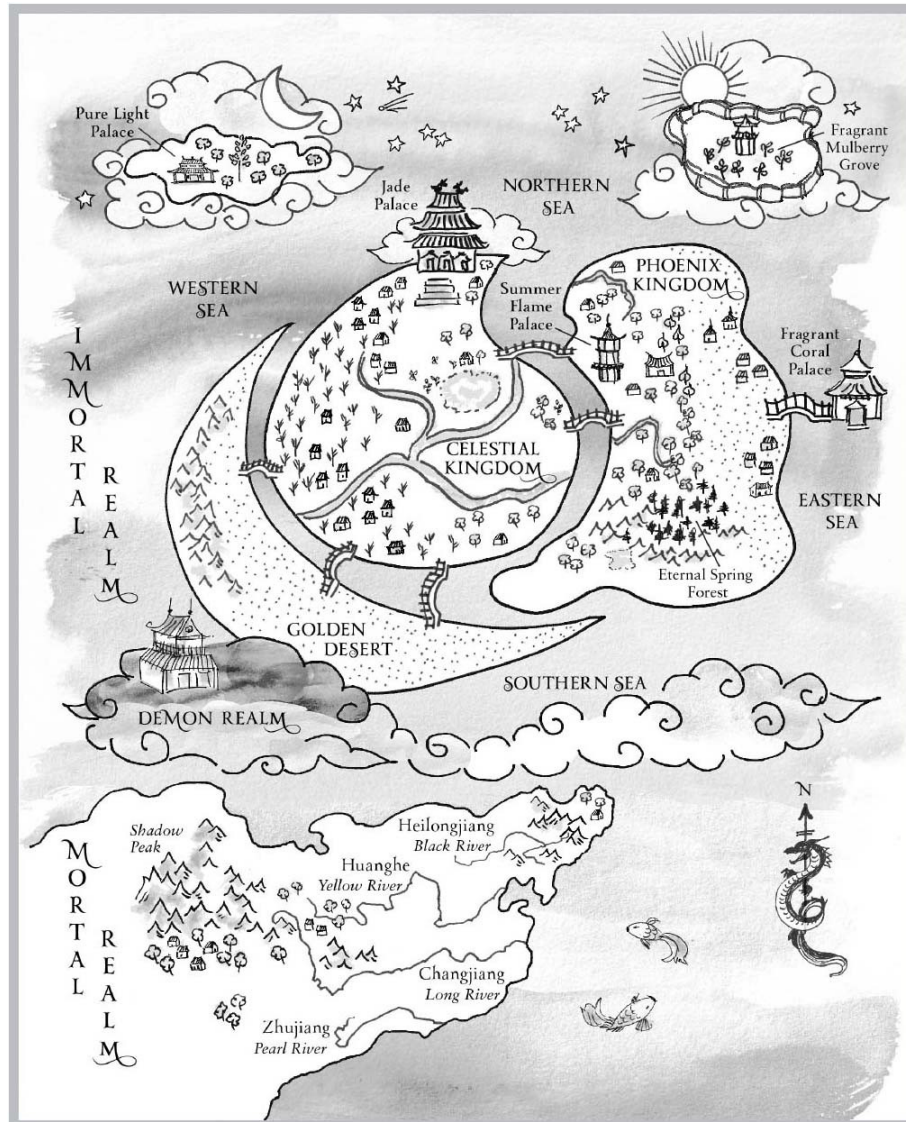
Ayrıca Sue Lynn Tan

tarafından Yayıncı

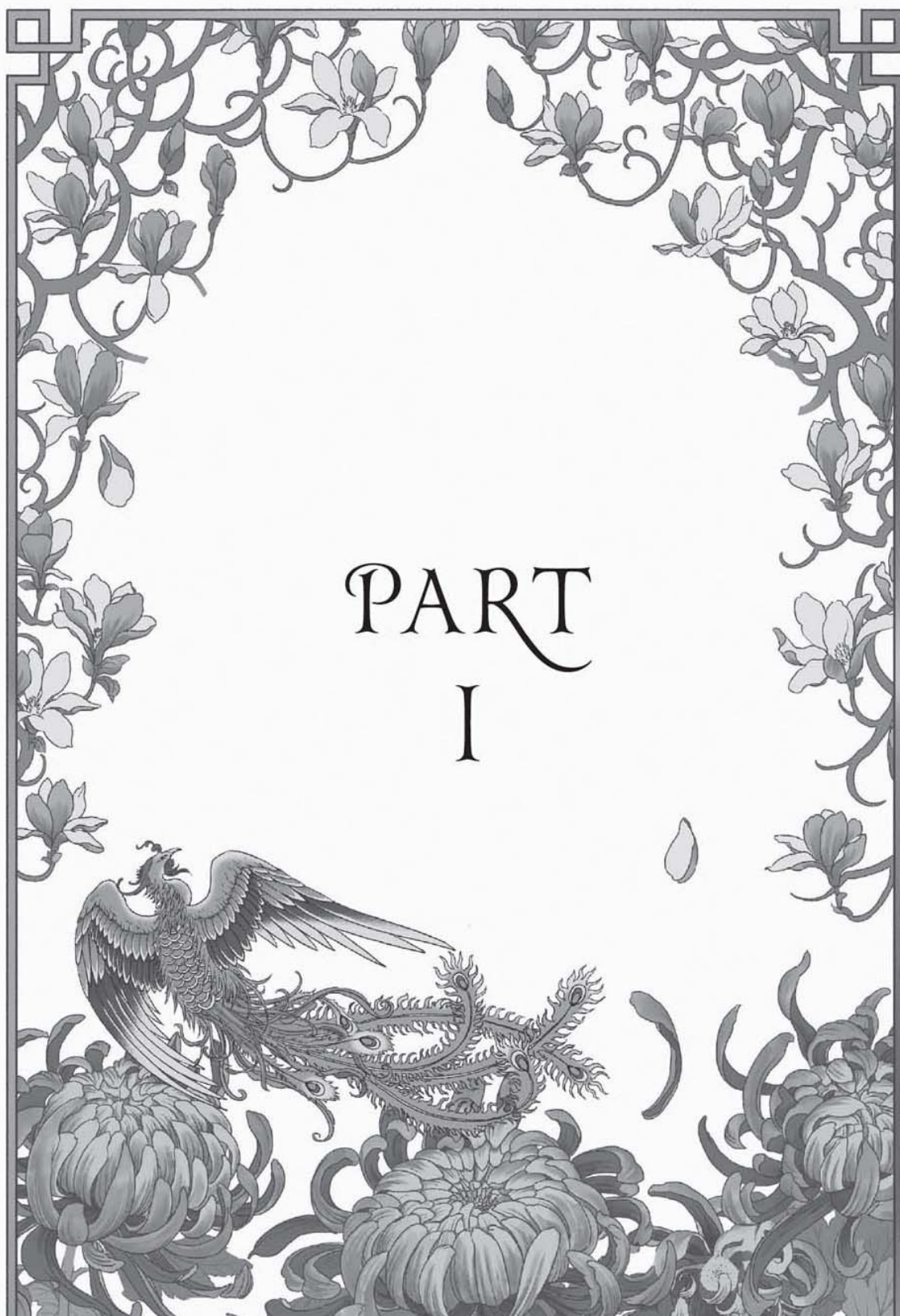
Hakkında

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Harita

PART
I

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Gece gökyüzünü karanlığa bürüyor, yeryüzüne gölgeler düşürüyordu. Ölümlüler için dinlenme zamanı olsa da, Ay'da işlerimiz daha yeni başlıyordu. Elimdeki odun parçasından kış beyazı alevler kıvrılıyordu. Çömelerek, yarı saydam taştan ve bükülmüş gümüş tellerden yapılmış fenerden kopan bir yaprağı fırçaladım. Dal parçasını fitile doğru indirdiğimde, bir tıslamayla alev aldı. Ayağa kalktım, cübbemdeki toprağı silkeliyordum. Önümde sıra sıra ışısız küreler uzanıyordu, üzerlerinde çiçek açan osmanthus kadar solgundular.

-Toplamda bin adet olan ay fenerleri, ısıltılarını aşağıdaki diyara yayacaklardı. Rüzgar ve yağmura rağmen, şafağın ilk nefesinde sönene kadar ışıkları hiç azalmayacaktı.

Fenerleri her yaktığımda, annem beni gayretli olmaya ve bu işi elle yapmaya teşvik ederdi. Ama ben onun sabrına sahip değildim. Böyle sessiz bir çalışmaya, huzura ve sakinliğe alışkın değildim. İçime doğru uzanarak, enerjimi kavradım.

Yaşam gücümde akan parlayan büyü. Alevler avucumdan dalgalanarak fenerlerin üzerine sıçradı ve yarısını alev alev yanıyorlardı. Yeteneğim Havadaydı ama Ateş de böyle zamanlarda işe yarardı. Yer şimdi yıldız tozu gibi parlıyordu,

ve aşığıdaki dünyada, ölümlüler başlarını gökyüzündeki kavisli ışık kamasına kaldırıyor olacaklardı, yüzü kısmen gizli.

Çok azı yarım ay hakkında şiir yazmış ya da onu resimlerinde ölümsüzleştirmişti - hilalin zarif kemerinden ya da kürenin mükemmel bütünlüğünden yoksundur. Hem aydınlığa hem de karanlığa tutunmuş ve ikisinin arasında bir yerde kaybolmuş. Ölümlü ve ölümsüz bir mirasın çocuğı olan bende, ışık saçan ebeveynlerimin gölgesinde yankılandı.

Bazen kendimi bir parça pişmanlıkla geçmişe doğru kayarken buluyordum - ya şöyle yapsaydım diye düşünüyordum

Göksel Krallık'ta kaldım, yıllar boyunca zafer kazandım, her başarım adıma dizildi ta ki bir inci dizisi gibi parlardım. Babam Houyi gibi kahramanlar gibi saygı duyulan ya da annem Ay Tanrıçası gibi sevilen ve tapılan bir efsaneydim.

Ölümlüler, annemin gökyüzüne yükseldiğı gün olmasına rağmen, yeniden bir araya gelmenin kutlandığı yıllık Sonbahar Ortası Festivali'nde onu onurlandırırđı. Bazıları iyi şans için, bazıları da aşk için ona dua ederdi. Annemin güçlerinin sınırlı olduğunu, belki de eğitilmediğini ya da insanlığının bir kalıntısı olduğunu çok az biliyorlardı.

Ölümsüzlük İksiri, babama hediye edilen güneş kuşlarını öldürüyordu. O gökyüzüne uçtuğunda, annemle babam, sanki ölümün bir parçasıymış gibi geri dönölmez bir şekilde ayrıldılar.

Bıçak onları parçalamıştı ve gerçekten de parçalamıştı, çünkü babamın bedeni şimdi bir mezarda yatıyordu. Bir keskinlik göğsümü deldi. Annem ölümsüz varlığının her günü onun yasını tutarken, ben babamı hiç tanımamış, onu zihnimde soyut bir figür olarak beslemiştim. Belki de bu yüzden görevinin sıkıcılığı onu rahatsız etmiyordu; bir rahatlama Zihin pişmanlıkla parçalandı, kederle sıkışmış bir kalbi rahatlattı.

Hayır, şöhrete ve saygıya ihtiyacım yoktu, tıpkı ailemin bunları istemediğı gibi. Şöhret çoğı zaman Acının eşlik ettiğı zafer heyecanı

ve kan, insanın vicdanından o kadar kolay temizlenmiyordu. Göksel Ordu'ya havai fişeklerin göz kamaştırıcılığı kadar geçici hayallerin peşinden koşmak için katılmamıştım, arkalarında iki kat daha derin bir karanlık bırakarak. Bu huzursuzluğu yatıştıracak, bu tür arzuları çözecektim. Annem ve Ping'er ile tekrar evde olmak, hayatımda aşka yer vermek... bunlar beni bütün kılan şeylerdi. Hayalini kurduğum, uğruna savaştığım, hak ettiğim şeylerdi.

Birçokları için burası, Yeşim Sarayı'nın ihtişamıyla kıyaslandığında mütevazı kalabilir. Yine de daha fazla yer yoktu

Benim için harikuladeydi. Yer, yıldızların aydınlattığı dalgalar gibi parlıyordu,

Dallardan sarkan osmanthus çiçekleri beyaz kar kümeleri gibi. Bazen tarçın ağacından yatağımda, bunun sadece bir rüya olup olmadığından emin olamadan uyandım.

Ama havada kıvrılan tatlılık ve fenerlerin yumuşak ışığı, burada, evimde olduğuma ve kimsenin beni bir daha buradan koparamayacağına dair nazik ama tartışılmaz güvencelerdi.

Havada bir esinti dolaşırken, yukarıda bir şey şingirdadı.

Defne, salkım salkım tohumları buz gibi parlıyordu.

Çocukluğumda, onları annem için bir bileziğe dizmek istemiştim ama tohumlarını asla koparamamıştım.

Alışkanlıktan dolayı

Parmaklarımı bir tanesinin etrafına sardım, yarı saydam ve soğuktu. Sertçe çektim ama dal eğilip sallansa da eskisi gibi sabit durdu.

Hava başka bir ölümsüzün varlığıyla değişti, ancak koğuşlar rahatsız edilmeden kaldı. Uzandım

içgüdüsel olarak sırtımda asılı duran yayı aldım. Evde geçirdiğim bu huzurlu yılın ardından yaşam gücüm beklediğimden çok daha çabuk toparlanmıştı. Artık yayı çekmek için zorlanmıyordum.

Yeşim Ejderha Yayı; artık davetsiz bir misafirin izinsiz girişinden korkmuyordum.

Ama neredeyse aynı anda silahımı indirdim. Bu aura kendi auram kadar iyi tanıdığım bir auraydı; ılık ılık, yaz parlaklığında.

"Sıcak bir selam, Xingyin." Liwei'nin sesi kahkahalarla çınladı. "Yoksa başka bir meydan okumaya mı heveslisin? yay?"

Döndüğümde onu bir ağaca yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde buldum. Ses tonumu sabit tutmama rağmen nabzım hızlandı. "Hatırlarsınız, son müsabakamızı ben kazanmıştım. Ve o zamandan beri, tüm zamanınızı sarayda geçirdiğiniz için Ekselanslarına kıyasla çok daha fazla pratik yaptım."

Haftalardır ziyaret etmediği için kasıtlı bir alaydı. Yine de daha fazlasını beklemeye hakkım yoktu. Son zamanlarda yakınlaşmış olsak da birbirimize söz vermemiştik; hem arkadaştan daha fazlasıydık hem de eskiden olduğumuzdan daha az. Bir kez filizlenen şüphe tohumlarını söküp atmak çok daha zordu.

Dudaklarının kenarları bir gülümsemeye dönüştü. "Sayımız eşit kaldı. Ben kazanabilirim."

"Deneyebilirsiniz," dedim çenemi kaldırarak.

Güldü ve başını salladı. "Gururumu sağlam tutmayı tercih ederim."

Bana doğru yürüdü, lapis mavisi cüppesinin etekleri yumuşak bir hışırtıyla benimkine değince durdu. Belini gri bir ipek kuşak sarıyordu ve bu kuşaktan dikdörtgen bir yeşim tablet ile enerjimin gümüşüyle ışıldayan kristal bir küre sarkıyordu.

Gökyüzü Damlası Püskülü, ikizi kuşağımda sallanıyor.

Geri adım atma dürtüsüne karşı koydum, tıpkı öne doğru çekildiğim kadar. "Geldiğinizi hissetmedim. Koruyucuları ayarladın mı?" Liwei'nin evimi koruyan büyüleri aşması çok kolaydı, çünkü onları yapmama yardım etmişti. Onlar kadar güçlü olmasalar da

Göksel Krallık'ta ne zaman sınırlar aşılsa içimde bir uyarı zonkluyordu. Bize tanıdık gelenler hakkında endişelenmiyordum; asıl dikkat ettiğim yabancılardı.

Başını salladı. "Eğer rahatsız olurlarsa, ben de bunu hissederim. İstemedi de olsa artık benim varlığımı tanıyorlar." "Bu kadar nadiren burada olmanızın bir önemi var mı?" Kelimeler

ben onları durduramadan düştüler.

Gülümsemesi genişledi. "Beni özledin mi?"

"Hayır." Evet, ama ona bu zevki tattırmayacağım. Ve bunu asla kabul etmezdim.

Onun yokluğundan beri içimde bir sızı vardı ve bu sızı ancak şimdi dinmeye başlamıştı.

"Gideyim mi?" diye teklif etti.

Ona sırtımı dönmek ne kadar cazipti ama bu kendimi tekmelemek gibi olurdu. "Neden daha önce gelmedin?" Bunun yerine gerçekten bilmek istediğim şeyi sordum.

Yüz ifadesi ciddileşti. "Sarayda acil bir mesele ortaya çıktı; ordunun komutasını General Jianyun ile paylaşacak yeni bir generalin atanması. Babamın onunla olan ilişkisi son zamanlarda gerginleşti."

Suçluluk duygusu göğsümü kemirdi. Göksel Majesteleri, bir yıl önce annemin özgürlüğünü kazandığım gün beni savunduğu için General Jianyun'a karşı kin mi besliyordu? Kendilerine iyi hizmet edenleri ödüllendirirlerdi ama hakaretler

Tam olarak geri ödendi.

"Kim bu yeni general?" diye sordum.

"Bakan Wu," dedi suratsızca.

Bize merhamet gösterilmesine şiddetle karşı çıkan saray mensubunu hatırlayınca içimden bir ürperti geçti. Ona kalsa, imparator o gün annemi zincire vuracak ve beni ölüme mahkûm edecekti.

Farkında olmadan bakanı gücendirmiş miydim? Yoksa bizi gerçekten imparatora karşı bir tehdit olarak mı görüyordu?

Şüphesiz sadık? Her neyse, onun Göksel Ordu üzerinde böyle bir nüfuza sahip olduğu düşüncesi midemi bulandırdı.

"Bakanın bu tür hevesler beslediğini fark etmemiştim," dedim. "Bu pozisyon için nitelikli mi?"

Liwei, "Çok az kişi yetenekli olsun ya da olmasın böylesine şerefli bir atamayı reddeder," dedi. "Babamın fikrini değiştirme umuduyla General Jianyun'a destek vermek için kaldım ama o kararlı. Bakan Wu babamın sadık bir tebaası olsa da, kendimi her zaman huzursuz hissetmişimdir. Size karşı konuşmadan önce bile etrafındaydı."

"Duygularla gölgelenmemiş içgüdü güçlü bir rehber olabilir." Ben konuşurken, Wenzhi'nin bana söylediklerinin anısı içimde düğümlendi.

İhanet. Kendi içgüdülerimi bastırıp sadece inanmak istediklerimi görürken ben kim oluyordum da böyle şeyler vaaz ediyordum?

Zihnimde sessiz bir davul sesi gibi bir şey titreşiyordu; biri koğuşlardan içeri girmişti. Tanıdık olmayan enerji titreşimlerini algılayarak durgunluğu araştırdım.

Birkaç tane ölümsüz aura vardı ama hiçbirisi bana tanıdık gelmiyordu. Ben sertleşirken, Liwei'nin gözleri kısıldı. O da bunu hissetmişti, evime gelen bu yabancılar.

Ay artık bir sürgün yeri olmadığından, birçok ölümsüz bizi ziyaret etti. İmparatorun affının talihsiz bir sonucu da onların meraklı bakışlarına maruz kalmak oldu.

ve sanki eğlenmeleri için sergilenecek bir nesneymişim gibi duygusuzca sözler söyledi.

Gök-Ateş tarafından vurulmak nasıl bir duyguydu? diye sormuştu bir Göksel saray mensubu nefes nefese.

Hayatta kalman bir mucize. Beklentiyle yanan bir yüz.

Bir diğeri ise çok yüksek bir sesle merak etmişti: "Peki ya yaralar? Hâlâ acıyorlar mı? Onların asla iyileşmeyeceğini duydum.

Sahte endişe. Övünme. Sahte sempati.

Ölümlü dünyada sokak göstericileri tarafından kullanılan kuklalar kadar içi boş. Gerçek bir ilginin kırıntısını algılamış olsaydım, onlara bu kadar kızmazdım. Ama ilgilerini çeken tek şey, paylaşacak bir dedikodu kırıntısı için açgözlülüktü. Parmaklarım yayımı çekmek için nasıl da kaşınıyordu, Onları salonumuzdan kaçtırtmak için bir yıldırım çağırdım. Onu serbest bırakmazdım ama sadece tehdit bile yeterli olurdu. Sadece annemin bakışları ve küçüklüğümden beri bana aşıladığı terbiye beni sandalyeme sabitledi.

Yine de onların boş merakları, kalplerinde kötülük olanlardan çok daha iyidir.

Bir gümbürtü duyuldu, bir şey taşa çarparak paramparça oldu. Eteğimi kaldırarak Saf Işık Sarayı'na doğru koştum. Ayaklarım yere her vurduğunda, bir yığın Yeşim Ejderha Yayı, tozlu toprağıma çarptı.

Geri. Peşimden koşarken Liwei'nin ayak sesleri hiç eksik olmadı.

İleride parlayan duvarlar yükseliyordu, sonra sedef sütunlar. Girişte tökezleyerek durdum ve yere saçılmış, soluk altın rengi bir sıvı havuzunda ıslanmış porselen parçalarını inceledim. Tatlı ve yumuşak bir koku Havada süzülüyordu, dinlendirici ve bayıltıcı. Şarap, gerçi burada hiç depomuz yoktu.

Liwei ve ben kapılardan geçerek ziyaretçilerin kabul edildiği Gümüş Uyum Salonu'na giden koridor boyunca ilerledik. Yeşim lambaları yumuşak ışıltılarını annemin etrafındaki ahşap sandalyelerde oturan yabancıların üzerine yayıyordu. İçeri girdiğimde, ayağa kalktıklarında başlarını bana doğru çevirdiler.

Annem bize doğru gelirken yeşil kuşağındaki yeşim püsküller şingirdadı. "Liwei, seni bir süredir görmüyoruz. Bir süre," dedi sıcak bir şekilde, uzun zamandır onu teşvik ettiği gibi unvanını bırakarak.

"Uzun süreli yokluğum için beni bağışlayın." Nezaketen başını eğdi.

Misafirlerimizi selamlarken sırayla onları inceledim. Auraları güçlü değildi, bu da herhangi bir sorunun kolayca bastırılabilceği anlamına geliyordu, ne de herhangi bir uğursuz metal parıltısı ya da Hazırda tutulan ince büyü titreşimleri ancak biri onları ararsa fark edilebilirdi. Zayıf bir ölümsüz yanında duruyordu Annem. Gözleri serçe tüyü rengindeydi, saçları ve sakalı gümüş gibi parlıyordu. Belinde yeşil püsküllü bir bambu flüt asılıydı. Yanında leylak rengi elbiseler giymiş, saçlarında turkuaz iğneler olan iki kadın vardı. Selamlamak için kaldırdıkları elleri pürüzsüz ve lekesizdi, hiç silah kullanmamış ya da bir gün bile çalışmamışlardı. Son misafiri görene kadar daha rahat nefes aldım. Yüz hatlarının sert düzlemleri sanki tahtadan yontulmuş gibiydi, boynu ise kaslarla doluydu. İnce brokar cübbesinin altında omuzları genişçe atılmıştı ama parmakları huzursuzca seğiriyordu.

Endişemi gizlemek için gülümsediğimde tenime bir uyarı sızısı yayıldı. "Anne, misafirlerimiz kim?"

"Meina ve Meining Altın Çöl'den kardeşler.

Yıldızları gözlemlemek için birkaç hafta kalmak istiyorlar." Yanındaki yaşlı ölümsüzü işaret etti. "Yetenekli bir müzisyen olan Usta Gang, son bestesi için ilham aramaya geldi. Ve bu da..." Durakladı, alını

Genç adama bakarken gözleri kırışıyordu. "Korkarım adınızı öğrenmeden konuşmamız yarıda kesildi."

Bize doğru eğildi ve kenetlenmiş ellerini uzattı. "Sizinle birlikte olmaktan onur duyuyorum. Adım Haoran ve Anka Krallığı'ndan bir şarap üreticisiyim. Patronum Kraliçe Fengjin yeni bir şarap istedi, bunun için en iyi osmanthus'a ihtiyacım var. En güzellerinin sizin ormanınızda açtığı söylenir ve ben de alçakgönüllülükle çiçeklerin bir kısmını toplamak için izninizi istiyorum. Tüm diyarda ün salmış olan sınırsız cömertliğiniz için sonsuza dek minnettar kalacağım."

Sözlerindeki dalkavukça iltifattan, gözlerinin odada gezinme şeklinden içten içe irkildim. Onda beni yanlış ritimde çalınan bir melodi gibi geren bir şeyler vardı ve bu sadece Göksel Krallık'ın en yakın müttefiki olan Anka Krallığı'ndan olması değildi.

Liwei'nin eski nişanlısının evi. Dilimin ucunda bir ret vardı, onu göndermek için bir dürtü yükseliyordu. Sadece Haoran'ı değil, hepsini. Burada güvendeydik, barışımız zor kazanılmıştı.

Haoran tedirginliğimi hissetmiş gibi anneme döndü. "Birkaç günden fazla sürmez. Bir tane getirdim

Mütevazı bir hediye, en iyi şarabımdan birkaç kavanoz, ne yazık ki bir tanesi dışarıda düştü," dedi kurnazca. "Usta

Haoran, çok nazıksınız ama burada herhangi bir hediyeye ihtiyacımız yok," diye yanıtladı annem nezaketle. "Biz

hepinize hoş geldiniz diyorum. Umarım basit yaşam tarzımız için bizi mazur görürsünüz; görkemli bir şekilde eğlenmiyoruz."

Usta Haoran tekrar başını eğdi. "Minnettarım."

Diğerleri onaylamak için eğildiler.
annemi takip ederek odadan çıktı ve salonda sadece Liwei ile beni bıraktı. Ben bir sandalyeye çöküp yumruğumu dudaklarıma bastırırken, Liwei yanımdaki koltuğa oturdu.

"Haoran Usta hakkında ne düşünüyorsun?"
diye sordum. "Şaraplarını denemek isterim."

Şaka yapacak durumda değildim. "Belki de olmayan yerde sorun arıyorum. Belki de buna alışkınım."

Liwei bana doğru eğildi, yüzü ciddiye. "İçgüdülerine güven; ben güveniyorum. Onlara göz kulak ol. Eğer bir şey olursa, hemen bana haber ver."

Gözleri belimdeki Gökyüzü Damlası Püskül'e kayınca ifadesi gerginleşti. Karanlık bir mağara, alaycı bir kahkaha, Liwei'nin etime bastırıldığı kılıcının ucu... ve birbirimizi kaybetmeye ne kadar yaklaştığımız gibi anılar etrafımı sardı.

Ayak sesleri sessizliğe gömülene kadar kapı aralığından baktım. Hayatımda ilk kez yabancılar evimin çatısı altında ikamet edecekti. Burada en son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlamak için zihnimi zorladım; bir çocukken Göksel İmparatoriçe'den saklanmış, taş duvara yaslanmış, korkudan yarı donmuş bir halde.

OceanofPDF.com

Pencereden dışarı bakarken parmaklarım qinimin üzerinde hareketsiz kaldı.

Haoran Usta son bir haftadır her akşam yaptığı gibi sırtında bambu bir sepetle ormana doğru ilerliyordu. Islığı havayı deliyor, tınısı sinirlerimi tırmalıyordu. Gümüş makas havada parlıyordu.

Akşam ışığında onları ustalıkla döndürüyordu. Parmakları bir silah kullanırken de aynı çeviklikte olabilir miydi?

"Çaldığınız bu şarkı benim bile deneyebileceğim bir şarkı." Annemin arkamdan gelen sesi düşüncelerimi böldü.

Qin'i bir kenara iterek belli belirsiz gülümsedim. Annemin müzik konusunda ne yeteneği ne de ilgisi vardı, bu yüzden beni eğiten Ping'er olmuştu.

Ellerini masanın üzerinde kavuşturarak oturdu.

"Misafirlerimizi pek sevmişe benzemiyorsunuz."

"Sadece bir tanesi." Başımı pencereye doğru eğdim.

"Haoran Usta'yı neden sevmiyorsunuz? O iyi huylu ve düşünceli biri."

Ondan hoşlanmamak için gerçek bir nedenim yoktu. Bu sadece bir histi, tıpkı bir ölümsüzün aurasının havada yarattığı değişim gibi, izleniyor olmanın verdiği karıncalanma hissi gibi. Ve Liwei'nin de dediği gibi

İçgüdülerime güvenmek... ya da en azından doğru olmasını dilediğim şeyler uğruna onları susturmamak.

Haklı çıkmak istemedim; evimize herhangi bir tehlikenin gelmesini istemedim.

"Tedbirli. Gergin, sanki bir şey saklıyormuş gibi."
Duraksayarak açıkladım. "Ona ne zaman bir soru sorsam, konuyu saptırıyor ve tartışmayı kendisinden uzaklaştırıyor." Kaçamak cevaplara alışkındım, çünkü yıllarca Kimliğimi gizlemek.

"Belki de misafirliğe alışık değildir. Bazı insanlar kendileri hakkında konuşmaktan rahatsız olurlar; bazıları Dinle." Annem ekledi, "Efendi Haoran senden korkuyor. Ona nasıl baktığının farkında mısın? Gözler kısılmış, dudaklar kıvrılmış." Elime nazikçe dokundu. "Xingyin, incindiğini biliyorum. Eğer herkesten şüphelenirsen, eninde sonunda haklı çıkabilirsin ama sonunda Yine de hayal kırıklığına uğradım. Bazen başkalarına güvensiz davranarak, bunu kendinize davet etmiş olursunuz. Onların içindeki iyiliği görmeyi reddederek, kendinizin bulmasına asla izin vermediğiniz değerli bir şeyi kaybedebilirsiniz."

Sözleri doğruydı. Bugünlerde kendimi bir gülümsemede alay, bir kaş çatmada tehdit bulurken yakaladım. Her gölgede düşman ararken.

Ayağa kalktı ve cübbesinin kıvrımlarını düzeltti. Avuç içleri kumaşın üzerinde gezinirken, işlemeli gümüş nilüferlerin uçları daha parlak görünüyordu. Bu bir ışık oyunu muydu? Bunun onun gücü olduğunu düşünmüyordum; daha önce başka bir şekilde ortaya çıkmamıştı.

"Shuxiao'nun burada olduğunu söylemeye geldim."

Moralim düzeldi. Liwei dışında en sık gelen ziyaretçimdi ve her zaman hoş karşılanırdı. "Nerede o?"

"Yemekhanede, Ping'er'i yemek için rahatsız ediyor."

Hemen oraya yöneldim. Zemin gri taşlarla döşeliydi. taş karolar, menekşe tonlarında ipek bir halıyla kaplıydı. Odanın ortasında kavisli ayakları olan yuvarlak bir masa duruyordu ve etrafı fıçı şeklindeki taburelerle çevriliydi. Gül

ağacı

çiçek ve kuş sahneleri oluşturan yanardöner sedef kakmalıydı. Masanın etrafına sekiz kişi rahatça sığabiliyordu ve çocukluğumda masanın çok küçük olacağı günün geleceğini hiç hayal etmemiştim.

Ortaya konmuş olan yemeklerden sıcak, lezzetli bir aroma yayılıyordu: et parçaları ve dilimlenmiş lotus kökü ile dolu kalın bir çorba, otlarla haşlanmış bütün yumurtalar, yumuşak bezelye filizleri, altın renginde kızartılmış balık ve buharda pişirilmiş pirinç kaseleri.

Göksel Krallık'takinden daha basit ama lezzet açısından zengin bir yemek. Usta Gang annemin yanındaki tabureye otururken, Altın Çöl'den gelen kız kardeşler de onun diğer tarafına oturdu.

Usta Haoran son bir haftadır olduğu gibi yine yoktu ama şarap kavanozları masanın üzerindeydi ve kadehlerimiz çoktan dolmuştu. Eriğin tatlılığıyla renklendirilmiş mükemmel bir demlemeydi. Anlattıklarından hâlâ şüphe duysam da, şarap yapımcılığındaki becerisi abartılmamıştı. Son birkaç gecedir fincanımı tereddüt etmeden boşaltıyor, sabahları kafatasımı döven bir ağrıyla uyanmama rağmen derin ve sıkıntısız bir uykuya dalıyordum.

İki kâseye nilüfer kökü çorbası doldurduktan sonra Shuxiao'nun yanına gittim. Gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Seni rahatsız eden nedir?" Hoşbeşle vakit kaybetmedim, Kaselerden birini ona doğru kaydırıldı.

"Yeşim Sarayı'nda işler gergin," diye itiraf etti. "Yeni general bizi sıkı bir şekilde dizginliyor."

"General Wu?" Bakanın yeni edindiği unvanı dilime dolandı.

Başını salladı. "General Jianyun'un kenara çekilmesiyle birlikte ordunun arkasındaki gerçek güç General Wu oldu. Katı ve sert biri. Kurallar en katı şekilde uygulanıyor ve en ufak bir suç için cezalar veriliyor. Yemek zamanlarında bile bir başkasıyla sohbet etmek görevimizi ihmal etmek sayılıyor. Şimdi orada sessizce oturuyoruz, birbirimize bakmaya cesaret edemiyoruz, sanki yeniden çocukmuşuz gibi krallığın en sert öğretmeni."

Bölünmüş bir orduyu kontrol etmek daha kolaydır. İstenmeyen bir düşünce. Göksel İmparator askerlere karşı temkinli miydi?

Tekrar onun iradesine karşı birleşmek mi? Askerler beni desteklemelerinin imparatora bir meydan okuma olarak görülebileceğini fark etmemişlerdi; onun gazabını kazanmak için ne yaptığımdan habersizlerdi. O gün imparatora karşı gerçek meydan okumam

Ona incileri getirme emrini yanlış yorumladığını sadece ikimiz biliyorduk. Ve

Muhtemelen, yeni terfi eden general, en güvendiği

danışmanı. "En kötüsü bu mu? Sessiz yemek zamanları mı?" Hafifçe konuştum,

Kendi çekincelerime rağmen onun ruh halini neşelendirmeye çalışıyordum.

Burnunu kırıştırdı. "Her gün yenileri eklenirken kuralları takip etmek zor. Yakında saraydan izinsiz ayrılmak suç olacak. O zaman ziyaret edemeyeceğim."

Bu düşünce beni tedirgin etti. Göksel Krallık'tan ayrıldığımdan beri her şey ne kadar da değişmişti. Bu kısıtlamalar altında nasıl da ezilirdim. Hatırlayabildiğim en kötü ceza General Jianyun ya da Wen tarafından sert bir şekilde azarlanmaktı. "Kurallara uymazsan ne olur?" diye sordum.

"Diz çökme. Hapsetme. Kırbaqlama." Son kelimedede sesi çatallaştı.

Parmaklarım kasenin etrafında kenetlendi. "Dikkatli olmalısın."

"Oh, öyleyim. Daha önce hiç bu kadar ihtiyatlı olmamıştım." duygularla söyledi. "Ama özellikle General Wu'nun terfisinden sonra beni yakından takip ediyor gibi görünüyorlar."

"Neden?" Cevap vermeyince, "Arkadaşlığımız yüzünden mi?" diye sordum.

Kaşıyla çorbayı karıştırarak yere baktı. "Bunlar başkaları, olmayan yerde tehdit görüyorlar. Bu hiçbir şeyi değiştirmez; onlara boyun eğmeyeceğim."

İçimi bir pişmanlık kapladı. Bunca zamandır korktuğum şey buydu, sadece benim olduğum için zarar görebileceği

Arkadaşım. "Eğer işler bu kadar kötüyse, seni cezalandırmak istiyorlarsa, neden kalasın ki?"

"Henüz ayrılamam. Ben imparatora hizmet ederken, ailem güvende. Bizim için konuşacak güçlü dostlarımız yok. tekrar sorun çıkarsa diye. Küçük kardeşim reşit olduğunda orduya katılmayı umuyor ve ben istifa edersem bu şansını kaybedecek." Bakışları mesafeli bir hal aldı. "Bazen beladan uzak durmak sizi güvende tutmaz. Bir yolun kenarındaki çakıl taşları dikkatsiz ayaklar tarafından çiğnenmeye devam eder ve boş sözler yanlış kişilere fısıldandığında çok fazla ağırlık taşır. kulaklar."

"Burada senin ve ailen için yer var," diye teklif ettim hemen. "Göksel Krallık'ın gözleri çok uzaklarda."

Ama yine de burada sabitler, diye uyardı içimden bir ses.

"Keşke yapabilseydim," dedi hüzünle. "Ama ailem hareket etmeye isteksiz. Bıraktığımız bu kökler öyle kolay kolay sökölüp atılamaz."

İçimi tanıdık bir özlem kapladı. Evden uzakta geçirdiğim yıllar boyunca kendimi sık sık başıboş hissetmişim. garip ve düşmanca bir toprak. Salona göz gezdirdim, tanıdık mobilyalara, yıpranmış halıya, çocukken oturduğum tabureye baktım. Her biri değerli ve yeri doldurulamaz olan sayısız anı burayı dolduruyordu. Yine de en önemli şey Bu duvarların içindeki insanlar. İster kan bağı ister bağ yoluyla olsun, bir yere kalbini veren aile. Ve bu, altın, gümüş ya da yeşim taşından olsun, herhangi bir kiremit ya da tuğladan daha önemliydi.

Bir flütün nağmeli tınları havaya karıştı. Gang Usta çalıyordu, enstrümanının püskülü sallanıyordu. aldığı her nefeste. Diğerleri ona doğru dönerken odadaki konuşmalar da sustu. Son derece iyi çalıyordu, notaları saf ve doğru bir şekilde yükseliyordu.

Son nota kaybolduğunda annem şöyle dedi: "Teşekkür ederim Gang Usta. Müziğiniz bir hediye."

"Çok nazıksınız, Ay Tanrıçası."

"Aileniz için sık sık çalışıyor musunuz?" diye sordu.

"Karım. Müziğe düşkündü." Bana dönerken gülümsedi. "Kızınızın yetenekli bir müzisyen olduğunu duydum. Ne zaman bir şarkı dinleme zevkine erişebiliriz? Bestelerimden bazılarını sizinle paylaşmaktan memnuniyet duyarım."

"Teşekkür ederim Usta Gang, ama performansınızı takip etmekte zorlanırım." Alçakgönüllülükten değil, kendi seçtiğim seyircilere çalmayı tercih ettiğim için reddettim.

Garip bir sessizlik çöktüğünde Shuxiao, "Gang Usta, burada müziğiniz için çok fazla ilham kaynağı buldunuz mu?" diye sordu.

Heyecanla başını salladı. "Ah, Teğmen, burası gerçekten harika bir yer: rüzgar yaprakları hışırdatıyor, yağmur çatıyı dövüyor, hatta ayaklarımın altındaki toprağın yumuşak kıvrımını bile. Ev sahibem izin verirse bir süre daha kalmaya niyetliyim."

Annem kusursuz bir nezaketle, "İstedğin kadar kal," diye cevap verdi ama ses tonundaki aksaklığı fark ettim. Belki o da evimizin yalnızlığını özlemişti.

Yemekten sonra Shuxiao'ya dışarıda eşlik ettim. Gecenin örtüsü gökyüzünü kaplamıştı, ancak fenerler henüz yakılmamıştı.

Bulutunun üzerine çıkarken koluna dokundum. "Dikkatli ol. Yapmaman gereken hiçbir şeyi yapma."

"Sık sık yaptığın gibi mi?" Başını salladığında kahkahasının içi boştu. "Kendimi düzelttim. Artık bir örnek insanım. itaat."

Ona ipek ambalajlı bir paket uzattım. "Minyi için Osmanthus çiçekleri." Liwei ile çalışırken yemeklerimizi hazırlamış ve arkadaşım olmuştu.

Shuxiao onu kolunun altına sıkıştırdı. "Her şarap üreticisi ve aşçı kapınızı çalarken ağaçlarınız yakında çıplak kalacak. Çiçekleri nereden biliyorlar ki?"

Cevap vermedim, elimi veda etmek için kaldırırken bulutu hızla uzaklaştı. Odama doğru yürürken, onun güvende olacağından emindim. Shuxiao zeki biriydi.

ve Liwei ona göz kulak olacaktı. Yatağımda uzanırken sorduğu soru aklımdan çıkmıyordu. uykuya dalmadan önce düşündüm: Efendi Haoran osmanthus'umuzu nereden duymuştu? Misafirlerimizin çoğu ormanda yürümek zahmetine katlanmazdı ve ben de onlara ormanı göstermeyi teklif etmemiştim.

THUD. THUD. THUD. Bir rüzgâr çanının tıngırtısı gibi gümüşü bir hışırtı takip etti. Ritmik ama boğuk, sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi.

Karanlıkta gözlerimi kırıştıtararak açtım. Derin sessizlikten anladığım kadarıyla ya gece geç bir saati ya da sabahın çok erken bir saatiydi. Bu sesleri hayal mi etmişim? Belki de Usta Haoran'ın şarabından biraz içmeliydim, uyku önceki geceler kadar dinlendirici olabilirdi.

Thud. Thud. Thud.

Yatakta dikleştım, dinlemek için kulaklarımı zorladım. Bu gerçektı, sanki katı bir şeye vuruluyordu. Ve ısrarlı bir yankı gibi peşi sıra gelen o hışırtı da neydi? Yorganı bir kenara atarak açık pencereye doğru yürüdüm ve narin bir tatlılıkla bezenmiş serin havayı içime çektim. Gökyüzü karanlıktı, yer ay ışığıyla doluydu. Uzaklarda Defne ağacı yükseliyor, dalları rüzgârın saldırısına uğramış gibi sallanıyordu; ama osmanthus ağaçları kıpırdamadan duruyordu.

Korku soğuk ve sert bir şekilde içime işledi. İç giysilerimin üzerine bir bornoz çekip belime düğümlerken parmaklarım titriyordu. Ayakkabılarımı giydim, yayımı aldım ve pencereden dışarı tırmandım. Bakışlarım titreyen defneye sabitlenmişti, ayaklarım yerde uçuyordu - tökezliyor, neredeyse düşüyordum. Bir kez, iki kez, üç kez. garip vuruşlar tekrar duyuldu ve ağaç acı veren spazmlar. Açıklığa varmadan hemen önce durdum, yayımı sıkıca kavradım.

Defnenin yanında sırtı bana dönük bir adam duruyordu. Ondan yayılan aura kalın ve opaktı, tıpkı donmuş yağ. Garip bir aşinalık vardı.

duyularım uyarı için karıncalanıyordu. Bir parıltı dikkatimi çekti, ay ışığı bir balta bıçağının gümüş kıvrımını yakalıyordu, bambu sapından yeşil bir püskül sallanıyordu. Aşağı doğru süpürdü,

defneye çarptı, metal ağaç kabuğunu parçaladı. Oduncunun avucundan ağacın üzerine koyu renkli bir şey damladı; bu kan mıydı? Kendini mi yaralamıştı? Ama sonra ağaç şiddetle titredi, bir tohum yere düşerken solgun yapraklar hışırdadı. yere düşmüş bir yıldız gibi parlıyordu.

Alev alev yanan bir ok çektim ve gölgelerin arasından çıktım, kalbim çılgınca çarpıyordu. Adam arkasını döndüğünde, keskin bir nefes dişlerimin arasından kayarak hızla

oku kafasına doğrulttu.

Usta Çetesi.

Uysal tavrı ve kambur duruşu gitmişti; kahverengi gözleri yırtıcı bir şahininki gibi parlıyordu. Güçlü aurasını da maskelediği için, ustaca bir kılık değiştirme, diye düşündüm öfkeyle. Liwei ve benim Yeşim Sarayı'ndan fark edilmeden kaçmak için kullandığımız bu basit büyü tarafından kandırılmamam gerektiğini bilmeliydim. Bunu daha önce sezmiş olsaydım, ona bir kılıç çekerdim çay ikram etmek yerine. Haoran Usta hakkındaki şüphelerim, aramızdaki gerçek tehdidi görmemi engellemişti. Şimdiye kadar her şeyin görüldüğü gibi olmadığını öğrenmiş olmam gerekirken, Gang Usta'nın zayıflığının beni onun bir tehdit olmadığını düşünmeye itmesine izin verdiğim için kendime lanet ettim.

"Kompozisyon takası için mi buradasın?" diye alay etti, daha önceki teklifiyle dalga geçerek.

"Çaldığınız müzikle hiç ilgilenmiyorum," diye cevap verdim. Bakışları baltasına sabitlenmişti. İnce sapı boyunca küçük, yuvarlak delikler oyulmuştu -bu onun flütüydü, irkilerek fark ettim.

Bu silahı evimize getirdiğini düşündükçe içim çalkalanıyor, parmaklarım oku serbest bırakmak için kaşınıyordu ama ben önce cevapları istedi. "Kimıldama, sihrine uzanma. Bana kim olduğunu ve buraya neden geldiğini söyle."

"Neden yapayım ki?" Gözleri okumun üzerinde oyalanırken

bile eğleniyormuş gibi kırıştı. "Bunu yapmaya hakkın yok.

Bana bir şey sorma. Peşinde olduğum şey sana ait değil." Elllerinden biri kısa süreliğine çözüldü ve avucunun içinde dolanan kalın yara izleri, kanla parlayan kabarık derinin koyu renkli çıkıntıları ortaya çıktı.

Bir anlık dikkat dağınıklığı. Başım ona döndü ama çok geçti; baltasıyla bana doğru koşmaya başlamıştı bile. Yüksekten salladı. O geriye doğru eğilirken okumu bırakarak yana döndüm, ok zararsız bir şekilde üzerinden geçti. Baltası tekrar önümde parlayınca hızla uzaklaştım. Bıçağı saçlarımın bir tutamını kesip, kırılmış otlar gibi dağıtırken uzandım. Bir saniye sonra parçalara ayrıldı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı, bir ok daha çekip hemen bıraktığımda kırış parmaklarımı ısırıldı. Şimşek tıslayarak havada bir yol açarken ona doğru daldı. Vücudunda bir şey parıldadı -Bir kalkan. Tam da okum isabet ettiği anda. Beyaz ışık damarları bariyer boyunca çatırdadı. Parçalandıkça, enerjisi yarıkları kapatmak için ileri fırladı. Kolunu geri çekerek baltasını bana doğru fırlattı ve havada gümüşü bir bulanıklıkla döndü. Yere düştüm, yanaklarımı ve avuçlarımı tozlu toprağa bastırdım. Balta bedenimin üzerinde ılık çaldı, bir osmanthus ağacının gövdesine çarpıyor, yapraklar yağmur gibi yağıyordu. Yuvarlanıp ayağa fırladığımda, silahı titreyerek kurtuldu ve tekrar Usta Gang'ın avuçlarının içine düştü. Parmak uçlarımın arasında bir ok daha şekillenip ona doğru süzölmeye başladığında elinden uğursuz bir ışık kıvılcımı çıktı; o ustalıkla yön değiştirirken bile ok gecenin içinde kayboldu.

"Bunu kaç kez yapabilirsin?" Ses tonu hoş, neredeyse sohbet havasındaydı.

"Seni öldürmek için ne kadar gerekiyorsa o kadar."

Enerjimi toplarken tenimden ter damlıyordu. Bana tekrar saldırdı ama bu sefer kendimi tuttum. Büyü avuçlarımdan ısıltılı hava sarmalları halinde fışkırarak onu sımsıkı bağladı. Elimin bir hareketiyle yere savruldu,

kafasının arkası bir kayaya çarptı. Göz kapakları kapanırken boğazından bir inilti döküldü, baltası elinden düştü. Bir ok çekerek temkinli bir şekilde yaklaştım, sinirlerim titriyordu. Bu kadar kolay devrilmeyecek kadar güçlü görünüyordu ve daha önce de numaralarına kanmıştım-

Bir nefes sessizliği bozdu. "Usta Gang! Yaralandınız mı?" Ping'er arkamdan bağırarak yattığı yere doğru koştu.

"Ping'er, geri çekil!"

Yolunu kesmek için sıçradım -çok yavaştı- o sırada Efendi Gang'in gözleri açıldı. Ayağa fırladı ve kızın kolunu yakaladı. Baltası avucuna geri dönerken, devasa bıçağını kızın boynuna sapladı.

"Ne yapıyorsun?" Ping'er ona karşı mücadele ederken, adam pençesini sıkılaştırdı ve kenarı tenini kesti. Ping'er bir anda dondu, göğsü kabardı.

"Bırak onu gitsin." İçimdeki pervasızlık dürtüsünü bastırarak derin bir nefes aldım.

"Yayını bırak ve geri çekil," diye uyardı beni. "Bırak gideyim, kimse zarar görmeyecek."

"O zaman bizi öldürmenize ne engel olacak?" diye sordum. "Size söz veriyorum." Sanki buna degecekmiş gibi konuştu.

Sanki evimize hileyle gelmemiş gibi.

Ben tereddüt ederken, silahı Ping'er'in etine saplandı ve soluk cübbesine koyu bir kan damlası damladı. Ölümcül bir şekilde hareketsiz kalmasına rağmen boğazından boğuk bir ses çıktı.

"Onu bir daha incitirsen on kat pişman olursun," dedim en tehditkâr sesimle. "Bunu sana ödetmek için silaha ihtiyacım yok."

Dudakları ayrılırken dişleri parıldadı. "Elbette. Bu kadar ünlü bir savaşçıyla karşılaşmaya cesaret edemezdim." Ses tonunda alaycı bir ifade vardı.

Yayımın yere düşmesine izin vererek öfkemi bastırdım. Bir anda Ping'er'i bana doğru itti ve hızla uzaklaştı. Onu yakaladığımda, bir bulut aşağıya doğru süzüldü ve onu gökyüzüne taşıdı.

Kovalamaya devam edecektim ama Ping'er nefesini tutarak boynunu sıktı. Avuç içi kanla ıslanırken yere düştü. Yanına çömelip buz gibi ellerini ellerimin arasına aldığımda midem bulandı. Yarasını iyileştirmek için enerjimi serbest bıraktım, yırtılmış eti ince beyaz bir çizgi halinde kapanıyordu. Beceriksizce yapılmış ama etrafta daha iyisini yapabilecek kimse yoktu.

Ping'er şakaklarını ovuştururken inledi. "Xingyin, ne oldu? Neden... Usta Gang bunu neden yaptı?"

Kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum. O bir yalancı ve hırsız."

Kendini yukarı iterken, sarı cübbesinin kıvrımlarından bir şey düştü - ince bir altın zincirden sarkan dikdörtgen bir inci. Neredeyse ejderhaların incileri gibi içten gelen bir ateşle parlıyordu ama onların muazzam gücünden eser yoktu. Bunu hep takar mıydı? Bunca zamandır giysilerinin altında gizlenmiş miydi?

"Ping'er, bu nedir?" Parmağımı incinin dokunulduğunda sıcak olan parlak yüzeyinde gezdirdim.

Yüzü bulutlandı. "Bu, evimi terk ettiğim gün oluştu. Güney Denizi ölümsüzleri için sadece en derin duygularımızdan doğan gözyaşları inciye dönüşür."

"Aileni özlüyor musun?" Düşüncesizce, aptalca bir soru. Elbette özlüyordu ama Ping'er on yıllar boyunca bir kez bile oraya dönmemişti.

Gözlerinde bir parlaklık belirdi ve gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırdı. Kendine zaman tanımak için yana döndüm. Çimenlerin arasında bir şey parlıyordu, bir defne tohumu. Onu aldım,

Parmaklarımın arasında yuvarlanıyordu, serin ve sert yüzeyi bana tanıdık geliyordu ama onu ilk kez dalından kopararak tutuyordum. Bir enerji darbesi tenimi sıyırdı. Efendi Gang bunu neden istemişti? Neden bu kadar ileri gitmişti? Bakışlarım defneye kaydı, gövdesi bir canavar tarafından pençelenmiş gibi derin oyuklarla delik deşikti ve koyu bir sıvıya bulanmış durumdaydı. Bu onun kanı mıydı? Ağacı keserken kendini mi yaralamıştı?

Odunsu bir koku havayı kaplamış, parlak altın rengi bir özsu yarıklardan sızarak ağaç kabuğunun üzerine dökülmüştü. Parçalanmış odunların kenarları uzuyor, birbirine örölüyordu.

bir kez daha kusursuzca birleştiler. Bakışlarım yukarıya, yaprakların arasında gümüşü bir kırağı gibi parlayan defne tohumlarına kaydı. Onları her zaman güzel bulmuşumdur. Değerli ve nadir. Yine de parıldayan derinliklerinde hangi sırları sakladıklarını merak ettiğimde içimi bir soğukluk kapladı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Öğleden sonra ışığında defne bir buz sütunu gibi parlıyordu. Parmaklarımı mermer gibi pürüzsüz kabuklarında gezdirdim; sanki balta tarafından hiç tahrip edilmemiş, sanki her şeyi ben hayal etmişim gibi.

"Tüm zamanını burada mı geçiriyorsun?" Liwei yaklaşırken sordu.

Yüzümü buruşturdum. "Dün geceyi orada geçirdim. Planlanmamıştı." Gecikmeden Usta Gang'ın saldırısını anlattım.

Yüzü karardı. "Sana zarar verdi mi?"

Başımı salladım, tohumu ona uzattım; başparmağımın tırnağından daha küçüktü, içinde bir bulut parçacığı gibi donuk bir şey dönüyordu. "Bu defneden düştü. Burada tanımlayamadığım bir büyü var."

Onu kaldırdı ve dikkatle inceledi. "Soğuk. Enerjisi güçlü ama tanıdık değil. Hadi test edelim."

Diğer avucunu kaldırdığında tohum havada süzüldü. Kızıl alevler bir çıtırtıyla onu sardı, yükseğe sıçradı ve sonra aniden sönerek tohumu bir kömür parçası gibi kömürleşmiş halde bıraktı. Bunun büyük bir hazine ya da gizemli bir güç olmadığına dair içimde bir rahatlama hissettim. Efendi Gang'ın harcadığı çabalara değmeyeceği kesindi.

"Xingyin, bak."

Liwei'nin ses tonundaki aciliyet beni ürküttü. Tohum Bir kez daha dış derisini dökmüş gibi parlıyordu, sadece öncekinden biraz daha sönüktü. Liwei'nin ateşinden sağ salim kurtulmuş olması gücünün kuvvetli olduğu anlamına geliyordu.

Büyüm parıldayan bir akışla aktı, tohumu hava katmanlarına bağladı, ince çatlaklar yüzeyi örtene kadar daha da sıktı. Gerildim, enerjimin daha fazlasını yönlendirdim, hiçbir önemi olmadığını kanıtlamak için onu ezmeye niyetlendim - ama tohumun derinliklerinden bir parlaklık parladı ve çatlakları kapattı.

Liwei bir elini ağaca doğru kaldırırken gözleri kısıldı, daha fazla alev kalın dalgalar halinde onu tüketmek için patlak verdi. Alevler gümüşü yaprakları ve kabuğu silerken, içgüdüsel protestomu geri çekerek irkildim; defneyi çocukluğumdan beri severdim, gölgesinde oynar, güzelliğinden büyülenirdim. Liwei'nin parmakları yumruğa dönüştüğünde ateş daha da harlandı, kabuk yer yer karardı... yine de alevler titredi ve bir duman tıslamasıyla sönmeden önce duruldu. Pırıl pırıl özsuğu bir kez daha kabuktan aşağıya doğru akmaya başladı. Defneye parlak bir ışıltı yayıldı, yanık izleri soldu ve odun lekesiz kaldı.

"Rejenerasyon. Ancak bu kadar güçlü bir şeyle hiç karşılaşmamıştım," dedi Liwei ağaca bakarak.

Ejderhaları kurtarmak için yaşam gücümü feda ettiğim zamandan çok farklı olarak, büyümün ne kadar kolay aktığını hatırladım. Burada herkesin mümkün olduğuna inandığından daha çabuk iyileşmişim. Ve şimdi nedenini biliyordum.

"Beni de iyileştirdi. İlk döndüğümde koğuşlarla zar zor başa çıkabiliyordum ama şimdi... neredeyse eskisi kadar güçlüyüm." Rahatlamamla birlikte içime bir korku da çökmüştü.

"Buna sevindim." Liwei başını bana doğru eğdi, "Ama neden bu kadar endişeli görünüyorsun?"

"Bu başka ne için kullanılabilir? Efendi Gang bununla ne yapmak istiyor? Kim o? Çünkü o zararsız bir müzisyen ya da küçük bir hırsız değil."

"Öğreneceğiz," diye bana güvence verdi. "Daha fazla tohum koparmayı başardınız mı?"

"Hayır. Silahlar işe yaramadı, ister kılıç ister hançer olsun. Hiçbiri bir çizik bile oluşturmadı, izler ortaya çıkar çıkmaz kayboldu - tıpkı sizin ateşinizde olduğu gibi. Usta Gang bunu nasıl yaptı bilmiyorum."

"Belki de baltası büyüleydi? Dün gecedен başka bir şey hatırlıyor musun?" Liwei sordu.

Düşüncelerimin bulanıklığını eleyerek durakladım. "Şaşırtıcı derecede güçlü ve hızlıydı. Silahı Bizimkinden farklı olarak defnenin kabuğunu oydu ama etrafında büyü hissetmedim."

O sırada gözüme bir şey çarptı, gökyüzünden misafir kanadına doğru inen bir bulut. Onu kim çağırmıştı? Bulutun izini takip ederek hızla Usta Haoran'ın avlusuna doğru ilerledik. Manolya ağaçları bahçeyi gölgeliyor, kökleri çimenlerin üzerinde dalgalanıyor, dalları yuvarlak bir taş masanın üzerinde.

Kafesli kapıya vurduğumda boğuk bir yemin sesi duyuldu ve ardından ayak sesleri duyuldu. Liwei kapıları iterek ayırdı, paneller uçarak açıldı. İçerisi karanlıktı, pencerelerin üzerine kumaş örtülmüştü. İçeri girdiğimiz girişten içeriye ışık doluyordu. İpek torbalara doldurulmuş ezilmiş çiçeklerden havaya baş döndürücü bir tatlılık yayılıyordu. Bazıları bağlanmış, bazıları ise açık bırakılmış, yaprakları yere saçılmıştı.

Haoran Usta büzüldüğü yerden sıçradı, kırmızı kumaşla mühürlenmiş şarap kavanozlarını ahşap bir kutuya istifledi. kutu. Gözlerini kırıştırdı, yüzünü parıltıdan korumak için bir elini havaya kaldırdı. "Dikkatli ol, ışık yapraklara zarar verecek!"

Gücümün bir dalgalanmasıyla pencerelerdeki örtüler yırtıldı ve güneş ışığı içeri süzüldü. "Numara yapmayı bırak. Çiçekler için burada değilsin."

"Ne demek istiyorsun?" Bana boş boş baktı. "Neden buradasın?"

"Biz de size aynı soruyu sorabiliriz," diye yanıtladı Liwei soğuk bir şekilde. "Ev sahibinize veda etmeden neden bu kadar çabuk gidiyorsunuz?"

"Acil bir mesele ortaya çıktı. Aile meseleleri." Kelimeleri aceleyle dizilmiş, beceriksizce döküldü.

Gafil avlanan Haoran Usta, benim dilim yalancılıkla yaldızlanmadan önce benim kadar kötü bir yalancıydı. Benim Zihin hızla çalıştı, parçalar yerine oturdu: Usta Gang ile gelişi, bizi şarapla doyurma hevesi gitmek için acele etti. "Buraya neden geldiniz? Neden bize yalan söyledin?" diye sordum.

Usta Haoran kaskatı kesildi, sonra da kapıya doğru fırladı. Liwei'nin elinden ateşten sarmallar fışkırdı ve bir yılan gibi etrafını sardı.

"Dur! Beni bağışla! Sana tüm bildiklerimi anlatacağım." Kıvranan alevlerin arasında debeleniyordu. Yine de yanık et kokusu yoktu. havayı kirletti; ateş onu yakmadı ama sadece yerinde tuttu.

Daha nazik konuştum. "Gerçek, buradan zarar görmeden ayrılmanız için en iyi şanstır." Ancak, eğer bize zarar vermek için plan yaptıysa, çok az merhamet bulacaktı.

Sarsılarak başını salladı. "Kraliçe Fengjin benim hamim değil. Şaraplarım krallıktaki en iyi şaraplardır ama o kibirli Saray görevlileri bana bir şans vermeyi reddediyor. Majesteleri osmanthus şaraplarını sever ve ben de... onun beğenisini kazanmak istedim. Usta Gang dükkanımı ziyaret etti ve bana aydaki osmanthus ağaçlarından bahsetti, her bir çiçek mükemmel bir şekilde açmıştı. Karşılığında tek istediği küçük bir iyilikti. Yeterince zararsız görünüyordu ve ev sahibine bir hediye götürmek adettendi."

"Şarap." Onu içtiğim için kendime kızdım. Efendi Gang hepimizi uyutmak için içine bir şeyler katmış olmalıydı. Eğer dün gece içmiş olsaydım, tüm olanlardan habersiz, uyuyakalmış olurdum.

Cildi hastalıklı bir solgunluğa bürünmüş olan Usta Haoran'a baktığımda ona duyduğum öfke dağıldı. O bir maske olarak kullanılmıştı; önemsiz yalanları dikkatimi dağıtıyor, gerçek kötünün dolaşmasına izin veriyordu.

Engelsiz. Tek bir fidana sabitlendiğimde, ormanı gözden kaybetmiştim.

"Sana başka ne söyledi?" Liwei bastırdı.

"Sadece bir şeyi geri alması gerekiyordu. ona aitti. Herhangi bir kötü niyet olduğunu düşünmedim."

Efendi Gang onunla yüzleştüğimde de aynı şeyi söylemişti. Bunun palavra olduğunu, yaptıklarını mazur göstermek için bir yalan olduğunu düşünmüştüm.

"Kim o?" Araştırdım.

"O söylemedi, ben de sormaya cesaret edemedim." Usta Haoran alt dudağını kemirdi. "İlk tanıştığımızda üzerinde güneş olan yeşim taşından bir süs takıyordu. O zamandan beri görmedim."

Göksel Krallığın sembolü. Göğsüm sıkışırken Liwei yavaşça nefes aldı.

"Başka bir şey bilmiyorum. Yemin ederim." Usta Haoran'ın sesi titredi.

"Bırak gitsin. O da kandırıldı," dedim Liwei'ye.

Bağları yok olurken, Usta Haoran yere yığıldı, titriyordu ama bakışları odanın etrafına dağılmış ipek demetlerine takılmıştı.

"Osmanthus'u al. Gitmekte özgürsün," dedim ona.

"Teşekkür ederim." Bizi selamladı, sonra bir sürü kollarına sıkıştırabildiği kadar poşet. Arkasına bile bakmadan odadan kaçtı, bulutu gökyüzüne yükselirken dışarıdaki rüzgâr hışırdıyordu.

Aramızda gergin bir sessizlik vardı. Liwei, "Pek çok insan böyle bir süs eşyası takıyor," dedi. "Göksel Krallık'tan olsa bile, bu onun babamın emriyle burada olduğu anlamına gelmez. Babamın böyle sinsi tedbirlere ihtiyacı yok. Ay, Göksel yönetim altına girer. Eğer isteseydi, annene Efendi Gang'ın varlığını kabul etmesini emredebilirdi."

İlgisinin bir sır olarak kalmasını istiyorsa, hayır. Ama başımı salladım, bu rahatlık kırıntısına tutunmaya hevesliydim. Göksel İmparator'la tekrar yüzleşmek için hiçbir isteğim yoktu.

"Daha fazlasını öğrenmeliyiz," dedim. "Daoming Öğretmen defne tohumu hakkında bir şey biliyor mu?"

Öğretmen Daoming, Yeşim Sarayı'nda güvendiğim ve beni gözetken az sayıdaki kişiden biriydi; her ne kadar derslerimde zorlandığım ilk zamanlarda böyle hissetmemiş olsam da. Gücümün önündeki engelleri aşmama yardım ettiğini ancak daha sonra fark ettim ve ancak ona saygımı teslim ettikten sonra onun saygısını kazandım.

Liwei, "Ona soracağım," diyerek beni temin etti.

Defne tohumunu kolunun iç cebine sokarken, işlemeli turnalar kanatlarını sanki uçmaya hazırmış gibi açtılar. Cübbesi en ince mavi brokar kumaştandı ve beline gümüş bir brokar kuşakla bağlanmıştı. Bakışlarım boynunun pürüzsüz sütunundan yukarıya, safir ve altından bir taçla çevrelenmiş tepede toplanmış siyah saçlarına doğru kaydı.

Ne kadar muhteşem görünüyordu. Ne kadar asil ve resmi. İçimde daha özenli giyinmek, saçlarımı sırtımdan aşağıya doğru bağlamak yerine farklı bir şekilde toplamak için mantıksız bir arzu kabardı. Burada süslenmeye pek gerek yoktu.

"Daha sonra bir ziyafete katılacak mısınız?" Bu tür etkinliklerden ne kadar hoşlanmadığını bilmeme rağmen sordum.

Başını iki yana salladı. "Neden sordunuz?"

"Çünkü öyle görünüyorsun... çünkü öyle giyinmişsin," diye beceriksizce bitirdim.

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Bu seni memnun ediyor mu?"

Bakışlarına karşılık verdim. "Sana yakışıyor." Bu bir iltifat değildi; tıpkı Göksel Veliaht Prens'in olması gerektiği gibi görünüyordu, ancak konumlarımızdaki eşitsizlik hiç bu kadar keskin görünmemişti.

Gücü titreşerek ortaya çıktı, tacı bir basit bir gümüş halkaydı, cübbesindeki turnalar kaybolmadan önce duruyordu. "Düşüncelerini gizlemekte hiç bu kadar iyi olmamıştın."

"Sana değil," diye itiraf ettim. "Ve senin de bunu yapmana gerek yoktu."

"Yine de onun yanında kendimi daha rahat hissettiğimi inkâr edemezdim. "İstedim." Liwei durakladı ve alnındaki bir tutam saç fırçaladı. "Xingyin, sana bir şey göstermek

istiyorum.

bir şey."

Sesindeki yoğunluk beni çarptı. "Şimdi mi?"

Kararmaya başlayan gökyüzüne baktı. "Daha iyi bir zaman yok. Seni şafaktan önce geri getireceğim."

Beni odadan çıkarırken parmakları benimkileri kavradı. Dışarıda bir bulut zaten bekliyordu. Biz yükselirken rüzgâr yüzümün üzerinden süzülüyordu, ta ki evim uzakta soluk bir küreye dönüşene kadar. Daha önce de böyle uçmuştuk, bizi ayıran fırtınalardan önce kalplerimiz birbirine dolanmıştı.

Bulutumuz durduğunda yukarı baktım, tüm düşünceler aklımdan çıkmıştı. Yıldızlar önümüzde parıldıyor, gökyüzünün genişliğini kaplıyor, ay ışığındaki don kadar göz kamaştırıyordu.

"Liwei, neredeyiz?" Nefesim serin havayı buğulandırdı.

"Gümüş Nehir."

"Bunlar Dokuma Tanrıçası'nı ölümlü kocasından ayıran yıldızlar mı?" Bu, Faniler Diyarının meşhur bir efsanesiydi.

Başını salladı. "Böyle bir birliktelik krallığımızın yasalarına aykırıdır. Tanrıçanın gökyüzüne dönmesi emredilene kadar aşağıdaki dünyaya kaçtığı söylenir. Kocasını onu takip etmek için büyük tehlikelere göğüs gerdi ve çok acı çektikten sonra nihayet her yıl tek bir gün için yeniden bir araya gelmelerine izin verildi. Yedinci ayın yedinci günü, ölümlülerin Qixi Festivali olarak kutlanır."

Geçmişte bu efsanenin romantizmi ve ruhani güzelliği beni büyülemişti. Ama acı çektikten sonra acıma duygum harekete geçti. Annemle babamı ve onların hikâyelerindeki benzerlikleri düşünmeden edemedim. Belki de bu tür birlikteliklerin hepsi trajediye mahkumdu, çünkü ölümlü ve ölümsüzün ölümden sonra nasıl bir geleceği olabilirdi ki?

onları böldün mü?

"Neden bu kadar üzgün görünüyorsun, Xingyin?" Liwei başı benimkine değene kadar yaklaştı. "Bu sadece bir hikâye."

Yine de ölümlüler babamın hikâyesinin bir efsane olduğuna inandılar, tıpkı annemin ölümsüzlüğe yükselişine inandıkları gibi. Belki de

Bizi en derinden etkileyen efsaneler, bir tutam gerçeikle örölmüş olanlardı.

"Bu doğru mu?" Keşke doğru olmasaydı, kimse böyle acı çekmek zorunda kalmazaydı - kalpleri özlemle kilitlenmiş, sonsuza dek umutsuzluğa gömölmüş.

Bir an sessiz kaldı. "Belki de uzun zaman önce? Burası artık terk edilmiş durumda; burada bizden başka kimse yok."

"Herhangi bir aşk böyle bir acıya değebilir mi? Bir yıllık acıya karşılık bir gece."

Eli benimkini sıktı, sıkıca ve güçlü bir şekilde kavradı. "Duruma göre değışir."

"Ne üzerine?"

"O gece," dedi usulca. "Neyi bekledikleri üzerine."

Yan yana durup sonsuz ışık denizine bakarken omuzlarımız birbirine sürtündü. Elini koluna sokup cennetin tüm tonlarında cilalanmış, berrak taşlarla süslenmiş bir saç tokası çıkarırken ipek hışırdadı. Sahip olduğu

Benim için hazırlanmış, başka biriyle nişanlandıktan sonra ona geri verdiğim. Bakışlarım onun karanlık gözlerine kaydı, bedenimde bir sıcaklık filizlendi.

"Bunu sana daha önce verdiğimde, seninkine karşılık bir hediyeymiş gibi davrandım. O zaman kalbimden geçenleri söylemediğim için bir korkaktım. İlk ayrıldığımızda, aramızda söylenmemiş çok şey kaldığı için pişmanlık duydum ve bir daha asla bu şansa sahip olamamaktan korktum." Sesi duygusallıktan titriyordu. "Eğer beni kabul edersen, kendimi sana adarım-şimdi ve sonsuza dek."

Umut içimde parlıyordu, sadece

Bu yolu daha önce nasıl yürüdüğümüzü ve ardımızda bıraktığımız acıları hatırlamak. Ailelerimiz. Onun krallığı. Benim temkinli kalbim. Aramızda aşılmaz gibi görünen engeller vardı. Ailelerimiz arasında nişan hediyeleri değış tokuşu olmayacak, iki ailenin neşeli bir şekilde bir araya gelmesi söz konusu olmayacaktı. Göksel İmparator'u son gördüğümde beni öldürmeye çalışmıştı. Vücudumdaki yara izleri

Kıvranarak çektiği acıyı hatırlayınca göğsü kaşındı, bir acı ağı gibi etime yapıştı. Dahası, annemi bir kez daha babamın ölümünün kederine saplanmış bir halde nasıl yalnız bırakabilirdim?

Sessizlikte Liwei kaskatı kesildi ve geri çekildi. "Bunu senin de istediğini sanıyordum. Belki de yanılmışımıdır."

Sesi resmi, içine kapanık geliyordu ve bundan nefret ediyordum. Elini sıktım, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "İstiyorum. Sadece zamana ihtiyacım var. Ailen benden nefret ediyor, annemi henüz terk edemem.

Ve-"

Sözlerim, tam o anda filizlenen yeni bir korkuyu sözsüz bırakarak kayboldu. Çünkü Liwei ile evlenirsem, sonsuza dek ipekle örtülü Yeşim Sarayı'nda yaşamak zorunda kalacaktım, Altınla zincirlenmiş ve törenle bağlanmıştı. Liwei onun babası olmasa da, ben de onun annesi değildim - aynı yaldızlı bağlarla zincirlenecektik. Ben kafese kapatılacak biri değildim. Bu bir yıllık özgürlük beni, yeni bir yaşamın olanaklarına uyandırmıştı.

Göksel Krallık'ın sınırlarından uzakta bir hayat. Alemin prensiyle evlenmek ve bulutların arasında bir sarayda yaşamak pek çok kişiye hayal gibi gelebilir. Ancak beni hor gören bir kayınvalide ve hayatımı sonlandırmaya çalışan bir kayınpederle bu bir rüyadan çok bir kâbustu.

Liwei tokayı saçlarımın arasından geçirip sıkıca oturtana kadar kaydırırken gülümsedi. "Bekleyeceğim. Benim için yeterli olan

aynı şekilde, ama niyetimi aileme söyleyeceğim."

"Söyleyecek misin?" Sözlerim inançsızlıkla çınladı.

"İsteyeceğim son şey beklenmedik bir nişan daha." Bu düşünce beni rahatsız etti ve ardından bir endişe saplandı.

"Ne yapacaklar?"

"Annem öfkelenecek. Babam... Beni eskiden olduğu gibi disipline edebileceği yaşı ötesindeyim. Ben bir hayal kırıklığı olacağım

Hayatım boyunca olduğu gibi. Derslerimi hiçbir zaman onu tatmin edecek şekilde öğrenemedim."

Sözleri karşısında içim sıkılsa da, bunu yapmadığına

sevinmiştim. İmparatorun hoşnutsuzluğunun gücünü
hissetmiştim; ben
Liwei'ye tereddüt etmeden nasıl vurduğunu görmüştü.
Liwei'nin

O an, Göksel İmparatoriçe'den biraz daha az nefret ettim ve Liwei'nin onu önemseyen, ona kendi yöntemleriyle yardım etmeye çalışan bir ebeveyni olduğu için rahatladım.

"Birlikte olduğumuz sürece bunun bir önemi yok" dedi.

Beni kendine çekerken, gözleri kanımı kaynatan bir niyetle karardı. Hayır, şüphenin bu anı lekelemesine izin vermeyecektim; böyle bir mutluluk hem değerli hem de nadirdi. Ona yaslandım ve temiz kokusunu içime çektim.

Uzun zaman olmuştu

Bana böyle sarılmayalı uzun zaman olmuştu. Diğer eli belimin kıvrımına dolandığında, damarlarımda ateş yükseldi, kollarım boynuna dolanırken ani bir açlık beni tüketti onu daha yakına çekmek için. Dudakları benimkileri buldu; sert ve yumuşak, yumuşak ama acımasız. Bu tatlılığı nasıl da özlemiştim, bu

Bedenlerimizin birbirine bastırılmasının verdiği kışkırtıcı his. Etrafımdaki tutuşu sıkılaşıırken, tek bir kişi olarak, yere düştük.

Bulutun dalgalanan kıvrımları, serinliği ısınan tenime merhem oldu.

Gözlerimi kapattığımda, yıldızlardan oluşan bu nehir gibi ıslıl ıslıl parlayan bir hayal dalgasının içinde sürüklendim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Zihnimde çınlayan **bir ses** beni uykunun kucağından çekip aldı. Birisi koğuşlardan içeri girmişti. Davetsiz misafirin enerjisini araştırırken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bana tanıdık geliyordu ama yine de öfke sıcak ve parlak bir şekilde alevlendi.

Wenzhi.

Onu görmeyecektim; daha önce her zaman yaptığım gibi onu görmezden gelecektim. Artık daha sık geliyordu. tıpkı Göksel Krallık'ınkilere yaptığı gibi, onları kolaylıkla çözebilecekken dikkatsizce terk etti. Belki de onlara sahip olmak onu eğlendiriyordu.

yeni çalınmış bir gong gibi zihnimde çınladı. Belki de bu onu beni uyandırma zahmetinden kurtarmıştı. Odama girmeye hiç cesaret edemedi; belki de nerede olduğunu bilmiyordu, ama ben buna cesaret edemediğini düşünmeyi tercih ettim. İlk rahatsızlıktan sonra sessizlik hakim olurdu. Yine de evimin balkonundaki varlığı, evimin içindeki toz gibi beni acımasızca rahatsız ediyordu.

Gözlerim. Wenzhi her zaman sabırlıydı, sadece şafak yaklaşırken ayrılıyordu.

Başından beri, onu aramızdan kovma dürtüsüne direndim. Onu görmezden gelmek en iyi yol olacaktı, onun demir gibi gururunu kırıyordu. Ve ben de bu acımasızlığı sevmedim.

Varlığının içimde uyandırdığı öfke, yakıp kavuran anılar. Uykusuz gecelerdi bunlar, ipek yorgan bedenime dolanana kadar savruldu, tek tesellim kendi nafile bekleyişini hayal ediyordu.

Bir kanun sesinin nağmeleri odama süzüldü. Güzel ve unutulmaz, ancak o kadar yumuşak çalınıyordu ki uyanık olmasaydım fark etmeyecektim. Uzayan her nota bir sonrakine karışıyor, ölçülü bir tutkuyla yankılanıyordu. Bu Melodi içimde bir sızı uyandırdı, zihnimde bu melodiye en son duyduğum anın görüntüsü belirdi: Wenzhi kaçmak için onu uyuşturmadan hemen önce qin'inin tellerini koparıyordu. Öfke beni yakıp kavurdu. Buraya gelmeye nasıl cüret eder? Bunu şimdi çalmaya nasıl cüret eder?

Yataktan kalkıp üzerime bir bornoz geçirdim ve onu beceriksizce düğümlenmiş bir ipekle tutturdum. Masadan yayımı kaptığım gibi sırtıma geçirdim, kuşağıma da birkaç hançer sıkıştırdım. Kimseyi uyandırmamak için hızlı ama sessiz bir şekilde hareket ederek koridor boyunca ilerledim ve merdivenlerden yukarı çıktım. En tepede kapıları itip balkona çıktım.

Wenzhi yere bağdaş kurmuş, kırmızı lake qin'ini kucağına koymuş, siyah cübbesi taş zemine yayılmış bir şekilde oturuyordu. Uzun saçlarının bir kısmı yeşim yüzük, geri kalanı sırtından aşağı dökülüyordu. Elleri enstrümanın telleri üzerinde ustalıkla kayarken eğilmiş olan yüzünü göremiyordum. Parmakları durdu -müziği durdurarak- Bakışları benimkilere kaydı. Gözlerini gördüğümde içim burkuldu, gümüş renkleri ihanetinin sarsıcı bir hatırlatıcısıydı.

Önce ben saldırdım, hava sarmallarını ona doğru yönlendirdim. Ayağa fırladığında, vücudu kaçmak için zarifçe savruldu. Hiç duraksamadan elimde bir hançerle ona doğru hamle yaptım ama bileğimi havada, demir bir kavrayışla yakaladı. I

Kuşağımdan ikinci hançeri kaptım ve tam üzerinde bir kalkan parlarken ucunu göğsüne vurdum. Bıçakta bir kıvılcım çıktı ve koluma bir şok yayıldı. Parmaklarım birbirinden ayrılırken hançer yere düştü ve

bir takırtıyla yere düştü. Orada öylece durduk, kilitlenmiştik, doymak bilmeyen öfkem göğsümde zorlukla nefes alabileceğim kadar kabarmıştı.

"Beklediğimden daha iyi bir karşılama oldu." Pişmanlık duymadan sırtıttı. "Eğer beni gerçekten öldürmek isteseydin yayını kullandın."

"Bir hançer daha çok acıttırdı." Dişlerimi sıkarak dizimi karnına sapladım. O irkildikçe, tutuşundan kurtuldum.

-Geri adım atarak, ulaşamayacağı bir yere. Hemen üzerime bir kalkan örttüm, üzerime yerleştikçe parlıyordu.

Başını bir yana eğdi. "Oyunumu beğendin mi?" "Geçen seferki kadar az." Parmaklarım kıvrıldı yan. "Git. Bir daha geri gelme."

"Bunca ay saklandıktan, benden kaçtıktan sonra buraya sadece bunu söylemek için mi geldin?"

"Saklanmıyordum; sizi bir daha görmek gibi bir niyetim yok."

Yüz ifadesi anlaşılmazdı. "Burada son karşılaştığımızdan daha öfkeli görünüyorsun."

"Ne demek istiyorsun? Bu bir rüya değil miydi?" diye sordum. Durakladı. "Evet ve hayır."

"Çileden çıkarıcı bir cevap," dedim küçümseyerek. "Hangi aşağılık büyüü kullandın?"

"Ben sana böyle bir şey yapmazdım," dedi sıkıca. "Ben senin aklınla değil, sadece çevrenle oynadım."

Ne sözlerini ne de sözlerindeki anlamı düşünmek istemedim. "Gereksiz bir çaba."

"Katılmıyorum." Çileden çıkarıcı bir güvenle konuştu. "Aksi takdirde gelmezdin."

İçine attığım çekmecedeki duran gümüş iğneyi hatırlayınca gözlerim kısıldı. "Neden iğne?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bu hatıra hoşuna gider diye düşündüm. Onunla neredeyse boğazımı parçalıyordun."

"Kaçırmam çok yazık oldu."

"İskalamadın. Seni ben durdurdum."

"Ne kadar cesurdun, çaresiz bir esiri zapt ediyordun," diye alay ettim.

"Sen çaresiz değilsin." Gülümsemesi genişledi. "Benim açımdan kendini koruma diyelim. Boğazımı olduğu yerde, sağlam seviyorum."

O bana doğru ilerlerken ben de yayımı çözdüm. "Bir adım daha atarsan hak ettiğin o oku alacaksın. Ne işin var burada? Seninle hiçbir şey yapmak istemediğimi bilmelisin."

Neredeyse belli belirsiz gerildi. "Tebriklerimi sunmak için. Düşün ne zaman?"

"Düşün falan yok," diye cevap verdim düşünmeden, ağzımdan çıktıktan sonra pişman oldum.

Gözlerinde şaşırtıcı derecede parlak bir ışık parladı. "O değil miydi

teklif ettiniz mi yoksa kabul etmediniz mi? Söylentilere bakılırsa, reddettiğinizi çok az kişi düşünebilir, ancak hiçbir şey beni bundan daha fazla memnun edemez."

"Reddetmedim." Ses tonum keskin, sinirlerim gergindi. Beni hiç hoşlanmadığım bir şekilde heyecanlandırıyordu.

"Kabul edeceğim,

Bazı meseleleri çözüme kavuşturduktan sonra."

"Göksel Majestelerinin sizi, müstakbel gelinlerini öldürmeye çalışmasını nasıl engelleyebileceğiniz gibi mi? Sor Kendiniz, şimdiki imparatoriçe halinden memnun görünüyor mu? Ya da gerçekten mutlu olabilir misiniz?

Yeşim Sarayı'nın yaldızlı kafesine mi kapatılacaksınız?" "Beni daha önce kilitleyen kişiden güzel sözler." I

Her kelimeye küçümseme katarak hedefe ne kadar yaklaştığını gizledi.

Boynunda donuk bir kızarıklık belirdi. "Xingyin, onunla evlenme." "Bu ne cüret," diye çıkıştım. "Sen benim için bir hiçsin, daha az

yaptığın şeyden sonra hiçbir şeyden daha iyi."

"Beni affedebilir misiniz?" Genelde çok istikrarlı olan sesinde bir gerginlik vardı. "Keşke her şeye yeniden başlayabilseydik-"

"Yeniden başlamak yok, her şey bitti Wenzhi." Onun adını söylerken içimde bir şey titreşti. Geçmişin bir kalıntısı, söndürmeyi öğrenmem gereken bir şey. "Ben mutluyum. Beni tanıdığını sanıyordun ama tanıımıyordun. Bende sadece istediğin şeyi gördün, kendi zevkine göre

şekillendirebileceğin bir araç."

"Senin bende yaptığın gibi," diye karşılık verdi. "Göksel Kaptan'ın arkasındaki gerçek kişiyi hiç gördün mü? Hiç denediniz mi? Yoksa ben sadece bir dublör müydüm-"

"Yeter artık." Öfkemi umursamadan sesimi yükselttim. "İkimiz de birbirimizde yanıldık ve ne olursa olsun, 'biz' sona erdik."

Başını iki yana salladı. "Sen ve ben kötü bir başlangıç yaptık. İkimiz de yalancı ve sahtekârdık, gerçekte kim olduğumuzu saklıyorduk."

"Kötü başlangıç mı?" Küçümseyerek tekrarladım. "Benimle kelime oyunları oynama. Yaptığın şeyi küçümsemeye çalışma. Ve sakın bizi kıyaslamaya kalkma. Bunu yapmak zorunda olduğum için yaptım, istediğim için değil."

"Ben de öyle."

"Bunu kendin için yaptın. Hırsın için. Bir taç almak için."

Çenesi sıkıştı. "Ben boşuna hoşgörü gösterecek biri değilim. uysalca kaderimi kabulleniyorum. Kendi fırsatlarımı arar, kendi şansımı yaratırım. Kardeşim varırken neden kendimin ve korumam altındakilerin acı çekmesine izin vereyim? Neden daha fazlasına ulaşmayayım?"

Sözleri daha önce hissettiklerimi rahatsız edici bir şekilde yansıtıyordu; Göksel Krallık'a kaçtığımda içimde yanan hırsı. Bunun için Wenzhi'yi gerçekten suçlayabilir miydim? Belki de ben onun kadar acı çekmemiştim; kim bilir kendimi ve sevdiklerimi güvende tutmak için neler yapmak zorunda kalabilirdim. Kim bilir kalbimde hangi karanlıklar yeşerirdi, hayatta kalmak için onuru bir kenara bırakırdım.

Hayır, dedim kendi kendime. Ayartılmışım, tarifsiz tehlikelerle yüzleşmişim ama yine de kendimi kaybetmemiştim. Onun gibi değildim.

"Bu hırsıla ilgili değil. İstediğim şey için savaştım ama asla kimseyi incitmek istemedim. Sen ise-" Cümlemi tamamlayamadım, ihanetinin hatırası beni boğdu.

"Seni asla incitmek istemedim." Gözleri benimkileri delip geçti, ay ışığında solgun kül rengi. "Taçtan daha önemli bir şey olmadığını düşünerek yanılmışım. Artık biliyorum ki, benim için senden daha önemli bir şey yok."

Öyle içten konuşuyordu ki, sanki bana yalan söylememiş, beni esir almamış, ejderha incilerini çalmamış ve Onlarla birlikte, annemi kurtarma umudumu da. Göksel Ordu'yu yok etme planından bahsetmiyorum bile. Liwei ve benim gitmeme izin vermişti ama bu yaptıklarını silmedi. Ellerimi nasıl sıktığını ve bana kalbini vaat ettiğini asla unutamadım; o zamanlar, içindeki ihanetten habersiz, onu ne kadar arzulamıştım.

Tırnaklarımı avuç içimin etine geçirdim. "Umurumda değil. Senden hiçbir şey istemiyorum." Eğer gaddar biriysem, o beni öyle yapmıştı. Onunki bir kenara atılabilecek küçük bir suç değildi; benim doğam ne o kadar yüce gönüllü ne de affediciydi.

"O zaman neden buradasın? Neden benimle konuşuyorsun?" Acımasızdı. Yine de ileriye doğru itmediği, sadece yerinde durduğu bir değişim vardı.

"Öfke. Merak," diye karşılık verdim. "Neden buraya geliyorsun? Sadece bu gece değil, önceki tüm geceler."

"Sormana gerek var mı? Seni görmek için bir şans." Sert bir nefes aldı. "Sana yaptığım şey için pişmanım."

"Hedeflediğin her şeyi başardığında kolayca söylenir. Sen babanın varisisin; krallık senin olacak. senin."

Bakışları benimkileri sabitledi. "Benden vazgeçmemi iste. Bana ne istediğini söyle."

"Gerçekten pozisyonunuzdan vazgeçer misiniz?" Sesim inançsızlıkla çınladı.

Hiç irkilmedi. "Bana bir şans daha vermen için gereken şey bu mu?"

"Daha fazla kelime oyunu mu, Wenzhi? Her zaman kazanmak için oynamak zorunda mısın?"

"Sen de aynı şekilde oynuyorsun."

"Yanılıyorsun," dedim ona. "Benim oynamayacağım bazı oyunlar var. Bazen kazandıklarını düşünenler en büyük kaybedenlerdir."

"Ben sadece riskleri anlamak istiyorum," diye karşı çıktı. "Her şey bitti. İkimiz de kaybettik."

Bir an sessizlik içinde bana baktı. "Kaçacağını düşünmemiştim. Seni asla bir korkak olarak görmedim."

Ses tonundaki ipeksi ısırik canımı yaktı. İstedığı şey buydu, beni misillemeye, söylememem gereken bir şeyi söylemeye kışkırtmak, ama duygularımı dizginledim. "Ben korkak değilim, sadece aptal da değilim."

İç çekti. "Seninle kavga etmek istemiyorum, Xingyin. Sana haksızlık ettim. İzin verirsen telafi etmek istiyorum. Arzu ettiğin bir şey varsa, sadece istemen yeterli."

O kadar gururluydu ki, ondan böyle bir itiraf duyacağımı hiç düşünmemiştim. Tüm bildiklerime rağmen nabzım hızlandı, içimde tanıdık bir sızı yükseldi. Keşke hala onu önemseyen aptal, duygusal yanıma silebilseydim. onun gerçek doğasını öğrendiğim an ölmeliydim.

Ama daha önce sevdiklerimizden gerçekten nefret edebilir miydik? Böyle bir dönüşümün umduğum kadar kusursuz olmadığını öğreniyordum. Wenzhi haklıydı; onu incitmek istemişim.

Onu evimden kovmak, hayatımdan çıkarmak için... Yine de gerçekten ölmesini istemiyordum. Ne o zaman, ne de şimdi.

Ancak affetmek farklı bir konuydu. Hâlâ öfkeliydim; ona bir daha asla güvenemezdin. Hissettiğim her türlü şefkat, geleceğe dair her türlü umut geri dönülmez bir şekilde yok olmuştu. Yine de teklifinin beni cezbedtiğini inkâr edemezdin, çünkü ben

bir fırsatı tepmek istemezdin. Eğer önümde bir tehlike varsa, kendimi ona karşı silahlandırmak için elimden geleni yapardım.

Korkuluklara doğru yürüdüm ve dirseklerimi serin taş dayayıp altımızda yıldızlarla aydınlanmış bir deniz gibi uzanan ışıklı toprağa baktım. "Şu anda seninle konuşuyorum çünkü Liwei ve benim gitmeme izin verdin, çünkü planın başarısız oldu. Eğer gerçekten benim ve annemin özgürlüğüne mal olsaydın, seni şimdi tereddüt etmeden vururdum."

"Gerçekten yapar mıydın?" Sesi meydan okuyarak yükseldi.

Gitmek için döndüğümde öfke beni yaktı, ama o önüme

geçti.

"Bekle. Özür dilerim." Kollarını iki yana açtı. "Boş zamanınızda nişan alabilirsiniz."

Ona ters ters baktım, parmaklarım yayımı sıkıca kavradı. "Şimdilik bunu yapmamam dost olduğumuz ya da düşmandan daha az düşman olduğumuz anlamına gelmiyor. Senden daha az nefret ettiğim anlamına da gelmiyor."

"Dost değil. Düşmandan daha mı az?" Sesinde alaycı bir tını vardı. "Gerçekten de cömertsiniz."

"Hak ettiğinden daha fazla. Ama şunu bil ki: İhanetini asla unutmayacağım. Seni asla affetmeyeceğim. Aramızdaki şeyler ancak bu kadar ileri gidebilir."

Başını öne eğdi. "Anlıyorum, yine de fikrinizi değiştirmek için çaba göstereceğim."

O sırada rüzgâr şiddetlendi, çözülmüş saçlarımı savurdu, cüppelerimiz çılgınca dalgalandı. Dış cübbesini silkti ve bana uzattı. Kabul etmedim, zehirli bir yılanmış gibi baktım.

"Bilgiye ihtiyacım var," dedim onun yerine. "Göksel Saray hakkında son zamanlarda ne gibi haberler duydun?" İblis Âlemi'nin varisi olarak erişim alanı çok genişti; en büyük rakiplerini ve düşmanlarını yakından izledikleri kesindi.

Bornozunu tekrar üzerine geçirirken iç çekti. "Bu gece gelmemin başka bir nedeni daha vardı. Neden daha ısrarcıydım. Yeni yükselmiş Göksel generalden sakının. Kaynaklarıma göre, sizinle yakından ilgileniyor." "General

Wu mu? İmparator'un seni Beni ölüme mi mahkûm edeceksin?" İçim sıkıştı. Wenzhi bu tür uyarıları hafife alacak biri değildi. Dahası, ben de Shuxiao'nun sorunlarını öğrendiğinden beri huzursuzdu. "Buna neden inanıyorsun?"

"Size yakın olanları, evinizi dikkatle izliyor. Buranın kitaplarını inceliyor. İmparatorun dikkatini buraya çevirdi."

Midemin çukurundan bir soğukluk yayıldı. Bir yanımdan eskiden yaptığım gibi ona içini dökmek istiyordu. Her ne kadar

belki işe yarar bir şeyler biliyordur. Önce yavaşça ona defneden bahsettim, sonlara doğru kelimelerim daha kolay akmaya başladı.

"Davetsiz misafir ağacı yok etmeye mi yoksa tohumlarını toplamaya mı çalışıyordu?" diye sordu.

İlk olasılık aklıma gelmemiştir ama Usta Gang'ın her saldırıdan sonra kasıtlı olarak durakladığını hatırladım. Bu, yok etmeye yönelik çılgınca bir saldırı değildi. "Tohumları istiyordu. Neyse ki bu zahmetli bir iş gibi görünüyordu, bir tanesini yerinden oynatmak için birkaç darbe gerekiyordu. Kan vardı, onun kanı, ellerini ve ağacı lekeliyordu."

"Neden bana defneyi göstermiyorsun?" Cevap vermeyince ekledi: "Sadece sana yardım etmek istiyorum. Hayatım üzerine yemin ederim."

"Daha önce bana birçok şey için yemin etmiştin." "Ben o zamanki ben değilim."

Ona inanmadım, zaten yüzünü ve ses tonunu hile için araştırıyordum. Değiştiğini düşünmüyordum. İstediklerini elde etmek için her şeyi yapardı. Ancak ben onun keskin zekâsını değerlendirmek istiyordum. İçimi kemiren bir şey vardı; onun evime girmesine izin vermek bir tür ihanet olacaktı - hem Liwei'ye hem de kendime. Ama tetikteydim; ben habersiz yakalanmayacaktı. Ve eğer bana tekrar ihanet ederse, bu sefer tam olarak ödeyecekti.

Ayaklarımızın dikkatli adımları dışında HER ŞEY SESSİZDİ. Saatin geç olması, herkesin uyuyor olması, onun varlığını anneme ya da Ping'er'e açıklamama gerek kalmaması beni rahatlatmıştı. Wenzhi her şeye dikkatle bakıyordu; ipek panelli bir lambaya, boyalı paravanlara ya da oyma ahşap masa. Dışarıda durdu, gümüş çatıya, parlayan toprağa, ay beyazı osmanthus ormanına baktı.

"Evinizi merak etmiştim," dedi sessizce. "Çok güzelmış."

Onunla sohbet etmek istemediğim için başımı sallayarak cevap verdim.

Ağaçların arasından yürürken fenerlerin ışığı gölgelerimizi yere düşürüyordu. İkimiz de defneye varana kadar bir daha konuşmadık, tohumları

Dalların ağına takılmış düşen yıldızlar gibi parlıyordu. Wenzhi bir tohumu sertçe çekmeden önce avucunu pürüzsüz kabuğa bastırdı. Yapraklar titremesine ve dal onun kuvvetiyle eğilmesine rağmen tohum kopmadı.

"Bu ağaçtaki enerji tuhaf. Buradaki çoğu şey gibi soğuk, ama aynı zamanda uyumsuz - sanki bütünün iki tarafı varmış gibi," diye gözlemledi.

"Bu ne anlama geliyor? Ne yapabilir ki?"

"Emin değilim." Kaşlarını çatı. "Buraya döndüğünüzde farklı bir şey fark ettiniz mi?"

Söylemeden önce duraksadım, "Yaşam gücüm beklediğimden daha çabuk iyileşti. Bunun gizemli bir güç olduğunu düşünmüştüm, ancak benimkinin mührü açıldıktan sonra farkına varabildim."

Elini defneye doğru götürdü. "Bundan gelmesi dışında."

Liwei rejenerasyon demişti. Neden imparator böyle bir gücü arzuluyor? Yeşim Sarayı şifacılarla dolup taşıyordu. Gözlerindeki ışığın endişe mi yoksa hırs mı olduğunu anlamaya çalışarak Wenzhi'ye değerlendirci bir bakış attım.

"Xingyin, hâlâ benden şüpheleniyor musun?" Ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Tekrar düşmanın olmak gibi bir niyetim yok."

"Bir dahaki sefere ne olacak?" diye sordum. "Ya arzularımız bir kez daha çarpışırsa? Kuşkusuz senin kişisel çıkarların saltanat."

"Olmayacak," dedi açıkça.

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü buna izin vermeyeceğim. Kendimi sana karşı koymak için, kendime karşı gelmek gibi bir şey olur." Durakladı. "Seni incittiğimde... bu beni de incitti."

Boyun eğmeyen yüzüne baktım, beni şaşkına çeviren acımasız bir şekilde konuştu. Aklına hiçbir kelime gelmedi, ne protesto ne de hakaret.

"Düşündüğünüzün aksine, doğam gereği kana susamış değilim.

Gücü sadece onun iyiliği için de arzulamıyorum. Şimdi

umuyorum ki

Babamı barışın en iyi çözüm olduğuna ikna etmeliyim.

Savaşın bedeli, galip için bile çok yüksektir."

Birlikte yaptığımız savaşlarda Wenzhi hiçbir zaman bir fetihten aşırı zevk almamış ya da bir düşmanın yenilgisinden hoşlanmamıştı. Düşmanın ordusunda görev yaptığında bile kararları kan dökülmesini azaltacak şekilde hesaplanmıştı. En azından şimdilik yardım etmek istediğine, bana zarar vermek istemediğine inanıyordum.

Başını kaldırdı ve göz kapaklarını indirdi. Koğuşlardan herhangi bir uyarı gelmemiş olmasına rağmen, bir ölümsüzün aurasının yaklaştığını hissederek sustum.

Liwei buradaydı.

Göğsümde bir düğüm oluştu. Kılıçların çekildiği son karşılaşmalarını tekrarlamak istemiyordum. Wenzhi'nin suçlarını dengelemek için onunla yıllara dayanan yoldaşlığım varken, Liwei onu -haklı olarak- bir hain olarak görecekti ve bir tehdit.

Wenzhi başını öne eğdi. "Bir daha böyle bir şeye sorun." Ben cevap veremedim, bir parıltı onun üzerinden süzüldü ve onu gözden gizledi. Bir an sonra, hafif bir esinti Wenzhi'nin aurası kaybolurken ağaçların arasından geçiyordu. Ortaya çıktığı gibi aniden gitmişti.

Suçluluk duygusu hızla peşinden gelse de gerginliğim azaldı. Liwei ağaçların arasından çıkıp bana doğru geliyordu. Beyaz iç giysilerinin üzerine gri bir cübbe geçirmişti,

belinde gevşekçe düğümlenmişti. Aceleyle çıkmış olmalı. "Koğuşlardan birinin geldiğini hissettim. Şu anda

Bir saat önce, istenmeyen bir şey olmadığından emin olmak istedim." Gülümsedi. "Başka bir davetsiz 'misafir' miydi?"

Wenzhi koğuşlar değiştiğinden beri ilk kez ziyaret ediyordu. Başımı sallamaya hazırlandım, dilimin ucuna hazır bir yalan geldi - şimdi ne kadar da kolay geliyorlar bana. Yine de onu bu kadar kolay kandıramazdım.

"Wenzhi'ydi." Onaylanmamak için hazırlandım. Kısa bir duraklama. "Daha önce geldi mi?"

Ses tonundaki gerginliğe rağmen yüzü sakindi. Neredeyse onun yerine öfkesini arzuluyordum. Beni harekete geçirecek bir şey

Onu hayal kırıklığına uğratmış olmanın verdiği bu batma hissinden kendi duygularını kurtarmaya çalışıyordu.

"Öyle," diye itiraf ettim. "Onu görmeyi reddettim." Yüz ifadesi taş gibiydi. "Neden bu sefer?"

Ona müzikten bahsetmek istemediğim için sustum. Wenzhi ile balkonda konuştuklarımızı.

"Gelmesini sen mi istedin?" diye sordu.

"Hayır."

"Siz de onu geri çevirmediniz."

Liwei bir elini saçlarının arasından geçirdi, koyu renkli teller beyaz cübbesinin üzerinde parlıyordu. Bu bana Ebedi Huzur Avlusu'ndaki yatağından koşarak odama geldiği zamanı hatırlattı. Beni öyle bir açlık ve şefkatle öpmüştü ki, içimde hâlâ yanan tutkuyu uyandırmıştı. Yine de bu gece yüz ifadesi bir aşığinkinden çok uzaktı.

"Onu küçümsediğini, bir daha görmek istemediğini sanıyordum. Ve şimdi sizi birlikte bir gece yarısı gezintisi yaparken buldum-"

"Öyle değil," dedim sıkıca, utancımın acısına karşı koyarak. "Defneyi görmek istedi. "Defneyi görmek istedi. yardım et."

"Ona söyledin mi? Ona güveniyor musun? Yaptığı onca şeyden sonra?" Şok geçirdiği her halinden belliydi.

Çenemi kaldırdım. "Ona güvenmiyorum ama bize yardım edebilir. Telafi etmek istiyor." Yüksek sesle konuşulduğunda kulağa ne kadar da zayıf geliyordu; çocukların güvenini kazanmak için söylenen yalanlar.

Liwei, "Yaptığı tek şey farklı bir oyun oynamak çünkü kurallar değişti ve o hala kazanmak istiyor" dedi.

"O bir dost değil, ama bir müttefik olabilir. Ne kadar izole olsak da kimseyi geri çevirecek durumda değilim," dedim kararlılıkla.

"Ben senin yanıdayım." Liwei elimi sıktı. "Sana güveniyorum; ona güvenmiyorum. Bana dikkatli olacağına söz ver."

"Yapacağım," dedim ciddiyetle.

"Belki de koşuşları yeniden ayarlamalıyım. istenmeyen davetsiz misafirler." Sesi hafifledi; öfkesinin son izi de kaybolmuştu.

Güldüm, en kötüsü geçtiğı için rahatlamıştım. "Belki de hepsi yabancıların girişi engellenmelidir."

"Umarım daha uzun süre yabancı kalmam." Parmak eklemleri yanağıını okşadı, tüy kadar hafif, boynumdan aşağı süzöldü. "Gelecek hafta babamın doğum günü kutlaması var. Bana eşlik eder misin?"

Sertçe yutkundum, içgüdüsel protestomu geri çektim. Bir ziyafetten çok bir idam davetiyesine benziyordu.

Yüzüme bakmak için geri çekildi. "Bu köprüleri onarmak ve eski yaraları iyileştirmek için bir şans. Seni benim tanıdığım gibi tanımaları için."

"Gideceğim," dedim, içim içimi yerken bile. Reddederek ailesini aşağılayamazdım; Liwei'yi Aramızda seçim yapmak. Onu kabul ederek onları da kabul etmiş oluyordum ve geçmişteki suçlarımız ne olursa olsun bir şekilde birlikte var olmayı öğrenmemiz gerekiyordu.

Umarım onlar da bunu anlamışlardır.

Belki ziyafette Göksel İmparator'un şüphelerini yumuşatabilir, ona bir tehdit olmadığını gösterebilirim. -Görölmeyen ve duyulmayanları kötülemek daha kolaydı. Ve eğer değilse, niyetleri hakkında daha fazla şey öğrenebilirdim. Ben de aynı anda birçok şey oluyordu: Göksel Ordu'da güç değişimi. Defne tohumlarının çalınması. İmparatorun evime olan ilgisi. Taşlar tahtaya dizilmişti ve ben sadece hangi oyunun oynandığını bilmeyi diliyordum.

Kesin olan bir şey vardı; piyon olmaktan bıkmıştım ve eğer hareket edersem, bu kendi irademle olacaktı.

Akşam açık ve sakindi; tek bir bulut bile yoktu. Göksel İmparator'un kutlamalarına gölge düşürmeye cüret ettiler. Liwei ve ben, leylak grisi dağlar ve zarif selvilerle kucaklaşmış, aynalı bir gölün kıyısına indik. Altın uçlu nilüferler

Yüzlerce yüzen mum tarafından aydınlatılan suların üzerinde çiçekler açtı, ışıkları alev şeritleri gibi dalgaların üzerine yayıldı. Ölümsüzlerden oluşan bir kalabalık çoktan Malakit kiremitlerden oluşan çatısı yıldızların aydınlattığı gökyüzünün altında pırıl pırıl parlayan büyük bir köşkte toplanmıştı. Her bir yaldızlı sütunun dibini çevreleyen taş şakayıklar o kadar karmaşık bir şekilde oyulmuş ve boyanmıştı ki sanki yerden fıskırıyorlardı. Ağaçların arasına parıldayan fenerler asılmıştı ve bu fenerlerden çan kümeleri sarkıyor, esintiyle çınılıyordu.

Bu neşeyi görünce keyfim yerine geldi.

Doğu Işığı Salonu'ndaki bir başka katı ziyafetten korkuyordu; bu yer çok fazla sıkıntılı hatırayı geri getirdi.

"Burası neresi?" Ben sordum.

"İşıltılı İnci Gölü. Bu gece olduğu gibi ay dolunay olduğunda, sular üzerindeki yansıması enfes oluyor," dedi Liwei.

Masmavi ipek cübbemi bir arada tutan kuşağı belimde düzelttim. Parmaklarım işlemeli manolyalara dokunduğunda, sanki bir rüzgâr esmiş gibi salındılar ve beyazdan güle dönüşen ipek yapraklar yağdırdılar. Çok güzeldi ama bu akşam için

yayımı sırtıma asmayı tercih ederdim.

Pavyona girdiğimizde sohbet sessizliğe büründü. Konuklar kenara çekilmeden önce bize döndüler, Göksel Majestelerine giden yolu açtılar. İkiz alev sütunları olarak göründüler ve akik tahtlarına oturdular, Ejderhalar ve anka kuşları ile dikilmiş vermilyon cüppeler içinde, bulutlarla çevrili.

Avuçlarımdan ter boşandı. Gitmek istedim ama kendimi ilerlemeye zorladım. Tahtların önünde ellerimi kavuşturdum ve kendimi yere bıraktım. Başımı eğdiğimde, saçımdaki gümüş tokalar sıkıca çekildikleri yerde sıkıştılar. Ping'er'in maharetli parmakları saçlarımı, en azından bu gece için, bu göz kamaştırıcı kalabalığın arasına ait olduğum yanılsamasını veren karmaşık sarmallar halinde bükümüştü.

"Göksel Majesteleri, size neşeli bir kutlama diliyorum." Selamlamam, sunulan diğer abartılı iltifatların yanında sönük kalıyordu ama daha ayrıntılı bir şey boğazıma takıldı.

Başımı imparatora doğru kaldırmadan önce uzun bir sessizlik oldu. O taş gibi gözlerin üzerinde inci dizileri şırıltıyor, kaynayan bir öfkenin koruyla parlıyordu. Tenim imparatorun çektiği işkencenin yankısı ile diken diken oldu. Gökyüzü ateşi binlerce küçük bıçak gibi saplanıyordu.

"Ayağa kalk. Hoş geldiniz." İmparatorun ses tonu kibardı, ifadesi sakın bir maskeye dönüşmüştü. O öfke parıltısını hayal etmiş miydim? Sanki biz Sanki ona hiç karşı gelmemişim ve bu yüzden beni öldürmeye çalışmamış gibi ilk kez karşılaşıyorduk. Belki de böylesi daha iyiydi... keşke bunun doğru olduğuna inanabilseydim.

İmparatoriçe duygularını pek iyi saklayamadı. Dudakları kırmızı bir tomurcuğa dönüşmüş halde, hiçbir selamlama sözcüğü söylemedi. Saçındaki altın başlık zarif bir şekilde şakayık şeklinde işlenmişti ve sanki düşüncelerini yansıtıyormuş gibi katılaşmış kan rengine dönüşen pembe turmalinlerle süslenmişti.

Bir gülümseme, Göksel Majestelerinin yanında her zaman hissettiğim düşmanlıkla iç içe geçmiş korkuyu, kargaşamı gizledi. Onlar benim için asla bir aile gibi olmayacaklardı ama Liwei için düşman olmamızı da istemiyordum. Bir başkası dikkatlerini çekmek için öne çıktığında sevindim, bu kadar soğuk bir karşılamadan kurtulduğum için rahatlardım. Daha azını beklemiyordum ve gecenin çoktan bitmiş olmasını ne kadar isterdim. Liwei ile evlenirsem hayatım böyle mi olacaktı - bu bitmek bilmeyen huzursuzluk, boş sözler ve sahte övgülerle dolu çalkantı? Nasıl Buna katlanır mıydım?

Biri adımla söyleyerek beni şaşkınlığımdan uyandırdı. Arayan General Jianyun'du ve bu gece ilk kez yüzümde içten bir gülümseme belirdi.

Ellerimi kavuşturdum ve selamlamak için belimden eğildim. "İyi misiniz General Jianyun?"

"Yeterince iyi. Umarım Ekselansları son olaylar hakkında sizi bilgilendirmiştir? Ne olduğunu bilmesem de sarmallar sıklaşıyor."

Yüzünde daha önce olmayan, yeni kaygılarla kazınmış çizgiler vardı. Endişelerini hafifletmeye çalışarak, "Belki imparator mantıklı düşünür," dedim.

"Zaman zaman Göksel Majestelerini kızdırmış olsam da, her zaman yalnızca onun ve krallığımızın çıkarları doğrultusunda hareket ettim. Bu da diğerleri için söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

General Jianyun tipik olarak ketum biriydi; bu tür açıklamalar yapmak için gerçekten de büyük bir baskı altında olmalıydı. Bakışları arkama kayarken ağzı gerildi. Gözümün ucuyla gri brokar, altın sarısı eteklerinden ve kollarından göz kırpan nakışlar. Ve şu eldivenler - onları Göksel Saray'da sadece bir kişi giyiyordu.

"General Wu." General Jianyun başını eğerek onayladı.

Bu kadar yakınken, aurası duyularımı süpürdü -opak, yoğun ve garip bir şekilde anımsatıcı. Göksel Saray'daki karşılaşmalarımızdan sonra pek de şaşırtıcı değildi, annem ve benim hakkımda söylediği aşağılık şeyleri hatırlayınca içim düğümlendi. Çoktan bana doğru dönmüştü, dudakları aralanmıştı.

Belindeki yeşim süsler şingirdayarak sıırttı.

Aralarında başka bir şey daha vardı: kuşağından sarkan, püskülü parlak yeşil bir bambu flüt.

Bakışlarım gözlerine kaydı. Beyaz kaşların gölgelediği ve çizgili bir yüzün maskeleydiği keskin parıltılarını nasıl gözden kaçırabilirdim? Öfke alnımda zonkladı, bir kızarıklık Eldivenini almak için uzandığımda görüş alanım daralıyordu. Eldiveni çekip çıkardığımda geriye doğru sarsıldı ve avucunda, defneyi keserken Usta Çete'de de bulunan koyu renkli yara izleri ortaya çıktı.

"Sen!" Onun annemin yanında oturduğunu, onunla konuştuğunu ve güldüğünü düşününce boğazımda bir safra düğümlendi.

"Xingyin, ne demek istiyorsun?" Liwei'nin sesi ihtiyatlıydı. Burada çok az müttefikim olduğunu ve hiçbirinin imparatoru dinlemeyeceğini hatırlattı.

Etrafta fısıltılar dolaşıyordu. Kendimi kınanmaya, konukların generali savunmaya koşmasına hazırladım. Hiçbiri yapmadı. Bazıları bana dik dik bakarken, bir o kadar küçümseyen bakış General Wu'nun üzerinde sanki aşağılanmasının tadını çıkarıyordu. Bazıları kollarını kaldırdı, Kötü niyetli fısıldaşmalar. Kendimi her zaman Göksel Saray'da bir yabancı olarak hissetmişim, ama onların genel Kendi mi? Neden General Jianyun'a gösterdikleri saygıyı ona göstermediler?

Eldiven elimden kapıldı. General Wu parmakları biraz titreyerek elinin üzerinden geri çekti.

"Görgü kurallarına pek uymuyorsun."

"Nezaket, onu hak edenler içindir. Yalancılar ve hırsızlar için değil." Elimden geldiğince kararlı konuştum.

"Xingyin, generali başka biriyle mi karıştırdın?" General Jianyun sordu.

"Hata yok." Liwei'ye döndüm. "Elindeki yara izleri Usta Gang'inkilerle aynı. Yapma. Flütünü tanıdın mı?" Onu ilk kez üzerinde görüyordum. Belki de törensel saray kıyafetleriyle birlikte giydiği bir şey değildi.

Liwei kaşlarını çatarak General Wu'ya baktı, sanki bu mağrur saray mensubu ile Ay'a gelen çelimsiz ziyaretçi arasında bir benzerlik arıyordu.

"Kendini, saçını ve yüzünü maskeledi." Basit bir kılık değiştirme, ancak daha ayrıntılı bir büyü tespit edilebileceğinden kurnazca.

General Wu, Liwei'ye dönerek çınlayan bir ses tonuyla sordu: "Ekselansları, babanızın şenliklerinin bu asılsız suçlamalarla sekteye mi uğradı?"

Aldatmada ustaydı, yüz ifadesi haklı bir öfkeden başka bir şey ifade etmiyordu. Öfkemi kontrol etmekte zorlandım ve sözlerimi yumuşattım. "Ne gördüğümü biliyorum. Ne yaptığını biliyorum."

Liwei'nin parmakları güven verici bir şekilde benimkileri sıkıca kavradı. "General Wu, eğer Ay Tanrıçası'nın alanına kandırarak girdiyseniz, bu misafirperverliği ihlal etmek olur. Dürüst olmayan ve el altından yapılan bir hareket." Soğuk, emperyal ses tonuyla, hesaplanmış bir tarafsızlıkla konuştu. Bu, fikirleri etkilemek için tarafsız görünmesi gereken mahkeme oyunlarından biriydi.

General Wu ellerini iki yana açtı. "Ben babanızın her emrine itaat eden sadık bir hizmetkârıyım. Eğer davranışlarım gücenmenize neden olduysa, Ekselansları endişelerinizi ona iletmelisiniz."

İmparatorun desteğine sahip olduğuna dair üstü kapalı bir tehdit. Liwei'ye bu kadar az saygı gösterdiğine göre, gözde biri olmalı.

Liwei sert bir sesle, "Emin olun ki öyle yapacağım," diye cevap verdi.

General Wu eğilerek selam verdi. "İzninizle, Majesteleri. Babanızla ilgilenmeliyim." Olmadan

kovulmayı bekleyerek, uzaklaştı.

General Jianyun hoşnutsuzlukla, "Wugang cüretkârlaştı," dedi. "Artık imparatorun kulağı tek başına ondayken çok az kişi ona karşı çıkmaya cesaret edebilir."

"Wugang mı?" Kararsızca tekrarladım.

"General Wu," diye açıkladı General Jianyun. "Wugang onun gerçek adı. Kendisine böyle hitap edilmemesini tercih etse de onu ilk kez böyle tanıdım."

General Wu. Usta Gang. Yalan söylememiştii; iki isim de ona aitti. Dolambaçlı saray mensubu, hırslı bir generale dönüştü. Oduncu ve hırsız.

"Sence Wugang evime neden geldi?" Onun küçümsediğı bir ismi kullanmak bana küçük bir memnuniyet veriyordu ve bir yanımda asil generalin Aynı şekilde.

"İmparatorun emriyle olmuş olmalı. Göksel Majestelerinin izni olmadan hiçbir şey yapmaz." General Jianyun ekledi, "İmparator oraya başkasını göndermezdi, çünkü Wugang geçmişii göz önüne alındığında aya en aşina olan kişidir."

Gözlerimi ona diktim. "Ne demek istiyorsun?"

"Annen gökyüzüne yükselmeden çok önceydi. Wugang o zamanlar bir ölümlüydü."

"Bir ölümlü mü? Bunu hiç duymamıştım." Liwei şaşkınlığını yineledi.

"Wugang şu anki favori olduğu için, Göksel Majesteleri böyle mütevazı kökenlerin unutulmasını tercih ediyor. Wugang her zaman itaatkârdır ve geçmişiiyle bağını koparmak için isminin bir kısmını atar."

"Ölümlüler bundan memnun olur," dedim içimden, Ölümsüzlerin genellikle aşağıdaki dünyadakileri nasıl küçümsediğine dair öfkemi bastırıyordum. Gerçekte, ölümlüler başlarına gelen zorluklara göğüs gererken bize direnç ve irade gücü konusunda çok daha fazla şey öğretebilirlerdi.

General Jianyun belli belirsiz gülümsedi. "Aynı fikirdeyim." "Wugang bizim diyarımıza nasıl geldi?" Liwei sordu.

General Jianyun'un gözlerinin kenarları, düşüncelerinin derinliklerine uzanıyormuş gibi kırıştı. "Wugang alışılmadık bir kini olan sıradan bir adamdı. Karısının, Göksel bir saray mensubunun oğlu olan bir ölümsüzle ilişkisi vardı. Wugang onun sadakatsizliğini fark ettiğinde, faillele yüzleşmek yerine Kunlun Dağı'na doğru yola çıktı."

Hissetmiş olması gereken acı için bir anlık acıma duygumu bastırdım. "Oraya intikam almak için mi gitti? Bu şekilde mi ölümsüz oldu?" Kunlun Dağı güçlü bir mistik enerjiye sahipti ve Ölümlü Âlem'de ölümsüzlerin yaşamasına izin verilen tek yerdi.

General Jianyun başını salladı. "Bir ölümlünün ölümsüz olabilmesinin tek yolu Göksel Majestelerinin iksiridir. Wugang'ın planları çok daha hainceydi. Kunlun'da bir ölümsüzle arkadaş oldu ve sırlarımızı öğrendi: zarar görmez olmadığımızı, diyarımızın silahları ve büyüleri tarafından öldürülebileceğimizi. Bundan sonra, ölümsüzün baltasını çaldı ve onu karısını ve sevgilisini öldürmek için kullandı."

Tüylerim diken diken oldu. Ne kadar soğuk ve acımasızdı, ne kadar korkutucu derecede sabırlıydı. Karım. Geçmişte ondan bahsederken, müziğe düşkün olduğunu söylemişti. O zamanki sarsılmaz sakinliği yüzünden hiçbir şey düşünmemiştim - oysa gerçekte onu kendi elleriyle öldürmüştü.

"Ölümlülere göre mahkum edilmeliydi General Jianyun devam etti. "Ancak kurbanın babası, Göksel saray mensubu, zayıf bir ölümlü tarafından öldürülen bir ölümsüzün utancını gerekçe göstererek imparatora intikam için yalvardı. Onun yalvarışlarına ikna olan imparator Wugang'ı Yeşim Sarayı'na çağırdı ve aldığı baltayı kullanarak onu sonsuz defneyi kesmeye mahkûm etti."

Midemin çukurunda bir yumru oluştu. "Aydaki defne mi?"

"O zamanlar farklıydı, yaprakları yeşim taşı kadar yeşildi. Şimdiki gibi tohumları yoktu. Yine de sıradan bir ağaç değildi, kendi kendini iyileştirme gücüne sahipti. Ve Wugang kısa sürede

bu girişimin beyhude, sonu gelmeyen bir eziyet olduğunu keşfetti."

İmkansız bir görev. "Wugang iksiri nasıl kazandı?" "Ona ilk başta bir Ölümsüz Şeftali verildi. ama acısını uzatmak için. Eğer başarırsa Ölümsüzlük İksiri vaat edilmişti. Samimiyetsiz bir teklif, çünkü bir ölümlü böyle bir şeyi nasıl gerçekleştirebilirdi? Yüz yıldan fazla bir süre boyunca Wugang bir an bile ara vermeden çalıştı. "Oduncu Wugang," diye alay etti saray halkı onunla. imparatorun kurnazlığını övüyorlardı. Bazıları, o işinin başında zorlanırken gülecekleri izleme partileri düzenlediler. Ben bir tanesine katıldım ve keşke katılmasaydım dedim. Karşılık veremeyecek kadar alçalmış biriyle alay etmenin hiçbir zevki yoktur."

Göksellerin Wugang'a nefret ve korku karışımı bir duyguyla yaklaşmasına şaşmamak gerekirdi ve o iktidara gelmeden önce kötü niyetleri daha da artmış olmalıydı. "İmparator ona acıdı ve cezayı iptal etti mi?"

General Jianyun'un yüz ifadesi ciddiye. "Belki de defneyi kesmekle geçen yıllardan sonra bir defne ağacının Ağaç ve işkencecisi arasında bir bağ oluştu. Wugang kanının defnenin iyileşmesini en azından geçici olarak durdurabileceğini keşfetti. Görevinin yerine getirilmesine tanıklık etmesi için imparatorun huzuruna çıkmayı talep etti.

Başarısızlığın ona ölüm cezası getireceğini biliyordu. Birçokları bunun boş bir övünme olduğundan emin olsa da mahkeme heyeti merakla onu izledi. Wugang ne kadar da çelimsiz görünüyordu, gelen iri yarı ölümlünün gölgesine dönüşmüştü, elleri yara bere içindeydi ve yaralar."

"Bu yüzden mi o eldivenleri takıyor? Yara izlerini saklamak için mi?" Ben sordum.

General Jianyun başını salladı. "Wugang gururludur ama bunu gizler. Aşağılanmasının böylesine görünür bir şekilde hatırlatılmasından nefret ederdi." Sesi ağırlaştı. "Elini keserkenki yüzünü hatırladım: umutsuzluktan bomboş, umuttan yoksun, sanki yaşayıp yaşamaması umurunda değilmiş gibi. Kan fışkırdı,

Defnenin kabuğunu parçalayıp köklerinin etrafındaki toprağa batırdı. Bir sonraki anda baltasını ağaca savurdu. Tekrar ve tekrar, hiç duraksamadan, sanki emekleri ona insanlık dışı bir güç bahşetmiş gibi. Sonunda defne yere yıkıldı, sesi o kadar yüksekti ki ölümlüler bile duymuş olmalıydı."

Kaşlarımı çattım. "Ama defne hala duruyor; yok edilmemiş."

"Göksel Majesteleri'nin emri, Wugang'ın defneyi kesmesiydi, yok etmesi değil - eğer böyle bir şey yapılabileceğini söyledi. Defnenin yeniden canlanması sadece birkaç dakika sürmüş, solmuş kütüğünden yeni filizler fışkırmış, ağaç yeniden büyüyene kadar boy atmış. Yalnız yaprakları artık yeşil değil, gümüş-beyazdı, kabuğu donmuş gibi solgundu. Sanki ölüm sancıları çekiyormuş gibi, defne kış için baharı terk etmişti."

Aklım başımdan gitti. Bu yüzden Wugang'ın böyle bir Aura'sını inceleyerek, varlığını keşfederek Ay'a karşı kişisel bir ilgi duyuyordu. Kimliğimi öğrenene kadar neden benimle ilgilenmemişti. "Defnenin gücü bu kadar çabuk yenilenmek, benim yaşam gücümü de geri kazanmak için muazzam olmalı."

General Jianyun'un ifadesi kasvetliydi. "Sadece kendini iyileştirebileceğini düşünmüştük. Bir başkasını iyileştirebileceğini fark etmemiştik."

"İmparator bundan ne istiyor?" Ben sordum.

Generalin ağzının kenarları çöktü. "Majestelerinin güvenini kaybettim. Artık bana güvenmiyor."

İçimde başka bir şey daha vardı. "Onu yakaladığım gece defnede Wugang'ın kanı vardı. Defnede oluklar varken Kabuğu soyulmuş ama ağaç başka bir zarar görmemiş. Daha önce onu nasıl devirmiş olabileceğini hayal bile edemiyorum."

Generalin dudakları büzüldü. "O günden beri ağacın içindeki enerji değişti. Defnenin gücü artarken, Wugang'la olan bağı zayıflamış olabilir. Belki de artık ona eskisi gibi zarar veremiyordur."

"Sadece tohumlarını hasat edecek kadar." İstenmeyen bir düşünce. "Göksel Majesteleri neden Wugang'ı göndersin ki? İmparator isteseydi evimizi ele geçirebilirdi."

"Çünkü Göksel Majesteleri'nin konumu artık tartışılmaz değil. Çok fazla göz onun üzerinde ve uzun süredir sessiz olan sesler sorgulamaya başladı." General Jianyun durakladı ve düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Aramızdaki tanrılar ek bir yük taşıyor: korku ya da sevgi yoluyla tapınma arzusu. Kendilerini bu tür şeylerin üstünde görseler de, bunu kaybetmekten korkarlar.

Bizim gibi diğer ölümsüzlerin daha az endişesi vardır. Eylemlerimizin dünyaya nasıl görüldüğünü ve kötü mü yoksa övgüye mi mazhar olacağımızı daha az önemsiyoruz."

Liwei, "Çok sarsıcı bir hareket düşmanlarımızı da uyarabilir," diye gözlemde bulundu. "Eğer Ay'a inerlerse, bu istenmeyen bir mücadeleye neden olabilir. Haklı bir nedeni olmadığı sürece babamın eli kolu şimdilik bağlı."

Bunu ona vermezdim. Defnenin gücü zarar vermek yerine iyileştirmek için iyi niyetli görünüyordu. İmparatorun niyetine güvenmiyordum.

Bir tokmakla vurulan bir gong sesi havada yankılandı. Herkes imparatoriçenin yeşim kadehini kaldırarak yükseldiği tahtlara doğru döndü. "Göksel Majesteleri, Ölümsüz Cennetlerin İmparatoru'nun şerefine. On bin yıl daha görkemli hükümdarlığına. Bu gece ay onun şerefine ışıltı ışıltı parlıyor."

İmparatoriçe'nin elinin bir hareketiyle malakit çatı parçalara ayrıldı ve gecenin karanlığına karıştı. zümrüt ateşböcekleri. Yine de ayın tüm ihtişamıyla parlaması gereken yerde karanlık bir boşluk vardı.

Ben telaşla gökyüzünü ararken, konuklardan soluk soluğa sesler yükseldi, şaşkınlık ve önseziyle gerilmiş yüzleri. Fısıltılar havada zararlı bir rüzgâr gibi dönüyordu.

"Ay nerede? Çoktan doğmuş olmalıydı." "Göksel Majesteleri'nin doğum gününde bir tutulma mı? Kötü bir Gerçekten de alamet!"

"Chang'e bu hakaretle neyi amaçlıyor?"

Sonunda buz kemiklerime kadar sızdı. Annem... ona ne olmuştu? Ayı aydınlatma görevini asla terk etmemişti; ne kalp kırıklığı, ne keder, ne de kayıplar yüzünden. Girişe doğru döndüm ama ayaklarım sanki taşa gömülmüş gibi hareket etmiyordu.

"Ay Tanrıçası'nın kızı, sen ve annen bununla ne demek istiyorsunuz?" İmparatoriçe'nin parmakları kadehinin etrafında kenetlenmişti.

"Anneme gitmeliyim. Tehlikede olabilir!" Tekrar, onun büyüüne karşı mücadele ederek hareket etmeye çalıştım. Büyüyü bozmak için enerjimi topladım ama Liwei'nin gözlerini yakaladım, başını hafifçe sallayarak beni uyardı. Burada sihrimi kullanmam Göksel Majestelerinin emirlerine açıkça karşı gelmek olurdu. En azından şimdilik dikkatli davranmalıyım.

General Wu öne çıktı, yüz hatları ciddiyetle düzenlenmişti. "Chang'e böylesine uğursuz bir alamete yol açacak kadar cüretkâr, bu korkunç hakareti sevgili imparator. Ay Tanrıçası'nın Göksel Majestelerine olan kinini hepimiz bildiğimiz için bu şaşırtıcı değil."

Kendisine bu kadar nazik davranan annemi nasıl kötülemeye cüret eder? Öfkeli bir karşılık vererek yutkundum, gözlerimi alçakgönüllülük kisvesi altında yere indirdim ama içim yanıyordu. Bu Göksel Majesteleri bizi intikamcı ve gururlu değil de uysal ve korkak olarak görselerdi daha güvenli olurdu.

"Annem Yüce Majesteleri'ne karşı kötü niyet beslemiyor," diye itiraz ettim.

"Ya siz?" General Wu araya girdi.

"Ben... Yüce Majestelerinin kötü olmasını dilemiyorum." Ses tonumda en ufak bir çatlak olsa da, bu anlayışlı mahkemedeki herkes söylenmeyen şeyi duydu: Göksel Majestelerinin de iyi olmasını istemediğimi.

Liwei ellerini birbirine kenetledi ve eğildi. "Saygıdeğer Baba, Anne. Xingyin ve annesi sizin için bir tehdit değil. Güvenliğini sağlamak ve bir açıklama talep etmek için Ay Tanrıçası'nı bulmamıza izin verin."

İmparatorun ifadesi sertleştii, parmak eklemleri akik kolçağın üzerinde bembeyaz oldu. "Liwei, kendi aileni ve bugün bize yapılan hakareti umursamıyor musun?"

Tehditle kıvrılan bu ses tonu, en kötü kabuslarımda yankılanan, beni yere sermeden önceki andı.

"Saygıdeğer Baba, size zarar vermek istemiyorlar. Ay'dan gelenler sadece evlerini korumak istiyorlar." Liwei sakince konuştu ve duygularımın tavan yaptığı ve kırıldığı bu gibi zamanlarda onun kararlılığına sevindim.

"Yeter, Liwei," dedi imparatoriçe solgun yüzüne rağmen sertçe. Elini uzattığında aramızdaki hava büyüyle parıldadı, ayaklarımdaki büyü gevşedi. "O gidebilir. Sen babanın kutlaması için kalmalısın."

"Zarar vermek istemediklerini söylüyorsunuz, Ekselansları," dedi General Wu, Liwei'ye zarıfçe. "Akıllarında hangi düşüncelerin gizlendiğini nereden biliyorsunuz? Ya da belki de umurunuzda değil, sadakatiniz duyguların tarafından gölgelenmiş-"

"Yerinizi unutmayın General," diye hırladı İmparatoriçe. "Kendinizi aşmayın. Oğlumun bir suçu yok."

"Elbette." Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirirken bile eğildi. "Ekselansları kandırılmış olmalı."

Daha önce bana karşı böyle bir uyum içinde birleşmişken onları anlaşılmazlık içinde görmek ne kadar garip. Yine de imparatoriçe oğlunu tehdit edenlere, hatta eski müttefiklerine karşı bile tetikteydi. General Wu'nun ustaca çizdiği tablo karşısında boğazım düğümlendi: Annem ve ben hain ve sahtekâr, Liwei ise fikirlerine itibar edilmemesi gereken bir aptaldı.

Duyulmak için sesimi yükselttim. "Bu masum bir hata, Göksel Majesteleri-"

İmparatorun eli havaya kalkarak beni susturdu. Dudakları beyaz halkalarla kaplıydı, gözleri şişmişti. "Liwei, nerede senin sadakatiniz? Ailene ve krallığına mı, yoksa bu aldatıcı

Kız mı? Onu bir kez uyarmıştım, Chang'e ya da o görevlerinden kaçarsa merhamet gösterilmeyecekti."

İmparatoriçe, "İmparatorluk Kocası, Liwei bunu kastetmiyor," diye söze başladı ama imparator ona doğru döndüğünde tahtına doğru geri çekildi.

Gitmek için çaresizce tekrar denedim. "Göksel Majesteleri. Açıklamak için annemi bulmama izin verin. Liwei size sadık-

"Onun sadakati size bağlı." İmparatorun sesi gök gürültüsü gibi patladı. "Liwei, uzun zamandır pozisyonunda güvendesin.

çok uzun. Onu şimdi ihbar edin ve ailenize olan sadakatınızı kanıtlayın."

Ardından nefes ya da fısıltıyla bozulmayan bir sessizlik geldi. Sanki toplantının üzerine bir büyü yapılmış gibiydi, herkesi taşa dönüştürüyor. Herhangi bir baba bu kadar çocuklarına karşı duygusuz mu? Bu bir emir değildi, henüz değil.

-Ama bir tehdit, yere çizilmiş bir çizgi.

Liwei'nin koluna hafifçe dokundum, aceleci davranmaması için onu uyarma sırası bendeydi. "Burada kal; ben gideceğim." Ailesi ile arasındaki bağı koparmak istemiyordum, her ne kadar çok geç olabileceği korkusu içime çökmüş olsa da.

Elini benimkinin üzerine koydu, bırakmadan önce bir kez sıktı.

Gümüş-beyaz cübbesini bir kenara süpürerek dizlerinin üzerine çöktü, avuçlarını ve alnını yere bastırmak için katlandı.

"Saygıdeğer Baba, ben sizin sadık oğlunuz ve tebaanızım ama onu ihbar etmeyeceğim. Size ya da krallığımıza hiçbir kötülük yapmadı." Ayağa kalktı ve elimi tuttu; teni artık sıcak değildi ama karda ezilmiş gibiydi.

General Wu'nun gözleri keskin bir ışıkla parlarken, İmparatoriçe'den boğuk bir çığlık yükseldi, soluk parmak eklemleri

kan kırmızısı dudaklarına bastırdı. Göksel Saray'ın görkemli ihtişamını arkamızda bırakarak uzaklaşırken Liwei'nin ifadesi kasvetliydi.

Sevinç ve keder göğsümde ateş ve buz gibi birbirine dolanıyordu; ezici bir ağırlık, yükselen bir hafiflik. Liwei'nin yükümlülüklerinden kurtulmasını istemiş olsam da ondan bunu istemişti; ailesi ve mirası onun doğasında vardı.

onun kim olduğunun bir parçasıydı. Ve gecenin olaylarının nasıl çözüldüğüne dair korku beni gölgelese de, şu an için Sınırsız gökyüzünde süzülen iki turna kuşu gibi özgürce yaşadığımızı dair çılgınca hayallerimi şımarttım.

OceanofPDF.com

Annem evde değildi. Yatağının pürüzsüz örtülerine baktım, uyuyakalmış olabileceğine dair zayıf umudum büzüşüp gitmişti.

"Ormanda olabilir mi?" Liwei merak etti.

"Orada değil; üzerinden uçarken aurasını aradım.

o." Ping'er'e döndüm. "Annem giderken ne dedi?" "Benden onun için bir bulut çağırmamı istedi. Bunu daha önce yapmış ve ona nasıl sürüleceğini öğretmiştim." Yüzü kül gibi olmuştu.

ellerini birbirine kenetledi. "İmparator kızgın mı? Bunca yıl boyunca bir kez olsun ayı yakmayı unutmak o kadar da büyük bir suç olamaz herhalde?"

Liwei onun sorusunu geçiştirerek, "Onun yerine fenerleri ben yakarım," dedi.

"Şimdi ne faydası var?" İmparatoriçe'nin öfkesini, konukların "uğursuzluğu" kınamalarını ve General Wu'nun imparatorun öfkesini alevlendiren kin dolu suçlamalarını hatırladıkça umutsuzluğa kapıldım.

"Bir işi yarım bırakmaktansa geç kalmak daha iyidir," dedi ve kapıya doğru yürüdü.

Düşüncesizce sarf ettiğim sözler yüzünden kızardım.

"Liwei, teşekkür ederim," diye seslendim ona.

Girişte durdu, dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme vardı. "Xingyin, daha önce de söyledim, seninle benim aramda teşekkürle gerek yok." Başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı, sırtı dik, omuzları her zamankinden daha gergindi.

Annemin odasına baktım, her zamanki gibi tertemizdi, ahşap raflar birkaç bitki ve süs eşyası dışında düzenli değildi. Yatağının yanındaki masanın üzerinde, kapağında bir okçu ve on güneş resmi olan bir kitap duruyordu. Babamın efsanesinin, güneş kuşlarını nasıl öldürdüğünün hikâyesi. A

Yanında katlanmış bir kağıt parçası duruyordu. Kağıdı elime aldım, tanıdık olmayan vuruşlarla yazılmış karakterleri görünce irkildim - anneme kim yazmış olabilirdi ki? Bir şey okumak için bir ihlal

Bir başkasına gönderilmişti, ama belki de bu onun kayboluşuna dair bir ipucuydu. Kâğıdı düzeltirken gözlerim karakterler arasında gezindi:

Bu gece, ölümlüler diyarında aradığını
bulacaksın.

Göğsüm önseziyle sıkıştı. Odama koşarak yayımı aldım ve bir bulut çağırmak için dışarı çıktım.

Bunu daha önce düşünmediğim için dikkatsizim.

Özgürlüğüne kavuştuğundan beri annemin her fırsatta gittiği bir yer vardı. Her ne kadar hoş karşılanmasa da, Ölümlüler Âlemi'ne izinsiz girerek cezalandırılma riskini göze almış olsa da.

İki nehrin birleştiği noktada, Kara Ejder'in hapsedildiği yerin yakınında, ilkbaharda yarı çözülmüş kar gibi beyaz çiçeklerle kaplı bir tepe yükseliyordu. Bir mermer Üzerinde hilal gibi kıvrılmış, babamın adının harfleri altın renginde parıldayan bir mezar yatıyordu. Mangalın içine yeni bastırılmış tütsü çubuklarının parlayan uçlarından küller dökülüyor, havada umut ve kederle yoğun bir koku yayılıyordu. Yanında elma, yapraklı mandalina ve pandispanya sunuları, ince bir dalla birlikte yığılmıştı.

osmanthus, solgun yaprakları çoktan kahverengiyle çevrelenmişti. Annem buradaydı, ama şimdi neredeydi?

Ölümlüler Âlemi'nde yasak olan büyüyle tepeden aşağı koştum, gecedен daha karanlık gölgelerin süründüğü ormana dalmadan önce toprak ve çürük kokan nehir boyunca onu çağırdım. Yanılıyor muydum? O burada değil miydi? İşte o zaman onu hissettim, aurası kanat çırpır gibi çırpınıyordu.

Çılgın güve. Ona doğru koşarken, onu ormanın eteklerinde dolaşırken, adımları tökezleyerek ve kararsız, bakışları boş bir şekilde bulduğumda neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktım.

"Anne!" Onu kucakladım, soğuktan irkilerek tenini parlattı. "Ne oldu? Bu gece fenerler yanmıyordu."

Dudakları fısıldamak için ayrıldı, "Bir not aldım. Buraya gelmemi söylüyordu."

"Okudum," diye itiraf ettim. "Kimden gelmiş?"

"İsim yoktu. Masamın üzerine bırakılmıştı."

"Bir numara. Yoksa neden biri notu bu şekilde bıraksın, bu kadar sinsi bir şekilde teslim etsin?" Keşke davetsiz misafirin koğuşlardan içeri girdiğini hissedebilseydim ama dikkatim imparatorun ziyafetinde dağılmıştı.

"Numara değildi. Babanı gördüm. Saçları ağarmıştı, farklı görünüyordu... ama onu her yerde tanıyabilirdim." Gözlerini bana doğru kaldırdı, kocaman ve karanlıktı. "Neden benden kaçsın ki? Neden saklansın ki?"

Omurgamda bir şeyler diken diken oldu. "Bu mümkün değil.

Babam öldü."

"Ne gördüğümü biliyorum."

Sesindeki titreme beni duraksattı. Daha önce beni teselli ettiği zamanların tersine, endişesini yatıştırmaya çalışarak sırtını okşadım. İmparatorun gazabından ya da bize yöneltilen suçlamalardan bahsetmedim. Ama Hasar tamamlanmıştı ve en önemli şey onun zarar görmemiş olmasıydı.

"Onu bulmana yardım edeceğim," dedim ona.

Birlikte ormanı, nehir kıyısını ve tepeyi taradık ama yaklaştığımızda kaçısan vahşi yaratıkların dışında hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Şafağın altın ışıkları geceyi mızrakladığında, onu eve getirmesi için bir bulut çağırdım.

"Gitmeyeceğim. O yaptı." Sözleri ağlayarak döküldü.

"Anne, geri dönmelisin," dedim.

"Baban-"

"Aramaya devam edeceğim," diye teminat verdim. "Sen gitmelisin. Dinlen. Göksel İmparator seni her an çağırabilir."

İmparatorдан bahsedilince rengi soldu ve daha fazla itiraz etmeden bulutun üzerine tırmandı. "Ne söylemeliyim?"

Çabucak düşündüm. "Ona uyuyakaldığını söyle. Ölümlüler Âlemi'ne geldiğinden hiç bahsetme. Onun Göksel Majesteleri buna iyi gözle bakmayacaktır. Otoritesine meydan okumaktansa bizim beceriksiz olduğumuza inanması daha iyidir."

Bulutı hafif bir esintiyle yükselirken başını salladı, ancak gözleri o gelene kadar aşağıda sabit kaldı. göklerde kayboldu.

Onu gönderdiğim için suçluluk duyuyordum ama yine de tek başıma daha hızlı hareket edebilirdim. Daha da ötesi, onu geri istiyordum.

Evimizin güvenliği, bunun görevlerini unutması için dikkatini dağıtmak ve imparatorun gazabını kıskırtmak için bir hile olmasından korkarak ... ama nedenini bilmiyordum.

Herhangi bir ölümsüz enerji ya da tehlike izine karşı tetikte olarak ormanı tekrar taradım ve bir köye doğru kıvrılana kadar nehir boyunca patikayı takip ettim. Ancak o zaman geri döndüm ve tepeye doğru yol aldım. Aydınlanan gökyüzünün altında, babamın mezarının önünde, taşın üzerine diz çöktüm. Mermerin üzerindeki soluk resimler, babamın kahramanlıklarının ölümlüler tarafından yorumlanmış haliydi: gökyüzündeki on kızıl güneşe ok atmak, büyük bir ordunun başında at sürmek, korkunç bir kuşla savaşmak. Topuklarımın üzerine çöküp ellerimi kucağıma koyarken üzerime bir ağırlık çöktü.

"Baba, keşke seni tanısaydım." Niye elimi uzattığımdan emin değildim.

Bu sözleri kalbimden çıkardım ve yüksek sesle söyledim.
Belki de

Şafak vaktiydi, umutsuzluğun umutla birleştiği andı. Ya da belki de gardım düşmüştü, sadece kemikleri kalmış olsa da babamın varlığıyla rahatlamıştım.

Bir dal kırıldı. Ayağa fırladım, yayı sırtımdan çekip aldım ve bir ok çekme isteğimi bastırdım. Büyüsü istenmeyen bir dikkat çekebilirdi ve ayrıca burada bana zarar verebilecek çok az şey vardı.

Tepenin dibinde bir ölümlü duruyordu. Hayatının baharında. Saçları külün yumuşak tonundaydı ve uzun bir kumaş şeridiyle bağlanmıştı. Cildi yıpranmış ve çizgiler halindeydi, dudağının kıvrımlarında acı kokuyordu. Yine de siyah cübbesinin altında omuzları genişti ve kendini bir selvi gibi taşıyordu. Bana doğru attığı adımlar tecrübeli bir savaşçının zarafetiyle ölçülüydü. Gözleri yayıma takıldığında, gözle görülür şekilde genişlediler.

"Kimsin sen?" Bugünlerde buraya çok az kişi geliyordu. Belki de babamın yaptıkları akıllarında tazeyken ölümlüler akın akın gelir, çiçek ve yiyecek adakları getirirlerdi. Kara Ejderha burayı böyle öğrenmişti. Ancak ölümlülerin anıları kısa ömürlüydü. Çayhanelerde hâlâ Houyi'nin hikâyelerini anlattıklarından hiç şüphem yoktu. Kalabalıkları harekete geçirecek bir efsane... Ama çoktan ölmüş bir kahramanı onurlandırmak için kim buraya yalnız başına gelir ki?

Adam cevap vermedi, bana bakarken bakışları şaşırtıcı derecede parlaktı. Göğsü kabarıyor, boğazı düğümleniyordu ama konuşmaya mı çalışıyordu yoksa kelimelerini mi bastırıyordu anlayamadım.

"Kızım, artık büyüdün," dedi sonunda, sesi duygusallıktan çatlıyordu.

Dondum kaldım, içimde yükselen hafifliği geri püskürtmeye çalıştım. Bu doğru olamazdı. Ah, ona inanmak istiyordum, daha önce pek çok kez böyle bir anın hayalini kurmuştum, ta ki Kara Ejder'in haberi umutlarımı yıkana kadar. Ama aldatmacaların düz bir yüzle, sıcak bir ifadeyle söylenebileceğini öğrenmiştim.

Gülümseme kötülüğü gizleyebilir ve en tehlikeli yalanlar, doğru olmasını en çok istediklerimizdir.

"Babam öldü," dedim ona, yüreğimdaki acıyı bastırarak.

Sanki ona vurmuşum gibi irkildi. "Öyle de olabilir." Adam arkasını döndü, cübbesi parlayarak uzaklaştı.

Omzuna asılı yaya baktım, karmaşık bir şekilde Gümüşten oyulmuştu, uzuvlarının uçları diş gibi kıvrılmıştı. İçimde Yeşim Ejderha Yayı'nı ilk gördüğüm zamanı anımsatan bir şey titreşti - gerçi bu kez bir çekim yoktu, sadece gücün tınısı vardı.

Bu ölümcül bir silah değildi.

"Bekle!" Bağırdım. "Yayınız. Nereden aldın onu?" Durdu ama dönmedi. "Bana verildi."

"Kim tarafından?" Kendimi onun cevabını beklerken buldum.

"Onu Göksel İmparator olarak tanıyorsunuz," dedi yavaşça. "Gerçi bu, yaptığı diğer her şeyin karşılığı değildi. aldı."

Sanki nefesim kesilmiş, kollarımdan bacaklarımdan güç çekilmişti. Tek istediğim onu serbest bırakmak, geleceğimi yeniden yazmakken içimde kabaran umursamaz umutla savaşıırken üşümesem de titreyerek yere yığıldım. Ailemle bir bütün olarak, hem annem hem de babamla.

"İmkânsız," diye fısıldadım.

Gözleri kederle kırıştı. "Kızım, sen ölümlü doğdun ama damarlarında ölümsüzlük akıyor. Evin burada olmalıydı ama sen Ay'da yaşıyorsun. Hiçbir şeyin imkânsız olmadığını herkesten çok senin öğrenmiş olman gerekirdi."

Zihnimi temizlemeye, düşüncelerimin parçalarını bir araya getirmeye zorladım. O bir okçuydu. Hayatının ilk kışında bir ölümlü. Efsanelerdeki gümüş yayı taşıyordu.

-Annemin kitabında, bu mezarın üzerine çizilmiş olan. O benim kim olduğumu biliyordu. Ve yüz hatlarına, çenesindeki yarığa bakarken... ben de onu tanıyordum.

Bu bir numara değildi. Aklıma gelen her şeyden çok, bu içimden gelen bir bilgiydi. O kadar çok söylemek istediğim pek çok şey vardı, zihnimin yalnızlığında fısıldadığım sayısız şey daha vardı ama boğazımdan çıkan bu tek, yarım kalmış kelimedenden başka hiçbir şey çıkmadı.

"Baba."

Eğildim, içime dolan duygularla savaştım, gözlerime dolan sıcak yaşlarla. Neredeyse bir yabancıydı; ben onun kızı olmadığım gibi o da benim için hiçbir zaman bir ebeveyn olmamıştı. Anılardan, yaşamaktan yoksunduk. Böyle bir bağın gücü. Yine de, derinlerde, aramızda inkar edilemez bir bağ vardı - et ve kan yoluyla ve daha derin, deşifre edilmesi imkansız bir şeyle oluşturulmuştu.

Gözleri parladı, yüzünün sert açılarını yumuşatan bir gülümseme belirdi.

"Benim adım Xingyin. Annem bana yıldızların adını vermiş." Bir kızın babasına söylemesi garip bir şeydi ama belki de bilmiyordu ve nasıl soracağından emin değildi.

"İyi bir isim," dedi kısık sesle. "Annenden daha uzunsun, yine de ona benziyorsun."

Sözleri şefkatliydi, ancak biz onun varlığından habersizken, onun başından beri bizden haberdar olduğunu hatırlatan sarsıcı bir hatırlatmaydı. "Annem senin için yas tutuyor; öldüğünü düşünüyor. Onu burada görmüş olmalısın. Neden onunla konuşmadın?" Ses tonumdaki suçlamayı bastıramıyordum, belki de onu bu ıstıraptan kurtarabilirdi.

"Yapamadım."

Yüzünde beliren pişmanlık mıydı? Özlem, keder ya da öfke? Kadının ondan iksiri nasıl aldığını düşündüm - hak ettiği, onun için vazgeçtiği iksiri.

"Onu suçluyor musun? Onun hayatını tehlikeye attığım için beni mi?" A

Cevabını öğrenmeyi hem arzuladığım hem de korktuğum belirsiz bir soru.

Derin bir nefes aldı. "İtiraf edeyim, ilk başta çok öfkeliydim. Onu gökyüzünde uçarken gördüğümde merak ettim.

ölümsüz olma planı mıydı? Bir tanrıça mı?

Kendi hatalarımı ancak daha sonra fark ettim:

korkularımın onunkileri susturmasına izin vermek, benim söylemediklerimi söyleyen doktorları görmezden gelmek duymak istiyordum, bu da beni verdiğim tüm savaşlardan daha çok korkutuyordu. Saygı görmenin getirdiği bir şey bu. yanılmaz olduğunuza, kaderi kendi isteğinize göre şekillendirebileceğinize inanırsınız. Ancak dünyada hiçbir gücün değiştiremeyeceği bazı şeyler vardır."

"Benden isteseydi iksiri annene verirdim," diye eklemeyen önce sustu. Bunu daha önce yapmalıydım."

"Neden herkesin öldüğüne inanmasına izin verdin?" Sorguladım.

"Son savaşımda vuruldum ve bilincimi kaybettim. İyileştiğimde kendimi yabancı bir diyarda terk edilmiş buldum. Geri dönmem aylar aldı, ölüm haberimin yayıldığını görmek beni şok etti. Ancak bunda bir özgürlük de vardı; tehlikenin kol gezdiği yerlere gitmem için emir almadan ya da yalvarmadan yeniden kendi başıma yaşama şansı." Bakışları yere düştü. "Ben de Annenin ölümümü duymasını umuyordum. Beni artık sevmiyor olsa bile, hiç değilse onu tekrar görebilmem için saygılarını sunmaya gelebilirdi."

Yüzüne bir gölge düştü. "Bekledim. Başta hevesle, söyleyeceğimiz her şeyi aklımdan geçirerek. Zahmet etmeme gerek yoktu. Yıllar ben farkına varmadan üzerime çökmüştü. Benim Umut önce korkuyla, sonra da utançla kararmaya başladı. yaşındaydım. Ve sonunda onu gördüğümde artık çok geçti." Parmaklarının uçları yanağını okşayarak üzerindeki çizgileri takip etti.

Göğsümü bir gerginlik kapladı. Ayrılmalarına rağmen annemle babam birbirlerini hâlâ seviyorlardı. "Onu suçlama baba. Daha önce gelemedi."

"Neden olmasın?" Bu soruyu sanki bunca zamandır aklından çıkmıyormuş gibi sordu.

"İksiri aldığı için Göksel İmparator tarafından cezalandırıldı. Bir yıl öncesine kadar Ay'dan ayrılamadı."

Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. "Şaşırmamalıyım. Beni kandıran, sahte vaatler ve yalanlarla evimden gönderen Göksel İmparator'du. Buraya değil, Doğu Denizi'ndeki gerçek evime."

"Ölümsüz müydün?" Kelimeler ağızından çıktığı anda, düşüncesiz zalimliklerinden dolayı kızardım.

"Uzun zaman önce, bu fani hayattan önce."

"Baba, sana ne oldu? Annem neden bana söylemedi?"

"O bilmiyordu. O zaman ben de bilmiyordum. Ölümsüzler yeraltı dünyasında yeniden doğduklarında, güçlerini ve anılarını kaybederler; ancak dünyaya geri döndüklerinde yeniden kazanırlar.

gökler." Kendini yanımda yere bırakırken yayını çözdü.

"Ölümsüzlerin Ölümlüler Âlemine gönderilmesi yaygın mıydı?" Ben sordum.

"Çok nadirdi. Bir ölümsüzün güçlerini güçlendirmeye yardımcı olsa da, çok azı ölümlü bir yaşamın sınavlarından geçmeye isteklidir. Bu sadece en ağır koşullarda Göksel İmparator'un rızasıyla yapılır, çünkü iksir onları cennete geri döndürmek için gereklidir."

Elimdeki Yeşim Ejderha Yayına baktım, yüzünü aydınlatan tanımayı, bu silahla aramda her zaman var olan açıklanamaz bağı hatırladım. "Doğu Denizi'nde ejderhalarla birlikte miydin?"

Yüz ifadesi mesafeli bir hal aldı. "Bazıları bana hükümdarları derdi.

İçi boş bir unvan, çünkü onları hiçbir zaman kendi amaçlarım için yönetmedim."

Babam ejderhaları kurtaran, onların özünü incilere bağlayan efsanevi savaşçıydı. Kaderin bu döngüsü ne kadar da tuhaftı ki beni de aynı yola sürüklemişti ama bunun yerine ejderhaları serbest bırakmıştım. Yay bu yüzden mi Bana mı bağlandı? Elimi uzvunda gezdirdiğimde, yeşim taşının içinden ışık dalgalandı. İlk kez elimde nabız gibi atıyordu.

ani bir hevesle uzaklaşarak zihnimdeki son şüphe kırıntısını da yok etti.

Ona uzattım, yeşim taşı yay kalkık avuçlarımın arasında duruyordu. "Baba, bu senin mi?" Pişmanlık midemde düğümlendi; ona ne kadar bağlandığımı fark etmemiştim.

Onu itmeden önce kısa bir tereddüt geçirdi. Yay hareketsiz kaldı, ışığı azaldı. "O artık senin. Ben büyüdüm benimkine alışkın; birlikte çok şey yaşadık."

Ellerimi indirirken içimde -bencil ve sığ- bir rahatlama hissettim. "Baba, Ölümlüler Âlemi'ne nasıl geldin?"

Gözlerinde tehlikeli bir ışıltı parladı. "Göksel İmparator uzun zamandır ejderhaların gücüne göz dikmişti. Belki de güçlerinin kısıtlı olduğunun farkında değildi. onları savaş aletine dönüştürürse öleceklerini düşünüyordu. Belki de umurunda değildi. Bana karşı temkinliydi, ancak ona hiçbir neden vermedim, çünkü onun gibi yönetme hırslım yoktu."

Dehşet, örümcekli dokunuşunu tenimde gezdirdi. Liwei'nin ailesi ve benim ailem arasında bir başka dolanıklık. Onlardan hiç kurtulabilecek miydik?

Babam parmak uçlarını alnına sürttü. "İmparator beni çağırdı. O en çok getirdi Krallıktaki saygıdeğer büyükler, Ölümlüler Diyarı'nın büyük bir tehditle karşı karşıya olduğuna ve onları sadece benim kurtarabileceğime yemin ettiler."

"Güneş kuşları," dedim yavaşça. "Onlar Göksel İmparatoriçe'nin en sevdiği akrabalarıydı. İmparatorun onu kızdırmamak için serbestçe dolaşmalarına izin verdiğini sanıyordum ama ya bu seni tuzağa düşürmek ve zayıflatmak için yaptığı bir hileyse? İmparatoriçe'nin gücünü ele geçirmek için ejderhalar?"

Başını salladı. "Bu tür planlar onun doğasına uygun, hem kurnaz hem de açgözlü."

"Ne yaptığını bile bile neden ona inandın?" diye sordum.

"Aptal olduğum için çok fazla soru sormadım - böylesine asil bir amaç karşısında gururum okşandı. Onlara inandım Saygıdeğer Gökseller, bana

ölümlüler, onlardan biri olmak zorundaydım. Belki de imparator onları da kandırmıştır - onlardan daha iyi bir yalancı yoktur.

doğruyu söylediklerine ikna oldular. İmparator yemin etti. beni koruyacağına, bu görevi yerine getirdiğimde iksiri bana vereceğine yemin etti. Onun onuru ve soyundan gelenlerin hayatı üzerine edilmiş kutsal ve bozulmaz bir yemin."

Devam etmeden önce derin bir nefes aldı, "Ve ben de kabul ettim. İncileri ejderhalara geri verdim.

Ölümlüler Âlemine atılmadan önce hafızamı silen unutuş çayını içmeden önce yaptığım şey."

"Unutkanlık çayını içtiysen bunu nasıl hatırlıyorsun?" diye sordum.

"Şişede bir damla iksir kalmıştı. Annen gittikten sonra onu yuttum - bazen yutmamış olmayı dilesem de.

Bu tür anıların yeniden canlanması bir lütuf değildir. Öfke ve keder, kalbi ve zihni yiyip bitiren acımasız canavarlardır."

Bir şey beni sarstı. "Ejderhaların hükümdarı yüzyıllardır yok, güneş kuşları ise sadece birkaç on yıl önce vuruldu."

"İmparatorun aldatmacasının derinliği buydu," diye öfkelenildi. "Çok erken gönderildim, bir ölümlü olarak yaşadım

Birbiri ardına hayatlar. Sonunda, önceden bildirilen felaket ortaya çıktı ve on güneş kuşu gökyüzüne yükseldi. Bir ölümsüz ortaya çıktı ve beni güneş kuşlarının alevinden koruması için bu yayı ve yeşim bir kolyeyi hediye etti.

İmparatorlar bile sözlerini tutmalı,

Özellikle de akrabalarının hayatı üzerine yemin etmiş olanlar için. Dahası, ejderhalar artık onun için bir tehdit değildi, ben de öyle."

Parmaklarım boynumdaki kolyeye dokunarak onu çıkardı. Çatlamıştı, gücü gitmişti, yine de onu Duygusallık. Ona baktı, boğazı ani bir duyguyla çalışıyordu.

"Onu annene ben verdim. Onu güvende tutacağını söyledim ama yanılmışım. Hiçbir tılsım onu tehdit eden tehlikeden koruyamazdı," dedi alçak bir sesle. "Gerisini masallarda duymuşsundur. Onu vurdum

Güneş kuşları; Göksel İmparator'un kuklasıyken kendimi bir kahraman sanarak görevi yerine getirdim."

Yüzü öfkeyle kızardı. Oysa kandırılmamış olsaydı, annemle asla tanışamayacaktı. Bana hayat veren şeyin yasını tutmak benim için çok zordu.

"Pişman değilim," dedi kararlılıkla.

"Annem yüzünden mi?"

"İkiniz yüzünden. İmparator iksiri bana bahsettiğinde, bunun ardındaki gerçek sebepten habersiz, bunun yüce gönüllü bir hediye olduğunu düşündüm. Bilseydim bile hiçbir şeyi değiştirmedim."

"İksiri içenin annem olması dışında." İmparatorun olayların bu şekilde gelişmesine duyduğu öfke, sarayı tatmin etmek için bir bahane miydi? Belki de ona itaatsizlik etmeyi düşünenlere korku aşılamak içindi. O zaman aklıma geldi, babam bir ölümlü olarak Göksel İmparatoriçe'nin gazabından daha iyi korunmuştu, çünkü ölümsüzler haklı bir neden olmadan onlara saldıramazdı.

"Gelmemeliydim," dedi. "Bir süre uzak kaldım Çünkü anneni görmek bana sevinç verdiği kadar acı da veriyordu."

İçimde bir huzursuzluk dalgası belirdi. "Bugün neden geldin?"

"Bir not aldım. Merak ettim, hatta hissettiğim gibi Bir terslik var. Annen bugün farklı görünüyordu. Huzursuz, sanki bir şey arıyor gibiydi. Hazırlıksız yakalandım, dikkatsizdim. Ben saklanmadan önce o beni gördü."

Notu kim göndermişti? Annemin görevini unutması için kim plan yapmıştı? Wugang'ın kibirli yüzü zihnimde dolaştı, annemi ihanetle suçlarkenki hazırlığı ziyafet. Dahası, evimizi, mektubun nereye yerleştirileceğini biliyordu - hizmetkârlarından birine kolayca talimat verebilirdi. Ve kendisi de ölümlü olduğu için bu diyara aşinaydı. Bu, imparatora bizi suçlaması için bir bahane vermek üzere hazırlanmış ayrıntılı bir plan mıydı? Bu düşünce boğazımı kuruttu.

"Kızım, bencilce davrandım ama seninle bir kez olsun konuşmak istedim. Başka bir şansım olup olmayacağını bilmiyordum. Annene söyleme. Onun daha fazla üzülmelerini, benim için tekrar yas tutmasını istemiyorum."

Bir öksürük nöbetine tutuldu, bir bez parçasını ağzına bastırırken vücudu sarsılıyordu. Bezi yere bıraktığında koyu bir sıvıyla ıslanmıştı. Kan. İçim sıkıştı.

"Baba, hasta mısın?" Cevap vermeyince, bir ölümlünün hayatını sona erdirebilecek sayısız rahatsızlığı hayal ettim. Elini tutarak, fark edilmemek için büyümü idareli bir şekilde yönlendirdim.

Şifacı olmasam da bazı küçük becerilerim vardı. Rahatsızlığının nedenini bulmak için vücudunu araştırdım. Yine de iyileştirecek bir kemik, onaracak bir yara bulamadım. Bedenin içinde büyüyen, ete kemiğe bürünen hastalıkları iyileştiremezdim, çünkü ölümsüzler bunlara maruz kalmazdı.

Ve yapabilseydim bile, babamı hayatına yönelik en büyük tehditten koruyamazdım, zamanın çaldığını geri veremezdim... kaybettiği ölümsüzlüğü geri getirmediğimce.

"İmparator sana iksiri tekrar verecek mi?" Acilen sordum.

"Bana karşı yükümlülüğünü yerine getirdi, bir daha asla vazgeçmeyecek."

Umutsuzluk içimde kabardı, ağır ve kasvetli. "Ne yapabilirim baba?"

Gülümsemesi yılları sildi süpürdü; annemin sevdiği adamı gördüm, gözlerinde yumuşak bir mizah ve sıcaklık vardı. Sonra gölgeler bir kez daha inerek onu griye bürüdü. "Bu kadarı yeterli, umduğumdan da fazlası; seni bir kez görmek, beni kabul ettiğini duymak. Kendini tehlikeye atma. Yapabileceğin hiçbir şey yok, çünkü doktorlar çok az zamanımız kaldı."

Çenemi kaldırdım, mermer mezarın üzerindeki başarılarının resimlerini inceledim. Babamı sadece ölmek üzere olduğunu öğrenmek için bulmuş olmam bir mucize ve neredeyse bir lanetti. Keder vaadiyle lekelenmiş bir sevinç. Hayır, değil.

Lanet, diye düzelttim kendimi, bir fırsat. Çok geç değildi, o yaşarken değildi. Yeniden bir aile olmak, kırılmış olanları onarmak için bir şansımız vardı. En çılgın hayallerimin bile ötesinde bir ödöldü bu.

Kolayca kazanılacağını düşünerek.

"Ben senin kızınım," dedim ona. "Ve seni eve getireceğim."

OceanofPDF.com

Faniler Âlemi'nden ay, gecenin karanlığına karşı gümüş bir disk gibi parlıyordu. Annem görevini tamamlamıştı, ancak bu Göksel İmparator'un gazabını yatıştırmak için pek bir şey yapmayacaktı - çünkü yokluğunun keskin bir hatırlatıcısıydı. Annemin ve Liwei'nin onun gözünden düştüğünü düşündükçe moralim bozuluyordu; eğer o sadece bana kızgındı. Onun gazabıyla daha önce de karşılaşmış ve zar zor da olsa hayatta kalmıştım.

Artık bunun beni yıldırmasına izin veremezdim. Babam hastaydı. Ölüyordu.

Ona yardım etmeliydim ve ölümlüler hakkında Kaderlerinin Bekçisi'nden daha iyi kim bilebilirdi ki? Daha önce Liwei ve bana öğretmenlik yapmıştı, keşke daha dikkatli bir öğrenci olsaydım. Onu Yeşim Sarayı'nda arayabilirdim ama orada çok fazla meraklı göz ve gevşek dil vardı.

Neyse ki rutinini ve her gece aşağıdaki dünyaya nasıl indiğini biliyordum.

Gökyüzünü hevesle aradım ama ondan hiçbir iz yoktu. Cübbemin uzun mavi panellerini yana savurarak bulutun üzerine çöktüm. Belime geniş bir kemer bağlanmıştı. kesem ve püskülüm asılı. Bileklerimde daralan kollar, ipek kordonla bağlanmıştı, tutması ya da çözmesi için büyülenmişti.

benim emrimle. İmparatorun ziyafetinde giydiğim elbiseden daha az gösterişli olsa da, bu kıyafet şu anki ihtiyaçlarıma çok daha uygundu. Ping'er kasıtlı iç çekişler ve başını sallamalarla bu giysiyi hazırlamama yardım etmişti. Eve sadece kısa bir süreliğine üstümü değiştirmek için dönmüştüm.

Annemden ve Liwei'den ve sorabilecekleri sorulardan kaçınmak.

Hava kıpırdadı, ileride bir bulut yükseldi. Yeşim taşından bir asa tutan beyaz saçlı bir ölümsüz bulutun üzerinde duruyordu; yanında siyah saçlarını düzgün bir topuz yapmış genç bir kadın vardı. Bekçi'nin yalnız olmasını dileyerek kaşlarımı çattım. Gizlice onları gökyüzünde takip ettim ve gri bir taş duvarla çevrili ölümlü bir kasabanın eteklerine indim. Bu geç saatte her yer sessizdi, akşam yemekleri çoktan yenmiş ve yataklar hayalperestlerle dolmuştu.

Yere sıçrayarak onları belli bir mesafeden takip ettim. Aniden durduklarında, sapları ay ışığıyla gümüşlenmiş bir bambu kümesinin içine geri çekildim.

"Siz de kimsiniz? Ölümsüzlerin geçerli bir sebep olmaksızın buraya gelmeleri yasaktır." Ölümlü Kaderlerin Bekçisi'nin sesi azarlayıcı bir tonla çınılıyordu.

Dışarı çıktım, ellerimi önümde birleştirdim ve belimden eğildim. "Saygıdeğer Öğretmenim." Bana uzun zamandır ders vermemiş olsa da, bu bağ bizi sonsuza dek birbirimize bağladı.

"Xingyin?" Yavaşça, ismimi parçalayarak konuştu. "Neden buradasın? Ekselansları nerede? Birçok kişi onun için endişeleniyor."

Liwei tahtların önünde diz çöktüğünde yaşanan yoğun sessizliği hatırladım. "Belki de önemli olduğunda konuşmaları gerekirdi."

"Bu haksızlık. Göksel Krallık'tan ayrılmanızın üzerinden sadece bir yıl geçti, orada işlerin nasıl yürüdüğünü unutmadığınıza eminim." Ses tonu sertti, sanki bana bir kez daha talimat veriyor. "Tepki görme korkusu olmadan kim Göksel Majestelerine meydan okuyabilir? Olur muydu

Bir başkası konuşsa ya da sadece imparatorun öfkesini

uyandırsa bir şey değişir mi? Zamanını bekleyenleri
kūçūmsemevin,

harekete geçmek için doğru fırsatı bekler. Tüm savaşlar kılıcın ucuyla kazanılmaz ya da ilk vuruşta karar verilmez."

Başımı öne eğdim. "Bağışlayın beni. Düşüncesizce konuştum."

Bekçi iç çekti. "Lütfen Ekselanslarına, yırtıcılar etrafta dolanırken, geri döndüğünde onu destekleyecek pek çok kişi olduğunu bildirin. Unutmayın, Ekselansları yokluğunda en savunmasız haldedir."

Bencilce bir korku beni tüketirken dişlerim dudağıma yapıştı. Göksel Saray'ın sonuncusunu görmekten memnun olurdum.

Mutluluk zor bir ihtimal gibi görünüyordu.

Beni çağırmayan bir göreve bağlı olarak, Göksel Majestelerinin kınayıcı yargısına maruz kaldım. Göksel Krallık'a sadakatim yoktu. Kraliyetle birlikte gelen güç, diyarda iz bırakma, onu inançlarınıza göre şekillendirme şansı neden umurumda olsun ki? Çiçekli bir ormanı ya da sakın bir sahili cennetteki tüm ziyafetlere tercih ederdim.

Yine de Liwei'nin mirası onun ayrılmaz bir parçasıydı; kimliği, onuru ve gururuyla iç içe geçmişti. İmparator ve imparatoriçe onun ailesiydi, sahip olduğu tek aile. Onlardan vazgeçmesini isteyemezdim, benim mutluluğum pahasına bile olsa.

"Ona söyleyeceğim." Kadına baktım, rahatça konuşabilmem için gitmesini umuyordum. Bekçi ona doğru döndüğünde

ihtiyatı bir kenara bıraktım. "Saygıdeğer Bekçi, sizden tavsiye almak istediğim özel bir konu var."

Boğumlu parmakları sakalını okşadı. "Çırağım Leiyng'e her konuda güvenirim."

Buluşmamıza bir tanık mı istiyordu? Cesaret edemedim. Babamın hayatta olduğunu öğrenirse imparatorun neler yapabileceğini hayal ettim. İhtiyatlı davranmak zorundaydım.

"Bir ölümlü için iksir, ölümlü olmanın tek yolu mu? Ölümsüz mü?" Sanki bu boş bir merakmış gibi ses tonumu hafif tuttum.

"Evet."

Daha azını beklemediğim halde kalbim sıkıştı; General Jianyun'un dediği gibiydi. "İksir nasıl elde edilebilir?" Soru çok hızlı çıkmıştı, aciliyetim açıktı.

Bakışları donuklaştı. "Neden sordunuz?"

Bekçi'nin rızasını kazanmak için Liwei'nin adını kullanmak ne kadar kolay olurdu. Çok daha uzun süredir onun öğrencisiydi, aralarındaki bağ çok derindi; yine de yalanı boğarak çıkaramadım. I

Liwei'nin itibarına daha fazla zarar verme riskini göze alamazdı, Bekçi konuşmamızı rapor ederse babasının şüphelerini alevlendirirdi.

"Söyleyemem," diye itiraf ettim. "Benim için önemli olsa da." "Bu tür bilgiler serbestçe paylaşılamaz."

Yalvarma dürtüsüne direnerek ellerimi kavuşturdum. Babamın hayatı karşısında gururun ne önemi vardı ki? Gerçi Bekçi'nin yüz ifadesine bakılırsa bu nafi bir çaba olacaktı. Ben daha konuşmadan kadın başını salladı ve gözlerini bambu korusuna doğru çevirerek açık bir davette bulundu. Umut alevlendi. Bekçi'nin çırağı olarak, aradığım bilgiye sahip olabilir ve bunu paylaşmaya daha istekli olabilirdi. Kuşkusuz bir bedeli olacaktı ama daha önce başkalarının benden talep ettiğinden daha az zahmetli olacaktı.

Heyecanımı gizleyerek Bekçi'nin önünde tekrar eğildim. "Saygıdeğer Öğretmenim, rehberliğiniz için teşekkür ederim."

"Xingyin, bunlar garip ve belirsiz zamanlar," dedi ciddiyetle. "Dikkatli ol. Ekselanslarına göz kulak ol."

"Her zaman," diye cevap verdim.

Bekçi oradan ayrıldı ve çırağıyla birlikte kasabaya doğru ilerlemeye başladı. Bambu ağaçlarının arasından kaydım ve yere çöktüm. Durgunluk, ara sıra çıkan yaprak hışırtıları ve küçük yaratıkların koşuşturmalarıyla bozuluyordu. Uzun bir nefes aldım, bu dünyanın kokuları başımı döndürüyordu - solmuş yaprakların çürümesiyle karışmış yağmur kokusu, tuz ve toprağın pütürlü alt tonları.

Saatler geçmesine rağmen Bekçi'nin çırağından hiçbir iz yoktu. Tam ayrılmak için ayağa kalktığımda

Buğulu hava değışti, bir çift ölümsüz aura yaklaştı. Leiyng'in yanında benzer boylarda ama daha ince yapılı bir adam yürüyordu. Yüzü yüksek elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve geniş kaşlarıyla dikkat çekiciydi ve kendinden emin gülümsemesi cazibesinin farkında olduğunu gösteriyordu.

"Beklettiğim için özür dilerim. Kardeşim Tao'nun kendini hazırlaması çok uzun sürüyor." Leiyng'in ses tonu hem teslimiyetçi hem de öfkeliydi.

Onu görmezden geldi, bakışları başımın üstünden ayak parmaklarıma, oradan da sırtımda taşıdığım yaya kaydı. "İşe yarayacaksın," dedi sertçe.

"Öyle olacağından emin değilim." Deniz mavisi brokar cübbesini ve herhangi bir kralınki kadar süslü olan altın kuşağını inceleyerek onu kendi bakışlarımla değerlendirdim.

Başını geriye doğru eğerken sırttı. "Kız kardeşim bana Ölümsüzlük İksiri'ni aradığınızı söyledi. Eğer öyleyse, birbirimize yardım edebiliriz."

"Ne demek istiyorsun?" Dikkatlice sordum.

Leiyng'in dili sabırsızca ağzının çatısına vurdu. "Biz de iksiri istiyoruz."

Gözlerim kısıldı. Bu bir tuzak mıydı, bir rakipten kurtulmak için mi? "Kaç kişi var?"

"Her birimiz için bir tane," diye yanıtladı Leiyng. "Göksel Majesteleri'nin ne zaman bir tane daha yaratacağını bilmiyorum, çünkü bunların yapımı onun gücünü zorluyor."

"İksiri neden istiyorsun?" diye sordum.

"Değer verdiğimiz birinin buna ihtiyacı var," dedi Tao. "Kimin?"

Ağabey ve kız kardeş birbirlerine temkinli bir bakış attı. "Yardım istemeye geldiniz. Biz de sunuyoruz. Yapabileceklerimizi size zaten söyledik." Tao dikkatle ekledi, "Tıpkı bunu neden istediğinizi sormadığımız gibi. Böylesi daha güvenli, ikimiz de planlarımızı daha az ifşa ediyoruz."

Doğru söylüyordu, çünkü kendi niyetlerimi açığa vurmak istemiyordum. Ben de yeni tanıştığım

Ne gizlediklerini merak ederken bile müttefikler. "Planınız nedir?"

"İksiri alacağız."

Kelimelerin bu kadar açık bir şekilde söylendiğini duymak içimde bir ürperti yarattı. Kalbim olasılıklarla çarpıyordu, hatta

Aklım beni reddetmeye zorladı. "İksir nerede saklanıyor?" Kendimi sorarken buldum.

"İmparatorluk Hazinesi'nde," diye yanıtladı Tao.

Geri ekildim. "Üçümüzün İmparatorluk Hazinesi'ne girmesini mi istiyorsun? Bu delilik." Yeşim Sarayı'nda geçirdiğim onca yıl boyunca oraya hiç girmeye cesaret edememiştim. Orayı merak etsem de, plansız bir ziyaretle incelemeye davetiye çıkarmak istememiştim ve o zamanlar en çok arzuladığım şey duvarlarının içinde yatmıyordu.

"İkimiz; sen ve ben," diye açıkladı Tao yılmadan. "Kız kardeşimin güvenliğini tehlikeye atmayacağım."

"Bu asla işe yaramaz."

"İksiri başka nasıl elde etmemizi öneriyorsun? İmparatorun onu size vereceğini mi sanıyorsunuz?"

Leiyng karşı çıktı. "Yıllardır Yeşim Sarayı'nda keşif yaptım ve doğru şans. İksire kokusunu içime çekecek kadar yaklaştım." Tao bana güvence verdi. "Hazineye fark edilmeden girip çıkmanızı sağlayabilirim."

"Nasıl?" Bastırdım. "Eğer bu işe yarayacaksa, her şeyi bilmeliyim."

"Anahtarım var."

"Nereden aldın bunu? İşe yarayacak mı?" Belki de bana reddetmem için bir neden vereceğini, kararsız irademi güçlendirecek bir şey yapacağını umuyordum.

"Almamam gereken her şeyi aldığım gibi." Parmaklarını ince giysilerinin üzerinde gezdirdi. "Şüpheli bir zihnin var. İiniz rahat olsun, anahtar işe yarayacak. Daha önce kullandım."

Onun alayını görmezden geldim. "Bana neden ihtiyacın var?"

"İksiri koruyan küçük bir baş belasını ortadan kaldırmak için. Senin gibi yetkin bir savaşçı için bu hiçbir şeydir." O

ellerini kaldırdı, pürüzsüz ve ince kemikli. "Benim becerilerim tedarikte yatıyor, savaşta değil."

Yanağımın içini ısırdım, babamın görüntüsü zihnimde yanıp söndü - masallardaki güçlü savaşçı değildi, ama hem bedeni hem de ruhu yıpranmıştı. Fazla zaman kalmamıştı, ya ölürse?

"Bir ölümsüzün anılarının cennete döndüklerinde geri geldiğini duymuştum. Peki ya bir ölümlünün anılar?" Bekçi'nin çırağına sordum.

Leiyng ciddiyetle, "Ölüm tüm ölümlü anıları siler," dedi. "Bir kez silinen anılar bir daha asla geri kazanılamaz."

Göğsümde soğuk bir korku düğümü oluştu. Babam annemi bir ölümsüz olarak tanımamıştı. Eğer onu ölümlü yaşamında kurtarmazsam, annemi ve aşklarını unutacaktı. Beni tanımayacaktı. Bizim için bir yabancı olacaktı.

Cazibe ihtiyatla savaşıyordu. Annemi ve Liwei'yi düşünerek, "Eğer yakalanırsak, bedelini ödeyecek olan sadece ben değilim," dedim.

"Olmayacağız. Sarayı avucumun içi gibi biliyorum ve sonsuza kadar bir Göksel hapisanede çürümek gibi bir arzum yok.

Hırsızlara iyi gözle bakmazlar." Tao yüzünü buruşturdu. "Kılık değiştirin ve yüzünüzü gizleyin, ek olarak Önlem. Sırtımı koru, gerisini ben hallederim. Zaman hiç bu kadar iyi olmamıştı. Ordu liderliğindeki son değişikliklerle birlikte saray savunması zayıfladı.

Daha az muhafız görev yapıyor; koğuşlar eskisi kadar güçlü değil."

General Wu'nun General Jianyun'un yerine geçemeyeceği şüphesizdi. "Planınızdan başka kimseye bahsettiniz mi?" Keşfedilmekten çekinerek sordum.

Tao başını bana doğru eğdi. "Sen yaklaştığımız ilk kişisin. Senden istedik çünkü sen de bunu bizim kadar istiyorsun ve o yayı kullanmakta yetkinsin. başka bir şey değil."

Çifte baktım, benimkiyle eşleşen bir aciliyetten başka bir şey hissetmiyordum. Ve eğer yakalanırsak, hepimiz

sonuçlarına katlanmak. Göksel İmparator'dan çalma düşüncesi beni dehşete düşürdü. Ancak bunun altında daha derin bir korku yatıyordu; tam babamı bulmuşken onu kaybedebilirdim.

"Çok iyi," diye kabul ettim.

"Yarın gece. İmparatorluk Hazinesi'nin hemen güneyindeki kafur ağaçları korusunda buluşacağız." Tao kız kardeşiyle temkinli bir bakış alışverişinde bulundu. "Bir şey daha var. Planımızdan kimseye bahsetmemelisin, özellikle de Prens Liwei'ye."

"Neden olmasın?"

Tao'nun gözleri parladı. "Ya Ekselansları durdurmaya çalıştıysa

Sen mi? Ya Ölümlü Kaderlerin Bekçisi'yle kız kardeşim hakkında konuştuysa? Bize sağduyulu olacağınıza dair söz veremiyorsanız, şansımızı başka yerde deneyeceğiz."

Ters bir şekilde başımı sallarken içim burkuldu. Liwei'ye yalan söylemek istemiyordum, ona gerçeği nasıl söyleyeceğimi düşünürken bile. Yine de babama yardım etmek için en iyi umudum buydu ve onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Endişelerim dönüş yolculuğum boyunca beni tüketti. Buluttan indiğimde Liwei'yi girişi çevreleyen sedef sütunlardan birine yaslanmış buldum. Beni bekliyor, şüphesiz.

Gözleri giysilerimin üzerinde gezinirken, parmaklarım saatlerce kambur durarak beklemekten buruşmuş olan cübbemi düzeltmek için kaşınıyordu. Yeşim Sarayı'nda giydiğim işlemeli ipek elbiselerden çok farklıydı.

"Giydiğin şeyi beğendim," dedi sessizce. "Sana çok yakışmış."

Onun sözleriyle içimde bir sıcaklık alevlendi. Bileğimdeki ipek kordona dokundum, o da havada kıvranarak kurtuldu. "Bu da işe yarar. Kendilerini bağlamak için büyülendiler."

Bileğimi yakaladı, kordonun ucundan tutarak yerine geri sardı. "Bu çok hassas bir şey.

Daha güçlü bir şey," diye gözlemledi, parmağını üzerinde gezdirerek. İplikler onun büyüyle parladı ve sertleşerek Bileklerimin üzerinde çaprazlama uzanan kestane

kahverengisi pırıl pırıl şeritler. Enerjinin nabız atışından

deri, bu sıradan bir malzeme değildi; deriden daha esnek ve yine de daha sağlamdı.

"Teşekkür ederim." İncelemek için elime aldım. "Nedir bu?"

"Bu en keskin bıçaklara bile dayanabilir ama uzun süre dayanmaz." Bakışları yüzümü taradığında gerildim. "Nerede? Nerelerdeydin? Seni bütün gün görmedim," diye sordu.

"Ölümlüler Diyarı. Babamın mezarı başındaydım." Aldatmacam gizlenmekte yatıyordu.

Gözleri anlayışla karardı. "Onun için ne kadar üzüldüğünü biliyorum."

"Liwei, Ölümsüzlük İksiri hakkında ne duydun?" diye sormadan önce tereddüt ettim. Babasından çalmak istemedim. Başka bir yol varsa onu arayacaktım ama yoksa da tereddüt etmeyecektim.

"Onun yaratılışı sadece babamın bildiği bir şeydir. Onu çok iyi korur, çünkü böyle bir şey aşağıdaki dünyanın kaderini değiştirebilir." Durakladı. "Neden sordunuz?"

Ona açılmak için içimi bir özlem kapladı ama Tao'ya söz vermiştim. Yine de ona söyleyebildiğimi söyleyecektim, çünkü aramızda başka yalanlar olsun istemiyordum.

"Babam yaşıyor. Onunla Ölümlüler Âlemi'nde tanıştım," dedim duraksayarak. Tüm umutlarım korkuyla iç içe geçmiş olsa da şimdi bile bir rüya gibi görünüyordu.

Liwei gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Kara Ejderha onun öldüğünü söyledi. Neden onun baban olduğunu düşünüyorsun?"

"Doğru yaşta. Krallığımızın yayını taşıyor. Benim ve annemin geçmişini biliyor."

"Birçok servet avcısı bir ölümsüzün yardımını kazanma şansı için her şeyi talep edecektir," diye uyardı.

"Babamı burada tanıyorum." Parmak uçlarımı göğsüme bastırdım.

Liwei ellerimi kendi elleriyle sıktı. "Ona inanmak istiyorsun Xingyin ama bu sadece bir tesadüf ya da uydurma olabilir. Pek çok ölümlü ailenin hikâyesini biliyor, sayısız ölümlü de doğru yaşta. Belki de o silahı

Kunlun Dağı'ndan. En azından bu ölümlünün iddia ettiği kişi olmama ihtimalini göz önünde bulundurun."

Şüphesi canımı yaksa da mantığı sağlamdı. Evet, bunun doğru olmasını istiyordum ama gerçeklerden de habersiz değildim. Daha önce bir kez bunun olmasına izin vermiştim. Ama güvenim zedelenmiş olsa da, içimde gerçeği hisseden parçaya inandım - babam hayattaydı.

"O benim babam. Yeşim Ejderha Yayı-"

"Onun için iksiri mi soruyorsun?" Liwei'nin tutuşu sıkılaştı. "Bu çok tehlikeli. Bu ölümlü hakkında daha fazla şey öğrenmeliyiz; bu aceleye getirilecek bir şey değil."

Babamın öksürüğü zihnimde çınladı, kıpkırmızı kan bezi lekeliyordu. Zaman, sahip olmadığım bir şeydi. "O hasta. İksire ihtiyacı var."

Liwei ağır bir sesle, "Babam onu ne sana ne de bana vermeyecektir," dedi. "Yeşim Sarayı'nda çok az müttefikimiz kaldı ve düşüncesizce hareket edemeyiz. Emin olana kadar kendini riske atma."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve görünüşte onaylar gibi başımı salladım, bu hileden dolayı kendimden nefret ediyordum. Liwei inanmadı

Ejderha bize onun öldüğünü söylediği için onu suçlayamazdım ve bunu açıklamak imkansızdı.

Sadece benim hissettiğim bir duygunun kesinliği. Liwei'den daha fazlasını isteyemezdim, endişelerini artıramazdım ya da onu ailesiyle daha fazla karşı karşıya getiremezdim. Ve dilimi tutmamın en büyük nedeni

-kendimden bile kaçındığım- planıma karşı çıkacağı, beni vazgeçirmeye çalışacağı ... ve benim her şeye rağmen devam edeceğim endişesiydi.

Haklıydı; imparator iksiri bana asla vermezdi, bu yüzden ondan alacaktım. Ve eğer başarısız olursam, sevdiklerimin bilmemesi onlar için daha güvenliydin, çünkü Göksel İmparator'un gerçeği ortaya çıkarmak için kendi yöntemleri olduğundan emindim.

"Ne yapacağına karar verdin mi?" Konuşmayı daha güvenli bir zemine kaydırarak ona sordum. "Bekçi ile tanıştım.

Ölümlüler Diyarı'nda bir şans. Dönmen halinde sarayda seni destekleyecek pek çok kişi olduğunu söyledi."

"Geri dönmek gibi bir planım yok. Henüz yok."

Ona acı veren bu durumdan pek keyif almasam da daha rahat nefes aldım. "Ailenin senin için değerli olduğunu biliyorum; seni asla seçim yapmak zorunda bırakmak istemedim." Duraksadım ve "Pişman mısın?" diye sordum.

"Hayır. Bu sefer krallığa karşı bir tehdit yok. ittifakı güvence altına almak için. Bu sefer... benden o kadar kolay kurtulamayacaksınız." Gözleri karardı. "Yine de keşke yapmasaydım ailemden bu şartlarda ayrıldım, onları hayal kırıklığına uğrattım."

Baban seni hayal kırıklığına uğrattı, ona söylemek istedim. Liwei'nin herkesin kaybedeceği bir seçime zorlanmasına gerek yoktu.

"Sana yıllar önce pazarda söylediklerimde ciddiymdim." Sesinde hüzünlü bir nota vardı.

Açıklıktaki tezgahlar. Çayın odunsu kokusu havada dolanıyordu. Avucumun içinde beyaz bir deniz kabuğu. Sözleri sanki dünmüş gibi aklıma geldi: Diyarı gezebilir, istediğimiz yerde durabilir ve huzursuz olduğumuzda ayrılabiliriz.

"İyi bir hayat olurdu." O zaman söylediklerimi tekrarladım. "Birlikte olduğumuz sürece." Karanlık bakışları benimkileri tuttu.

Kalbim hızlanıyor. "Yine de bazen kendim için korkuyorum, kendimi senin gibi vahşi birine bağlamak istiyorum."

"Çok geç değil." Ses tonum keskinleşti. "Ben kabul etmedim.

Kaçmakta özgürsün." "Senden asla kurtulamayacağım."

Ses tonundaki sıcaklıktan etkilenererek yüzümü onunkine doğru eğdim. Başını eğdi, dudakları şefkatle dudaklarıma değdi, sonra daha da bastırdı. Eli yanağımı okşadı, parmakları saçlarımdan arasından geçti. Beni daha yakına çekerken damarlarımda sıcaklık alevlendi. Dokunuşundan zevk alarak ona karşı eridim.

İkimiz de bir daha konuşmadık ama dilimiz

Karmakarışık nefesler alarak zihnimdeki sesleri susturuyor,
önümdeki tehlikelere dair tüm düşünceleri gömüyordum.
En azından şimdilik.

OceanofPDF.com

Sabah yemeğimiz, ağırlayacak misafirimiz olmadığı için sakın geçti. Altın öl'den gelen kız kardeşler gitmişti, belki de tedirginliğimizi hissetmişler ya da imparatorun hoşnutsuzluğuna dair söylentiler duymuşlardı. Memnundum, boş konuşacak havamda değildim. Annem önüme bir kase congee koydu. Bana göre, ipeksi bir dokuda pişen pirinç, kıpkırmızı kurt üzümü, ginseng dalları ve yumuşak tavuk parçalarıyla süslenmişti. Tuzlanmış yumurta dilimleri, bir avuç kavrulmuş yer fıstığı ve taze soğan parçaları ile birlikte yüzeyi süslüyordu.

Porselen kaşığı ağzıma götürdüğümde, zihnimdeki uyarılar titreşmeye başladı. Kaskatı kesildim, anneme ve Liwei'ye döndüm. "Ziyaretçilerimiz var."

Liwei kâsesini bir kenara koydu. "Kaç tane?"

Bir elimi şakağıma bastırarak yeni gelenleri ayırt etmeye çalıştım. "Bir düzine ya da daha fazla."

"Mazeretlerimizi bildireceğiz," dedi annem sert bir sesle. "Bu sahtekârlıktan sonra 'Efendi Çetesi', çatımızın altında kimseyi barındırmayacağız."

Ona onun gerçek kimliğini ve nasıl Göksel Mahkeme'ye bizi kötüledi. Ben onun

onun hilesine yine gafil avlandı.

Ayak sesleri koridor boyunca gümbürdeyerek ilerliyor, giderek daha da gürleşiyor, adımları ölçülü ve telaşsızdı. Evimize davetsiz girmeye nasıl cüret ederler? Ya buna hakları olduğunu düşünüyorlardı ya da sonuçlarından korkmuyorlardı; bu düşünce içimi burktu.

Kapılar açıldı. Göksel askerler, kılıçları yanlarında, odaya girdiler. Onları evimde gördüğümde üzerime bir soğukluk çöktü, eski korku yeni dehşetle birleşti.

Sivri çeneli, sıırım gibi bir ölümsüz öne çıktı: Bakan Ruibing, yüksek rütbeli bir Göksel saray mensubuydu. Gözbebekleri karpuz çekirdeği gibi kahverengi halkalarla çevriliydi, dudakları ince ve genişti. Koyu kırmızı brokar cübbesi ayakkabılarının etrafında salınıyor, tören şapkasında yassı yeşim taşından dikdörtgen bir parça parlıyordu.

Selamlamak için eğilirken annemin yüzü soldu. "Bakan Ruibing, bu onuru neye borçluyuz?"

Bakan daralmış gözlerle onu incelerken burnunu çekti. Parmaklarım onun nezaketsizliği karşısında kıvrıldı. Avuçlarında tuttuğu imparatorluk sarısı brokar parşömeni gördüğümde içimi bir önsezi kapladı. Üzerinde, Göksel İmparator'un tercih ettiği, güneşin etrafında dönen ikiz ejderha deseni işlenmişti.

Parşömeni abartılı bir şekilde salladı. "Göksel Majesteleri, Göksel Krallığın Yüce İmparatoru, Faniler Âleminin Koruyucusu, Güneş, Ay ve Yıldızların Efendisi'nden bir ferman taşıyorum. Bizi bir on bin yıl daha yönetsin."

Adet olduğu üzere, avuç içlerimizi ve alınlarımızı yere bastırarak dizlerimizin üzerine çöktük. Bakan Ruibing'in parşömeni çözmesi çok uzun sürdü, muhtemelen önünde diz çökmüş halimizin tadını çıkarıyordu. O Kendisine devredilen otoritenin tadını çıkaran birinin görkemli havasına sahipti.

"Burada bulunan herkes duysun ve itaat etsin," dedi çınlayan ses tonuyla. "Tanrıça Chang'e bu vesileyle

görevlerini utanç verici bir şekilde ihmal ettiği ve Göksel Majestelerine ağır bir hakarete bulunduğu için Ay'ın muhafızlığına atandı. O ve Ay'ın tüm sakinleri cezalarını burada bekleyecekler. Hiçbirinin burayı terk etmesine izin verilmeyecektir. Bu emirlere karşı gelmek, Göksel Krallığa karşı düşmanca bir hareket olarak kabul edilecektir."

Bakışları Liwei'ye doğru kaydı ve kötü niyetle inceldi. "Ekselansları, eğer sizi burada bulduysam, size bir mesaj iletmekle görevlendirildim. Göksel Majesteleri, davranışlarınız hakkındaki hükmünü beklemek üzere gecikmeden Yeşim Sarayı'na dönmenizi emrediyor."

Göğsümde bir boşluk oluştu, itirazım dudaklarımdan döküldü. "O yanlış bir şey yapmadı, annem de öyle. Kötü bir niyeti yoktu; bu onun on yıllardır yaptığı ilk hataydı. Göksel Majesteleri ile bir görüşme talep ediyorum. İzin verin açıklayayım-"

Liwei ayağa kalkarken, "Teşekkür ederim Bakan Ruibing," diye araya girdi. "Birazdan sizinle birlikte ayrılacağım."

Liwei beni salonun en ucuna çekti. Önümde durdu, vücudu bakanın iğrenç varlığı da dahil olmak üzere odanın geri kalanını engelliyordu. "Bunu yapmayın. Babam sizi kabul etmeyecektir. Talebiniz bir suç olarak görülecektir. Otoritesine meydan okumak onu daha da çileden çıkaracaktır. Zaten hepinizi serbest bırakma umudu olmadan hapsedecek kadar öfkeli."

Sertçe yutkundum, yaklaşan felaketin bu ağırlığından, bu uyuşturan beyhudelikten nefret ediyordum. Liwei'nin gitmesini istemiyordum ama ay artık bir sığınak değil, en tehlikeli yerdi.

bir yer. Dilimi sertçe ısırđım, acının tadını çıkardım. Böyle anlarda kan, gözyaşına tercih edilirdi.

"Bakanla birlikte dönme." Aceleci sözler, bencillikle dolu.

Başını iki yana salladı. "Reddetmek suçu kabul etmek anlamına gelir. Babamın kulağına hangi zehirin akıtıldığını öğrenmeliyim. Bana yöneltilen aşağılık suçlamalara karşı adımları savunmalıyım." Gülümsedi.

güvence. "Her şey yoluna girecek. Sarayın işleyişini, müttefiklerimi düşmanlarımdan ayırt edebilirim."

Onunla gitmek istiyordum ama annemi bırakmak da istemiyordum. Dahası, varlığım muhtemelen yarardan çok zarar getirecekti; burada kalmamız emredilmişti ve ne imparator ne de sarayı bana büyük saygı duyuyordu.

Liwei parmak uçlarını yanağıma sürterken yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Buna bir son vereceğim. Sen ve ailen için güvenli hale getireceğim."

"Kendini güvende tutmalısın," dedim ona, sesimdeki titremeden nefret ederek. Bu Liwei'nin seçimiydi ve o Göksel Saray'ın manevralarında yetenekli. "Eğer geri dönmezsen, senin için geleceğim." Bu ne boş bir iddia ne de bir aşkın ayrılık acısını hafifletmek için söylenmiş yumuşak bir sözdü.

"Yapmamalısınız. Saray yakında size karşı korumaya alınacak; artık eskisi gibi özgürce giremeyeceksiniz," diye uyardı. "Dikkatleri üzerinize çekecek hiçbir şey yapmayın."

"Warded?" Yavaşça tekrarladım. "Neden?"

"Tehdit olarak görülenler, krallığa karşı herhangi bir suçtan hüküm giyenler için yaygın bir uygulamadır."

"Hiçbir şey kanıtlanmadı," diye itiraz ettim.

"Henüz değil," dedi Liwei. "Ama babamın bakanı bu sert bildiriyle göndermesi sadece bir formalite. Resmi kararı bir ya da iki gün içinde gelecek.

Bu konunun mahkemede tartışıldığına dair bir görüntü. Kimse ona karşı çıkmayacaktır."

Zihnindeki kargaşa Tao'nun planıyla ilgili kalan şüphelerimi de bastırdı. Hüküm giydikten sonra Yeşim Sarayı'na fark edilmeden girmek imkânsız olacaktı - imparatorun vereceği korkunç cezadan kaçabilsem bile bizim için öngörülen. İksir sonsuza dek ulaşamaz kalacaktı. Babam ölecekti. Bu da bu gecenin benim tek şansım olduğu anlamına geliyordu ve bunu boşa harcamayacaktım.

Biz yaklaşırken Bakan Ruibing kaşlarını çattı, ellerini arkasında kenetledi. "Acele edin, Ekselansları," diye tersledi.

Bakanın saygısızlığı beni öfkelenendirirken, Liwei sahip olduğu muhteşem kibirle çenesini kaldırdı. "Bakan Ruibing, yerinizi unutmayın. Ben babamın ve onun emirlerine itaat edecektir." Sözleri, şu anki gözden düşmüşlüğüne rağmen imparatorun oğlu olduğunu ve rüzgârın yön değiştirmesi kadar kolay bir şekilde gelgitlerin kendi lehine dönebileceğini hatırlatıyordu.

"Elbette, Ekselansları." Bakan Ruibing aceleyle eğilirken kısa bir duraksama oldu. Karşısındaki gözünü budaktan sakınmayan kraliyet mensubundan ziyade, babasının gözüne girmek için sürünen bir evlat bekliyordu ama her usta saray mensubu gibi o da duruma itici bir rahatlıkla uyum sağladı.

Bakan askerlere eliyle işaret edince, sekiz asker diğerlerinden ayrılarak bize doğru ilerledi. Aralarında Feimao'yu tanımaya başladım, daha önce savaştığım okçu. Göksel Ordu'daki ilk görevim sırasında. Rahatlama hissi titredi, yüzündeki acımasız ifadeyle aniden söndü.

"Bu askerler burada kalacak," dedi Bakan Ruibing. "Biz esir miyiz?" diye sordu annem soğuk bir sesle.

Bakanın dudakları bir sırtışıla kıvrıldı. "İsterseniz bunları güvenliğinizi korumak olarak da düşünebilirsiniz. Bu emirler Doğrudan General Wu'dan geldi ve geldiğinde konuyu ona açabilirsiniz."

"General nerede?" Burada olacağını düşünmüştüm; bundan zevk alırdı.

Bakanın bakışları Liwei'ye kaydı ve sonra tekrar bana döndü. "General Wu şu anda sarayda acil işlerle meşgul."

Kuşkusuz general, çok şey bulan biriydi. Liwei'nin durumundaki fırsat. Askerler Liwei'nin etrafını sararken ağzımın içi acıyla doldu. krallığın en iyi ölümsüzü yerine bir kötü adam olduğunu düşündüm. Onlar gidene kadar arkalarından baktım, takip etme dürtümle savaştım, kalbim korkuyla bulutlandı. Ve güneş ışığına rağmen

pencerelerden akarken, hiç bu kadar kasvetli görünmemişti.

OceanofPDF.com

Adımlarımı hafif tutarak koridorlarda süründüm. Askerler aurama uyum sağlayamamıştı ama ben yine de onu maskeledim. Girişten geçerken, dışarıda duran Feimao'yu görünce durdum. Giysileri içindeydi. Zırhlı, elinde bir yay vardı ve hafızamda kaldığı kadarıyla mükemmel bir nişancıydı.

"Neden buradasınız?" Sanki bir yabancıymışım gibi kibar bir kayıtsızlıkla konuştu.

"Gece havasının tadını çıkarıyorum," diye cevap verdim kararlılıkla.

"Bununla mı?" Omzuma asılı tahta yaya dikkatle baktı.

Neyse ki, birinin onu tanımasından korktuğum için Yeşim Ejderha Yayını getirmemiştim. "Tıpkı seninki gibi bir alışkanlık. Neden bana bu soruları soruyorsun?" Bakışlarını irkilmeden karşıladım. "Bakan Ruibing bizim için burada olduğunuzu söyledi. koruma."

Kısa bir duraklama. "Sanırım ikimiz de buna inanmamamız gerektiğini biliyoruz."

Açık sözlülüğü beni şaşırttı. "Son görevimden bu yana Göksel Ordu'da çok şeyin değiştiğini duydum," dedim.

daha sıcak bir ton. Bir zamanlar Xiangliu'nun mağarasında birlikte savaştığımızı hatırlatan bir ses.

Feimao başını salladı ve biraz daha rahat durdu. "Göksel Ordu'da bir zamanlar hiç olmayan bir bölünme var. Geçmişteki bağlılıklarımız şimdiki bağlılıklarımızı sorguluyor.

Verilen cezalar hızlı ve serttir ve çoğu zaman uygun bir soruşturma yapılmadan verilmektedir."

Onun sözleri de Shuxiao'nunkileri yankıladı. "Kimse müdahale edemez mi?"

"Kimse General Wu'ya karşı çıkmaya cesaret edemiyor; karşı çıkan birkaç kişi de görevlerinden alındı ya da gönderildi."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim
usulca. "Ben de bunun için üzgünüm,"
diye cevap verdi.

Daha fazlasını sormak istiyordum ama başını bana doğru eğdi. "Benim vardiyam şafakta bitiyor. Diğerleri de o zaman

Uyan." Cevabımı beklemeden ormana doğru ilerledi.

Uyarısının bir tuzak olabileceği şüphesini bir kenara bıraktım.

Feimao, General Jianyun'a sadık, onurlu bir askerdi ve Göksel İmparator'un gazabına karşı benim yanımda durmuştu. Tedbirli davranarak, ağaçların arasında gözden kaybolana kadar bekledim. Ancak o zaman bir bulut çağırdım ve onu teşvik etmesi için sert bir rüzgâr estirdim.

Yeşim Sarayı ufukta belirmiş, çatısındaki ejderhalar gecenin karanlığında renklerini kaybetmişti. Ani bir rüzgar Saçlarımı yüzüme savurarak arkamı döndüğümde, gözleri ikiz yıldızlar kadar parlak olan bir ölümsüzün peşimden süzüldüğünü gördüm. Göksel muhafızları uyarmaktan çekinerek onun takibini sonlandırmak için uçuşumu durdurdum. Wenzhi yaklaştıkça, bulutunun menekşe rengi dalları benimkinin üzerinden geçti.

"Neden buradasın?" Ben talep ettim.

"Seni görmeye geliyordum, ama seni giderken buldum."

"Beni takip mi ettin?"

"Buna senin 'peşinden koşmak' diyelim," dedi küçük bir

gölümsemeyle. "Sen her zaman rüzgârı en hızlı kullanan
oldun."

Övgüsü içimde bir sıcaklık kıvılcımı çaktırdı, onu söndürdüm.

Onun fikirleri benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. "Ne istiyorsun, Wenzhi? Kaybedecek çok az zamanım var."

"Aydınlık İnci Gölü'nde neler olduğunu duydum."

Dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Yine aptallık yapacağımı ummuştum."

Bu gecikme karşısında sabırsızlansam da, söyledikleri karşısında yüzüm kızardı. "Kaynaklarınız övgüye değer. Şimdi gitmeliyim. Beni takip etmeyin," diye uyardım.

Bakışları üzerimde gezindi, yanımdaki kılıca ve omzumdaki yaya takıldı. "Pervasızlık kokuyorsun, Xingyin."

"Bu seni ilgilendirmez," diye soğuk bir şekilde karşılık verdim.

"Bu büyük bir endişe kaynağı," diye düzeltti beni. "Eğer burada yalnızsanız bu gerçekten korkunç bir şey olmalı. Ne yapıyorsun diğerlerinden saklıyorsun? Sevgilinin neyi keşfetmesinden korkuyorsun?"

Cevap vermediğimde, bulutumun üzerine basarak ilerledi. Koyu yeşil cübbesinin etekleri benimkine değdiğinde, varlığının beni ne kadar tedirgin ettiğini göstermek istemeyerek geri çekilme dürtüsüyle savaştım.

"Neden Yeşim Sarayı'na gidiyorsun?" diye sordu. "İçeri giremezsin; seni hemen hissederler."

"Ne demek istiyorsun?" Ses tonum temkinliydi.

"Sarayın etrafındaki koğuşlar bu gece değiştirildi."

Durakladı ve ekledi: "Bakan Ruibing'in ziyaretini duydum. Hatırladığım kadarıyla kendini beğenmiş bir aptaldı. Bakan ne istiyormuş?"

"Nasıl-"

"Bunları bilmek benim için çok önemli," diye araya girdi.

"Göksel Krallık'ın savunması. Sizin refahınız."

Kulaklarımın ucu yandı. Az önceki sorusunu duymazdan gelerek, "Koğuşlar hakkında doğruyu mu söylüyorsun?" diye sordum.

Gözleri tanıdık bir bıkkınlık ifadesiyle inceldi. "Bana inanmıyorsanız, elbette devam edin. Sen olacaksın

kapıdan içeri adım atamadan durduruldu." O

Başını bir yana eğdi. "Sanırım bu şekilde olmasını tercih ederim, planınıza bir son vereceğim. İçeri girmeye teşebbüs etmek, planladığınız şeyden çok daha hafif bir suç olacaktır."

"Yakalanamam. Ay'dan ayrılmama izin yok." Sözlerimden pişmanlık duyarak ağzımı kapattım. İmparatorun fermanına karşı geldiğim ortaya çıkarsa, bu durum bizi on katına çıkarır. Ve eğer korumaları kırmaya kalkışırsam, bu bir alarm verebilir ve peşime bir sürü şüpheli asker takılabilirdi.

Wenzhi alaycı bir şekilde eğildi. "Belki işinize yarayabilirim. Girmemem gereken yerlere girme konusunda biraz tecrübem var."

Gözlerimi ona diktim. "Neden bana yardım ediyorsun?"

"Sana söylediğim gibi, kendimi affettirmek istiyorum. Ayrıca hayatta kalmanı ve Göksel bir hapishaneye kapatılmamanı tercih ederim. O zaman seni kurtarmak çok daha zor olurdu." Vurgulayarak ekledi, "Bana hiçbir şey borçlu olmayacaksın. Bunu hatalarımın telafisi olarak düşün."

"Yaptığın hiçbir şey hatalarını telafi etmeyecek," dedim sert bir şekilde.

"Kısmi tazminat o zaman," diye düzeltti, yüzünde okunamayan bir ifade belirirken bile.

Ondan iyilik kabul etmeyi sevmiyordum, planımı paylaşacak kadar da ona güvenmiyordum. Yine de gurur meselesi yüzünden keşfedilme riskini göze alamazdım; hayatlarımızla kumar oynamazdım.

"Saraya girmeme yardım et, ama beni takip edemezsin," dedim ona.

"Bana ne yaptığını söyleyecek misin?"

Parlak bir şekilde gülümsedim.

"Hayır."

İçini çekti. "Benden ne yapmamı istiyorsun?" "Batı Kapısı'nın etrafındaki korumaları kır." Isı sırlı İkiyüzlülüğüm yüzümden okunuyordu. Böyle bir şey için ona kızmıştım.

Daha önce de ihanet etmiştim, şimdi de aynısını yapmak için ondan yardım istiyordum.

"İstilacı bir orduya sahip olmadığınız sürece, saray koğuşlarına dışarıdan müdahale edilemez," dedi bana.

Bunu bilmiyordum. Göksel Ordu'daki görevlerim beni hep Yeşim Sarayı'nın ötesine götürmüştü; onun duvarlarını hiç korumamıştım.

"Muhafızları kapıdan uzaklaştırabilir misin?" diye sordum. "Dikkatlerini dağıtmak için bir şaşırtmaca?"

"Daha zor bir görevi tercih ederim." Ben cevap vermeyince başını eğdi. "Nasıl istersen."

"Teşekkür ederim." Ona duyduğum minnettarlık içime huzursuzca oturdu. "Gün doğana kadar dışarıda olmazsan, senin için geleceğim." Onun Gözleri gümüş gibi parlıyordu.

"Dışarı çıkmak için yardımınıza ihtiyacım yok," dedim sertçe.

"Yine de içeri girmek için buna ihtiyacın var." Bir elini kaldırarak karşılık vermemi engelledi. "Yeteneklerine güveniyorum, ama bazen şans yoluna çıkabilir." Başka bir şey söylemeden bulutuna geri döndü ve gecenin içinde uçmaya başladı.

Tao'nun kendimi maskeleyemem için yaptığı uyarıyı hatırlayarak, siyah bir kumaş parçasını burnuma sardım ve başımın arkasında düğümledim. Geçilmez bir kılıktan çok uzaktı ama formum üzerinde bir büyü yaratacak kadar usta değildim, hele ki bunu sürdürebilecek kadar. Ve en basit kılık değiştirmeleri küçümsememeyi öğrenmiştim, çünkü bunlar genellikle en kolay gözden kaçanlardı.

Havada güçlü ve şiddetli bir enerji akımı dolaşıyordu. İleriden haykırışlar yükseldi, bir grup ölümsüz aura bu kargaşaya kapılıp hızla uzaklaştı. Wenzhi kapılara acımasızca saldırmıştı. Görünmeyen bariyerlerden geçerken içim sıkıştı, içgüdüsel olarak beklenen rahatsızlıktan geri çekildim. Yine de sadece çiseleyen bir yağmur gibi tenimi sıyıran bir serinlik vardı ve sonra duvarları aşmış, Yeşim Sarayı'na geri dönmüştüm.

Dış Avlu'yu İç Avlu'dan ayıran yemyeşil bahçelerin, dökülmüş mürekkep gibi manzarayı lekeleyen çiçeklerin ve ağaçların üzerinde süzülürken hiçbir bulut peşimden tırmanmıyordu. Kulaklarımda hafif bir gümbürtü, daha önceki sayısız gecelerde beni uykuya daldıran o ritmik telaş kıvrılıyordu. Aşağı doğru süzöldüm, yaseminin tatlılığını içime

çektim ve

salkım söğüt, bir an için hatırlanan neşenin sıcak yankılarında kayboldu. Liwei orada mıydı? Güvende miydi? Onu aramayı çok istiyordum ama bunu yapmaya kalkışmak bizi daha büyük bir tehlikeye atacak, üzerinde daha fazla şüphe uyandıracaktı. Pervasız dürtülere kapılmanın zamanı değildi. İmparatoriçe ona göz kulak olacaktı ve ne olursa olsun o hâlâ imparatorun oğluydu.

İç Avlu'nun ötesinde Yeşim Sarayı'nın kalbi yer alıyordu: Doğu Işığı Salonu, Yansıma Odası ve İmparatorluk Hazinesi, geniş araziye yayılmıştı. Kırmızı mermerden yapılmış dairesel bir bina, ipek bir yatağın üzerine düşmüş bakır bir halka gibi çimenlikten yükseliyordu. Duvarlarına sarmaşıklar, yapraklar ve çiçeklerden oluşan karmaşık oymalar işlenmişti. Lake kapılar altınla süslenmiş ve bir çift oyma taş aslanla çevrelenmişti; çatısı ise Lapis kiremitlerle döşenmiş, zarif bir yamaca doğru eğimli. Ay ışığının aydınlattığı her yer gümüş ve beyaza bürünmüştü. Pırıl pırıl zırhlar içindeki göksel askerler hazine girişinde konuşlanmış, geri kalanlar ise arazide devriye geziyordu.

Bulutum kafur ağaçlarından oluşan bir korunun içine indiğinde, kendimi gölgelerin içine katladım ve sessizce siyahlar içindeki yalnız figüre doğru ilerledim.

Tao yüzümü örten bezi işaret ederken dişleri parlıyordu. "Çok fazla ölümlü masalı mı okudun?"

"Benden kılık değiştirmemi istemedin mi?" Ona bir bez parçası uzattım. "Birinin yüzünü görmesine izin vermektense bu daha iyi."

"Ona ihtiyacım yok." Sanki güneşin parıltısından ona bakıyormuşum gibi, teninde bir parıltı süzülürken küçümseyerek bir kenara salladı. Gözlerinin daha kapalı, dudaklarının daha ince, burnunun daha basık ve geniş olması dışında. Ona bakmıyor olsaydım, farklı bir insan olduğunu düşünebilirdim. Yine de aurası değişmemişti, hafifçe titriyor, neredeyse fark edilmiyor.

Kaşlarımı çattım. "Bunu nasıl yaptın? Hiç büyü hissetmedim."

"Bu benim doğuştan sahip olduğum bir yetenek, sahip olduğum tek faydalı yetenek." Alnındaki teri silerken nefes almakta zorlanıyordu. "Mesleğim için faydalı."

"Bu tilki ruhlarının büyüğü gibi bir şey mi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Benimki daha zayıf. Tilki ruhları bir başkasının görünümünü taklit edebilirken, ben tanınmamak için sadece kendi formumu çarpıtabiliyorum. Ayrıca, sadece kişinin fiziksel özelliklerini değil, aynı zamanda kişiliklerini de yansıtabilen nadir büyüler duydum. aura ve ses de."

"Tehlikeli bir beceri. Yine de böyle anlarda şüphesiz işe yarar." Ona umutla baktım. "Yüz hatlarımı gizleyebilir misin?"

"Hayır. Güçlerim güçlü değil, bu da tespit edilmekten kaçınmamı sağlıyor. İki gücü bir arada tutmak benim için zor olurdu. yanılsamalar."

Hayal kırıklığımla omuz silerek başımı salladım. "İçeri nasıl gireceğiz?"

Tao ilerideki duvarda, diğerlerinden biraz daha açık tonda bir paneli işaret etti. Bunun bir ay ışığı şaftı olduğunu düşünmüştüm, ancak şimdi diğerlerinin düzenli aralıklarla dağıldığını fark ettim. mermer duvarlar.

"Bunların her biri farklı bir odaya açılıyor. Hazine. İstediklerimiz bu." Bana şeftali çiçeği ile oyulmuş yeşim taşından bir disk uzattı. "Askerleri çizeceğim Uzakta. İçeri girdiğinde anahtarı benim için yere bırak. Dikkatleri üzerinize çekmeyin ve muhafızları uyarmamak için büyüünüzü idareli kullanın."

"Peki ya burayı koruyan diğer büyüler?" Hazine ile aramızda başka bir şey olmaması pek olası görünmüyordu.

"Hiç yok. İçindeki eşyalar kendilerini her şeyden daha iyi koruyor."

Ensem karıncalandı. "Ne demek istiyorsun?"

Yine de formu dalgalanıyor, gözden kayboluyordu. Biraz ötede ağaçlar hışırdadı - Tao, çoktan işe koyulmuştu. Muhafızlar

dikkat kesildiler, çoğu rahatsızlığı incelemek için acele etti ve girişte sadece iki kişi kaldı.

Eğilerek bir avuç çakıl taşı aldım ve fırlatabildiğim kadar uzağa fırlattım. Donuk gümbürtülerle dağıldılar, muhafızların bakışları başka yöne kaydı. Bir anda, ben kendimi duvarlara yaslayarak girişe doğru koştum. Panelin hemen yanında, yeşim disktekiyle aynı çiçeğin oyulduğu bir oyuk vardı ve oymalarla kusursuz bir uyum içindeydi. Süsü ona doğru bastırıp sorunsuzca yerine oturttuğumda nabzım hızlandı. Panel parıldayıp hiçliğe karışırken, anahtarı bir ot kümesinin arkasına sıkıştırdım ve odanın içine süzüldüm.

Arkamda kapı bir kez daha taşla döndü. İçerideki hava bayat ve ağırdı, sanki odaya onlarca yıldır hiçbir canlı girmemiş gibiydi. Evimdeki Gümüş Armoni Salonu'ndan bile daha büyük olan geniş odayı inceledim. Ortada zarif bir çiçek deseniyle oyulmuş yuvarlak maun bir masa, üzerinde düzgün yığınlar halinde istiflenmiş kitaplar ve parşömenler duruyordu. Hiç tabure yoktu, belki de burada hiç ziyaretçi olmadığı içindir - kesinlikle boş zaman geçirecek kimse olmadığı için. Duvarlar karaağaç raflarla kaplıydı. Efsanevi yaratıkların zarif heykelleri ve altın, porselen ve yeşim taşından süs eşyaları. Duvarlar boyunca, diz boyunu geçmeyen, bahar yeşili yaprakları olan minyatür ağaçlar ve zarif kıvrımlı dallar.

Kapı bir kez daha parıldadığında Tao içeri adım attı. Tek kelime etmeden odanın en ucundaki rafa doğru yürüdü. Parmaklarını boyalı bir panelin üzerinde gezdirirken, alçak bir çatırtı sessizliği bozdu. Arkasında bir boşluk belirdi,

Elimde kabaca avucum büyüklüğünde yuvarlak lake bir kutu vardı. Zarif bir şekilde şakayık şeklinde oyulmuştu, kıpkırmızı yaprakları sıkıca kümelenmişti. Taç yapraklarının üzerinde yarı saydam kanatlar, yanardöner gövdeler ve altın antenlerle işlenmiş altı yeşim yusufçuk tünemişti.

Ben kutuya uzanırken Tao kolumu tuttu, parmakları buz gibi olmuştu. Kutuyu işaret ederken titriyordu.

yusufçuklar. "Bu yaratıklar sokar. Zehirleri dayanılmazdır. Son seferinde zar zor kurtuldum."

"Yusufçuklar mı?" Ses tonuma şüphe karıştı. Çok güzellerdi, o kadar iyi yapılmışlardı ki kendimi uçuş seslerini dinlerken buldum. Onları incelemek için yaklaştığımda, kanat çırparak seğirdiler, ince karınlarından keskin iğneler kayarken gözlerinden yakutlar parladı. Geri sıçradım, parmak uçlarımda onları süpürmek için bir fırtınanın kıpırtıları vardı-

Tao yayımı göstererek, "Dikkatli ol, muhafızlar büyüü hissedecek," diye tısladı. "Silah kullanamaz mısın?"

Onun yerine kılıcımı çektim, tam o sırada yusufçuklar uğursuz bir vızıltıyla ortaya çıktılar, kanatlarının kenarları bilenmiş bıçaklar gibi parlıyordu, soluk bir sıvı iğneler. Kan kırmızısı gözlerini Tao ve bana dikmiş, önümüzde geziniyorlardı. Kolumu kaldırmaya zorlarken tüylerim diken diken oldu,

Yine de şaşırtıcı bir hızla kenara fırlayıp bir kez daha bana doğru savruldu. Kenara doğru döndüm.

Onlardan kaçtım, bana en yakın olana çılginca sapladım, kanatları kesilmiş cam şingirtisiyle kırıldı. Geriye kalan tek şey yere saçılmış kırık parçalar olana kadar diğerlerini keserken bıçağım gümüşü bir bulanıklıkla parladı.

Topaklar titrerken daha rahat nefes aldım -çok erken-. Bedenler uzadı, kanatlar, kafalar ve uzuvlar filizlendi, ta ki her kopuk parça yeni bir yaratık oluşturunca kadar, havaya sıçradı ve bir çekirge sürüsü gibi uğuldadı.

Tao'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu yapabildiklerini hiç bilmiyordum." "Bana onlardan en başta bahsetmeliydin," dedim.

biraz dışarı.

Yüzü kızardı. "Yeteneklerine ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Ben... Ben Gelmeyeceğinden korkuyordum. Yeterince çekincen vardı."

"Tao, bundan sonra uzun uzun konuşacağız." Ben yapmadım parıldayan iğnelerin grotesk görüntüsünden başka bir yere bakın ve ateşli gözbebekleri, kulaklarım o lanet uğultuyla çınlıyor

ve kısıkaçların gıcırdaması gibi tıkırdıyor.

Sürü bize doğru daldı. Tao'nun kolunu tuttum, hızla uzaklaşırken maun masayı yan yatırdık. masanın arkasına çömelip onu odanın bir köşesine yuvarladı. Yusufçuklar diğer tarafa çarptı, kanatlarından bazıları masaya saplandı; birinin sivri ucu çoktan ahşabı parçalamıştı. Boğazım daraldı, midem şiddetle çalkalandı.

Raftan sarı krizantemlerle süslü pirinç bir vazo alıp Tao'ya doğru ittim. "Onları yakalamalıyız."

Alırken elleri titredi. "Ne? Neden?" diye sordu acılı bir ses tonuyla.

"Büyü kullanamayız. Öldürülemezler. Başka bir fikrin varsa memnuniyetle kabul ederim," dedim hararetle. "Ben yakalayacağım, sen de onları tuzağa düşüreceksin. Kapağı her zaman kapalı tutun."

Liwei'nin onları dönüştürmesine minnettar kalarak bileklerimdeki bağlardan kurtuldum; bu yaratıklar ipeği göz açıp kapayıncaya kadar keserdi. Kordonlar havaya fırladı, emrimle küçük bir ağa dönüştü. Hiç duraksamadan ağı kaptım ve yusufçuklara doğru savurdum.

Üçü örgüye takılmış, çılgınca çırpınıyor, diğerleri bir kez daha bana doğru savrulmadan önce kenara çekiliyordu. Geriye doğru eğildim ama kanatları boynumu sıyırdı ve Yanaklarım. Yaralarım ateş gibi yanıyor, ağı küpün içine boşaltıp yaratıkları çıkarmak için kabaca sallarken kalbim güm güm atıyordu. Sonuncusu da içeri düştüğünde Tao kapağı açıklığın üzerine kapattı, yüzü griye dönmüş olsa da sabit duruyordu.

Çılgınca bir danstı, ağım yusufçukları yakalamak için havada dönüyor, sonra onları vazoya bırakıyordu. Bir keresinde Tao çok yavaş davrandı; bir küme fırladı ve hepsini yeniden yakalamak zorunda kaldık. Bir diğeri elimden kaydı ve kanadı Tao'nun kulağını kesti.

Kan boynundan aşağı süzülürken "Özür dilerim," diye nefes nefese kaldım. Sanki yusufçuklar onun sıcak kokusuyla büyümüş gibi vızıltı daha da arttı.

"Bir daha iskalama," dedi belli belirsiz.

Sonunda yusufçukların hepsi kapana kısıldı, kanatları Pirince sürtünüyordu, sinirlerimi yıpratın ürkütücü, gıcırıtlı bir ses. Tao küpün üzerine eğilmiş, kollarını kapağın etrafına sıkıca sarmıştı. Ağdan bir ip çekerek kabın etrafına sardım ve kapağını bağladım. Düğümler sağlamlaşınca vazoyu ittim, sessizliğe gömülmeden önce takırdadı.

Tao yanıma çöktü, kulağındaki kanı silerken titriyordu. "Bunu bir daha asla yapmayacağım."

Uzuvlarımdaki ağırlığı görmezden gelerek kolunu çektim. "Gel, gitmeliyiz."

Ayağa kalkarak raftaki lake kutuya doğru yürüdük. Her bir şakayık yaprağı mükemmel bir şekilde şekillenmiş, kenarları hafifçe kıvrılmıştı. Tao onu eline aldı, her iki tarafı da ayna gibiydi. Avuçlarının arasında sıkıca tutarak büküp ayırdı. Yapraklar titredi, sonra topaz taşlı bir çekirdeği ortaya çıkarmak için açıldı. Bir şey tıkladı, ikiye bölünmüş bir kayısı gibi her tarafa yayılan bir çatlak. Ballı şeftalilerin kokusu havaya yayılırken - sarhoş edici bir koku tatlılık-ağzım ani bir istekle sulandı.

Tao kutunun içine baktı, nefesi hızlandı. "İksirler orada mı?" Merakla sordum.

"Evet." Odanın enkazını incelerken başını kaldırdı. "Kendimizden sonrasını temizlemek en iyisi."

Odada hızla dolaştım, masayı eski konumuna getirdim, kitapları ve parşömenleri bir kez daha üzerine yığdım. Sonra rafları düzelttim ve sonunda kırık süs eşyalarını odanın karanlık bir köşesine ittim.

Mükemmel olmaktan uzak, ama umarım üstünkörü bir incelemeden kaçmaya yetecek kadar.

"Sende var mı?" Tao'ya sordum.

Kutuyu rafa yerleştirirken başıyla onayladı. Biz de kapıya doğru ilerlerken, ışık taşın üzerinde dalgalandı. Tao ve ben en yakındaki rafın arkasına dalarken panik beni pençeledi, Minyatür ağaçların arasına çömelmiştik, vazo hemen yanıımızdaydı.

Panel kayboldu. Geniş omuzlu ve uzun boylu iki asker içeri girdi. Bu rutin bir ziyaret miydi, yoksa biri bizi duymuş muydu? Askerler durakladı, biri bir şey dinliyormuş gibi başını arkaya eğdi. Titreyen bir nefes aldım, elimdeki bez ağzımın üzerinde titriyordu.

kılıcımın kabzasının etrafında. Gürültülü bir çingirak sessizliği sarstı, vazo yerde titredi. Bir anda adam ona doğru savruldu, eli mızrağına kilitlenmişti.

Uzuvlarım dondu, yine de kendimi sersemlikten kurtardım. Küpe doğru hamle yaparak onu kaptım ve kordonlarını kopararak kapağını açtım ve içindekileri muhafızların üzerine fırlattım. Yusufçuklar dışarı fırladı, sanki öfkelenmiş gibi daha yüksek sesle vızıldadılar. Askerlerin yüzleri soldu ama yine de

Kolları havaya kalkarken, mızrakları ritmik darbelerle havayı oyarken, içlerinden biri takviye çağırırken eğitilmişti.

Yusufçuklar parçalandıkça -bazıları çoktan yeniden oluşmaya başlamıştı- daha fazla muhafız odaya koşarak girişi doldurdu. Yaratıklar yüzlerini ve boyunlarını sokarak onlara doğru ilerledi. Askerler acı içinde soluk soluğa kalırken, şişmiş yumrular ciltlerini kırmızımsı mor bir renkle itti. Tao ve ben kapıya doğru koşarken bir asker yolumuzu kesmek için öne atılıp kılıcını kafama doğru savurdu. Ona hararetle saldırdım ve geri çekilmesini sağladım. Zamanımız tükeniyordu. Yakında askerler yusufçukları ezip geçecekti, bizi durduracaklardı... hava şimdiden bir büyüünün başlangıcıyla kıpırdanıyordu.

Kılıcımın kabzasını iki elimle kavrayarak askerin darbesini karşılamak için yukarı fırlattım; silahını iterken kolum zonkluyordu. Sendeleyerek geri çekildi, dengesini sağlamak için yalpaladı ve kılıcı bir kez daha bana doğru savruldu.

Kenara doğru döndüm, kılıcı göğsümün olduğu yerde havada kayıyordu. Daha aşağı çömelerek ona tekme attım, ayağım karnına çarptı. Nefes nefese kaldı.

yüzümdeki örtüyü kaptı. Ulaşamayacağı bir yere fırladım ve bıçağımı koluna sürterek etini kestim. Kan fışkırdı, bir

Boğazından bir ılık yükseldi; yusufçukların vızıltısı çılgınca bir ses tonuna dönüşüyordu.

Enerjim yükseldi, onu bir kenara atmak için bir fırtına ağırđım.

-Artık kurnazlığā ya da ihtiyata gerek yoktu. En azından yzlerimiz hl gizliydi; zarar görmeden kaçma şānsımız vardı ama bu ihtimal hızla azalıyordu.

"Daha fazla asker geliyor!" Tao bağırđı.

Odadan fırladık ve imenlik alanda koşmaya başladık. Ellerimden sihir aktı, askerlerden kaçmak için pürüzlü bir yolda ilerlerken bir bulut ağırđı. Bulutumuzun zerine tırmanırken, uğursuz bir ısıık havayı yararak geçti. Tao ve ben eğildik, oklar üzerimize savrulurken nefesimizi tuttuk. Alnımdan ter damlıyordu, uzuvlarım ağırıyordu; yine de duraksamaya cesaret edemedim ve bizi takip edenleri uzaklaştırmak için kıvrımlı bir rotada yukarı doğru savuran rzgāra daha fazla enerji aktardım.

Uzun bir süre sessizlik içinde süzüldük, gözlerimiz herhangi bir tehlike işareti aradı. Ancak ayın parlak ışıltısı gecenin içinde bir yol açtığında yüzümü örtüyordu. Daha önce aptalca bir fikir gibi gelmiştı ama bunun için minnettardım. Eğē biri beni tanısaydı... Düşüncesi bile tüylerimi rpertiyordu.

Tao'nun kolları vücuduna sarılmıştı. "Şānslıydık. Katığımız için şānsın da ötesinde."

Başımı salladım ve derimi kanlı bir ağ gibi saran yusufçukların açtığı kesikleri inceledim. Tao, yanımda, Kolunda derin bir yara vardı ve kulağından hl kan damlıyordu.

"Acıyor mu?" diye sordum.

"Hayır." Sesinde hafif bir titreme vardı.

"Yaranı hayal etmeme izin ver," diye teklif ettim, göründüğünden daha derin olup olmadığını merak ederek.

Başını iki yana salladı. "Ciddi bir şey değil."

"İksirler sende mi?" Babamın gururla parlayan yüzünü hayal etmeye başlamıştım bile. Onu eve getirdiğimde annemin sevincini.

Tao elini cüppesinin panelleri arasına sokarak başparmağım büyüklüğünde küçük bir şişe çıkardı. Bu Yarı saydam beyaz yeşim taşından üretilmiştir ve tıpasını narin altın telkari süslemektedir. İçinde parlayan bir sıvı dönüyordu.

ballı kokusu neredeyse duyularımı boğuyordu.

Gülümsedim, elimi uzattım ama sonra Tao'nun omuzları çöktü, etrafındaki hava parıldadı, yüzü ve vücudu sisle örtülmüş gibi bulanıklaştı.

"Neyin var? İyi misin?" Onu sabitlemek için koluna uzandım ama parmaklarım etinin içinden duman gibi geçti.

"Ben... Özür dilerim. Sadece bir tane vardı." Yüzü buruştu, sesi pişmanlıkla çatlarken hızla esen rüzgâra karıştı.

Uyuşmuş bir halde ona baktım, içimi bir korku kaplamıştı. Bu kadar çok şeyi riske atmış ve buraya kadar gelmiş olmak! Ona doğru fırlayıp elindeki şişenin gölgesini pençelerken öfkem alevlendi, ama bu bir gökyüzü parçasını yakalamaya çalışmak gibiydi.

Artık çok geçti; o gitmişti. Aptal yerine konmuştum, kendimi bir hiç uğruna riske atmıştım ve en kötüsü de babamı hayal kırıklığına uğratmıştım.

OceanofPDF.com

Ay fenerlerinin son ışıkları da sönerken gökyüzünde şafak söküyordu. Düşüncelerim kadar karanlık olan gecenin dönüşünü neredeyse özlemle bekliyordum. Babamı eve getirmeye çok yaklaştım ve şimdi... iksir gitmişti. Tao'ya, kız kardeşine ve onlara güvendiğim için kendime lanetler yağdırırken parmaklarım kıvrıldı. Yine de Tao'nun ortadan kaybolurkenki perişan ifadesi içimi burktu. İki iksir beklerken sadece bir tane mi bulmuştu? Farklı bir seçim yapar mıydım - babamın hayatını, annemin mutluluğunu bir yabancının için feda eder miydim?

Ne olursa olsun, eğer onu bir daha bulursam, bencilliğine aynı şekilde karşılık verecektim. Ben de onun gibi hayatımı tehlikeye atmıştım; iksir daha az benim değildi ve onun hırsızlığı tüm iddialarını geçersiz kılmıştı. bir zamanlar üzerinde vardı.

Dışarıda nöbet tutan Göksel askerler bana tanıdık gelmiyordu. Feimao'nun vardiyası bitmiş olmalı. Daha dün bu kapılardan tereddüt etmeden geçmiştim ama şimdi bir hırsız gibi içeri girmek zorunda kalmıştım. Gizlice arka tarafa doğru ilerledim, sedefte bir sütuna tırmandım, sonra da kendimi balkon. Giysilerimi çıkarıp orada sakladığım leylak rengi bornozu üzerime geçirirken bakışlarım aşağıdaki diyara takıldı,

sabahın yumuşak sisinde çalkalanıyordu. Bir ağırlık çöktü Burada boş düşüncelere dalarak geçirdiğim geceleri hatırladım. O zamanlar bildiğim huzura bir daha kavuşabilecek miydim?

Odama doğru ilerlerken koridor ıssızdı. Kapıları aralayarak içeri girdiğimde Shuxiao'yu General Jianyun ile birlikte masada otururken buldum. Çay bardakları boşalmış, Shuxiao'nun kılıcı yerde yatıyordu. Uzun zamandır mı bekliyorlardı?

"Burada olmamalısınız," diye ağzımdan kaçırdım. Terbiyemi hatırlayarak General Jianyun'un önünde eğildim. "İmparator'un fermanı-"

"Duydum," dedi Shuxiao, alını kırıkmıştı. "Neredeydin? Gitmemen gerekiyordu."

General Jianyun'a baktım. O hâlâ imparatorun danışmanlarından biriydi, dahası bilmemesi daha güvenliydi. Yine de onun beklenmedik varlığı içimde bir parça endişe yarattı.

"Liwei'den haber var mı?" Shuxiao'nun sorusunu geçiştirerek sordum.

"Hiç kimsenin Ekselanslarını ziyaret etmesine izin verilmiyor. İmparator kamarasında tecrit edilmesini emretti," dedi General Jianyun acımasızca.

Dişlerim yanağımın yumuşak iç kısmını kemirdi. "Liwei babasıyla konuştu mu?"

General Jianyun başını salladı. "Göksel Majesteleri, Ekselansları özür dileyene kadar onu kabul etmeyi reddediyor - ki bunu yapmadı. İmparator, prense yapılan muameleyle ilgili endişelerini dile getiren birkaç danışmanın gerekçelerini de dinlemeyecek."

"Ama burada olmamızın nedeni bu değil." Shuxiao'nun ifadesi kasvetliydi. "Biz konuşurken askerler toplanıyor. Onlar General Wu liderliğinde buraya geliyorlar." Korku omurgamı sarstı.

"Neden?"

"İmparator anneniz için hükmünü verdi. Hepiniz için." Çekilmiş bir nefes bıraktı. "Kuleye kapatılma."

Annemin, Ping'er'in ve benim böyle bir yerde kapana kısıldığımızı düşündükçe içim daralıyordu. Kule, krallığın eteklerinde, Kemik Şeytan gibi korkunç canavarların hapsedildiği bir Göksel hapishaneydi. Bu bir Tamamen ıssız bir yerdi, karanlıkla kaplıydı çünkü duvarlarında ne pencere ne de kapı vardı, en ufak bir ışık parıltısı bile yoktu.

"Ne kadar sürecek?" Boğuk bir sesle söyledim.

General Jianyun cevap verdi. "Belirlenmiş bir süre yok."

"Sonsuza dek sürebilir." Umutsuzluk içimde kıvranıyor, derinlere gömülüyordu. İmparator bunu anneme ve ejderhalara yapmıştı, cezaları affedilme şansı olmadan sonsuza dek sürecekti. Yıllar geçtikçe isimlerimiz gömülecek, unutulacak ve Göksel İmparator'a başkaldırının ibretlik hikâyelerinden biri olmaktan öteye gidemeyecekti.

"Bazıları annenizin adına tartışmaya çalıştı. Chang'e daha önce görevini yerine getirirken hiç başarısız olmamıştı; bu masum bir hata olmalı." General Jianyun'un yüzü karardı. "Ancak diğerleri sözlerimizi çarpıtarak, o gün Göksel Majesteleri'nin huzurunda eşi benzeri görülmemiş bir hata yaptığını savundu.

doğum günü, kasıtlı olmalı. Bazıları işi daha da ileri götürerek, Göksel Majestelerine yapılan hakaretin, onun konumunu zayıflatmak, muhaliflerini cesaretlendirmek ve saltanatına felaket getirmek için bir ihanet olduğunu iddia etti."

"Bizi çok fazla düşünüyorlar. Bu sadece zararsız bir hataydı."

"Yeşim Sarayı'nda hiçbir hata 'zararsız' değildir. Özellikle de imparatorun gazabını kazanacak hiçbir hata," dedi Shuxiao.

"Ne yapacaksınız?" General Jianyun sordu.

"Kaç asker var? Ne zaman geliyorlar?" Kendimi sormaya zorladım.

Shuxiao'nun yüzü karardı. "Yüzden fazla. Bugün ya da en geç yarın gelecekler."

"Yüz mü?" Uyuşmuş bir şekilde tekrarladım. Savaşmamızı mı bekliyorlardı? Bu bir teslim olma daveti değil, düşmanı bastırmak ve ele geçirilemeyecek bir şeyi ele geçirmek için gönderilmiş bir birlikti.

teslim oldum. Bir yıl önce, Göksel askerler yanımda durmuştu ve şimdi... evimin üzerine yürüyorlardı.

En derin korkum, en kötü kâbusum canlandı. "Bizi almalarına izin veremem." İçgüdülerimle konuştum.

General Jianyun boğazını temizlemeden önce kısa bir sessizlik oldu. "Defne ne olacak?"

"Bizi rahat bırakırlarsa alabilirler." Bir çocuğun dehşetiyle söylenen aceleci sözler, kaçınılmaz cezayı ertelemek için nafile bir pazarlık öneriyor.

General Jianyun, "Yanlış ellerde defnenin kim bilir neler yapmak için kullanılabileceğini" savundu. "Her ne kadar biz ne gücünü anlayabiliriz ne de görmezden

gelebiliriz." "Onlarla nasıl savaşabiliriz? Sadece biz olduğumuz için değil

Sayıcı azdım ama askerler bir keresinde bana yardım etmişti." Daha önce birlikte savaştığım insanlara saldırma düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Göksel Ordu artık eskisi gibi değil." General Jianyun'un ses tonu ağırdı. "O gün sizi savunmaya gelen askerler kenara itildi, sadakatleri şüpheye düştü. Birçoğu ayrıldı ve kalanlar da uzak sınırlara gönderildi."

Bana verdikleri destek onlara pahalıya mal oldu. Minnettarlıktan kaynaklanan basit bir jestti ama Göksel İmparator'un gururuna keskin bir darbe vurmuştu. Hayatımın en güzel anlarından biriydi ve şimdi suçluluk duygusuyla lekelenmişti.

Değerli saniyeler akıp gidiyor, imparatorun askerleri yaklaşıyordu. Yol göstermesini umarak General Jianyun'un yüzüne baktım ama o sessizliğini koruyordu. Bazen cevaplar yoktu, bazen bunları ilerledikçe uydurmak zorunda kalıyorduk.

Ellerimi önümde birleştirerek belimden aşağı doğru eğildim. "Bizi uyardığınız için teşekkür ederim. Kabalığım için özür dilerim,

Ama askerler gelmeden önce yola çıkmanız ikiniz için de daha güvenli olabilir."

General Jianyun'un alnındaki çizgiler kumda iz bırakan parmaklar gibi derinleşti. "Ne yapacaksınız?"

Cevap vermedim, sinirlerim gergindi. Tek istediğim ailemle huzur içinde kalmaktı ama yine de tek yaptığım bizi daha fazla tehlikeye sürükledi.

Hayır, diye fısıldadı zihnim. Bundan daha fazlasını istedin. Ejderhalara yardım etmek istedin. İmparatora meydan okuyarak

onu zorlamaya çalıştın. İksiri çalmaya çalıştın. Şimdi bile bu saldırıyı durdurmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorsun. Her şeyi olduğu gibi bırakmaktan asla memnun olmadın... hep daha fazlasını istedin.

Damarlarınızda barış akıyor.

Dişlerim dudağıma battı ve yumuşak eti yırttı. Daha önce imparatorun gazabından kaçınmak için sessiz kalmıştım, Geçmiş kinlerin on yıl içinde unutulacağını düşünmek aptallıktı. Krallığın politikaları umurumda bile değildi, bu güç değişimleri? Bu tür şeyler benim önemsiz etkimin ötesindeydi. Ancak ihanet tohumları ekilmişti ve hasat edilmesi gerekiyordu. İmparator

Ne ben ona ne de o bana güveniyordu. Defnenin imparatorun elinde olduğu düşüncesi midemi daha da bulandırdı.

Korkunçtu çünkü sonuçlarını bilmiyordum.

Keşke kendi müttefiklerimiz olsaydı, arayabileceğimiz sığınmak. Prens Yanxi bizi barındıramazdı; Göksel Krallık ile ittifaklarını riske atmazlardı. Ben hala

Uzun Ejder'in bana hediye ettiği ölçeğe sahiptim.

Ejderhalardan yardım isteyebilir miydim -askerlere saldırmak için değil, kaçmak için? Yine de varlıkları fark edilirdi ve ejderhalar Göksel İmparator'la tekrar karşı karşıya gelmek istemezlerdi. Onları kolay kolay tehlikeye atmazdım. diğer tüm yolları tüketerek.

Şüphe kararlılığımı gölgeliyor, ters rüzgâra yakalanmış bir alev gibi dalgalanıyordu. Önümüzdeki her yol tehlikelerle doluydu. Eğer

kaçtık, imparator bizi affetmeyecekti, bizi avlayacaktı.

tüm krallıkta. Sayıca az olduğumuz için savaşılamazdık. olurdu. Tek alternatif kalmak ve cezamızı kabul etmektir - yine de imparatorun iyi niyetine, sonunda merhamet edip bizi serbest bırakabileceğine güvenmeye cesaret edebilir miydim?

Göksel İmparator'un sözleri zihnimde canlandı, annemin özgürlüğünü kazandığım gün beni uyarmıştı: Ay Tanrıçası olarak, istisnasız her gece ayın doğmasını sağlamak hala ona düşüyor.

Bu annemin Göksel İmparator'a karşı işlediği ikinci suçtu ve bu hakaret kişisel bir hakaretti. Merhamet olmayacaktı, zaten o da buna hiç meyilli değildi. Göksel Majestelerinin aileme karşı hiç sevgisi yoktu ve bu ideal bir kendilerini bizden kurtarmak için bir fırsat.

Bir yanımda Liwei'nin burada olmamasına seviniyordu. Göksel istilaya karşı bizi destekleyebilirdi, bunu bir savaş olarak görecektik olan babasına karşı affedilmez bir ihanet. Bu şekilde Liwei planlarımdan habersiz olduğunu iddia edebilirdi -gerçekte planlarım daha yeni oluşmuştu.

"Kaçacağız." Kalbim pişmanlık ve utançla doluydu. Ama Göksel Krallık'ın adaletine pek inancım yoktu.

Hayal kırıklığı General Jianyun'un yüzünü gölgeledi. Belki de defneyi savunmak için bir duruş sergileyeceğimi ummuştu. Belki de babamın kahramanlığının bir kıvılcımının ruhumda yandığını hayal etmişti. Ben ne o kadar asil ne de yiğittim. Bazıları bana bencil diyebilirdi ama ben kendi çıkarlarımı gözetirdim. Krallık için üzerime düşeni yaptım ve karşılığını her seferinde güvensizlikle aldım.

"Anlıyorum. Dikkatli olun," dedi sonunda.

"Kendimizi hazırlamalıyız," dedi Shuxiao. "Biz mi?" Ben sordum.

Meydan okur gibi kollarını kavuşturdu. "Sen güvenli bir şekilde uzaklaşana kadar buradan ayrılmayacağım."

"Kalmana nasıl izin verebilirim?" Karşı çıktım. "Bu senin seçimin değil," dedi şiddetle.

Tereddüt ettim, yanımda olmasını istiyordum ama onu tehlikeye atmaktan da korkuyordum. Göğsümdeki gerginliğe rağmen "Teşekkür ederim," demeyi başardım. Onun için daha azını yapamazdım.

"General Jianyun," diye hitap etti Shuxiao ona. "Aileme haber gönderebilir misiniz? Benden tekrar haber alana kadar saklanmalarını söyleyin."

Bunu yapmak zorunda kalması, kaçmak zorunda kalmamız içimi acıttı. Ama kaçmakta utanılacak bir şey yoktu; bunu daha önce de yapmıştım. Önemsemediğimiz bir amaç uğruna bizi feda edemezdim. En önemli şey özgürlüğümüz ve hayatlarımızdı - yeni başlangıçların vaadiyle birlikte umudun doğduğu.

Annemin kapısına vurdum; kısa, sert vuruşlar. Beyaz bornozuyla odasından çıktı. Sevindim.

Ping'er'i yanında, masanın yanında oturmuş, iki fincana çay doldururken buldu.

Hiç vakit kaybetmeden acilen konuştum: "Göksel askerler buraya doğru geliyor. Kaçmalıyız."

"Kaçmak mı? Neden?" Gözleri şoktan kocaman olmuştu.

"İmparator bizi kuleye hapsetmeye mahkûm etti. Göksel Majestelerine hakaret etmekle, ayı aydınlatmakta geciktiğimiz için hainlikle suçlanıyoruz."

Vücudundan bir ürperti geçti. "Yanılıyorlar. Açıklayabilir miyiz?"

"Bunun bir önemi yok. Yanıldıklarının kanıtlanmasını istemeyenlerin fikirlerini değiştiremezsiniz." Onu aldım Ellerini ellerimde tutuyor, içten içe ürperiyordum. O da korkuyordu... ben de... "Buna inanmamızı istiyorlar. Fenerleri yakmayı unutmak zararsız bir şeydi, tıpkı Baba'nın iksirini almak ya da ejderhaların acı çeken ölümlülere su getirmesi gibi. Göksel İmparator, gururuna ya da konumuna yönelik hiçbir tehdide müsamaha göstermeyecektir. Onun için görünüş niyetten daha önemlidir." O zaman onun ne kadar çok

Beni, askerlerinin önünde eğildiği ve o gün öldüreceği kızı hor görüyordu.

"Kaçmak zorunda mıyız?" Annemin sesi kırıldı. Burası onun Ölümsüz Diyar'a dair bildiği tek şeydi; bir zamanlar hapishanesiydi, şimdi ise evi.

"Evet. Göksel Majesteleri hükmünü geri almayacak, kimse de bizim adımıza savunma yapmayacak - en azından hiçbirini dinlemeyecek. Biz onun için koparmak istediği bir diken gibiyiz. Dahası, evimizi istiyor ve bu da onu ele geçirmek için mükemmel bir bahane."

Ping'er kaşlarını çattı. "Fermanına itaatsizlik etmek onu daha da kızdırmaz mı?"

"Şüphesiz." Bu sözler beni pervasızca tatmin etti. "Yine de bu aşamada kaybedecek çok az şeyimiz var."

Hayatlarımızın ötesinde. Hepimizi riske atarak aptallık mı ediyordum? Hapsedilmek ölüme tercih edilemez miydi? Yine de seçim bu değildi; özgürlüğümüz için, istediğimiz gibi yaşama şansı için savaşıyorduk. Ve güvenliğimizi imparatorun ellerine bırakamazdım.

Annem başını kaldırdı, ifadesi daha sakindi. "Hazır olacağız."

"Önce sen Ping'er ile gitmelisin. Ben de birazdan Shuxiao ile geleceğim. Burada nöbet tutanların dikkatini dağıtacağız, böylece siz de güvenle kaçabileceksiniz."

Annemin bakışları benimkilere dikilmişti. "Sensiz gitmeyeceğim."

"Anne, eğer Gökseller seni yakalarsa, onların rehinesi olacaksın. Sen tehlikedeyken yapmam gerekeni yapmam. Ve eğer hepimiz birden kaçarsak, yokluğumuzu hissedip peşimize düşerler. Shuxiao ve ben askerlerden kaçabiliriz, ama sen ve Ping'er-"

"Zayıfım, biliyorum." Annem gözlerini kaçırıldı. "Keşke yardım edebilseydim. Keşke benim de seninki gibi sihrim olsaydı."

Belki de annemin gücü Tao'nunki gibi daha sessiz bir sihirdi ya da onun farkında olmadığı bir sihirdi. Ne olursa olsun, onda çocukken anlayamadığım bir güç çekirdeği vardı; ben

O zamanlar onun zayıf ve narin olduğunu düşünmüştüm. Ancak, evimden ilk kez ayrıldığımda, onun zihni berrak, kararlılığı bulanık değilken, ben korkudan karmakarışık olmuştum. Ping'er'in dediği gibiydi: O senin düşündüğünden daha güçlü.

"Hayır anne," dedim ona nazikçe. "Büyü tek güç değil; farklı şekillerde güçlüyüz. Sen beni korudun Bunca yıldır güvendediniz, şimdi sizi koruma sırası bende. İkinizi de," dedim ve Ping'er'in elini tutmak için uzandım.

Annem derin bir nefes aldı. "Acele bir şey yapma. Dikkatli olmalısın ve yakalanmamalısın. Bana söz ver." "Söz veriyorum," diye hemen kabul ettim, içimdeki suçluluk duygusunu görmezden gelerek.

beni deldi.

Planımın açığa vurmadığım başka bir kısmı daha vardı ve biz konuşurken hâlâ şekilleniyordu. Shuxiao ve ben bir şaşırtmaca planladık, ama ya Wugang'a bir tuzak kurarsak ..ne yapmalıyım? İnadından değil, bu uğursuz tehdidi sona erdirmek için duyduğu içgüdüsel arzudan; çünkü defne tohumlarını Wugang'dan başka kim toplayabilirdi ki?

Annem ve Ping'er odanın içinde dolaşarak birkaç eşya topladılar. Kapının eşiğinde, annem kucakladı sıkıca sarıldım. Gözlerimi kapattım ve onun osmanthus'un tatlılığıyla bezenmiş kokusunu içime çektim.

"Dikkatli ol, Küçük Yıldız." Ping'er'in eli yanağıma hafifçe dokundu. "Gecelerin en karanlığı yıldızların parladığı zamandır en parlak."

Çocukluğumun adını duyunca boğazımda bir yumru oluştu. Duygularımı içimde tutarak derin bir nefes aldım. Ancak onlar gittikten sonra yere çöktüm ve parmak uçlarımı taş karoların üzerinde gezdirdim. Son bir veda.

Kendime izin verdiğim tek şey buydu. Ayağa kalkarak odama doğru yürüdüm. Yeşim Ejderha Yayı ilk yaptığım şeydi.

uzandım. Kılıcım yanımda, hançerim kuşağımın içindeydi.

Bir daha asla koşamayacağımı düşünerek ne kadar da kibirli davranmıştım. Ama bu sefer hazır olacaktım... ve

sevdiklerim benimle.

OceanofPDF.com

Ay gümüşten bir deniz gibi parılıyordu, annem görevini tamamlamıştı. Fenerleri karanlık bırakmak, askerlerin şüphelerini uyandırarak bela için bir işaret olabilirdi. Ormandan çıkıp Shuxiao'ya doğru yürürken Elindeki odun parçasından ince dumanlar yükseliyordu.

"Anne, hazır mısın?" Sessizce sordum.

Başını salladı, gözleri yaşlarla parlıyordu ama bu korkudan ya da evimizi kaybetmek üzere olduğumuzdan değildi.

Kendimi bildim bileli, her gece bir ritüeli vardı.

Ormanda babam için ağlarken, göğsünde düğümlenmek yerine kederinin çözülmesine izin verdiği tek zamandı.

Çocukken, o zamanlarda sözünü kestiğimde soğuk davranması beni incitmişti, ancak daha sonra bunun nedeninin ağladığını görmemi istememesi olduğunu anlamıştım. Dürtü

Babamın varlığını itiraf etmek içimi kemiriyordu, en çok özlemini çektiği şey buyken saklaması zor bir sırdı - yine de kelimeleri bastırdım. Babamla aramızdaki bağ yeni ve denenmemişti ama söz vermiştim; onun seçimine saygı duyacaktım. Ve annem onların ayrılığından yeterince acı çekmişti. Onun umutlarını yeniden canlandırmak istemezdim.

tekrar ezildi. Onu geri getirmenin bir yolunu bulana kadar olmaz. O ikiyüzlü, arkadan bıçaklayan Tao'yu bulana kadar olmaz.

"Askerlerin girdiğinizi gördüğünden emin olun, sonra Ping'er'le birlikte balkondan çıkın," diye talimat verdim. "Ormanın hemen ötesinde bulutlar çağrıldı. Shuxiao ve ben sizinle Güney Denizi kıyısında buluşacağız."

"Gelebildiğin kadar çabuk gel," diye hatırlattı annem, ne zaman bir şeylerin peşinde olduğumdan şüphelense yaptığı gibi dudaklarını büzerek.

Ama artık onun bakışları altında ezilmiyordum, gerçekler kekeleyerek ortaya dökülüyordu. "Yapacağız," diye cevap verdim kararlılıkla.

Sonra ayrıldı, girişteki Göksel askerler ona üstünkörü bir bakış atmaktan fazlasını yapmadılar. Onun yerine gözleri bana doğru kaydı, temkinli ve değerlendirci bir şekilde. uzaklara. Bakışlarım evimin ışıltılı duvarlarında, yanardöner sütunlarında oyalandı; tıpkı ilk ayrıldığım zamanki gibi her bir karo ve taşı zihnime bastırdım. Göğsüm bastırılmış bir kederle ağrıyordu. Burayı nasıl da özleyecektim. Yine de hayatta kaldığımız sürece, geri dönme hayalimiz de ... şu anda ne kadar zayıf görünse de.

Rüzgâr dalgalandı, hava ölümsüz auraların hücumuyla titredi. Bulutlar bir zamanlar berrak olan geceyi örttü. Ellerimi birbirine kenetledim, soğuk ama terden kaygan.

Shuxiao alçak bir sesle, "Beklediğimizden daha erken geliyorlar," dedi.

İçimde bir şeyler sertleşti. "O zaman gitmeliyiz."

Askerlerin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissederek Ormanın içine doğru kasıtlı bir adım attıktan sonra koşmaya başladık, ayaklarımız parlayan toprağa batıyordu. Yaprakları gümüş parçaları gibi şingırdayan ışıltılı defnenin yanında durduk. Çok güzeldi, ama o ana kadar defneden hiç nefret etmemiştim.

Daha fazlasını değil. Eğer bu ağaç olmasaydı, imparator asla evime göz dikmezdi ve biz de kaçmak zorunda kaldılar.

Elimi kaldırdığımda parmak uçlarımdan bir esinti dalgalandı. Osmanthus ağaçlarının arasından geçerek

Ormanın etrafını sarıyor ve dallarını sallıyorlardı. Askerlerin dikkatini çekerek annem ve Ping'er'in engellenmeden kaçmasını sağlayacak bir yem. Aurlarının hızla uzaklaştığını hissettiğimizde, Shuxiao ve ben havadan narin iplikler ördük yarı saydam alevle kaplanmış, defnenin gövdesinin etrafına bir tuzak şeklinde örölerek tek bir dokunuşla patlatılacaktı.

Kafamı taşa çarpmışım gibi bir ağırlık bilincime çarptı. Liwei ve benim büyük bir titizlikle inşa ettiğimiz korumalar pirinç kâğıdı gibi parçalandı, zihnimdeki uğultu derin bir sessizliğe dönüştü, omurgamdan aşağı buz gibi inen türden.

Yer sarsıntılarla dalgalandı, toprak ayakkaabılarımızın üzerine saçıldı. Shuxiao'nun gözleri ileriye işaret ederken yuvarlaklaştı. Solgun dallar gökyüzünü pençeleyen parmaklar gibi geceye yayılıyor, külün dumanlı acılığı kömürleşmiş tarçının tatlılığıyla iç içe geçiyordu. Evim... alev alev yanıyordu.

Titrek alevler bir zamanlar bembeyaz olan duvarları yuttu, gri dumanlar yükseliyordu. İçimde kıvranan bir ıstırap kök saldı, boğazımdan boğuk nefesler çıktı.

Shuxiao'nun eli omzumu kavradı. "Sonra yas tutarsın."

Kendimi toparlayarak başımı salladım ve cehennem manzaraya doğru döndüm. Bir ışık huzmesi yanımdan geçip Shuxiao'nun kaburgalarına çarptığında bir parıltı karanlığı parçaladı. Bir avucunu yarasına bastırıp sihriyle yarayı kapatmaya çalışırken, ben de onu sabitlemek için kolundan tuttuğumda nefesi kesildi ve geriye savruldu.

Enerjimi kavrayarak üzerimize bir kalkan ördüm, tam o sırada başka bir kötücül ışık dalgası ilerleyerek bariyerimize çarptı.

Beyaz ve altın rengi Göksel zırhını giymiş, elinde büyük bir balta tutan bir ölümsüz belirdi. Kahverengi gözleri parıltıyor, saçları parlak bir topuz yapıyordu. Wugang, askerleri olmadan - boşa harcamayacağım bir fırsat.

Dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Hâlâ burada mısın? Düşündüğüm kadar zeki değilmişsin."

"Yalnız mı?" Ben de karşılık verdim. "Sandığın kadar zeki değilsin."

Kılıcımı çektim -yayımı değil, çünkü onun ışığı her Göksel'i göklerden çekerdi. Yine de hareket etmedi Kendini savunmak için baltasının sapına yaslanırken bıçağını yere bıraktı.

"Neden bizden nefret ediyorsun?" Daha önce sormayı çok istediğim bir soru patladı içimden. "Biz size hiçbir şey yapmadık."

Omuz silktili. "Sevgili kızım, senden zerre kadar nefret etmiyorum.

Buna kaderlerin yanlış hizalanması deyin; istediğim şeyin önünde duruyorsunuz."

Duyarsızlığı ve kayıtsızlığı beni öfkeliendirdi, kötülük kadar zehirliydi. Parmaklarım kılıcımın kabzasını sıkıca kavradı. Çabuk ol, diye ısrar etti zihnim.

Dehşetten güçsüz düşmüş, evimin bu gereksiz yıkımı yüzünden midem bulanıyordu. Savaşmayı reddetmesinin ne önemi vardı?

Ona doğru hamle yaptım, o baltasını havaya savururken silahımı savurdum. Bıçaklarımız tiz bir sıyrıkla çarpıştı, bileğim kuvvetten zonkluyordu. Shuxiao ayağa fırladı ve Wugang yandan vurdu, vücudu darbeden kaçmak için içe doğru kıvrıldı. Tüm ağırlığını baltasına vererek beni fırlattı, büyüünün parlak bir parıltısı bize doğru geliyordu. Hemen Shuxiao'yu güvenli bir yere ittim ve saldırısından kaçınmak için yana döndüm.

Wugang avuçlarını kaldırdı, güçle parlıyordu, bir kalkan onun üzerinde süzülüyordu. "Sadakatinden şüphe etmekte haklıymışım, Teğmen."

"Onları kazanmak için hiçbir şey yapmadın," diye karşılık verdi Shuxiao. "Sadakatsiz. İtaatsiz. Yeteneksiz. "Artık bu insanları temizlemenin Göksel Ordu böyle değersiz askerlerden oluşuyor."

Ona tekrar saldırdığımda öfkem zonkluyordu. Shuxiao'nun kılıcı benimkinin yanında uçu, hızlı ve acımasızdı; yine de Wugang şaşırtıcı bir ustalıkla hareket etti. Shuxiao'nun bir sonraki darbesinden kurtuldu, Ayağını karnına vurmak için döndü. O gitti ama hemen ayağa kalktı ve bir buz parçası fırlattı.

omzuna sapladım. Wugang soluk soluğa sendeleyerek geri çekilirken ben de ileri atılarak kılıcımı göğsüne sapladım. Metal ucu zırhının pullarına değdi ama kalkanı onu tuttu.

Hızlı. Kılıcımın kabzasını iki elimle kavrayarak, tüm gücümü ona karşı kullandım, büyü avuçlarımdan kayarak Kılıcı kınına soktum. Wugang'ın kalkanı kırıldı, kılıcım etini delmek için daha derine battı-

Kulaklarımın arasında çınlayan bir çığlık beni sarstı. Annemin sesi. Neden hâlâ buradaydı? Ben donakalmışken, Wugang kılıcımı kenara iterek ulaşamayacağım bir yere fırladı. Hemen peşinden gittim ama Göksel askerler ağaçlardan altın nehirleri gibi dökülüyordu. Feimao annemi ileri doğru sürüklerken, öküz gibi yapılı bir başka asker Ping'er'i sımsıkı tutarken kalbim sıkıştı.

"Bizi buldular," diye fısıldadı annem. "Özür dilerim."

"Silahlarınızı bırakın," diye emretti Wugang, yüzünde kaygan bir gülümseme vardı - oysa daha bir dakika önce kılıcım göğsüne bastırılmıştı. "Yapacağın herhangi bir aptallığın bedelini annen ödeyecek."

Feimao bıçağının ucunu annemin boynunun arkasına doğru itti. Yukarı doğru bir hamleyle yaşam gücünün çekirdeğini koparacaktı. Yüzüne baktım, bir şüphe parıltısı, bir güvence işareti umuyordum; ama ifadesi boştu.

Öfke içimi yaktı, korkunun buzuyla sarmalandı. Üzerlerine bir fırtına salmak, Wugang'ı yere sermek için içimde bir istek kabardı... yine de kendimi gücümü serbest bırakmaya zorladım ve kılıcımın elimden düşmesine izin verdim. Bu çaresizlik hissinden, bu beyhudelik bağlarından nasıl da nefret ediyordum.

Wugang beklenmedik bir nezaketle başını anneme doğru eğdi, sanki bir kez daha güler yüzlü Gang Usta'ymış gibi. "Chang'e. Misafirperverliğinize bu şekilde karşılık vermek beni üzüyor."

"Bizi serbest bırakabilir ve kendini üzüntüden kurtarabilirsin," diye ısırdım.

"Bu benim elimde olan bir şey değil." Sesinde pişmanlık vardı.

Annem ona ters ters baktı. "Bizden ne istiyorsun?"

"Göksel Majestelerinin emirlerine karşı gelmeye kalkışmamalıydınız. Onun adaletini beklemek üzere burada kalmanız emredildi. Onun fermanını hiçe saymak, imparatorun seçilmiş generaline saldırmak gibi ağır bir suçtur," dedi Wugang ciddiyetle.

"Adalet mi?" Küçümseyerek tekrarladım. "Hapsedilmek için burada mı beklemeliydik?"

"Yargılayacak olan ben değilim," diye cevap verdi. "Ben sadece Göksel Majestelerinin bir hizmetkârıyım."

"Sahte gurur sana yakışmıyor." Başımı defneye doğru salladım. "İmparatora burayı sen söyledin. Bakışlarını buraya çevirdiniz ve onu bize karşı zehirlediniz."

İddialarımı reddetmedi, onun yerine anneme hitap etti. "İsyan edenler daha kötü cezalarla karşılaşacaklar. Sizin adınıza imparatorun merhamet dileyebileceğinden emin olabilirsiniz. Ancak kızınızda bastırılması gereken bir isyankârlık damarı var."

"Senden iyilik istemiyorum," dedi annem buz gibi bir ses tonuyla. "Özellikle de akrabalarınıza zarar verecek olanlara."

Wugang ellerini iki yana açtı. "Gel, Chang'e. İhtilafa düşmeyelim. Varoluşta bizden çok fazla yok - göklere yükselmiş ölümlüler. Birbirimize güvenmeyeceğiz de kime güveneceğiz?"

Sesinde garip bir nota çınılıyordu: Cajoling. Neredeyse umutlu. Bunun şehvet olduğunu düşünmedim; anneme arzuyla bakmıyordu. Ölümlü mirasından dolayı onunla bir bağ mı hissediyordu? Yalnız mıydı? Ne de olsa ölümsüzler hakkında iyi düşünmek için çok az nedeni vardı. bu yüzyıllarda. Ve aşağıdaki dünyada değer verdiği herkes ölmüştü.

"Güven mi?" Annemin çenesi yukarı kalktı. "Aileme saldırdığınızda, bize yalan söyledığınızde ve evimize el koyduğunuzda mı?"

Sertleşti, parmakları bambunun etrafında sıkılaştı. sapını kavradı. Ölümsüzden çaldığı balta bu muydu? Karısının kanıyla lekelenmiş olan mı?

"Sap için neden flüt kullanıyorsun?" Sorum meraktan ve dikkatini annemden başka yöne çekme isteğinden kaynaklansa da, onun zihnine dair biraz fikir edinmek istiyordum. Bir düşmanı yenmenin en kesin yolu, nasıl hareket ettiklerini, en içteki düşüncelerini ve korkularını öğrenmekti.

"Değersiz birinden gelen bir hediye idi. Bir daha asla başkasına güvenmemem için bir hatırlatma." Sesinde acının yanı sıra başka bir şey daha vardı; bir parça pişmanlık mı?

"Karının seni çalarken dinlemeyi sevdiğini söylemiştin. Sana flütü verdi... ve sen onu flütle öldürdün," dedim yavaşça, midem tiksintiyle dolup taşıyordu.

Wugang'ın dudakları gergin bir gülümsemeye dönüştü. "Silahımı merak ediyor gibisin."

"Onunla bir ağacı kesmek için uzun zaman harcadığını duydum." Kasıtlı bir hakaretle konuştum, onu aceleciliğe teşvik etmeye çalıştım.

"Senin gibi biri böyle şeyleri nasıl duyabilir?" "Masallar çok uzaklarda anlatılır, ölümlüler arasında söylenir.

Çayhaneler bile," diye yalan söyledim. "Sana nasıl da acıyorlardır." "Buna cesaret edemezler!"

Yüzü iki büklüm oldu.

düzeltilti, bir maske tekrar yerine oturdu. "Biliyor musun, ölümlüler Ay'la ilgili kendi hikâyelerini anlatırlar.

Tanrıça mı? Soylu Houyi'nin kazandığı iksiri bencilce bir tanrıça olma arzusuyla nasıl çaldığını. Bazıları iksiri paylaşmak için onunla yaptığı anlaşmayı bozduğunu ve hepsini kendine aldığını söyledi. Tamamı ölümsüzlük verir, ama yarısı

onlara ölümlülerin ötesinde uzun bir yaşam bahşederdi. Bu nazik dış görünüşün altında böylesine acımasız bir kalbin attığını hayal bile edemezdin. Aşk küçümseme seçiminizi nasıl da alkışlıyorum." Gülümsemesi kötülükle keskindi. Düşmanlığının on kat karşılığı.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, aşk hakkında hiçbir şey." Annemin sesi sert ve soğuktu. Onun bu yönünü daha önce hiç görmemiştim, buz ve kar saçıyordu - ölümlülerin tapınmak için diz çöktüğü tanrıça.

"Aşk değersizdir," diye alay etti Wugang. "Geçici, tutarsız ve rüzgâr gibi değişken. İster kayıtsızlık, ister ihanet ya da kin yoluyla olsun, sonunda sadece üzüntü verir. Gerçekten güçlü olanların sevgiye ihtiyacı yoktur; bugün hepinizi dize getirdiği gibi, bu bir zayıflıktır."

Alaycılığı yaktı. "Belki de hiç gerçekten sevilmedin. Belki de bir başkasını hiç gerçekten sevmedin." Acısını bir silah olarak kullanırken alçak bir darbe.

İçinde neşe olmasa da güldü. "Sonsuz yaşam için aşk nedir ki?"

"Sana bu şekilde davrandıktan sonra bile Göksel İmparator'a bu yüzden mi hizmet ediyorsun?" İçimden bir ses hâlâ onu imparatorun tarafına. Sadakatini sorgulamasını sağlamak için. "Ölümsüz doğanlar, ölümü kabul edildi. İster imparator ister köle ol, kaçınılmaz sonun dehşetini kavrayamazsın. İşte bu yüzden annen övülmek yerine sürgüne gönderildi, ta ki sen - onun işbirlikçi çocuğu - Göksel Majestelerini kötü bir pazarlık yapmaya ikna edene kadar. O gün ölmediğin için şanslıydın, bu hata bu sefer tamamen telafi edilecek."

"Senin tarafından değil." Sakin olmak için savaştım. Saldırılarımla yönünü değiştirip onları bana çevirmekte ustaydı.

"Göksel Majesteleri bana karşı çok cömert davrandı. Ölümsüzlük bir ölümlünün isteyebileceği en büyük onurdur. Her bedele, her hakarete, her ihanete değer, değil mi? Chang'e?" Dudakları zalim bir sırıtışa dönüştü.

İçimden Wugang'a doğru hamle yapmak, gerekirse yumruklarımın ona saldırmak geldi. Ama annemin yüzü dirseğini Feimao'nun karnına saplarken öfkeyle buruştu. Wugang onu bıraktı, tökezleyerek geri çekildi. Askerdi ve bu kadar kolay üstesinden gelinmemeliydi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, içlerinde bir bilme parıltısı belirdi.

Sessiz bir teşekkürle başını salladı.

Shuxiao ve ben anneme doğru koşarken, bir asker yolumuza atladı. Bir diğeri mızrağını anneme doğru savurdu, kolunu kesti. Derin bir kesik derisini yardı, kıpkırmızı kan

sızıyordu. Wugang öfkeli bir şekilde azarlarken çılgımlı patladı. Asker hemen silahını indirdi ve annemin kolunu yakaladı. Annem çırpındıkça, kesiğinden daha fazla kan döküldü ve defnenin üzerine saçıldı.

Dalgalı kökler. Ağaçtan uzun bir iç çekiş hışırdadı, hüzünlü ve özlem dolu - eğer böyle bir şey mümkünse. Ağaç titredi, dallarını bir yelpaze gibi açarak savurdu, tohumları yağmur gibi yere yağdı.

Parlak buz incileri gibi çimenlerin arasında yuvalanmış olan onlara bakarken kesik kesik bir nefes çektim. Yüzlerce. Binlercesi, belki de, ama sayısız daha fazlası dallara tutunmuştu.

"Bağlayın onları," diye bağırdı Wugang askerlerine, gözleri ani bir hırsıyla parlıyordu.

Ben kıpırdayamadan, Göksellerin avuçlarından parlayan sarmallar fırladı ve annemi, Shuxiao'yu ve beni yakaladı.

Derimi yakıyor, onlara karşı kıvrandıkça daha derinden ısıyor, bileklerimde yaralar oluşuyordu. Sakin kalmak için savaşıyor, bağları koparmak için bir enerji patlaması yönlendirdim - yine de daha fazla ip fırladı, kollarımın ve bacaklarımın etrafına dolandı.

Annem sert bir tekme attı. Kafası geriye uçtu ve bir askerin yüzüne çarptı. Küfür etti ama tutuşunu gevşetmedi. Parıldayan kordonlarla boğuştum, panikle daha da zorlaşan bir görevdi bu. Wugang'ın elinden çıkan kıvılcımlar annemin üzerine saçıldı. Gözleri geriye yuvarlanırken uzuvları gevşedi, vücudu yere yığıldı ve etekleri su gibi birikti.

Onu öyle cansız ve gevşek görünce dehşete kapıldım. O yaşıyor, diye bağırdı zihnim, beni sersemliğimden uyandırmaya çalışarak. Nefes alıyor; aurası parlıyor.

Wugang onun yanına çömeldi, parmakları baltasının etrafında daha sıkı kenetlendi. Baltayı annemin üzerine kaldırdığında, korku damarlarımda dolaşmaya başladı, büyü derimden fışkırarak beni bağlayan ipleri çözdü. Ayaklarımın üzerinde yuvarlanarak Wugang'a doğru koştum; tam o sırada Ping'er kendini öne atarak annemin bedenini kendi bedeniyle kapladı. Wugang küfrederek bir

Ping'er'in kafasına alevli bir ok fırlattı; darbenin gücü onu bir ağaca savurdu, osmanthus yaprakları bir kefen gibi üzerine döküldü.

"Hayır!"

Çığlığım sessizliği paramparça etti. Ping'er'in yanına koştum, kollarımı ona doladım, vücudu bir aceminin kullandığı kukla gibi kırık bir ritimle kasılıyordu. Avuçlarımın üzerinden ılık bir ıslaklık akıyordu, kanı başının dibindeki yara. Hemen enerjimi yaraya yönlendirdim ve yarayı elimden geldiğince iyi bir şekilde mühürledim, ancak ince bir kan izi hâlâ akıyordu ve aurası belirsiz bir şekilde titriyordu.

O sırada annem kıpırdandı, kendini yukarı iterken çılgınca gözlerini kırıştırdı. Başını bize doğru çevirdiğinde yüzündeki renk soldu. "Ping'er! Ne oldu?"

Konuşamadım, nefret dolu bakışlarımı Wugang'a yönelttim. Hiç pişmanlık göstermedi, sabırsızca etrafımızı saran muhafızlara işaret etti. Öfke sarmalı çözüldü, gevşedi Sihrimi kavrarken içimde derinlerde bir şey vardı; avuçlarımdan çıkan bir bora en yakındaki askerlere çarpıyordu. Daha fazlası ileri atıldı ama tedbirim dağılmıştı,

Şiddet içimde sönmeden yanıyordu. Yayımı serbest bıraktım ve Wugang'a bir Gökyüzü Ateşi gönderdim.

Aramızda kalkan alevlendi, okum parlayan parçalara ayrıldı.

Wugang elini uzattı, parlayan ışık çizgileri ileri atıldı. Eğildim, saldırısı üzerimdeki boşluğu yaktı, kötücül bir sıcaklıkla çatırdadı. Geri döndüğümde, Wugang çoktan bana doğru ilerliyordu, defnenin gölgesi yüzüne düşüyordu.

Aklıma bir fikir geldi. "Koş, Shuxiao! Onları da yanına al," diye seslendim ona, başımı defneye doğru eğerek.

Bir kez başını salladı, yatan anneme doğru döndü.

Ping'er'in üzerine çömeldi. Shuxiao onu çekip Ping'er'i taşımak için bir esinti yaratırken ben de yayımın ipini çektim ve parmaklarımın arasında bir Gök Ateşi parladı. Wugang'ın yüz ifadesi gerilirken kalkanı daha parlak bir şekilde parladı ve

Saldırı için defneye nişan aldım ve oku fırlattım.

Beyaz ışık ağaca doğru savruldu, gövdesinin etrafına parlayan zincirler gibi dolandı; soluk kabuğu kavurdu, dumanla tısladı... ancak izler çoktan solmaya başlamıştı, altın özsü bir kez daha ahşabın üzerine dökülüyordu.

Wugang'ın dudakları aralanırken nabzım beklentiyle hızlandı. Üstünlüğün kendisinde olduğunu, defneyi tek başına hiçbir şeyin yok edemeyeceğini düşünüyordu. Yanılıyordu; niyetimiz bu değildi. Diğerlerinin peşinden fırladığımda, keskin bir çatırtı sessizliği bozdu; tuzak tetiklendi. Yarı saydam ateş dalgaları aşağı doğru aktı, Altındakileri bir acı seline boğdu. Wugang hayatta kalma içgüdüleriyle güvenli bir yere doğru koşarken, Gökseller çığlık atarak üzerlerine parıldayan kalkanlar fırlattı.

Ben koşarken hava kıpırdadı, güçle titreşti. Alev ve buz şeritleri yanımdan geçip beni kıl payı ısıladı. Nefes nefese, bir kalkan örmek için enerjimi kavradım; ancak bir tanesi üzerimden süzüldü, güçlü enerjisi serin ve tanıdıktı. Hoş karşılanmasa da, küçük bir parçam inkar edilemez bir şekilde rahatlamıştı.

Wenzhi ilerideki ağaçların arasından çıktı, siyah cübbesi fırl fırl dönüyordu, gözleri fırtınanın vurduğu deniz gibi çalkalanıyordu. Bileğinin bir hareketiyle buzdan mızraklar saldırganlarıma doğru saplandı. Mızraklar hedeflerine ulaştığında arkamdan çığlıklar yükseldi, bazıları yere düştü.

Gökyüzünden bulutlar iniyordu, Gökseller onlara doğru koşuyordu - eğer ata binerlerse bizi yakalayacaklardı. Tökezleyerek durdum ve enerjimi şiddetli bir rüzgâra yönlendirdim.

askerlerin etrafını sardı ve ilerlemelerini durdurdu. Yanımda, Wenzhi'nin büyüü aktı, bir dolu fırtınası çağırdı, pürüzlü parçalar fırtınanın üzerine binerek peşimdekileri vurdu. Eskiden, Göksel Ordu'da birlikte savaştığımız zamanlardaki gibi sorunsuzca hareket ediyorduk.

onun onurlu olduğuna inandım ve hayatım pahasına ona güvendim.

"Hain Yüzbaşı Wenzhi," diye seslendi Wugang, biraz uzakta durduğu yerden kibirli bir ses tonuyla. "Böyle bir hainle arkadaşlık etmen hiç de şaşırtıcı değil. Yüzbaşı İmparator, ihanetinizin bu kanıtı karşısında büyük memnuniyet duyacaktır. İblis Âlemi'yle işbirliği yapanlar bizim de düşmanımızdır."

"İsmen İblis olmak, doğuştan İblis olmaktan iyidir. Masumlara saldırıyor, zayıfları avlıyor." Onun yanlış suçlamalarını reddetmedim; bunun bir faydası olmazdı.

"Yoluma çıkanlar sadece kendilerini Suçlu sensin," diye alay etti Wugang. "Talihsiz refakatçiniz gibi sizin de hatırlamanız gereken bir ders."

Nefretle kaynayan vahşi bir karanlık beni sardı. Belki de bu canavar hepimizin içinde vardı ve derinlerine indiğimizde ortaya çıkıyordu. Wugang'ın yaptıklarının bedelini ödeyeceği düşüncesi açık bir şekilde parlıyordu. Sihrimi kavradığımda, Ona doğru yürürken Venşi kolumu yakaladı, parmakları buz gibi yanıyordu.

Sayısız askerin sorgusuz sualsiz itaat ettiği sesiyle, "Gidelim," diye emretti.

"Hayır. Ping'er'i incitti," diye ısırdım.

"Ve sana zarar verecek. Misilleme yapmanızı istiyor; bu bir tuzak." Wenzhi çoktan tökezleyerek ayağa kalkmış olan Göksellere doğru başıyla işaret etti. Savaşamayacağımız kadar çoklar.

Öfkemi yutarak onu tuttuğu yerden kurtardım. Baldırlarım yanana kadar askerlerden uzaklaştım. Ağaçların arasından hızla geçerken Wenzhi yanımdan ayrılmıyor, sarkan dalların altından eğiliyordu. Ormanın dışında, annem ve Shuxiao bir bulutun üzerinde bekliyorlardı, Ping'er de yanlarında yatıyordu. Wenzhi ve ben bulutun üzerine atladığımızda, Shuxiao bizi sürüklemesi için hızlı bir rüzgâr estirdi. Wenzhi'nin avuçlarından koyu bir sis akıyor, arkamızdan kapandıkça yoğunlaşıyordu, yolumuzu gizliyor.

Ping'er'in boğazından kısık bir inilti koptu. Yanında dizlerimin üzerine çöktüm, kül rengi ve soğuk elini sıktım. Daha fazla

Kafatasının dibindeki yaradan kan sızıyordu, yırtılmış eti görünce boğazım düğümlendi.

Gözlerimi kapatarak, tıpkı Liwei'nin daha önce benim için yaptığı gibi, gücümü onun içine saldım -bağlanmadan dalgalanmasına izin verdim, yorgunluk uzuvlarıma çöktüğünde, karanlık bilincimin kenarında oynadığında bile durmadım. O ölemezdi; buna izin veremezdim. Ama yankılanan bir sıcaklık yoktu, kanındaki ışık ölümcül bir donukluğa dönüşene kadar soluyordu. Büyümden daha fazla topladım, ona doğru fırlattım -tekrar ve tekrar- bir şey şaşkınlığımı delip geçerken bile İsmim sonsuz bir nakarat gibi tekrarlanıyordu, her seferinde bir öncekinden daha acil.

"Xingyin, dur! Kendini tüketme." Wenzhi'nin sesi çınladı. Bunca zamandır beni mi çağırıyordu?

"Ölmesine izin veremem." Başarısız olacağımı, onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını düşünerek büyük bir acı çektim.

Wenzhi'nin eli benimkini kavradı ve kendimi ayıracak gücüm yoktu; yorgunluktan ve Göğsümde bir delik açan acı.

"Bırak ben deneyeyim." Parmaklarını onun alına bastırmak için beni serbest bıraktı. Yüzüne kasvetli bir ifade yerleşirken gözleri kısıldı. "Yara ölümcül; yaşam gücü yok oldu. Ona ne kadar enerji verirsen ver. umutsuz."

Nazikçe konuştu ama her kelimesi bana bir darbe gibi çarptı. Annemin hıçkırıkları kulaklarımı tırmalarken, teslim olmayı reddederek Ping'er'in elini tekrar tuttum.

Gözleri iri iri açıldı, sanki içten gelen bir ateşle aydınlanmış gibi irkiltici bir parlaklıktaydı. Göğsü kasıldı, dudakları aralandı, nefes nefese kaldı. Daha yakına eğildim, kulağımı ağzının hemen üzerine yerleştirdim.

"Küçük Yıldız, artık yok. Yoruldum."

Korku kalbimin derinliklerine saplanmış bir hançer gibiydi. yeniden yırtmak için bir kez büküldü. Umutsuz bir dilek zihnimi sardı: Bunun gerçek olmaması, onu hayal kırıklığına uğratmamış olmam, onun ölmüyor olması.

Titreyen eliyle anneme uzandı. "Hanımefendi, size hizmet etmek benim için büyük bir onurdu. Benim şerefim ve sevincim."

Annem Ping'er'i kucakladı, gözyaşları solgun yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Bu onur bana aitti, sevgili dostum."

Ping'er'in ağzı sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi çalışıyordu ama bunu dile getirecek gücü yoktu. Gözlerini kısarak baktı.

göremiyordu, karanlık görüşünü örtmeye başlamıştı.

Kavrayışı benimkinin etrafında sıkılaştığında, tüm gücümle geri sıktım.

Kalbimdeki aşk... ama sonra boynunu karıştırmak için serbest kaldı, avucuma bastırıldığı bir şeyi çıkardı - daha önce bir kez gördüğüm inci. O zaman sıcacıktı ama şimdi kış soğuğuyla sırlanmıştı.

"Hiç sahip olamadığım kızım. Günlerimin ışığı." Sözleri netti, yüzünde ışıltılı bir gülümseme vardı. "Beni eve getirir misin?"

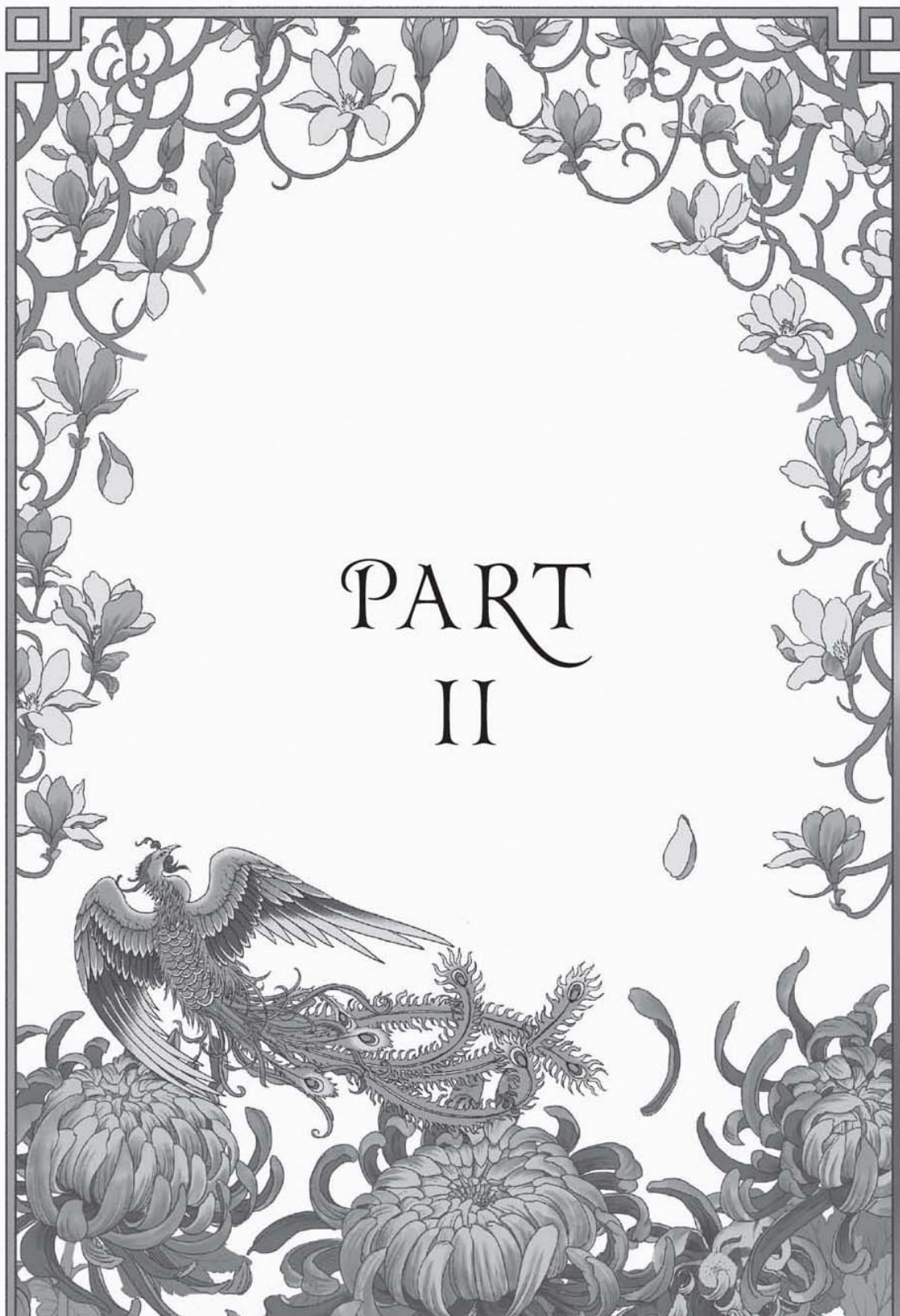
Şiddetle başımı salladım, onun dertlerini hafifletmek için her şeyi yapmaya hevesliydim. Bu güç gösterisi karşısında içimde bir umut yeşerdi, ama o tekrar yere yığıldığında birdenbire dağıldı.

kırık bedeninin prangalarına karşı mücadele etti ve daha fazla savaşamadı.

"Deniz," diye mırıldandı. "Orası çok güzel." Vücudu titredi, göz kapakları hareketsiz kalmadan önce çılginca bir ritimle çırpındı.

Boğazımdan yükselen çığlıkları bastırırken, annemin yumuşak çığlıkları sessizliği deldi. Ping'er'in üzerine yığıldım, ona sıkıca sarıldım - tıpkı sığacak kadar küçükken beni kollarında tuttuğu ve salladığı gibi. Ama o artık yoktu, sonsuza dek gitmişti... benim bir parçamı da beraberinde götürmüştü.

PART
II

OceanofPDF.com

Bulutumuz ileriye doğru yükselirken rüzgârın acelesi kederli bir ağıttı. Annemin gözleri kıpkırmızıydı, saçları çözülmüş ve omuzlarına dökülmüştü. Bakışlarım Ping'er'in bedenine odaklandığında, içimi burkan bir acı kapladı. Onun canlılığı ve sıcaklığı olmadan, bir kabuktan başka bir şey değildi.

Ping'er'in flütümün parmaklarını düzeltmesi, bana qin'in tellerini nasıl koparacağımı göstermesi, bana ilk macera heyecanımı yaşatan hikâyeleri aklıma geldi. Annem ormanda fazla oyalandığında beni yatağıma yatırıp alnıma bir öpücük kondurduğu zamanları. O zaman gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. I

onları silmeyecek ya da bu hatıralardan kaçmayacaktım, çünkü ondan bana kalan tek şey onlardı. Bu anın, ölümün bu değişmezliğinin acıtıcı bir sonluluğu vardı. Ping'er'in bana sarılacağı günler geride kalmıştı, bir daha asla adımı söylemeyecekti. Ölümlüler, sevdikleri her şeyin bu sonla karşılaşacağını bilerek böyle bir ıstıraba nasıl katlanıyorlardı?

Bir rüzgâr Ping'er'in kollarını karıştırdı. Kollarını düzelttim, parmak uçlarım tenine değdi; çok soğuk ve hareketsizdi. Ben

Sadece kendimi düşünecek kadar bencil bir yaratık değilim. Ping'er'in ailesi ne olacak? Annem? Bu kayıp sadece benim değildi.

Annemin koluna dokundum. "İyi misin?"

"Acı bana yabancı değil." Gözleri umutsuzluğun donuk havuzlarıydı. "En azından birbirimize sahibiz."

O zaman ona babamdan bahsetmek, bu aşılmaz karanlıkta umudun kıvılcımlanmasına izin vermek istedim. Yine de yeminim, utancım gibi beni sıkıca bağladı. Ne kadar da kibirliydim.

babama yardım etmek, Göksel İmparator'dan çalmak, onun gazabından kaçabileceğimizi düşünmek, en başta ona meydan okumak ne kadar pervasızcaydı. Artık Ping'er ölmüştü, evimiz yıkılmıştı ve ben de kaybolmuştum.

Wenzhi başını eğerek resmi bir şekilde şöyle dedi: "Annen sonsuzlukta huzur bulsun. Sen ve annen üzüntünüzün üstesinden gelecek gücü bulabilirsiniz." Elini bana doğru uzattı, sonra geri çekerek parmaklarını yumruk yaptı.

Shuxiao bana sıkıca sarıldı. "Çok üzgünüm. Onu ben de özleyeceğim."

Keder beni pençesine aldı, bitmek bilmeyen suçlamalar zihnimde çınladı. Keşke daha önce kaçsaydık, keşke daha hızlı olsaydım, Wugang'ı daha önce öldürebilirdim. Ona Ping'er'e gösterdiği merhametsizliği gösterseydim, kanı defneleri yıkıyor ve Ping'er yaşıyor olurdu.

"Nereye gidelim?" Shuxiao beni serbest bırakırken sordu.

"Benim evime. Orada Göksel İmparator'a karşı güvende olursunuz," diye teklif etti Wenzhi.

İçinde bir anlam olmasına rağmen önerisinden geri adım attım.

Bir keresinde beni isteğim dışında Bulut Duvarı'na getirmişti ve bir daha asla geri dönmek istememiştim. Wenzhi gerçekten

bize yardım etmek istedi, peki ya acımasız babası? Onun aşağılık

Kardeşin mi? Tırnaklarım avucuma battı. Hayır, bizi o engerek yuvasına itemezdim. Ping'er'i orada, hayatı boyunca korktuğu yabancı bir yerde yatırmayacaktım.

Beni eve getirir misin? Sözlere içimde yankılandı, sefaletin sisini kesti.

"Ping'er'i Güney Denizi'ne geri götürmeliyiz," dedim kesin bir dille.

Wenzhi kaşlarını çatı. "Kraliçe Suihe ne yardımsever ne de hoşgörölüdür. Eğer senin iyi niyetli olduğunu bilirse Göksel İmparator tarafından aranılırsunuz; sizi halkı için bir tehdit olarak görecektir."

Kraliçeden sıcak bir karşılama beklemiyordum. Kaçaklar, ne dostları ne de akrabaları var. Kötü haberlerin taşıyıcıları. Yine de Ping'er daha önce hiçbir şey istememişti. O çok daha fazlasını hak ederken bu çok küçük bir istekti. Hiçbir zaman geri dönme arzusunu dile getirmemiş olsa da, son nefesinde bile denizden her zaman böyle bir sıcaklık ve özlemle bahsetti. Ne kadar uzakta olursak olalım Evimizden uzakta, kopması imkânsız bir bağdı; kökleri olduğumuz şeyin derinliklerine uzanıyor, olacağımız her şeyle iç içe geçiyordu.

Kararlılığım sertleşti. "Ping'er'in son arzusunu yerine getireceğiz," diye cevap verdim, annem de başıyla onayladı.

"Dikkatli olmalısın," dedi Wenzhi ciddi bir sesle. "Neyse ki kraliçe haberi henüz duymamış olacak. Göksel İmparator kaçışınızdan dolayı bunu gizli tutmak isteyecektir. başka bir zayıflık, bir başarısızlık olarak görülecektir. Yapmanız gerekeni yapın ve mümkün olan en kısa sürede buradan ayrılın."

"Yapacağız," dedim ona, gücümüzü toparlamak ve ileriye dönük planlar yapmak için birkaç değerli gün özlemiyle yanıp tutuşurken bile. Yas tutmak için.

Wenzhi alçak bir sesle, "Kendini suçladığını biliyorum," dedi. "Unutma, ona vuran Wugang'dı. Evinize saldırı emrini veren imparator."

Yüz ifadesindeki gerginliği fark ederek başımı kaldırdım. "Saldırıyı nasıl öğrendiniz?" Uyuşmuş bir şekilde sordum.

"Göksel Mahkeme'de muhbirlerimiz var. Ne yazık ki, bu konu o kadar sıkı korunuyordu ki, ben sadece

Askerler gittikten sonra öğrendim. Duyar duymaz geldim."

"Yardımlarınız için teşekkür ederim." Resmi bir şekilde, kayıtsızca konuştum, daha fazlası için enerji toplayamadım.

Yanımda diz çöken Wenzhi elini omzuma koydu.

Dokunuşunun her zaman soğuk olduğunu düşünmüştüm ama şimdi cübbemi yakıyordu. Belki de bunun nedeni içimin tamamen donmuş olmasıydı, beni bir arada tutan kırılgan bir buz tabakasından başka bir şey yoktu.

"Ağla. Bağır. İstersen vur bana. Sadece bana bir yabancıymışım gibi davranma. İyi olmadığın halde iyiymiş gibi davranma."

Onun kör şefkati benim felaketim oldu. Göğsüm nefes almak için savaşıma kadar çöktü, duygularım içimde çalkalanıyordu. Güçlü kolları omuzlarıma dolandı; başım onun kararlılığına yaslandı. Ellerim kendi iradeleriyle hareket etti, içgüdüsel olarak rahatlık aradılar, parmaklarım sanki düşüyormuşum gibi cüppesinin yakalarını kavradı. Ne yaklaştım ne de onu ittim. Ne kadar tanıdık! Kucaklama ve verdiği rahatlık... ve bu umutsuzluk boşluğunda boğulduğum şu anda bunu nasıl da arzuluyordum. Bir parçam orada kalmak, gerçekliğimin yıkımından uzak durmak istiyordu; gururum beni geri çekilmeye, onun dokunuşuna karşı çıkmaya zorlasa bile. Bu zayıflığım için kendimden nefret etsem de, acımı anladığını hissettim ve ben de gerginliğim azalana kadar hareketsiz kaldım, vücudum Son gücüm de dağılırken bir asma gibi gevşedim. Göz kapaklarım merhametli bir uykuya dalarken, bir şekilde artık kırılmak için gerilmeyene, yorgunluk üzerime çökene kadar benden düzensiz nefesler ve acı gözyaşları döküldü.

SICAKLIK TENİMİ SIYIRDI. Zihnim unutkanlıktan kıpırdandı ama uyanmak istemedim. Şimdiden içimdeki sızı geri dönüyordu, amansız ve keskin bir şekilde; her nefes bir zorlanmaydı. O sırada bir esinti yüzüme çarptı, serin ve taze, içimde bir şeyleri harekete geçirdi... keder, acı ya da pişmanlıkla yüklü olmayan bir şeyleri. Anıların parçaları, iyi olanlar-ilk

Doğu Denizi'ne bir anlık bakış ve o zaman hissettiğim şaşkınlık, umudun hafifliğiyle birlikte.

Göz kapaklarımı aralayınca günün aydınlığı görüş alanımı doldurdu. Gözlerimi kırptırdığımda annemin boş gözlerle ileriye baktığını, Shuxiao'nun da yanında oturduğunu fark ettim. İçgüdüsel olarak, peşimde kimsenin olup olmadığını kontrol etmek için etrafıma bakındım. Hatırladığım kadarıyla Dün gece ağlayan bir enkaza dönüştüğümde, utancım içime aktı. Düşmanımın kollarında, Wenzhi'nin kollarında nasıl ağlayabilirdim? Liwei'ye ve kendime ihanet ettim.

Ama Wenzhi benim düşmanım değildi. En azından artık değil. "Nerede o?" diye sordum.

Annem, "Arkadaşın eve gitmesi gerektiğini ama bizi bulmak için geri döneceğini söyledi," diye cevap verdi.

"Wenzhi ile aranız iyi görünüyordu. Yaptıklarından sonra beklediğimden daha iyi," dedi Shuxiao merakla.

Daha dik otururken annemin gözleri kısıldı. "Sana ihanet eden o mu? Nefret ettiğin İblis mi?"

Birkaç gün önce olsa hemen kabul ederdim. Ancak Wenzhi'nin söylediği şeyler, yardımımıza bu kadar korkusuzca koşması... bunlar dilediğimden daha derindi. Bu arada

aramızdaki ilişkiyi düzeltmedi -hiçbir şey düzeltmeyecekti- onu düşündüğümde artık kalbimde saf bir acı yoktu.

"Bana ihanet etti. Onu küçümsedim ve daha da kötüsü," dedim duraksayarak. "Ama aynı zamanda bize bildiğinden çok daha fazla yardım etti."

"Onu affettin mi?" Shuxiao çekingen bir tavırla sordu.

"Hayır," dedim şiddetle. "Ona bir daha asla güvenmeyeceğim. Ama artık ondan nefret de etmiyorum."

"Sizi bu şekilde kandıran kimse güvenilir." Annem başını sallayarak durakladı. "Ancak, Benim hakkımda anlatılan bazı hikayeler biraz daha iyi. Wugang'ın dediği gibi

-Çoğu kişi iksiri kendim için istediğime inanıyor.

ölümsüz olmak için çaldı. Bu acımasız bir ihanet değil mi? Sebeplerim ne olursa olsun, bencil bir korkak değil miydim?"

Daha önce hiç bu kadar saf bir ıstırapla konuştuğunu duymamıştım, ifadesi hem eski hem de yeni bir kederle

doluydu. Belki de

Ping'er'in ölümü kalbini parçalamış ve içindeki tüm keder dışarı taşmıştı.

Elini tutmak için uzandım. "Bunu bizi kurtarmak için yaptın." "Bunu sadece biz biliyoruz." Gülümsemesi hüzünlü ve inceydi. "Bir yandan Hikâye aynı kalsa da çizilen resim çok farklı. Baban benden nefret etmiş olmalı ve ölümlüler de beni hor görmeli."

"Yapmıyorlar," diye temin ettim onu. "Belki de acınızı hissettikleri içindir. Benim gibi."

"Önemli olan bu." Elimi sıkıca bastırdı. "Sevdiklerimizin ne yaptığımızı ve neden yaptığımızı anlaması."

Babamın onu anladığını, affettiğini öğrenmek onu rahatlatacaktı ama ben sessiz kaldım. Wenzhi'nin aldatmasının nedenleri aklıma geldi: sapkın bir canavar olan kardeşi, sadece güçlülerin hayatta kaldığı acımasız güç oyunları. Yine de aynı şey değildi - umutsuzluktan kaynaklanan bir şey, diğeri, hesaplanmış bir ihanet. Wenzhi yeniden başlamamızı istemişti ama bu imkânsızdı. Aramızda değerli olan her şey asla yeniden yaratılamazdı. Gitmişti, tıpkı bir tütsü çubuğunun yanarak kül olması gibi geri dönülmez bir şekilde.

Ufukta, beyaz kumlar soluk saten şeritleri gibi dalgalanıyor, esintiyle dalgalanıyordu. Turkuaz okyanus gökyüzünü yansıtıyor, suları sedefli köpüklerle benekleniyordu. Yapraklı yaprakları ve altın renkli meyve küreleriyle Hindistan cevizi ağaçları kıyı şeridinin uzak ucunda sallanıyordu. Ancak Doğu Denizi'nin hayatla dolup taşan sahillerinin aksine burası son derece ıssızdı.

Bulutumuz alçalırken annem "Şehir nerede?" diye sordu.

Shuxiao bize, "Duyduğuma göre denizin dibinde yatıyormuş," dedi.

Durmak bilmeyen bir ritimle yer değiştiren sulara baktım. "Yüzme biliyor musun?"

Shuxiao başını salladı. Gökseller sudan doğal olarak etkilenmezdi; gölleri ve havuzları tamamen süs amaçlıydı,

Nilüferlerle dolup taşan, şelaleler ve fıskiyelerle süslenmiş. Uçmak varken yüzmeye ne gerek vardı?

"Ben gideceğim. Babam balıkçıydı. Neredeyse yürümeye başlar başlamaz yüzmeye başladım." Konuşan annemdi.

Onun babası, benim büyükbabam. Ondan ilk kez bahsediyordu. Geride bıraktığı ölümlü ailesinden çok nadiren bahsederdi.

"Dikkatli ol anne." Bir an aldatıcı bir şekilde yumuşak, bir sonraki an ise şiddetle yükselen dalgaları görünce midem düğümlendi.

Hiç tereddüt etmeden suların içine girdi. kalçalarına vuruyordu. Dalarak, yumuşak ve emin kulaçlarla dalgalar arasında bir yol açtı. Gözlerimi gölgeledim, Uzakta bir leke gibi görünen kadar peşinden baktı. Bir dalga kabarıp onu yükseğe kaldırdığında, aniden gözden kayboldu. Shuxiao ve ben bulutumuzu ileriye doğru itip onun kaybolduğu yere doğru yükselirken içimi bir korku kapladı. Sinirlerim iyice yıpranmıştı; zaten çok şey kaybetmiştim.

Dalgalar altımızda çalkalanıyor, tepeleri güneşin altın rengiyle parlıyordu. Donuk sular sırlarını maskeliyordu Ne annemden ne de Güney Denizi'nin efsanevi şehrinden bir iz vardı. Sihrimi kavrayıp havayı yarı saydam bir mızrağa dönüştürerek suları yarıp derinliklerine dalarken kalbim çılgınca bir ritimle çarpıyordu.

Bir kolum havaya kalktı, annem türbülansın ortasında çırpınırken ortaya çıktı. Rüzgar benim emrimle dağıldı, Onu bulutun üzerine çekmek için elini tuttuğumda dalgalar sakinleşiyordu.

Sırtına bir tokat attığımda öksürdü ve etrafa su damlacıkları saçtı. "Xingyin, ne yaptın sen?"

"Seni göremedim. Başının belada olduğunu sandım." "Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım."

Yüzüne damlayan kolunu sildi, sonra saçlarını sıkarak basit bir düğüm haline getirdi. Yüzü çizilmiş ve solgundu, yine de bir şekilde daha genç görünüyordu.

deniz suyunun özenle yıkadığı kusursuz bir tanrıçaya benziyordu. Bir zamanlar olduğu kıza bir göz attım, sakın sahil köyündeki kaygısız gençliğinin yankılarını. Annem göklere yükselmiş, bir tanrıça olmuş ve ailesinden, kocasından, geleceğinden vazgeçmişti. Ve şimdi uzun yıllar boyunca sadık yoldaşını kaybetmişti. yalnızlık ve umutsuzluk. Bazıları bunun ölümsüzlük için ödenecek küçük bir bedel olduğunu düşünebilir, ancak bizim için keder ebediydi.

Bir esinti parmaklarımın arasından süzülerek elbiselerini ve saçlarını kuruttu. "Ne buldun anne?"

"Derinlere indikçe daha soğuk oluyor. Akıntı güçlendi, sanki beni itiyor gibiydi."

"Xingyin, buraya gel," diye seslendi Shuxiao aceleyle, aşağıdaki bir şeyi işaret ederek.

Bakışlarını takip ettim; bu bir ışık oyunu muydu, yoksa buradaki sular daha mı parlaktı, köpükler bir parlayan yanardönerlik? Avucumu üzerinden geçirerek dalgaların üzerine bir enerji dalgası saldım, sanki bir güneş ışığı dalgaların derinliklerini delip geçmiş gibi parıldıyordu. Önümüzde bir dizi karakter oluştu:

Sularımıza korkusuzca girin,
Sonsuz bir gözyaşına sahip olanlar için.

"Bu ne anlama geliyor?" Shuxiao şüpheyle çalkalanan sulara baktı. "Gözyaşları döküldükleri kadar çabuk kaybolurlar."

"Ping'er bana halkının gözyaşlarının inciye dönüşebildiğini söyledi." Başparmağımı boynuma doladığı incinin üzerinde gezdirdim, bana verdiği incinin üzerinde. Bu sadece bir hediye değil, bir anahtardı.

"Onu özlüyorum," dedi annem boş bir sesle.

Boynumdaki inciye çıkardım, altın zinciri parmaklarıma doladım. "Hadi onu eve getirelim."

İnciyi denize indirdiğimde bir ıslık sesi yükseldi, ışık saçan kabarcıklar spiral çizerek ilerledi, kıvrıldı ve suların arasında ince bir koridor oluşturmak için birleşti. Bulanık derinliklerden parlayan ışık, yolu aydınlatmak için yukarı doğru yükseldi.

Ping'er'in vücudunu hava sarmallarıyla sararak onu kendime bağladım. Annemin ve Shuxiao'nun elini tutarak birlikte geçitten geçtik. Bedenim şiddetli bir iniş için hazırlandı ama tünelde sürüklenen tüyler gibi süzüldük. Sonunda ayaklarım esmer kuma battı, ayakkabılarımı ıslatan bir nem vardı. Buradaki hava daha ağırdı, denizin tuzuyla yoğunlaşmıştı.

Bir kişinin boylu boyunca uzanabileceği genişlikte bir dairenin içinde durduk ve etrafımız su duvarlarıyla çevriliydi. Gürültülü ama dinlendirici sesler bana Ebedi Sükûnet Avlusu'ndaki şelaleyi hatırlattı. Liwei orada mıydı? Orada olmasını ne kadar isterdim, ve onun güvende olduğunu. Korkak bir yanımla Wenzhi'nin kucağında nasıl ağladığımı asla öğrenmemesini umuyordum. Bu Liwei'yi incitebilirdi, oysa bunun hiçbir anlamı yoktu - hiçten de azdı, dedim kendime şiddetle. Teselli için çaresizdim, kederden zayıf düşmüştüm. Yanlış bir şey yapmamıştım ama yine de... utanmıştım.

Diğer tarafta bir silüet belirdi, su bir perde gibi aralanarak bir muhafızı ortaya çıkardı. Sırılsıklam değildi ama akan saçlarının her bir teline kadar kuruydu. Siyah gözleri soluk maviyle çevriliydi ve sararmış tenine karşı irkilticiydi. Elinde bir mızrak tutuyordu, turkuaz pullardan oluşan zırhının üzerinde parıldayan yarı saydam bir pelerin vardı ve kenarları altınla çevriliydi. Başparmağında, kalın bir gümüş bant içine yerleştirilmiş inci bir yüzük parıldıyordu.

Muhafızın çenesi dışarı fırladı. "İnci kimin elinde?" diye sordu.

Sözsüzce elimde tuttum.

"Sen bizden biri değilsin." Silahının ucu bana doğru savrulurken ses tonuna suçlayıcı bir not düştü. "Bunu nasıl elde ettin?"

"Bu bir hediye idi."

Ping'er'in cesedine doğru işaret ettiğimde gardiyan kasıldı. Bir süre bizi inceledi ve sonunda başını bize doğru salladı. "Benimle gelin. Kraliçe Suihe sizinle tanışmak isteyecektir."

OceanofPDF.com

Mürekkepli derinliklerde tünel açan geçit boyunca muhafızı takip **ettik**, sular sanki bizi içine hapsediyormuş gibi arkamızda birleşiyordu - bu düşünceyle içim ürperdi. Parıldayan sıvı duvarlar bana Güzel Kokulu Mercan Sarayı'ndaki kristal camları hatırlattı, ancak burada tenim spreyden nemlenmişti, nabzım her başıboş yüzgeçler ya da dokunaçlar yüzeye vuruyordu. Muhafızı inceledim, suyun giysilerini ıslatmak yerine üzerinden nasıl kaydığını merak ediyordum. Pelerini parlak bir şekilde parlıyordu, bir büyü ile aşılanmıştı. Ejderha ipliği, Deniz Ölümsüzleri'nin giyenleri kuru tutan efsanevi kumaşı.

Geçidin sonunda sedefle döşenmiş ve turkuazla süslenmiş dairesel bir kapı parıldıyordu. Çerçevenin etrafında karmaşık bir deniz yaratığı oyması vardı. Başından altın boynuzlar kıvrılıyordu ve

Gözleri yüzünden dışarı fırlamıştı, çivili kuyruğu yerde kıvrılıyordu. Kapıyı ittiğimde, sımsıkı tutundu, yakıcı bir acı Avucumun içinden fırladı. Bir çılgınlığı bastırarak geriye

sıçradım. "İnciyi kullan," diye havladı muhafız, sanki böyle bilgi sıradan bir şeydi.

"Geçit oluşumunu da kontrol ediyor mu?" Shuxiao arkamızda oluşan sulu duvarı işaret etti.

Başını salladı ve yüzüğünü yaratığın gözbebeğinde açılmış küçük deliğe bastırdı. Kapı açıldı, diğer tarafı aynı oymalarla süslenmişti. Muhafızlar girişte durmuş, bizi görünce mızraklarını çıkarmışlardı.

"Kapı diğer taraftan nasıl açılıyor?" diye sordum. "Aynı şekilde," dedi sertçe. "Mühürlü olmadığı sürece."

"Neden mühürlü olsun ki?" Shuxiao, sırların paylaşılmasını davet eden geniş bir gülümsemeyle sordu.

Muhafız gözlerini kırptırdı, düşmanlığı biraz azaldı. "Kraliçe Suihe'nin emri üzerine, tehlike anında ya da davetsiz bir misafiri yakalamamız gerektiğinde. Majestelerinin izni olmadan kimse buradan ayrılamaz."

Rahatsız edici bir düşünce. İleriye baktığımda ihtiyatım dağıldı. Gümüş benekler kumların tozunu alıyor, patika zümrüt rengi yosunların sallanan yapraklarıyla kaplanıyordu. Deniz dibi krem, leylak ve gül rengi deniz kabuklarıyla doluydu, birkaçı bakır ve altın renginde parlıyordu. Bazıları yelpaze ve yıldız şeklindeydi, bazıları ise ince konilerin üzerinde zarif kulelere sahipti; tıpkı yıllar önce Göksel pazardaki tüccardan alınanlar kadar harikuladeydi. Şehri denizden koruyan yarı saydam bir bariyer yukarıya doğru uzanıyordu ve bu kadar derine inildiğinde, suların alıştırmaları gece yarısı siyahıydı.

Kapıdan içeri adımımı attığımda, kaygan bir yumuşaklık sanki bir balonun içinde yürüyormuşum gibi tenime yapıştı. Hava beklenmedik bir şekilde serindi ve eğer gözlerimi kapatırsam

Yüzlerce metre aşağıda değil de sahilde olduğumu hayal ettim. İpek fenerler yol boyunca dizilmiş, ıslık ıslık parıltılarını etrafa saçıyorlardı. Sıra sıra dizilmiş Lapis ve akik taşından geniş çatıları olan bal rengi taş evler, aralarında kır çiçekleri kadar canlı, parlayan mercanlar fışkırıyor.

Deniz Ölümsüzleri solgundu, tenleri açık sarı renkteydi, belki de güneş buraya ulaşamadığı için. Koyu renk saçları örülmüş ve başlarının etrafına sarılmıştı.

Hem erkekler hem de kadınlar merakla bize bakan gözleri mavinin tonlarıyla çevriliydi.

Ejderha ipliğinden yapılmış pırıltılı pelerinler vücutlarını sarmış, yıldız ışığından çarşafar gibi ayak bileklerine kadar iniyordu.

Şehrin bu ışıltılı mücevherinin merkezinde, muhteşem bir deniz kabuğu şeklindeki Parlak İnci Sarayı yükseliyor, konik kuleleri güneş ışınları gibi uzanıyordu. Beyaz, gül rengi ve siyah inciler altın duvarları süslüyordu ve yemyeşil deniz yosunları ağaclar kadar yüksekti, yaprakları zarif bir ritimle dalgalanıyor.

Muhafız bizi saraya götürdü, uzun bir koridordan geçtik. büyük bir salona açılıyordu. Kehribar sütunlar yerden tavana kadar tırmanıyor, yeşim boncuklarla çevreleniyordu. Mavi ve zümrüt ipeğinden zarif halılar, gümüşten girdaplı desenlerle dokunmuş olarak yere serilmişti,

Yukarıdaki dalgaların görüntülerini çağırıştırıyordu.

Ölümsüzler görkemli bir şekilde giyinmişlerdi; cüppeleri altın ipliklerle parıldıyor, saçlarına parlak mücevherler işlenmişti. Oluşturdukları

En uçtaki kürsüye giden iki sıra, bir kadının kıpkırmızı mercandan yapılmış bir tahtta oturduğu, narin dalları genişliyordu. Kraliçe Suihe, onu en son Liwei'nin ziyafetinde gördüğüm zamanki kadar heybetli ve yasaklayıcı.

Gardiyan "Diz çökün, alınlarınızı yere koyun" diye emretti. Kaba bir şekilde. "Ona bakmaya cüret etmeden önce Majestelerini selamlayın."

Dizlerimin üzerine çöküp saygı duruşunda bulunurken bir anlık kızgınlığımı bastırdım. İnsan saraya yabancı olduğunda ihtiyatlı davranması tavsiye edilirdi.

"Ayağa kalk." Bir emirdi ama kraliçenin zengin ses tonu bunu bir davete dönüştürmüştü.

Kürsüye bu kadar yaklaştım, Kraliçe Suihe'nin aurası üzerime hücum etti.

-Zorlu ve mesafeli, gücü gergin bir yay gibi hazırda bekliyordu. Menekşe rengi cübbesi ayaklarının dibinde birikmişti,

Beline safirden bir ip bağlanmış. Bir

Siyah saçlarının üzerinde zarif bir başlık vardı.

Yeşim yaprakları ve turkuaz çiçekler, mercan boncuklardan oluşan kısa bir saçak alnına düşüyordu. Yüzü bir kayısının yumuşak kıvrımlarına sahipti, ancak sıcak allığından yoksundu.

"Gökseller sarayımızı şereflendirmeyeli uzun zaman oldu. Sizi buraya getiren nedir, özellikle de böyle bir kargaşa içinde." Dudakları bir gülümsemeye dönüştü, gözlerindeki spekülasyona rağmen sarsıcıydı.

Yüzümden dökülen saç tellerini fırçalama isteğime direnerek başımı daha yukarı kaldırdım. Bu hükümdarın Göksel İmparator'un gazabını küçümsemesi de neyin nesiydi? Annemin bana öğrettiği gibi terbiyeme dikkat edecektim ama sinmeyecektim.

Ben daha konuşmadan annem öne çıktı. Saçları nemli ve dağınıktı, beyaz cübbesi lekeliydi ama yine de kraliçe kadar vakurdu. "Majesteleri, biz Göksel Krallık'tan değiliz. Arkadaşımı ebedi istirahatgahına götürmek için geldim."

Kraliçenin bakışları Ping'er'in bedenine kaydı. "Bu beni üzüyor. Annesi benim baş hizmetkarım, sadık bir hizmetkarım." Yanına koşan genç bir ölümsüze eliyle işaret etti. "Baş hizmetkârı çağırın."

Anneme döndü. "Hoş geldiniz, Ay Tanrıçası. Evinizden çok uzaklara gittiniz."

Ping'er'in annemin hizmetçisi olduğu bir sır olmasa da içim burkuldu. Güneylilerin

Deniz, imparatorun saldırısını öğrenebilirdi, ancak varlığımızı ne kadar az kişi bilirse o kadar güvenli olurdu.

Annem başını eğdi. "Teşekkür ederim, Majesteleri. Güney Denizi'nin nezaketi için minnettarız."

Kraliçe Suihe sıcak bir şekilde gülümsedi. "Affınız için sizi tebrik ederim. Bu, krallığın geri kalanından izole olduğumuz için kulağımıza yeni ulaşan bir hikâyeydi."

"İzole mi edildiniz, Majesteleri?" Ses tonumdaki yükselişi, kabaran rahatlamayı gizlemeye çalıştım.

"Buradaki patikadan geçmek kolay değil ve istenmeyen misafirleri dışarıda tutmak için yöntemlerimiz var." Kraliçe Suihe benim

Benimle konuşurken merakı yüzünden okunuyordu. Beni tanı mıyordu; Liwei'nin ziyafetinden bu yana yıllar geçmişti ve ben onun dikkatini çekmezdi.

"Bunlar kızım Xingyin ve arkadaşı Shuxiao," dedi annem.

"Göksel okçu." Kraliçenin ses tonunda tanıma tınısı vardı. "Doğu Denizi Prensi Yanxi sizden övgüyle bahsetti."

"Ekselansları çok nazik. Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana." Biraz daha rahat nefes aldım. "Artık Göksel'e hizmet etmiyorum.

Ordu, Majesteleri. Annemin yanına dönmek için ayrıldım." Daha fazla araştırmayacağını umuyordum.

"Görevine sadık bir kız." Tahtına yaslandı, artık tehlikenin görünmeden gizlenebileceği bir bilmece olmadığımızı anladığından memnundu. "Dört Deniz'in hükümdarları yakında burada toplanacak. Dilerseniz o zamana kadar misafirimiz olarak kalabilirsiniz."

Yorgunluğum iyice arttığı için kabul etmek istedim ama Wenzhi'nin uyarısını hatırladım. "Davetiniz bizi onurlandırdı Majesteleri ama burada kalamayız. Cömert misafirperverliğinizi ve-"

"Bu bir dayatma olmaz," diye araya girdi kraliçe, kaşları çatılmıştı. Reddedilmeye alışık değildi.

Öne doğru eğildi ve anneme hitap etti. "Sadık hizmetkarınızın cenazesi birkaç gün içinde gerçekleşecek. Ona son saygılarınızı sunmak istemez misiniz?"

Annemin boğazı düğümlendi, parmakları eteğini kavradı. Bana çevirdiği gözleri umutla parlıyordu. Oh, ben Ping'er'in dinlendiğini görmek için kalmak istedim. Ama o zamana kadar güvende olur muyduk? Bir kez daha reddetmek kraliçenin şüphelerini uyandırabilirdi, çünkü kim geçerli bir nedeni olmadan kraliyet davetini geri çevirirdi ki? Dahası, imparatorun saldırıyı şimdilik gizleyeceğine inanıyordum.

daha önce böyle sinsice hareket etmemişti. Bu da yeniden toparlanmak ve yas tutmak için birkaç gün mühletimiz olduğu anlamına geliyordu.

"Teşekkür ederiz, Majesteleri. Sizin için minnettarız
"Annem ve Shuxiao bir kez daha eğilerek selam verirken,"
dedim.

O sırada çivit rengi cüppeler giymiş, saçlarını gümüş
başlıklar içine sıkıştırmış iki ölümsüz aceleyle salona girdi.
Genç ölümsüzü görünce içimden bir şok geçti. Çenesi daha
sivri ve yüzü daha zayıf olsa da gözlerinin duruşunda,
burnunun kemerinde Ping'er'in yankıları vardı. Bu onun kız
kardeşi miydi? Onu kucaklamak için içimi bir dürtü kapladı,
Ping'er'in etinden ve kemiğinden başka bir nedeni yoktu.
Kan... ve acımızı paylaştığını.

Çift, ayağa kalkmalarını işaret eden kraliçeyi selamlamak
için yere diz çöktü. "Baş Hizmetkâr, bunlar Chang'e, Ay
Tanrıçası ve kızı."

Kadının yüzü aydınlanırken, dudakları konuşmak için
aralandı

-Genç kızdan keskin bir çığlık yükseldi.

"Abla!" diye soludu, Ping'er'in bedeninin yanında
dizlerinin üzerine çöktü ve onu nafile bir kucaklamayla
tuttu.

Baş görevli sendeleyerek geri çekildi, bakışları suçlama
dolu bir ifadeyle bize çevrildi. "Kızıma ne oldu? Ona ne
yaptınız?"

"Baş Hizmetkâr, kendinizi toparlayın." Kraliçenin ses tonu
ipek kılıflı bir bıçak gibiydi. "Onur konuklarımıza açıklama
yapma şansı verin."

Annemin gözlerinden yaşlar süzülüyor, köşelerinden aşağı
dökülüyordu. Onları silmedi. "Bunca yıldır kızıma eşlik
ettiğim için minnettarım. Ping'er sadık bir yoldaş ve... benim
en yakın arkadaşım oldu. O öldü,
beni iğrenç bir saldırıdan korudu. Onu buraya getirdik
çünkü son arzusu buydu."

Kraliçe Suihe başını salladı. "Onun için büyük bir trajedi
aile ve siz. Baş Hizmetli, cenaze işlemlerine devam etmek
için izniniz var."

Baş hizmetçinin göğsü kabardı, boğazı söylenmemiş
kelimelerle doldu, ama kraliçenin sert bir bakışı

onu susturdu. "Ping'yi, kız kardeşinin cesedini getir," diye sertçe seslendi.

Baş hizmetçi başka bir şey söylemeden kraliçeyi selamladı ve odadan çıktı, adımları kararsız ve aceleliydi. Ona seslenmek, açıklamak, Ping'er'in bizim için ne anlama geldiğini anlatmak, anılarımızı paylaşmak istedim ama bu bir iyilikten ziyade zulüm olurdu. Çünkü Ping'er'in bizimle yaşadığı hayat ancak ailesinden koparıldığı için mümkün olmuştu. Aptalca bir şekilde, ortak acımız için ağlayacağımızı hayal etmiştim, bu acıyı dindirmek için göğsümde sıkıca sarıldım. Ne de olsa, Ping'er Beni burada ailesinin himayesine bıraktı - askerler tarafından kovalanmasaydık, Göksel Krallık'a atlamasaydım yıllarımı burada geçirebilirdim.

Ping'yi kız kardeşinin cesedine bakarken burnu kızardı ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Berrak sıvı süt beyazı bir renge dönüştü ve yere düşen bir inciye dönüşürken parıldadı.

Eğilip onu aldım. Parmaklarımın arasında pürüzsüz ve sıcaktı, tıpkı boynumdakine benziyordu. Onun Parlaklığı bana defne tohumlarını hatırlatıyordu ama sert parıltıları yerine daha yumuşak bir ışıltısı vardı. Sessizce ona uzattım.

"Teşekkür ederim." Elini kaldırdığında, ışık Ping'er'i sarmak için dışarı fırladı ve vücudu havaya yükseldi.

"Bekle! Onu nereye götürüyorsun?" Bırakmaya hazır değildim.

"Kız kardeşim atalarımızın ruhlarıyla birlikte gömülecek ve sonunda sevdiğimiz okyanusun bir parçası olacak." Bakışları bana kaydı ve boynumdaki inciye takıldı. Annesinin aksine yüz ifadesinde düşmanlık yoktu, sadece derin bir hüznü vardı ve bu daha çok acı veriyordu.

"Neden gitti?" Öğrenebildiğim her şeyi öğrenmek istiyordum; Ping'er'in bizimle paylaşma fırsatı bulamadığı hikâyeleri.

Ping'yi tereddüt etti. "Bu benim hatamdı. Ben çocukluk arkadaşımıza aşkıttım, ama o Ping'er'i teklif etti. Biz

O gün kavga ettik. Onu bencillikle, kendisine sahip olmak için entrikalar çevirmekle suçladım. Ertesi gün gitti." Omuzları içe doğru kamburlaştı. "Bir ya da iki yıl sonra döneceğini düşünmüştüm. On yıl geçti, sonra onlarca yıl daha. Sonunda bize yazdığında, Ay Tanrıçası'na hizmet etmekten mutlu olduğunu ve dünyadaki yerini bulduğunu söyledi."

"Hak ettiğimizden daha iyiydi." Görüşüm bulanıklaştı, gözyaşlarım kirpiklerime takıldı.

Ping'yi yüzümü inceledi. "Gözyaşların... onlar da senin bir parçanı mı içeriyor?"

"Hayır. Neden öyle düşündün ki?"

"Bu çok mu şaşırtıcı?" Gülümsemesi dalgındı. "Gözyaşları en derin duygularımızdan doğar, ister sevinç ister keder olsun. Onlar bizim bir parçamızdır, tıpkı büyüümüzün aktığı kanımız gibi. Bazı ölümsüzlerin gözyaşlarının beklenmedik şekillerde tezahür eden büyük bir güce sahip olduğu söylenir. Güney Denizi'nden gelen bizler için, gözyaşlarımız inciye dönüşebilir; ancak bu nadir bir olaydır, belki de hayatımız boyunca sadece bir veya iki kez gerçekleşir. Sevdiklerimize bir armağan ve aynı zamanda diyarımızın bir anahtarıdır, böylece her zaman bize geri dönmenin yolunu bulabilirler."

Ellerim kolyeme gitti ve onu çözdü. Avucumun içinde tutarak ona uzattım, gerdanlığı vermek bana acı verse de. "Ping'er onu bana verdiğinde anlamını bilmiyordum. Lütfen alın."

Parmak uçları incinin parlak yüzeyini okşadı. "Seni çok sevmiş olmalı. Ve hayır, kız kardeşimin hediyesini sana vermeyeceğim." Başını bana doğru eğdi. "Annemle ilgilenmeliyim. Perişan halde."

"Özür dilerim." Kelimeler derinlerden kopup gelmişti.

"Ben de üzgünüm. Onu uzaklaştırdığım için, onu ne kadar sevdiğimi söylemediğim için ve en önemlisi eve gelmesini istemediğim için." Omuzları gerildi, parmakları kıvrıldı. "Nasıl ya da neden öldüğünü bilmiyorum ama bunun bir hiç uğruna olmasına izin verme."

Bu kırılgan teselliye sımsıkı tutunarak sessizce onayladım. Acıdan kaçmayacaktım ya da Ping'er'i uzaklaştırmayacaktım.

zihnimin dokunulmamış bir yerinde. Acıyı kucaklayacaktım, çünkü bu onu sevdiğim anlamına geliyordu ve asla unutmayacaktım.

OceanofPDF.com

Yatağın etrafındaki ipek perdeleri çektim ve yumuşak şiltenin üzerine çöktüm. Yorgunluk uzuvlarıma baskı yapıyordu, yine de

Gözlerimi her kapattığımda göğsümdeki ağrı keskinleşiyor, uyku beni ele geçiriyordu. Hafif bir şingirtı sessizliği bozdu, kapımızın önünü çevreleyen boncuk dizileri

esintiyile birlikte. Suyun bu kadar derininde nasıl rüzgâr olabilirdi ki? Belki de odamızı ya da zemini aydınlatan parlayan mercan gibi bir büyüydü, Güneşin aydınlattığı kum gibi benekli.

Sonunda ayağa kalktım ve benimkinden hemen sonraki koridorda bulunan annemin odasına yöneldim. Görevliler tarafından sağlanan yeni giysilerini giymişti. Saf beyaz brokar, annemin sık sık giydiği bir renkti, ancak her zamanki canlı iç çamaşırı ve parlak renkli ipek süslemelerinden yoksundu. Kış, kar ve buz gibiydi. Yas tutan ay.

"Uyuyamadın mı?" Ben sordum.

İçinden bir ürperti geçti. "Bunun içinde huzur olmazdı."

Haklıydı, çünkü bu gece çok fazla kabus peşimizi bırakmayacaktı.

Bir balığın pulları gibi yassı sedef parçalarının bir araya getirilmesiyle hazırlanmış masanın yanına oturduk. Küçük tabaklar

Sarı muhallebili turtalar, ezilmiş badem ve baldan yapılmış hamur işleri, parıldayan tatlı diskleri. Bütün gün bir şey yememiş olmama rağmen, zengin kokuları midemi bulandırdı.

Annem çaydanlığı kaldırırken elleri titredi, kehribar rengi sıvı döküldü.

"Bana bırak anne." Fincanlarımızı doldururken yavaşça elinden aldım. Eğitimim bana güçsüzken güçlüymüş gibi davranmayı ve içim parçalansa bile sağlam bir elle vurmayı öğretmişti.

Biri kapıyı çaldı ve kapılar birbirinden ayrıldı. Shuxiao içeri girdi, Wenzhi de boncuklara çarpmamak için eğilerek onu takip etti.

"Burada ne işin var?" Hiç beklemediğim bir anda ortaya çıkmasına alışmış olmam gerekirken, varlığı beni ürküttü.

"Seni aramaya geldi ve onun yerine beni buldu," dedi Shuxiao sırtarak. "Dikkatsizce yapılmış bir hata."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Görevliye, en ufak bir provokasyonda saldırmaya hazır görünen vahşi olanın odasını sordum."

"Sadece bunu hak edenler." Ona ters ters baktım, bir yanımda bu boş sızıdan başka bir şey hissettiği için rahatlamış olsa da. "Buraya nasıl geldin?"

Wenzhi belindeki bir takıyı kaldırdı; ametist ipek püskülle süslenmiş siyah bir inci. "Kraliçe'den bir hediye Suihe, böylece elçilerimiz onun bölgesine girebildi. Göksel Krallık'a meydan okuduğumuzda, onun gözünde yükseldik. O zamandan beri bizimle samimi ilişkiler geliştirdi."

"Onlar sizin müttefikiniz mi?" Şaşırarak sordum.

"Güney Denizi'nin bizimle ya da Ölümsüz Diyar'daki herhangi bir krallıkla resmi bir ittifakı yok. Onlar yapmamış olsa da

savaşta yardımımıza gelmediler, bize karşı da ayaklanmadılar. Kraliçe Suihe, Güney Denizi'ni pek çok savaştan uzak tuttu. Yine de düşmanları az olsa da arkadaşlar."

"Şu anda hangisisin?" Ben sordum.

Omuz silkti. "İkisi de değil. İkisi de. Kraliçe Suihe bir mükemmel bir diplomat, babamın takdir ettiği bir şey. Rüzgar gibi acımasızca yön değiştirir, kazanan tarafı keskin bir şekilde hisseder."

İçim çalkalandı. Böyle değişen sadakatler beni çok az rahatlatıyordu.

Annem Wenzhi'yi soğuk bir bakışla süzdü. "Yardımlarınız için teşekkür ederim. Ancak kızıma yaptığın muamelenin hesabını vermen gereken çok şey var."

"Bu benim en büyük üzüntüm," dedi ciddiyetle.

Üzerimize gergin bir sessizlik çöktü ama onun sözleri üzerinde durmama izin vermedim. "Haberin var mı?" Ona sordum.

"Sadece şimdilik içiniz rahat olsun diye. Evinize yapılan saldırıyla ilgili resmi bir bildiri yayınlanmadı; eğer Göksel Krallık müttefiklerinin desteğini isteseydi şimdiye kadar haber gönderirdi. Yine de ben istedim ki Kraliçe Suihe'nin sizi bir hevesle hapse atmadığından emin olmak için; en ufak bir şüphe kokusu aldığında tereddüt etmeyecektir. Bu sarayda gizlenmiş, büyüden etkilenmeyen ve kaçılması imkânsız birçok hücre var."

"Böyle yerleri iyi bildiğinize inanıyorum," dedim.

Gülümsedi. "Benim evimi çok daha rahat ve sonsuz derecede güvenli bulacağınızı bilecek kadar iyi."

"Bulut Duvarı'na gitmeyeceğim," dedim ona açıkça.

"Senin akrabalarına güvenmiyorum."

"Ben de öyle," diye kabul etti. "Ama açıktaki bir düşman, her an size düşman olabilecek bir dosttan daha güvenlidir." "Bulut Duvarı mı?" Annem şaşkın bir sesle tekrarladı.

"Nerede bu?"

"İblis Diyarı," dedim.

Annem irkildi. İblisler hakkında bildiği tek şey masallarda nasıl tasvir edildikleriydi - başkalarının etinden ve acılarından beslenen kötü, gaddar, iğrenç yaratıklar olarak. Çocukluğumda, bu tür canavarların diyarın eteklerinde saklı olduğuna inanmak beni rahatlatmıştı,

sadece aşırı cesur ve gözü kara olanların girdiği bir yerdi. Artık bunun bir yanılsama olduğunu biliyordum. İblisler her yerdeydi.

İsmen olmasa da fiilen ve sizin onları arayıp bulmanızı beklemediler.

"İblis Diyarı eskiden Bulut Duvarı olarak adlandırılırdı, Göksel Krallık'ın bir parçasıydı. İmparatorun yasaklanmasına karar verdiği büyüleri yüzünden sürgün edildiler. Onlar da... tıpkı diğer ölümsüzler gibi," diye açıkladım.

Orada geçirdiğim zamanı unutmak istediğim için anneme pek anlatmamıştım. Dahası, özellikle Göksel Krallık'ta çok az kişi bundan söz ederdi. Tarih işine geldiği gibi yeniden yazılırdı.

galip gelen ya da uygunsuz bir gerçek olduğunda gömülen. Bulut Duvarı'ndakiler korkunç şeyler yapmışlardı; başkalarını yok etmiş ve incitmişlerdi ama savaşta kim incinmezdi ki? Göksel Krallık da suçsuz değildi ve kişinin evi için savaşması anlayabileceğim bir şeydi.

"Bu büyü o kadar tehlikeli miydi?" diye sordu annem.

Wenzhi, "Tüm büyüler tehlikelidir, özellikle de silah olarak kullanıldığında," dedi.

"Yine de bazıları çok daha büyük acılara neden olabilir." Liwei'nin boş bakışlarını, kılıcını kalbime sapladığı anı hatırlayınca içimdeki ürperti bastırdım.

Hayır, Wenzhi'nin yaptıklarını, açtığı bu görünmeyen yaraları, sinsi planlarının meyvelerini unutamazdım. Kırılğan bir ateşkes, benim açımdan affedilebilir olduğu sürece, bize izin vereceğim tek şeydi. Ona ancak çıkarlarımız örtüştüğünde güvenebilirdim ve tıpkı daha önce beni kullandığı gibi onu da bizim yararımıza kullanmaktan çekinmezdim.

Ve eğer bana tekrar saldıracak olursa... bu sefer okum hedefini bulacaktı.

"Ping'er'in cenazesinden hemen sonra yola çıkacağız," dedim ona. "Liwei'den haber aldın mı?"

Wenzhi'nin alnında bir çizgi belirdi. "Ekselansları avlusundan taşındı ve koruma altında tutuluyor."

İçime hapsolmuş korku serbest kaldı ve Liwei'nin penceresiz bir hücrede kilitli olduğu görüntüler zihnimde

yanıp sönmeye başladı,

temelsiz bir itirafta bulunmaya zorlandı. "Bunu neden yapsınlar ki?"

"Ekselansları son zamanlarda şaşırtıcı sayıda düşman edindi. Pozisyonu hiç bu kadar savunmasız olmamıştı ve Birçoğu iktidar mücadelesinde nadir bir fırsat görüyor."

İçim burkuldu, Liwei'yi öldürmek için gönderilen suikastçıları, bardağındaki zehri, dikkatle düzenlenmiş "kazaları" hayal ettim.

Sıkıntımı hisseden Shuxiao bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti. "Kimse zarar vermeye cesaret edemez onu."

"Pozisyonu yüzünden mi?" Ses tonum umutlu ama donuktu. "Annesi yüzünden," dedi alaycı bir tavırla.

Bu acınası durumda hiç de alçakgönüllü değildim; Göksel İmparatoriçe artık Liwei'yi güvende tutmak için en iyi umudumdu. Bir kez olsun onun sinsi kurnazlığına ve acımasız kinine sevindim. Yeşim Sarayı'nda çok az kişi ona karşı gelmeye cesaret edebilirdi.

"Onu koruyabilir mi?" Wenzhi'ye sordum.

"İmparatoriçe çabalıyor ama eli kolu bağlı. Gerçek güç Göksel Majestelerinde ve ona meydan okuyor gibi görünemez, çünkü bu kendi konumunu tehlikeye atar ve güvenlik."

"Liwei nerede hapsedildi?"

Wenzhi'nin gözleri kısıldı. "Yeşim Sarayı'na giremezsin. Benim yardımım ile bile."

"Neden olmasın?" Ben sordum.

"İmparatorluk Hazinesi'ne girildikten sonra, sarayın etrafına General Wu'nun izin verdiği kişiler dışında tüm yabancıların girişini yasaklayan yeni korumalar örüldü." Wenzhi

bana doğru temkinli bir bakış fırlattı. "Duvarların etrafına daha fazla muhafız yerleştirildi. Kırbaçlanma ya da daha kötüsünün tehdidi üzerlerindeyken kolay kolay yoldan çıkmayacaklardır."

"Liwei'yi kurtarmalıyım," dedim açıkça.

"Saray bu kadar sıkı korunuyorsa nasıl? Yakalanırsanız, bir daha asla dışarı çıkmanıza izin vermezler ve

Ekselansları için işleri daha da kötüleştirir," diye uyardı Shuxiao.

"Yeşim Sarayı'nın içinde yardım edecek birine ihtiyacım var," dedim yavaşça. "Korumalar dışarıdan kırılmaz."

"Muhbirleriniz bize yardım edebilir mi?" Shuxiao

Wenzhi'ye sordu. "Bu kadar tehlikeli bir girişim için değil; kendilerini riske atmazlar.

Pozisyon. Verdikleri brifinglerden haberdarım ama onlar sadece babama hesap verirler. Göksel Veliaht Prens'e yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmayacaktır." Düşünceli bir şekilde ekledi, "Zaten bir faydası olmaz. O korumaları aşmak için yeterince yüksek rütbeli birine ihtiyacınız var."

General Jianyun bize yardım edebilirdi ama kendi pozisyonu tehlikeliydi. Başka bir fikir ortaya çıktıkça tedirginlik tüylerimi diken diken ediyordu, ama yine de en iyi başarı şansını sunuyordu.

Wenzhi'ye "Göksel Krallık'taki birine bir mesaj iletmek için yardımına ihtiyacım var," dedim.

"Kim olabilir?" diye dikkatle sordu.

Bakışlarını tutarak durakladım. "Göksel İmparatoriçe." Kararlı ses tonum beni sarsan belirsizliği gizliyordu.

Annem solgunlaşırken, Wenzhi yüzümü inceledi. Boğazımı nemlendirmek için yutkundum ve içimi kaplayan şüpheyi belli etmedim. "Bunu yapacak mısın?" Yapmayınca ısrar ettim.

Cevap ver.

Bana doğru eğildi. "Eğer istediğin buysa. Eğer bunu iyice düşündüysen."

"Xingyin, bu bir şaka mı?" Shuxiao sordu. "İmparatoriçe sana yardım etmek şöyle dursun, seninle asla görüşmeyecek."

"Benim için değil," dedim. "Oğlu için."

Bir yıl önce ölümüm için yaygara koparmış olan Göksel İmparatoriçe'nin bana bir iyilik yapacağını düşünecek kadar aldanmış değildim. Yine de bizi nefretten daha derin bir şey bağlıyordu - Liwei'ye olan sevgimiz, çünkü onu kurtarmak için elimizden gelen her şeyi yapardık... en çok hor gördüğümüz kişilerle bile uğraşmaya tenezzül ederdik.

OceanofPDF.com

Göksel İmparatoriçe ile bir ölümlü çayevinde karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim. Neredeyse tanıyamayacaktım. Görkemli giysilerinden ve süslerinden sıyrılmış, göz kamaştırıcı aurası sönmüştü. Diğer köylüler gibi giyinmiş, pamuklu bir cübbeye sarınmış, saçına tahta bir toka takmıştı. Parmaklarını kaplayan altın kılıflar gitmişti ama sivri uçlarla biten tırnakları daha az tehditkâr görünmüyordu.

"Sen geldin." Karşımda dururken söylenecek en saçma şeydi.

Kadın cevap vermeye tenezzül etmedi, bakışları yıpranmış ahşap zemine, masanın üzerine düşerken alnında onaylamaz bir ifade belirdi.

bambu tabureler, cilasız tavan kirişleri. Burnu Bir servis elemanı, dumanı tüten çorba kaseleri, balık ve sebze tabaklarıyla dolu bir tepsiyle koşarak yanından geçerken kırıştı. Burayı, ihtişam ve görkeme ikinci bir deri gibi yapışan onu kızdırmak için mi seçmiştim? Belki de farkında bile olmadan, ama esas olarak onun kurabileceği tuzaklardan kaçınmak için.

Ölümsüzler Diyarı'nda tasarlamıştı. Ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunu ölçmek için bir test.

ve burada olması onun da benim kadar çaresiz olduğu anlamına geliyordu.

Ağır porselen çaydanlığı kaldırdım ve ona bir fincan doldurdum. Saygıdan değil, annemin, davetimi kabul eden bir büyüğe, bir misafire nezaket göstermem gerektiği öğretisinden.

Görmezden geldi ve bir tabureye oturdu. "Neden benimle burada buluşmak istedin?" Sesi düşmanlık kokuyordu.

"Başka nereye gidebiliriz, Göksel Majesteleri? Şuraya Jade Sarayı mı? Bu görüşmenin gizli kalması en iyisi. Üstelik burada büyü yasak olduğu için burası ikimize de rahatlık sağlıyor."

Yanakları öylesine kızardı ki kan lekesi gibi göründü. "Benimle eşitmişim gibi konuşmaya nasıl cüret edersin? Sen bir hiçsin, oysa ben yeryüzünün ve gökyüzünün imparatoriçesiyim. Neyin ne olduğuna kimin karar verdiğini unutuyor musun?

Burada izin verilebilir mi?"

"Kocanız. Umarım bunu öğrenmesini istemezsiniz." Bir şekilde nezaket göstermeyi başarmıştım. Küçümsediğimi göstermek bana geçici bir tatmin ve kalıcı bir düşmanlıktan başka bir şey kazandırmayacaktı.

Bakışları pencereye kaydı. Dışarıda bekleyen muhafızlarını mı arıyordu? Pek de göze çarpmıyorlardı, ölümlülerden ayrı bir yerde sertçe duruyorlardı, giydikleri mütevazı giysilere rağmen yüzlerinde alaycı bir ifade vardı. Ölümsüz auraların tınısı havada titreşiyor, onları susturma çabalarının üzerinde yükseliyordu. Neden saldırmamışlardı? İmparatoriçe neyi bekliyordu?

"Benden nefret ettiğinizi biliyorum," dedim söze girmeden. "Babam güneş kuşlarını öldürdü ama bunu ölümlüleri kurtarmak için yaptı."

"Onları öldürmeden de durdurabilirdi," diye hırladı.

"Başka seçeneği yoktu. Ya bunu yapacaktı ya da Ölümlüler Diyarının yok olmasına izin verecekti. İçten içe, ona kimin yardım ettiğinden, bunu yapabilecek güce kimin sahip olduğundan şüpheleniyor olmalısın." Babamın güvenini kırmak istemediğim için başka bir şey söylemedim.

Bakışları fincanına sabitlenmişti ama fincanı almak için hiçbir harekette bulunmadı, muhtemelen bulanık yüzeyde yüzen kaba çay saplarını küçümsüyordu. "Buraya gelmemi sen istedin. Neden?"

"Senin gelmenle aynı sebepten. Liwei için."

Parmakları masanın üzerinde kıvrıldı. "Bu senin hatan. Senin yüzünden küstahlaştı ve babasını ona karşı kıskırttı. Onu bu acınası duruma sen getirdin. Aptal olduğu için Prenses Fengmei ile nişanlanmayı bile senin için reddetti."

Sözleri bıçak gibi saplandı. Daha da kötüsü, çünkü hiçbir şeye itiraz edemezdi. Prenses Fengmei'nin çok daha uygun bir gelin olduğunu kimse inkâr edemezdi; o, hatırı sayılır cazibesiyle birlikte kendisini savunacak bir ordu da getirebilirdi.

nişanlı ve Anka Tahtı'nda tartışılmaz bir yer. Annesine düşman olan, babasından çalan ve bir suçlu gibi kaçan benim aksime.

"Liwei tehlikede mi?" İçim buz kesti, tek güvencem Gök Damlası Püskül'ün bunca zamandır hareketsiz kalmasıydı.

Başını geriye doğru eğdi ve burnunun ucundan bana baktı. "Şu an için güvende. Özel korumalarım herhangi bir cinayet olmadığından emin olmak için nöbet tutuyor. Şimdi vaktimi boşa harcamayı bırak ve bana ne istediğini söyle."

"Liwei'yi Yeşim Sarayı'ndan çıkarmak için,"

dedim. "Ya kalması gerektiğini düşünüyorsam?"

Babasına yalvar

Affetmek mi? Özgürlüğü karşılığında Prenses Fengmei ile nişanlanmayı kabul etmek mi?" Sözlerindeki iğnelemelerin tadını çıkararak yavaşça konuştu.

Bakışlarıyla karşılaştığımda bir öfke patlamasını bastırdım. "Eminim bunu denemişsinizdir ve burada olmanız Liwei'nin reddettiği anlamına geliyor."

"Bazen riske göre değişir." Dudakları kıpkırmızı bir hilal şeklinde kıvrıldı. "Kendine sor, sence ben neden bugün geldin? Bana hiçbir şey veremeyecek işe yaramaz bir kızla takas yapmak için mi, yoksa daha önce sahip olmadığım bir şeyi kazanmak için mi?"

İşte, oyunu ortaya çıktı. Onu iyi niyetle davet etmiştim ama o bir tuzak kurmuştu. Beni almak istedi.

Liwei'nin itaati karşılığında beni takas etmek için rehin aldı. Midem tiksintiyle doldu ve korkunun yokluğu beni rahatlattı. Ve en çok da, Liwei'nin sinsiliğini tahmin ettiğim için. ve onun beklediği kadar aptal değildim. Engereklerle uğraşırken, onlar gibi düşünmeyi öğrenmiştim. Bir yılan gibi düşünmeyi öğrenmiştim.

Wenzhi'nin oturduğu çayevinin köşesine doğru kasıtlı bir adım attım, büyük kılıcı masanın üzerinde duruyordu. Bakışlarım onunkilerle çarpıştığında kadehini alaycı bir tavırla kaldırdı; diğer eli silahının oniks kınını zar zor örtülü bir tehditle kavrarken bile. Korkmasına gerek yok Göksel İmparatoriçe'yi gücendirmek; onun ya da ailesinin üzerinde hiçbir etkisi yoktu, bu yüzden ondan gelmesini istemişim.

Shuxiao'nun yerine.

İmparatoriçe'nin gözleri parladı. "Hain. Oğlum bunun farkında mı?"

"Onun seçimini zorlamak için yaptığınız planın farkında mı?" Sözlerime aldırmamak, onun huzurunda takmak zorunda kaldığım alçakgönüllülük maskesini bir kenara bırakmak ne kadar da özgürleştiriciydi.

Tabureyi geriye iterek, tam boyuna kadar açıldı. "Sana söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Sana söyleyecek daha çok şeyim var." Seçtiğim birkaç hakareti ısırarak geri aldım. "Söyle bana, Liwei'ye ne oldu?"

Uzun bir duraklama. Gideceğini sandım ama sonra tekrar tabureye çöktü. "Esir tutuluyor, ona diz çökmesi gerekenler tarafından gözetim altında tutuluyor. Müdahale etmeseydim hapse girecekti, babasını o kadar kızdırmıştı ki."

"Liwei böyle bir muameleyi hak edecek hiçbir şey yapmadı," dedim şiddetle.

"O aşağılık sahtekâr Wugang, oğlumuz hakkında kocamın kulağına zehir saçıyor."

"Wugang?" Nefret içimi yanan bir kömür gibi yaktı. Kendimi sakinleştirmek ve ne yapılabileceğine odaklanmak için uzun bir nefes aldım. "General Jianyun ne olacak? Araya girebilir mi?" Generalin kendi sorunları varken bunu sormam bencillikti.

"General Jianyun onursal bir unvanla emekli edildi. Wugang kocamı Göksel Ordu üzerinde tam kontrol sahibi olmaya ikna etti. Ben her zaman bunun o sonradan görmenin planlarının zirvesi. Oğlumun varis olarak hak ettiği konumu gasp etmek, tahtı kendi ölümlü kanıyla lekelemek ve kocamdan sonra hüküm sürmek niyetinde olduğu artık çok açık."

Beni ölümlü mirasım için de hor görüyor muydu, sadece düşük doğumlu değil, "lekeli" olduğum için mi? Umurumda değildi. İmparatoriçe krallığın en asil kanından geliyordu ama ben ona dayanamadım.

"İmparator Wugang için kendi oğlunu yerinden eder mi?" Affetmeyen doğası göz önüne alındığında bile bu çok ileri bir adım gibi görünüyordu.

Dudakları bir hırıltıya dönüştü. Benden ne kadar nefret ediyorsa, Wugang'dan o kadar nefret ettiği açıktı. "Wugang bir keresinde kendini tehlikeye atarak kocam için büyük bir hizmette bulundu. O zamandan beri üzerine onur yağıyor. Kocam sadakate her şeyden çok değer verir ve Wugang her zaman itaatkâr oldu, onun her emrini yerine getirdi. Ben de onu sevdim, ta ki hırsı ortaya çıkana kadar: hizmet etmek yerine hükmetme arzusu."

"Wugang kendisine yapılan onca aşağılamadan sonra neden kocanıza hizmet etsin?" Soruşturdum.

"Herhangi bir ölümlü ölümsüzlük hediyesi için sonsuza dek minnettar olmaz mıydı?" diye sordu alaycı bir şekilde.

İmparatoriçe sabırsızlıkla kapıya bakarken merakımı bastırdım. En çok istediğim cevaplar kendim içindi.

"İmparator askerlerini neden aya gönderdi? Benim evimden ne istiyor?" Resmi görevli

Annemin imparatorun gururunu incitmiş olması gibi bir nedenin içi boş ve eksik olduğunu hissettim. Gitmemizi istemesinin ötesinde, bunda ne bir neden ne de adalet vardı. Bu bir şey değiştirmezdi.

kaçma kararımızı değiştirdi, ama başka nelerden korkmamız gerekebileceğini öğrenmek istedim.

İmparatoriçe'nin ağzının kenarları kırıktı. "Artık bittiğine göre ne önemi var? Bunu yapmanıza gerek yok."

Biliyorum," diye sertçe cevap verdi ama ses tonundaki çatlağı fark ettim. Bilmiyordu ve bu beni rahatsız ediyordu, çünkü imparatorun hırsları ona en yakın olanlar için bile bir gizemdi.

"Önemli," diye bağırdım. "Evim yıkıldı, sevdiğim biri öldürüldü. Sizin için hiçbir şey ifade etmiyor ama benim için her şeydir."

"Tüm bu olanlar için kendini suçla."

"Bu benim hatam değildi." Mahkeme siyasetinden uzak durmak için elimden geleni yapmıştım; bunun bir parçası olmak istemiyordum.

"Barışımızı bozdun. Ordu sana boyun eğdi. General Jianyun sizi savunmaya geldi. Liwei daha önce hiç yapmadığı şekilde saray önünde babasının emirlerine karşı geldi. Sadece Wugang kalana kadar kocamın destek sütunlarını birer birer yok ettiniz ve şimdi dinleyeceği tek kişi o hırslı sahtekar."

İçim burkuldu ama başımı çevirmedi; ona herhangi bir zayıflık göstermek misillemeye davetiye çıkarmak demekti.

"Bunların hiçbirisi

bir meydan okuma olarak tasarlanmıştır. Büyüklük derinlere indiğinde, böyle sığ dalgalardan korkmasına gerek yoktur."

Gözleri nefretle daraldı. "Dalgalar dalgalara dönüşür."

"Onları süpürüp atmak sadece daha fazlasını yaratacaktır. Hiçbir güç mutlak değildir, itaat de öyle."

Kendini yukarı çekti, hareketleri öfkeyle gergindi. "Buraya senin aptallığını dinlemeye gelmedim. Oğluma yardım etmek istediğini söylüyorsun. Nasıl?"

"Liwei Yeşim Sarayı'nda kalamaz. Wugang konumunu korumak için onu öldürecektir." Bu sözleri söylemek midemi bulandırdı ama onu ikna etmek umuduyla bunları açık açık söyledim.

İmparatoriçe'nin elleri masanın üzerinde kenetlendi. Doğruyu söylediğimi biliyordu, belki kendisi de bundan şüphelenmişti ama dile getirmemişti. En kötü korkularımız en çok korktuklarımızdı. susturmak istedi.

Devam ettim. "Emrindeki askerlerle birlikte, Wugang her an saldırabilir. O hem acımasız hem de

kurnaz; bu fırsatın geçmesine izin vermeyecektir. Muhafızlarınız Liwei'yi ne kadar koruyabilir? Göksel Ordu'ya karşı durabilirler mi?" Gözlerindeki yansımamı görebilecek kadar yaklaşarak masaya doğru eğildim. "Onu dışarı çıkarmama yardım et."

Cevap vermedi. İmparatoriçe'nin zihnindeki terazinin hesapları tarttığını, ne yapacağını hesapladığını duyar gibiydim.

bunu kendi avantajına çevirdi. Oğlunu kurtarmak istiyordu ama benim zarar görmeden kurtulmama izin vermeyecekti.

"Sana neden ihtiyacım var?" diye sordu.

Bu fikirden nasıl da nefret ediyordu. Yine de bu soru inattan öte bir şeydi; yardımını istememi sağlamak, beni yalvaran biri haline getirmek için bir araçtı. Buna pek gerek yoktu; ona elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verebilirdim, çünkü benim de ona ihtiyacım vardı.

"Yüce Göksel İmparatoriçe konumunu riske atacak hiçbir şey yapmamalı." Sözlerimdeki küçümsemeyi maskelemek için yüz ifademi boş tuttum. "Kocanıza karşı çıkmak istemezsiniz.

Açıkça. Bana yardım edersen Liwei'yi uzaklaştırırım, sen de suçsuz kalırsın."

Gözbebekleri daha da parlarken devam ettim: "İkimiz de onun güvende olmasını istiyoruz. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz."

"Yapmıyoruz," diye homurdandı.

İkimizden birlikte bahsetmek bir hata. Bu birliktelikten nefret ederdi; bunun ona yakışmadığını düşünürdü.

Tırnakları masaya batıyor, çukurlaşmış tahtaya yeni izler kazıyordu. "Göksel Krallık'ı krallıklar arasındaki en güçlü hükümdar olarak yönetmesini istiyorum; ölümsüzler ve ölümlüler dilleri sözcüklere dönüştüğü andan ölüm sessizliğine bürünene dek onun adına saygı duysunlar. Ben onun

Sen onu sadece kendin için isterken, o gelmiş geçmiş en büyük ölümsüz olacak. Babasının, sarayın ve krallığın önünde onu zaten küçülttüğünüz gibi küçülteceksiniz."

Başımı salladım. "Ondan benim için hiçbir şeyden vazgeçmesini istemedim."

"Yine de onun konumuna, mirasına ve ailesine sırtını dönmesine izin verecektiniz." Zalim bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "Sen mutlu olmayacaktır. Liwei, bu tip insanlar için uygun değil."

arzuladığınız hayatın. Oğlum yüceliğe, övülmeye ve saygı görmeye alışkındır. Kalbi yumuşaktır.

Dışarıdan sizi suçluyor olabilir ama şunu bilin ki, siz tek başınıza ona asla yetmeyeceksiniz. Tatminsizlik içine çökecek, kızgınlığa dönüşecek. Ve nihayet... nefrete."

Sözleri bir lanetin kötülüğünü taşıyordu. İçini görmüştü En derin korkularımı ve en bencil arzularımı utanç verici bir ışık altında bıraktı. Gerçeği söylediğinde de itiraz edemedim. -Ona izin verirdim. Neredeyse kendimi, sadece benim için bir fedakârlıktan ziyade, onun istediğinin de bu olduğuna ikna edecektim. Hayatımızın geri kalanı boyunca taşıyacağım bir yükü üstlenmektense, bu şekilde daha kolay olduğu için korkakça bir hareket.

"Sana güvenmiyorum," diye tısladı. "Ona yardım etmek istediğini söylüyorsun ama sadece onun üzerindeki kontrolünü kaybetmekten korkuyorsun."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim." Dilime dolanan daha hırçın tepkileri dizginledim. Hangi zehri tükürdüğü önemli değildi; Liwei'nin güvenliği tehlikedeydi. "Bana inanman için ne gerekiyor?" Kendimi hazırladım, çünkü Bir keresinde kocasıyla pazarlık yapmış ve neredeyse her şeyini kaybetmişti. Bu sefer dikkatli davranacaktım, yine de fiyatının hoşuma gitmeyeceğinden emindim.

"Tek bir şartla. Sadece bir tane, başka yok." Gülümsemesi gerçek bir zevk yayıyordu. "Sana evlenme teklif etti. Reddedeceğine, ondan sonsuza dek ayrılacağına dair bana yemin et."

"Hayır." Reddediş dudaklarımdan döküldü, öfkenin sıcaklığıyla doğmuştu ama bir korku dalgasıyla yumuşatılmıştı.

"Şüpheleriniz olmalı. Yoksa neden kabul etmedin?" Sesi ipeksi, bakışları acımasızdı - avından emin bir yırtıcı. "Bir imparatoriçenin talepleri için uygun değilsin, bu onura layık değilsin. İmparatoriçe

Göksel Saray var olduğunuz her gün bunu unutmanıza izin vermeyecektir. Arkanızdan sizi küçümseyecekler, gülümsemelerinin altında sizinle alay edecekler ve bir imparatoriçenin kaçınılmaz kaderi olan bir başkası tarafından yerinizden edileceğiniz günü sabırsızlıkla

bekleyecekler."

Kin her kelimeyi kaplıyordu, ancak altında acı gizliydi. Göksel İmparator'un sadakatsizliği her yerde biliniyordu. İçimde kıpırdanan acıma duygusunu görmezden geldim; o bunu hak etmiyordu.

"Kabul etmeyeceğim." Güçlü sözler, keşke sesim titremeseydi.

"O zaman oğlumu Yeşim Sarayı'nda kendime yakın tutacağım." İmparatoriçe yanıliyordu, onu koruyamazdı. Ancak, kibirli ve kinciydi.

yapabileceğine kendini ikna etti. "Onu ölüme mahkûm edeceksin," dedirttim kendime. "Wugang'ın sana karşı harekete geçmesi ne kadar sürer? O zaman Liwei'ye ne olacak? Kocana açıkça karşı çıkarsan, bu sadece Wugang'ı daha da güçlendirir."

Dudakları büzüldü. Beni yakalama planını bozmuş olsam da, yine de oynaması için mükemmel bir parçaydım. Tek yapması gereken masum rolü yapmak ve bana iftira atmaktı ki her ikisini de yapmaktaydım.

"Başka ne seçeneğin var?" Üstüne gittim. "Liwei'yi Anka Krallığı'ndaki akrabalarına gönderemezsin, hele ki onlar Göksel Krallık'la müttefikken."

"Prenses Fengmei ile evlenmiş olsaydı orada güvende olurdu. Bana ne yapıp yapamayacağımı söylemeye cüret etme. Oğlumu korumak için sana ihtiyacım yok."

Tekrar ayağa kalktı ve aşağılayıcı bir tavırla cübbesinin eteğini indirdi. Durumun aciliyetinin ve Liwei'ye olan sevgisinin onu ikna etmeye yeteceğini düşünmüştüm. Yanlış hesaplamış, yanlış değerlendirmiş, kendi kendime çelme takmıştım.

gururunu zedeleyerek acele etti. Bana asla izin vermezdi. kimse onu alt edemezdi. Gidecekti, çünkü kin onun içinde derinlere inen bir kuyuydu ve kendine bunun Liwei'nin iyiliği için olduğunu söyleyecekti.

Umutsuzluk üzerime çöktü. Bir yanımda onun gitmesini, iğrenç şartlarını reddetmesini istiyordu. Yine de o beni, benim onu okuduğumdan daha iyi okumuştum. Liwei'nin benden kurtulmasını istiyordu ve teklif ettiğim başka hiçbir şey yeterli olmazdı. Ve benim

Protestolara boyun eğeceğimi biliyordu, çünkü onun hayatıyla oynayamazdım.

"Bekle." Sesim alçaktı. İsteksizdi. "Bunun işe yaraması için, benim girmemi engelleyen saray muhafızlarını kırmalısın."

Arkasını döndü, yüzü zaferle parlıyordu. "Liwei ile ilişkini sonsuza dek bitireceğine yemin et. Bunu kimseye söylemeyeceğine yemin et. Annenin üzerine yemin et.

"Hayatım," dedi acımasız bir kurnazlıkla, "ve bu yapılacaktır."

Öfke içimi yaktı, acıya dönüştü. Yine de onun kibirli ifadesi beni yenilginin derinliklerinden uyandırdı. Aptal olmayacaktım; bu enkazdan kurtarabileceğim ne varsa kurtaracaktım. Karşılığında değerli bir şey teslim etmesini sağlayacaktım.

"Şartlarınızı kabul etmiyorum," dedim ona.

"Başka seçeneğin yok."

"Güveniyorum. Hiçbir şey yapamam ve Liwei'yi güvende tutacağına dair iddiana güveniyorum. Eğer ölürse, onu yüzüstü bırakmış, kendi oğlunu öldürmüş olacaksın." Bu iğrenç sözler karşısında neredeyse boğuluyordum ama onun irkilmesi yetti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu. "Kendi şartlarımdan vazgeçmeyeceğim."

"O zaman şuna yemin et: Haklı bir neden olmadan akrabalarım ve bana asla zarar vermeyeceğine." Hemen cevap vermeyince hemen ekledim, "Bir şey daha. Seninkine kıyasla küçük bir istek."

"Ne oldu?" diye tısladı. "Sabrım tükeniyor."

Gerçek bir ihtiyaçtan kaynaklanmayan, zararsız bir talep gibi görünmelidir. "Göksel Krallık'ta beni çok gücendiren biri var. Onu bulmanı ve Liwei ile aynı yere kapatmanı istiyorum. Onunla kendim ilgileneceğim."

"O ne yaptı?"

"Bilmene gerek yok." Daha önceki sözlerine karşılık küçük bir intikam. "Ama ona zarar veremezsin."

Başını salladı, ruh hali daha iyiydi. "Kim o?"

"Tao," dedim ona. "Kız kardeşi Ölümlü Kaderlerin Bekçisi'nin çırağı ama bu konudan haberi yok." İstemedim

onu suçlamak için. Tek istediğim iksirdi ve umarım çok geç kalmamıştım.

"Bilinen bir baş belası." Gözlerinde spekülâtif bir parıltı parladı. "Bunu daha önce duymuştum."

Çok kolay kabul etmişti. Onu bana yaptığı gibi geri dönölmez bir şekilde bağlayacak bir şey aradım. Liwei onun en çok sevdiği kişiydi ama hayatı üzerine yemin etmesini isteyemezdim. Onun yerine, en nefret ettiği şey üzerine yemin etmesini sağlayacaktım.

"Bunu yap, ben de sana verdiğim sözü tutayım. Ancak bana verdiğin sözü tutmazsan, anlaşmamız geçersiz olur ve yeminimden kurtulurum. Liwei ile evlenip senin yerine Göksel İmparatoriçe olarak geçmekte özgür olacağım." O da benim kadar tahtına oturmamdan nefret ederdi; bunun olmasını engellemek için her şeyi yapardı.

Çenesi dışarı doğru çıkıktı. "Sözümü tutacağım. Onun için yeterince iyi olduğunu hayal ettiğin için aptalsın. Asla imparatoriçe olamayacaksın."

"Öyle olmak gibi bir arzum yok, özellikle de sana verdiği keyfi görünce." Acımasız bir yumruktu ama zaten benden yeterince şey almıştı. Yapabileceğim en sıkı pazarlığı yapmıştım ve hala kazanmıştı.

Yüzü soldu, sonra da koyu bir şekilde kızardı. "Anlaştık mı?"

"Evet." Bu kelime ağızımda acı bir tat bıraktı.

Bitmişti. Dudakları bir kuyunun dudakları gibi gerildi. beslenen sırtlan. "Yarın akşam. Korumaları zayıflatacağım ve keşfedilme korkusu olmadan saraya girebileceksiniz. Görünmezlik maskesi takabilir, Liwei'ye ulaşmak için ne gerekiyorsa yapabilirsin. Ben kocamı ve Wugang'ı meşgul edeceğim ama sen oğlumu koruyan askerleri göndermelisin. Yapamam.

Onları şüphe çekmeden yok edin. Dikkatli olun, yakalanırsanız size hiçbir yardımda bulunmayacağım. Kimse senin sözünü benimkine tercih etmez."

Bakışları Wenzhi'nin oturduğu çayevinin arka tarafına kaydı. "İblis saraya girerken sana eşlik etmemeli; onun türüne karşı korumalar konusunda hiçbir şey yapamam,

Çünkü bunlar kocam tarafından hazırlandı. Üstelik oğlumla da ilişkilendirilemez; onu hainlikle ve daha kötüsüyle suçlarlar. Liwei'nin hayatını riske atmamalısınız, bunu sizin yaptığınıza dair hiçbir şüphe olmamalı."

Zihnimi duygularımdan arındırmak için zorladım. "Liwei nerede olacak?"

"Sarayın doğusundaki odalara taşındı. Hırsızın da onunla birlikte yerleştirilmesini sağlayacağım. Hızlı hareket etmeli, kaçışınızı iyi planlamalısınız; alarm çaldığında fazla zamanınız olmayacak." Ses tonu uyarıcı bir şekilde titriyordu. "Eğer oğluma bir şey olursa, bunun bedelini yüz kat fazlasıyla ödersiniz."

Öfkemi dizginlemek için yanağımın iç tarafını ısırdım.

"Sen üzerine düşeni yap, ben de kendiminkini yapayım."

İmparatoriçe başka bir şey söylemeden çayevine doğru yürüdü ve kapılardan geçerek gözden kayboldu. İçimdeki gerginlik ancak o zaman gevşedi, alnım avuçlarıma düştü, acı sanki pençelerini kalbime geçirmiş gibi kalbimi tırmaladı.

Bulutumuz Güney Denizi'ne doğru gökyüzüne tırmandı, Ölümlüler Diyarı'nı arkamda bırakarak. Gece kasvete gömülmüştü, ay ışığından yoksundu, çünkü annem gittiğine göre fenerlere kim bakacaktı? Kesinlikle bunu iyi yapabilecek kimse yoktu. Zaman zaman ona yardım etmiş olsam da, fenerler en çok annemin dokunuşuyla parlardı, ışıkları daha saf ve daha aydınlıktı. Ölümlüler bu karanlık fenerlerden

Geceleri mi? Kahinler ve falcılar

Bu gizemi çözmek için birçok kraliyet sarayına çağrıldı ve hepsi de muhtemelen böyle bir şeyin gerçekten kötü bir alamet olduğu sonucuna vardı.

Haksız sayılmazlar.

"İyi gitti." Wenzhi'nin ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "İyi derken, İmparatoriçe muhafızlarına sizi tutuklamalarını emretmedi ve siz de silah çekmediniz demek istiyorum."

"Çok yakındı," dedim sıkıca. "Birbirimize saldırmaktan her zaman bir nefes uzaktaydık."

"Evleneceğin aileyi yeniden düşünmek isteyebilirsin."

"O aileyle evlenmeyeceğim."

Gözleri karararak sustuğunda aceleyle ekledim: "Ailenin kendine has bir cazibesi varken yargılamakta bu kadar acele etme."

"Ailemi bir alternatif olarak sunduğumu hatırlamıyorum," diye hafifçe karşılık verdi.

Yüzüm kızardı ve ona döndüm. "İmparatoriçe Liwei'nin kaçmasına yardım etmeyi kabul etti. Onu dışarı çıkaracağım."

"Onu dışarı çıkaracağız," diye düzeltti beni.

"Hayır, yalnız gitmeliyim," dedim ona açıkça. İmparatoriçe yalan söylemezdi, bunun için değil; özellikle de yeminimi güvence altına aldıktan sonra başarılı olmamı isterdi. "Saray halkınıza karşı korunuyor. Liwei'nin seninle ilgili suçlanmasını göze alamam.

İblis Diyarı ile komplo kuruyor."

"Yakalanmayı mı tercih edersin? İnsanlar ne der diye mi?" diye sordu ters bir şekilde.

"Senin varlığın bizi yakalatabilir," dedim ona. "Bunu tek başına yapamazsın. Bütün askerler tetikte olacak. Bir sorun çıkarsa senin adına kim konuşacak?" Bana bir adım daha yaklaştı ve ben de kendimi tutmaya çalıştım. "Ay'da olanlar için, kendi hataların olduğunu düşündüğün şeyler için kendini cezalandırma. Kurtarmana gerek yok. Bu yanlışları düzeltmek için herkes yanlış yönlendirilmiş bir girişimde, bir zorunluluk duygusuyla."

"Bunu görev icabı yapmıyorum. Liwei'yi kurtarmayı her şeyden çok istiyorum." Sesim bastırılmış duygularla boğuk çıkıyordu.

Yüz ifadesi değişti. "Yersiz konuştum. Ona karşı hislerini biliyorum."

Gözlerimi kaçırdım, imparatoriçenin verdiği acı hâlâ tazeydi. Çünkü başarılı olsam bile, yine de kaybedeceğimi garanti etmişti. "Bir planım var. Hiçbir tehlike olmayacak."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, konuşmadan bana bakınca, "Belki de sadece küçük bir tehlike" diye ekledim.

"Aptal olma." Wenzhi'nin sesi tehlikeli bir şekilde alçaldı.

"Bana aptal deme, çünkü yaptığım en kötü şey Sana güvenmek için," diye tısladım dişlerimi sıkarak. "Hayal etme

Tüm cevaplar sadece sende var. Ben de senin kadar çok şey gördüm ve yaptım, senin benim arkamı kolladığın gibi ben de senin arkamı kolladım. Seni bir kez kandırdım ve bunu tekrar yaparım."

Birbirimize baktık, cüppelerimiz esintide dalgalanıyor, rüzgâr saçlarımızı okşuyordu. Gözleri ıslık ıslık parlıyordu, bu kasvetli gecede tek yıldızlardı.

"Haklısın. Bir şeylerin değişebileceğini hayal ettiğim için aptalın tekiyim." Bakışlarımı tuttu. "O zaman söyle bana, nasıl

Yeşim Sarayı'nı küçük bir tehlikeyle tek başına istila edebilir." Sözlerinde bir parça mizah vardı.

"İstila olmayacak. Geçen sefer yaptığınız gibi, saray arazisi dışında dikkatlerini başka yöne çekmek niyetindeyim."

"Keşke o zaman sana yardım etmeseydim," dedi duygu dolu bir sesle. "Kapıda küçük bir karışıklığa neden olmak, Yeşim Sarayı'nın kalbinde kargaşa yaratmakla aynı şey değil. Ne yapacaksın?"

"Doğu Işığı Salonu'na birkaç ok mu atacaksın?" Yüzündeki hem kuşkulu hem de endişeli ifade karşısında kahkahamı bastırdım. Bu düşünce aklımdan geçmiş olsa da -kuşkusuz tatmin ediciydi- tehlikeli olabilirdi.

Ölçülemeyecek kadar. "Henüz bir planım yok," diye itiraf ettim. "Ama yapacağım."

Başını öne eğdi. "Daha önce sizi kırmak istememiştim. Bazen biraz pervasız olabiliyorsun ama asla aptal değilsin."

Göğsümde bastırdığım bir şey kıpırdadı. Güney Denizi'ne girdiğimizde aramıza sessizlik çöktü.

sulu tünelden geçtik. Girişteki muhafızlar, incelemeleri için incilerimizi gösterdiğimizde bizi sorgulamadılar. Saraya doğru ilerlerken bir deniz kabuğu gözüme çarptı. Kar beyazı, tıpkı Liwei'ye verdiğim gibi bir koni şeklinde spiral çiziyordu. Onu almak için eğildiğimde, Göksel pazarda mallarını gururla sergileyen satıcının anısı canlandı.

Bunlar Güney Denizi'nin en derin sularından seçildi... en sevdiğiniz sesi, müziği ve hatta sevdiğiniz birinin sesini yakalamak için büyülendi.

Zihnim bir fikrin başlangıcıyla döndü. Durdum. yanından geçen ilk Deniz Ölümsüzü, leylak rengi brokarlara bürünmüş tombul bir kadındı. "Burada deniz kabuğu satan bir tüccar var mı?

Büyülü olanlar mı?"

Aceleciliğim karşısında şaşırarak gözlerini kırptırdı. "Mercan çeşmesinin yanındaki dükkânın sahibi Bingwen Usta. Dükkânını gördüğünüzde tanıyacaksınız."

Ben ona teşekkür ederken, Wenzhi etrafımıza saçılmış deniz kabuklarına şüpheyle baktı. "Neden biri bunlardan birini buradan satın almak istesin ki?"

"Herkes onun yaptığını yapamaz."

Saraydan uzaklaştıkça sokaklar genişliyor ve Yeşim yeşili deniz yosunlarının dalgalı yaprakları, mücevher tonlarında mercanlarla serpiştirilmişti. Binaların duvarları sedefli bir renkle parıltıyor, kemerli çatıları turkuaz, altın ve gümüş renginde deniz canlılarının narin heykelleriyle süsleniyordu. Dairesel kapılar yemyeşil avlulara açılıyordu, ancak birkaç tanesi lake ahşap kapıların ardında kilitli kalmıştı. Yumuşak bir su sesi havada süzülürken masmavi ve leylak rengi mercanlardan oluşan bir çeşme bulmak için izini takip etti.

Yanında maun sütunları deniz kabuğu deseniyle oyulmuş zarif bir bina vardı. Kafesli pencereler de kapı gibi kapalıydı ama sinirlerim yıpranmış bir halde kapıyı tıklattım. Yanıt gelmeyince, usulca açılan ahşap paneli ittim. Girişte tereddüt ettim; davet edilmeden içeri girmeye isteksizdim ama kaybedecek çok az zamanım vardı. İçerisi karanlıktı, nemli bir ağırlık vardı.

havaya yapışıyor, her nefeste ciğerlerimi tıkıyor.

Havada ateş böcekleri gibi ışıltılı benekler uçuşuyor ve kırmızı lake çekmeceli sandıklar duvarlara yaslanıyordu.

Aşağıya baktığımda, zeminin parlak bir deniz suyu tabakasının altında kaldığını görünce gözlerim açıldı. Onun

Parlayan dallar çekmecelerin kenarlarından yukarı doğru süzülüyor, parlayan damarlar gibi ahşabın içine sızıyordu. Kendimi destekleyerek, adım attım. Buz gibi su ayak bileklerime dolanıyordu. Bir anda odayı bir aydınlık kapladı, tavandan sarkan fenerler canlandı.

"Mağaza kapalı. Siz kimsiniz?" diye sordu öfkeli bir ses.

En uçtaki kapıdan bir ölümsüz içeri girdi, Göksel pazardan gelen geniş yüzlü bir tüccar. Beni gördüğünde alnı bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi çatıldı.

"Müzisyen!" Suyun içinde kolayca ilerleyerek öne çıkarken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bir yüzü asla unutmam. Özellikle de iyi bir ticaret yaptığım birini."

Onunla yıllar önce sadece bir kez karşılaşmıştım. Yine de yüz hatları hafızama kazınmıştı - ne kadar geçici olursa olsun iz bırakan karşılaşmalardan biri. Selamlamak için ellerimi ona doğru kaldırdım. "Üstat Bingwen, umarım davetsiz misafirliğimizi mazur görürsünüz."

"Müşterilere her zaman kapımız açık." Etrafımızdan akan suya el salladı. "Rahatsızlık için özür dilerim. Büyünün kök salması, kabukların seslerini koruması için gerekli. Dükkanın bugün kapalı olmasının nedeni buydu." Durakladı. "Şimdi söyleyin, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Acilen birkaç mermiye ihtiyacım var."

Kalkık kaşlarının altından gözleri parıldadı. "Acil ihtiyaç mı? Kimsenin mallarıma bu kadar acil ihtiyaç duyduğunu hatırlamıyorum. Bugün ne takas edeceksiniz?"

Keşke bana ulaşan altın, gümüş ve değerli taşlardan birazını saklayabilseydim. Ama ölümsüzlerin kendi başımıza karşılayamayacağı çok az ihtiyaç vardı.

Bir ağacı meyve vermesi için ikna etmek ya da en saf kaynaktan su çıkarmak. Önemli olan çaba göstermeyi seçip seçmememizdi, zira sihrimizi kullanmak çoğu zaman ellerimizi kullanmaktan daha yorucuydu.

Flütümü kesemden çıkarıp parmaklarımın arasında bir kez döndürdüm. "Öncekiyle aynı ticaret mi?"

"Bir kabuk için bir şarkı," diye kabul etti. "Kaç tane lazım?"

"Sekiz tane. Ne kadar küçük ve sade olursa o kadar iyi."

"Tamamdır." Usta Bingwen ellerini kavuşturarak aceleyle bir sandığın yanına gitti ve çekmecelerini çekiştirerek açtı.

"Bu kabukların içinde ne büyüğü var?" Wenzhi sordu.

"İstenildiği zaman tekrar çalınabilen herhangi bir sesi muhafaza edebilirler." "Bunu nasıl öğrendiniz?"

Hemen cevap vermedim. Liwei ve benim pazarda dolaşarak geçirdiğimiz sabah, en değerli anılarımdan biriydi; birlikte mutlu olduğumuz birkaç günden biriydi. "Göksel pazarda Üstat Bingwen ile tanıştım ve bir deniz kabuğu karşılığında bir şarkı takas ettim."

Wenzhi, "Anlaşmanın iyi tarafını o aldı," dedi.

Usta Bingwen elinde iki tepsiyi dengeleyerek geri döndü. "Seçiminiz için." Her biri başparmağımın tırnağından daha büyük olmayan beyaz, gri ve pembe kabuklarla dolu tepsilerden birini bana uzattı. Bir kenara koyduğu diğer tepside ise zarif kıvrımları ve zarif kuleleri olan sadece sekiz zarif deniz kabuğu vardı. Bazıları çivili ya da altın veya gümüşle tozlanmıştı, bazılarında ise gün batımının ışıltılı allığı vardı.

Flütümü çıkardım, bakışlarım Wenzhi'ninkilere kaydı. "Dinlemek zorunda değilsin."

"Onur duyarım." İlk kez onun için oynamayı teklif ettiğimde de böyle demişti. Öfkelenmeden konuştu, sadece yüzünde küçük bir gülümseme vardı ve ekledi, "Yine de senden bir kupa kabul etme konusunda daha temkinli olacağım."

Gözlerim kısıldı. "Dikkat, ikimizin de aldığı bir derstir. öğrendim."

Tahta bir tabureye yerleşirken, avuç içleri Dizlerinin üzerinde dinlenirken, dikkatimi içime çekerek ondan uzağı baktım. Şarkı kusursuz olmalıydı, çünkü bu ticareti kazanmalıydım. Yeşim taşı enstrümanı dudaklarıma götürdüğümde, tanıdık dokunuşu beni sakinleştirdi. Derin bir nefes alarak flüte akması için bıraktım, melodi flütün neşesiyle çınliyordu.

Baharın uyanışı, havadaki sıcaklık, kuşların ötüşü. Bir sonraki ağlamaklı bir melodiydi, her nota Kederle çınlıyor, kayıpla yankılanıyordu. Aklımı melodide tuttum, anlamı hakkında düşünmeye cesaret edemedim, çünkü o zaman duygularım üzerindeki zayıf tutuş kırılabilirdi. Sekiz şarkı çaldım, önümdeki sekiz kabuğun içine duygularım Melodilerin yükselişi ve düşüşüyle şişiyor ve çarpıyor-sonunda tükenene kadar.

Son nota da kaybolunca tüccar eğildi. "Teşekkür ederim. Bir kez daha daha iyi bir pazarlık yaptığımı itiraf etmeliyim."

Wenzhi gözleri parlayarak, "Öyle oldu," diye onayladı.

Usta Bingwen'in selamına karşılık verdim. "Adil bir takastı. En iyisinden."

Wenzhi ve ben dükkândan ayrılıp saraya dönerken, ipekle sarılmış deniz kabuğu paketini ellerimle kavradım.

"Onlarla ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bir tuzak," dedim yavaşça, zihnimdeki planı çözerek. "Askerlerin olmadığım yerde olduğumu düşünmelerini sağlamak için."

Yüzü bana dönük bir şekilde durdu. "Yardım etmeme izin ver. Seninle gelmeme izin ver," diye tekrar sordu.

"Yapamazsın. Ve Liwei'ye yardım etmeye hevesli olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum," dedim kendi endişemi gizleyerek.

Sabırsız bir ses çıkardı. "Onun için değil; senin için."

"Beni takip etmemelisin," dedim ona.

"Eğer istediğiniz buysa. Yine de itaatim karşılığında istediğim bir şey var."

"Ben tercih ederim-"

"Sadece bir söz, benimkine karşılık. Hayatta kalacağına dair." Ağzının bir köşesi kalktı. "Ne isteyeceğimi sanıyordun?"

Ensemde bir sıcaklık belirdi. "Hayatta kalmaya tamamen niyetliyim."

"Eğer biri seni incitirse, pişman olacaklar," dedi uğursuzca. "Ama bu iyi bir plan," diye kabul etti.

Her adımı planlamış birinden büyük övgü Gökselleri yıllarca titizlikle kandırmış ve

bana ihanet etti. Artık medeni bir şekilde anlaşıyorduk. Neredeyse müttefik miydik? Yine de ne zaman konuşsa, yardım edemiyordum.

Sözlerinde yalan olup olmadığını tartıyordu. Güveni yok etmek, yeniden tesis etmekten çok daha kolaydı.

Yine de onu her gördüğümde içimi kemiren bir şeyi bilmek zorundaydım. "Sınırınıza yürüyen Göksel askerlerin hepsini öldürür müydünüz?"

"Hayır," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Sis onların kafasını karıştırmak, onları daha kolay zapt etmek içindi. Göksel Krallık'ı teslim olmaya zorlamak için rehinerler daha çok işe yarar. Bazıları ölebilirdi.

savaşın kaçınılmaz koşulları, ama ben yapabildiklerimi. Sisin etkileri savaşın kaosunda beklenmedikti; kana susamışlığı alevlendiriyor, şiddeti körüklüyordu. Başkalarına eziyet etmekten zevk almıyorum. Bu benim kardeşimin uzmanlık."

Sis beni de etkilemişti. Kara Ejderha beni güvenli bir yere taşıyana kadar yönümü şaşırmış, korkmuş ve kafam karışmıştı ama bir başkasına zarar verme dürtüsü hissetmemiştim.

Bakışları benimkilere kaydı. "Gerçekten hepsini öldürmek istediğimi mi düşündün?"

"Evet," dedim açık açık. "Çünkü ben de senin yalan söyleyeceğini, hırsızlık yapacağını ve beni hapsedeceğini düşünmemiştim."

"Seni Göksellerle olan savaştan sonra serbest bırakacaktım; daha önce askerlerimizin güvenliğini riske atamazdım." Durakladı ve vurgulayarak konuştu: "Özür dilerim Xingyin."

"Bunu tekrar yapar mısın?" diye sordum. "Eğer öyleyse, gerçekten pişman değilsiniz demektir."

"Kardeşimin kontrolünden kurtulduğum ve değer verdiklerimin güvende olduğu için mutluyum. Göksel Krallık'a ihanet ettiğim için pişmanlık duymuyorum; onlar benim düşmanım; beni incittiler ve bizi tehdit etti. Sonunda her iki krallığımız da birbirlerine haksızlık etti ve bu savaşta gerçek kahramanlar yoktu." Yüz

ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Gökseller
Diyarların ısıltılı kurtarıcıları, canavarları yok etmek için
süpürüyor, müttefiklere nezaketle el uzatıyor, yardım
dağıtıyor

Bu da onların ihtişamını cilalıyor - ama daha az ihtiyaç olmayanları ne sıklıkla görmezden geldiler? Kimin kötü olup olmadığına neden onlar karar veriyor? Yaptıklarının içinde iyilik olduğu gibi, bir o kadar da yanlış gizlenmiştir."

Sözleri derinden etkiledi. Annemin cezalandırılmasını, babamın sürgün edilmesini, ejderhaların hapsedilmesini düşündüm; Xiangliu'nun köylüleri terörize etmek için ne kadar süre bırakıldığını, güneş kuşlarının Ölümlü Diyar'ı yok ettiğini. Bu bir duygusuzluk muydu?

Zalimlik mi, kayıtsızlık mı? Kurtarıcı iki kat daha ünlü olsun diye çaresizliği geliştirmek için mi? Yine de hiçbir şey söylemedim,

Düşüncelerimizin aynı doğrultuda olabileceğine dair hiçbir ipucu vermiyor, bende uyandırdığı bu rahatsız edici duygulardan hoşlanmıyordu.

"Evet, algının gücünü iyi biliyorsun. İşinize geldiğinde beni ne kadar kolay karaladınız," dedim. Küçümseme faydalı bir kalkandı.

"Eğer sizin hakkınızda bu kadar çabuk kötü düşündülerse, iyi fikirlerine sahip olmaya değmez."

"Senin hakkında ne dediklerini duymalısın." Başka bir cevabım olmadığı için önemsiz bir cevaptı.

Omuz silkti. "Bu beni rahatsız etmiyor. Önemli olan tek fikir, değer verdiğim kişilerin fikirleridir. Mesela seninkiler."

"Düşüncelerimi duymak istemezsiniz."

Başını bana doğru eğdi. "Bu bir davet mi?" Hemen geri çekildim. "Asla."

"Sizin izniniz olmadan bunu yapmam ama itiraf etmeliyim ki çok ilgimi çekti."

"Fena halde hayal kırıklığına uğrarsınız," diye karşılık verdim.

Belli belirsiz bir gülümseme. "Belki de. Ama umarım yanıyorsunuzdur." Boğazım kururken, zihnimi daha güvenli bir zemine zorladım.

"Göksel İmparator yanılıyor olabilir ama bu sizi haklı yapmaz."

"En azından kendimizi olmadığımız kahramanlar gibi göstermiyoruz." "Kendimizi savunmaktan hiç utanç duymuyorum, tıpkı sizin bu insanlara karşı savaşırken

duymadığınız gibi.
evinizi işgal ediyor." Ondan bir nefes süzüldü, yumuşak ve

çizilmiş. "Çabalarımın meyvelerinden pişman değilim ama keşke farklı şekilde yapsaydım."

"Neden?" Düşünmeden sordum.

"Nedenini biliyorsun. Her ne kadar görmezden gelmeye çalışsan da, aramızda yatan şey yokmuş gibi davranmaya çalışsan da." Ses tonundaki acı, isteğime ve tüm mantığıma rağmen beni yakaladı.

"Bunları söylüyorsun çünkü sahip olamayacağın şeyleri istiyorsun. Sadece 'kazanmak' istiyorsun," dedim sert bir şekilde, Liwei'nin bir keresinde söylediklerini yankılayarak.

"Oh, sana sahip olabilirdim." Çileden çıkarıcı bir güvenle konuştu. "O gün seni ve sevgilini Yeşim Sarayı'na götürebilirdim. Cazip bir düşünce ve ben Eğer tek istediğim 'kazanmak' olsaydı, bunu yapardım. Ben bundan çok daha fazlasını istiyorum; senin de beni istemeni istiyorum."

Sertçe yutkundum, kendime onun aldatma kapasitesini hatırlattım. "İmkânsız istiyorsun."

"Çok inatçısın, Xingyin. Ama bana karşı iddia ettiğin kadar kayıtsız değilsin."

Öfke yaktı ve ona sarıldığım için mutluydum. "Hissetsem bile senin için bir şey yapsam da fark etmezdi. Sana bir daha asla güvenemem."

"Bana arkanı kollayacak kadar güveniyorsun," diye belirtti.

"Ölmemi istemediğine inanıyorum. En azından şimdilik. Farklı şeyler istediğimizde - işte o an güvenin gerçekten önemli olduğu, gerçek değerinin parladığı andır," dedim şiddetle.

Yaklaştı, kolu benimkini sıyırdı, sesi yoğunlukla derinleşiyor. "Öyleyse buna inanın, çünkü ailem, krallığım ve onurum üzerine yemin ederim. Kazandığım zaman

ve seni kaybettim, bu boş bir zaferdi. Aramızda kaybolan her şeyden, yok ettiğim her şeyden pişmanlık duydum; çünkü hiçbir şey seni kaybetmeye değmezdi."

Her zamanki ketumluğundan çok farklı bir ateş ve tutkuyla konuşuyordu; içimde bastırmaya çalıştığım bir şeyler

uyandırıyordu. Ona karşı ördüğüm duvarlar geniş ve yüksek olsa da, sözleri yine de kalbimi delip geçti. Azarladım

Kararsızlığım için kendime kızılıordum. Geçmişten öğrendiğim bir şey varsa o da verilen sözlerin kolayca tutulabildiği, çarpıtılabildiği ve bozulabildiğiydi. Artık kolay bir enayi değildim; onun yardımını kabul edecektim, daha fazlasını değil.

"Benimle böyle şeyler hakkında konuşma. Onlar geçmiş." Duymadığını umduğum sesim en ufak bir titremeyele titredi.

Gözleri yüzümü aradı. "Gerisini de, yani nefreti, güvensizliği ve yalanları da geçmişte bırakamaz mıyız?"

"Hayır, yapamayız. Benden verebileceğimden fazlasını istemeyin." "Bana vereceğiniz herhangi bir parça ile mutlu olacağım.

Yine de, ne kadar uzun sürerse sürsün, hepiniz için daha fazlasını umut etmeme engel olmayacak."

Cevap vermedim, ilerlerken nabzımın hızlanmasını görmezden geldim. Bakışlarını sırtımda hissetmeme rağmen dönmedim. Böyle duyguların beni etkilemesine izin veremezdim.

kalbimi bulandırdı ya da kararlılığımı köreltti. Çünkü önümdeki yol tehlikelerle doluydu ve başarılı olsam bile acılarla doluydu.

Yine de bir düşünce bilincime kazındı. Wenzhi'nin söylediği ya da yaptığı hiçbir şey yaptıklarını mazur gösteremezken, o hiçbir zaman bir zamanlar olduğunu düşündüğüm onurlu ölümsüz olmamıştı... benim düşündüğüm gibi bir canavar da değildi. olduğuna inanmıştı.

Görünmezliğe bürünerek Yeşim Sarayı'nın duvarlarının üzerinde uçtum. Nefesimi tuttum, yarı yarıya bir tuzak bekliyordum - muhafızların başları yukarı kalkacak, gözleri şüpheyle kısılacaktı. Yine de rahattılar, parmakları silahlarının etrafında gevşekçe kenetlenmişti. İmparatoriçe sözünü tutmuştu; muhafızlar indirilmişti ama kaçmak çok daha zor olacaktı.

Gül ağacından fenerler bu saatte sönmüş, koridorlar gölgeyle yıkanıyordu. Her adımda kesemdeki mermiler usulca şingirdiyordu. Hızla çalışarak bir tanesini eski odamın yanındaki askerlerin odasına, diğerini de bahçeye yerleştirdim. Bir diğerini de Dış Avlu'da, yolu oluşturan düz gri taşların arasına yerleştirdim. Şelalenin gürültüsü dışında Liwei'nin olmadığı Sonsuz Sükûnet Avlusu'na girdiğimde göğsüm sıkışmıştı.

Anılar beni çağırıyordu ama oyalanmaya cesaret edemedim, şeftali çiçeği ağacının kökleri arasına beyaz bir kabuk sıkıştırdım. Ayıldım

İmparatoriçe'nin avlusunun dışına bir tane daha sakladım, sonra Yansıma Odası'na ve Doğu Işığı Salonu'na iki tane daha. Son bir kabuğu da terden sırlıklam olmuş avuçlarımda tuttum. Dikkatli adımlarla Doğu Güneşi Avlusu'na, Göksel İmparator'un kamarasına doğru ilerledim. Bu sırada

Yeşim Sarayı'nda geçirdiğim yıllar boyunca oraya hiç gitmemiştim, mesafemi korumaktan çok memnundum.

Kapılar altın telkâri ile süslenmişti ve aralarına yeşim taşından diskler serpiştirilmişti. Soluk taş duvarı tırmanıp bahçeye indim. Hava imparatorun gücünün iplikleriyle aşılınmış, daha serin görünüyordu.

Gingko ağaçları geniş bahçeyi gölgeliyordu, sarı nilüferler büyük bir göletin üzerinde çiçek açıyordu. Çömelerek son kabuğu -küçük bir fildişi hilal- bir lotusun saten yaprakları arasına sıkıştırdım. Ayağa kalkarak bir bulut çağırdım. Askerler bir anda burayı doldurabilir.

Yeşim Ejderha Yayını kaldırarak ipini çektim, parmaklarımın arasında bir ok parlıyordu. Zihnimdeki uyarıları, Wenzhi'nin sert onaylamamasını susturdum; oku fırlatarak karanlıkta bir iz açtım. Bir ağaca saplandı, kabuğunun üzerinde ışık çıtırdadı, yapraklar titredi. düştü. Güç damarlarımda karıncalanıyor, bir fırtına avluya doğru savrulurken serbest kalıyor, dalları yırtıyor, nilüferler titreyene kadar göleti dalgalandırıyor. Görmezden gelinmesi imkânsız bir gösteriydi. Şaka yollu söylenmiş çılgınca bir fikirdi ama saraydaki tüm askerleri çekmek için bundan daha iyi bir yol olabilir miydi? Kaçışımızı gizlemek için bir kaos fırtınası yaratacaktım.

Bağırışlar sessizliği bozdu. Yayımı omzuma asarak flütü dudaklarıma götürdüm, yeşim taşından bir şarkı akıyordu - Liwei'ye hediye ettiğim şarkı. Ayak sesleri bana doğru gelirken, dehşet içimi kapladı, ayaklarım içgüdüsel olarak uçmak için havalandım. Topuklarımı tekrar yere gömdüm. Henüz değil. İmparatoriçe'nin gönüllü günah keçisi olma sözümü tutacaktım.

Nefesimi tutarak şarkıyı durdurdum. Çizmeler daha yüksek sesle gümbürdedi, askerler avluya akın ederken auralar alçaldı, neyse ki hiçbirini tanıımıyordum. Kılıçları ve mızrakları parıldaayan, güçlerini toplamak için ellerini kaldıran askerler bana doğru hamle yaptıklarında bağırışlar yükseldi.

Bulutum gökyüzüne yükselirken büyü parmak uçlarımdan fışkırarak varlığını gizledi. Aşağıda, askerler bulutlarına binmiş, en hızlıları çoktan peşimden süzölmeye başlamıştı. Havadan bir dal koparıp nilüfer havuzunun yanındaki kabuğa fırlattım; şarkım ondan akıyordu, her notası daha önce çaldığım zamanki kadar netti.

En yakınımıdaki askerler şaşkınlıkla birbirlerine bakıyor, biri çılgınca aşağıya işaret ediyordu. "İmparatorun avlusu. O orada!" diye bağırdı.

Bir diğeri, "Onu yukarıda uçarken gördük," dedi.

"Bir tuzak! Göksel Majestelerine zarar vermeye niyetli olmalı!"

Son askerin yersiz inancı için bir şükran duası ettim; diğerleri etraflarında dönerken, bulutları bir kez daha iniyordu. Kalanlara katılmak için avluya geri koştular. Birlikte bahçede ilerlediler, ağaçların altında avlandılar, çiçek tarhlarının arasından geçtiler. Hatta gayretli bir asker, belki de karanlık sulara gömüldüğümü hayal ederek göleti taramak için parlayan bir ağa büyü iplikleri ördü.

İmparatorun zarif avlusu tamamen harap olmuştu; havuzdan çamur akıyordu, nilüferler yerlerinden sökülmüştü

sapları, süslü yolu çukurlaştıran kaba delikler. Göksel Majesteleri'nin gazabını hayal ettiğimde içimi aceleci bir gülme dürtüsü kapladı, ancak bu onun ellerinde çektiklerimizin yanında küçük bir karşılıktı.

Şarkı sona erdiğinde, askerler kendi aralarında mırıldanarak sustular. Bazıları bir kez daha girişe doğru yürüdü, diğerleri bulutlarının üzerine tırmandı. On uzun saniye

Ebedi Huzur Avlusu'ndaki kabuğa bir hava oku fırlatmadan önce sessizce saydı. Melodi yeniden, bu sefer daha zayıf bir şekilde, daha uzaktan yükseldi.

"Ekselanslarının avlusu! Çabuk!" Birisi seslendi.

Ayak sesleri aşağıda gümbürdeyerek eski ikametgâhıma doğru ilerliyordu. Kargaşadan etkilenen daha fazla asker takip etti, bulutlarından bazıları o kadar yaklaştı ki nefes almaya cesaret edemedim.

Ancak hepsi indikten ve gökyüzü temizlendikten sonra gerginliğim azaldı.

Göksel askerleri çılgınca kovaladım,
Bir mermiyi ve ardından diğerini tetikliyordum; şarkım avlularda, saray duvarlarının etrafında durmak bilmeyen bir nakarat halinde dolanıyordu. Tehlikeli bir oyundu; kaybetmeyi göze alamazdım ve zamanım tükeniyordu. Biri bunu anlayacaktı ya da ben dikkatsiz bir hata yapacaktım. Yorgunluk üzerime çöküyor, duyularımı köreltiyor, uzuvlarımı ağırlaştırıyordu. Çünkü Askerler sarayın batı tarafına doğru akın ederken ben de doğuya, Liwei'nin tutulduğu yere doğru ilerledim.

Bambu kümeleriyle kaplı küçük avluya girdim, yalnız bir yenidünya ağacı soluk yapraklarını altındaki taş masanın üzerine döküyordu. Birkaç muhafız kümelenmişti Alçak bir binanın girişinin dışında, daha fazlası arazide devriye geziyordu. Meraklı fısıldaşmalarla kargaşayı merak etseler de görev yerlerinde kaldılar.

Odanın içindeki bir fener, pencereden bir adam silueti yansıtıyordu. Liwei. Onu görünce kalbim yerinden fırladı. Avluyu inceledim, görev başındaki on iki muhafızı saydım. Bağırımlarına fırsat vermeden onları ortadan kaldırmak için hızlı ve acımasızca hareket etmem gerekecekti. İçimde yükselen vicdan azabını bastırırken bu bile bir riskti. Sihrimi toplarken, bir el benimkinin üzerine kenetlendi. Bir yabancının. I

Onu uzaklaştırmak için bileğini kavradım, ama kolumu diğer taraftan yakalayarak ulaşamayacağım şekilde döndü.

"Bekle," diye fısıldadı acilen. "Vardiya değişimi; daha fazla muhafız geliyor." O konuşurken, bir düzine asker daha avluya girdi.

Elinden kurtuldum ve onunla yüzleştim. Kemerli kaşlar, bir Narin bir ağız, teninde hafif bir kızarıklık. Klasik güzellik ideallerini tasvir eden parşömen resimlerinden birinden fırlamış gibi görünüyordu. Yüzünde bir şeyler vardı. Tanıdık geliyordu ama yerini çıkaramıyordum. Sırtında bir kılıç vardı ve koyu renkli giysileri gece. Başını kaldırdığında bir parmağını

Dudakları uyarıyordu. Hareketleri bir savaşının zarafetine sahipti, bu da eğitimi olduğu anlamına geliyordu. Yine de o bir Göksele asker değildi, tespit edilmekten kaçınmak için ne kadar hevesli olsam da.

"İmparatoriçe'nin muhafızlarından biri misiniz?" Dikkatlice sordum.

Kadının burnu kırıştı. "Göksele İmparatoriçe beni ölü görmeyi tercih ederdi."

Paylaştığımız bir şey. Şüphelerim hâlâ uyanmış olsa da ona ısınmıştım. "Neden buradasın?"

Pencerenin önündeki silüete baktı. "Onu dışarı çıkarmak için. Bu yüzden burada değil misin?"

Başımı salladım. "Onu nereden tanıyorsun?" "Eski bir arkadaşım."

Ses tonundaki sevecenlikle gerginliğim azaldı, yine de merak içimi kemirdi. Ona güvenmek istiyordum, ancak bazı ittifaklar kırılğan bir bağdır, en ufak bir ağırlık altında kopar.

Bakışları kılıcımın üzerine düştü. "Artık birbirimizi öldürmemeye karar verdiğimizize göre, birlikte çalışalım mı?"

Tavırlarında ayrıcalıklı olmak için doğmuş gibi bir kibir vardı. "Hiçbir şeye karar vermedim," dedim dikkatlice.

Omuz silkti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Pekâlâ. Tüm muhafızları tek başınıza gönderebilirsiniz."

Ona ters ters baktım. "Silahını kullanabiliyor musun?" "Senin kadar iyi," diye karşılık verdi.

"Bir savaş, hızlı bir savaş bile olsa, dikkat çekecektir. Birileri yardım isteyebilir."

"Sen onları sabit tutarsan gerisini ben hallederim," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Hepsini öldürecek misin?" Sesimde hafif bir titreme vardı. İç çekti. "Onları hareketsiz tut, ben de öldürmemeye çalışayım."

İlk muhafız grubu avludan çıkana kadar bekledik.

Ancak o zaman büyümü serbest bıraktım, rüzgâr sarmalları oluşturdum, muhafızları kuşattım ve onları sıkıca bağladım. Etraflarını bir koza gibi saran hava katmanları arttıkça ağızları açık kaldı, çığlıkları boğuldu. On ikiyle bir mücadele; bedenim geriliyor

gerginlikten. Sabırsızlıkla kadına baktım, ısıltılı enerji akımları avuçlarından akmaya ve muhafızların üzerinde dönmeye başlamıştı bile. Alınlarının ortalarında, boyunlarının çukurlarında, bileklerinde ve dizlerinde oyalanıyorlardı. Muhafızlar önce çılgınca çırpındılar - ses çıkarmadan - sonra gevşediler, vücutları yere yığıldı, göğüsleri sabit bir ritimle yükselip alçaldı.

"Onlara ne yaptın?" Ben sordum.

"Meridyenleri üzerinde bir büyü. Eğer en ufak bir kıpırdanmaları olsaydı, yanlış yere isabet ederdi." Onun burnu kırıkmıştı. "Bu hiç hoş olmazdı."

Yaşam büyüğü konusunda yetenekliydi. Ona başka bir soru sormadan derimdeki tüyler diken diken oldu, ani bir tehlike farkındalığı üzerime çöktü.

Müzik ne zaman durmuştu?

"Çabuk ol!" Ona ısrar ettim. "Acele etmeliyiz."

Birlikte odaya koştuk ve kapıları kırdık. Liwei ve Tao da oradaydı, gözleri şok içinde açılmıştı. Liwei odayı geçip bana doğru uzandığında içime bir rahatlama çöktü ama duygularımı dizginleyip başımı salladım.

"Gitmeliyiz."

"Sen!" Tao soluk soluğa kaldı, yüzü kül rengiydi. "Nasıl yaptın-"

Kolundan tutarak ona doğru yürüdüm. "İksir sende mi?"

Cevap veremeden arkamdan kadının sesi duyuldu. "Bırakın onu!"

Büyüğü parladı ve bana doğru geldi. Şaşırılmış bir halde kenara savruldu -çok yavaş- boynumun yan tarafına çarptı, derimin üzerinde acıdan kabarcıklar oluştu. Tao kendini kurtardı ve kadının arkasına saklanarak uzaklaştı. Liwei avucunu yarama bastırırken, Gücünü ona yönlendirince acı bir anda hafifledi. Nefesim kesildi, şok, onun sebepsiz saldırısına duyduğum öfkeyle karıştı ve bir şeylerin farkına vardım.

Tao'yu işaret ettim. "Onun için buradasın."

Ağzını açtı ama sonra başı bir tarafa kaydı. Avlunun ötesindeki auraların kabarışını ben de hissettim. Kadın Tao'yu peşinden sürükleyerek dışarı fırladı, Liwei ve ben de peşlerinden koştuk. Liwei'nin çağırdığı büyük bir bulut aşağı inerken, biz de üzerine atladık. Göksel askerler seslenerek bizi işaret ettiler; birkaçı kovalamak için bulutlarına tırmanmaya başlamıştı bile. Görünmezlik büyüsü yaparken enerjim aktı ve doğu kapısına doğru yükselirken bizi görüş alanından çıkardı. Arkamı dönerek sarayın karşısındaki kabuklara sekiz alev topu fırlattım, onları yakıp kül etmek. İmparatorun gazabını Efendi Bingwen'e ve Güney Denizi'ne çekmeyeceğim.

Liwei'nin gücü benimkiyle birleşerek bir fırtına yarattı. bizi ileriye doğru hızlandırdı. Doğü kapısına yaklaştığımızda, oradaki muhafızların bizi durdurmaya çalışması için savaşıa hazırlandım.

garip bir şekilde terk edilmişti, biz gökyüzüne fırlarken kimse peşimizden koşmuyordu. Eğer bu İmparatoriçe'nin işiyse.

onun öngörüsü için mutluyum.

Ancak Göksel Krallık'ın sınırları çok gerimizde kaldıktan sonra rahatlardım. Kalbim çok daha fazla atıyordu. bakışlarım Liwei'ninkilerle buluştuğunda çok hızlıydı. Konuşmadan, o

aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni kollarına çekti. Ona karşı yumuşadım, kokusunu içime çektim. İçime bir hafiflik yayıldı, onunla tekrar birlikte olmanın rahatlığı, her ne kadar olacakların korkusuyla mızraklanmış olsa da.

Göğsümdeki keskin sızıya aldırmadan ondan uzaklaştım - imparatoriçeye ettiğim yemin zihnimde çınliyordu. I kendime bu şımarıklığı bile yapmaya cesaret edemedim. Liwei kollarını indirdi ve uzaklaştı, gözleri acıyla gölgelenmişti.

Söylenmemiş sorusuna cevap vermekten -yalan söylemekten- çekinerek Tao'ya döndüğümde, kadının üzerine atladığı ve Tao'nun elini kendi eliyle kavradığı bir bulutun yanımızdan geçtiğini gördüm.

Tao'nun diğer bileğini tutarak ileri atıldım. "Kimsin sen? Ne istiyorsun?" Ondan bunu talep ettim.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Benden çaldığında öyleydi," diye karşılık verdim.

"Bana kızgın olmalısın," diye söze başladı Tao.

"Bana yalan söylenmesi, aldatılmam ve suçun bana yüklenmesi kızgınlığı yansıtmıyor." Ona doğru döndüm. "Bunu neden yaptın?"

"Öyle bir niyetim yoktu! Bir değil, iki iksir olduğuna inanıyordum," diye kekeleydi.

Kutuyu açtığında verdiği tuhaf tepkiyi hatırladığımda, öfkem biraz olsun dağıldı. "İksir nerede?"

"Ben... Artık bende değil."

Derin nefes aldım, sakinleşmek için savaştım. İksiri hak etmiştim, onun gibi bunun için kan dökmüştüm. Belki de beni kandırmaya çalışmasaydı... Bunu düşünmenin bir faydası yoktu; önemli olan tek şey, eğer çok geç değilse iksiri geri almaktı. "Bana nerede olduğunu söyle."

Tao'nun dili dudaklarının üzerinde gezinirken gözleri kadına doğru kaydı. Ona doğru döndüm. "Bunu sana o verdi. Bu yüzden mi ona yardım ediyorsun?"

"Seni pişman etmeden önce onu serbest bırak." Elini kaldırırken sesine tehdit karıştı, parıldayan bir dalga büyü havada akıyor.

Ondan kaçmak için geri sıçradım ve Tao'yu bıraktım. Kadın hemen onu bulutuna doğru çekti. Onlar süzülerek uzaklaşırken ben de Yeşim Ejderha Yayı'nı serbest bırakıp kaçan çift, parmaklarımın arasında titreşen bir ışık huzmesi-

"Hayır." Liwei önüme geçti.

"Ne yapıyorsunuz? Kaçıyorlar!" Hayal kırıklığı içinde bağırdım.

"Xingyin, onu tanıyorum." Büyüsü ortaya çıkarken sesinde alışılmadık bir heves titreşti, alev ipleri kadının bulutunun etrafına dolandı ve onu bizimkine geri sürükledi.

Yüzü öfkeyle buruşurken, bize tekrar saldırmak için elini kaldırdı; tam o sırada Liwei, "Kardeş Zhiyi, sizi tekrar görmek güzel," diye seslendi.

Kız kardeş mi?" Kadını daha yakından inceleyerek şaşkınlıkla tekrarlardım.

Liwei'nin selamından sonra donup kalmış, gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Tıpkı daha önce olduğu gibi bir şey beni rahatsız etti, unutulmuş bir şarkının akorları gibi zihnimde su yüzüne çıkan bir anı.

"Liwei, resmindeki kadın o mu? Taşınan çocukluk arkadaşın mı?" Sonsuz Huzur Avlusu'na ilk geldiğimde masasının yanındaki parşömeni merak etmişim.

"Evet." O kadar neşeyle gülümsedi ki, gecenin gerginliğine rağmen keyfim yerine geldi. "Onu ilk başta net olarak göremedim ve son karşılaşmamızın üzerinden uzun yıllar geçti."

Kadın -Zhiyi- Liwei'nin yüzüne bakarak bulutumuza doğru yürüdü. "Liwei?" Liwei'nin adı belli belirsiz ama inkar edilemez bir şefkatle söylendi. "Bana 'Kardeşim' diyen tek bir kişi vardı. Çok uzun zaman oldu... Ben gittiğimde sen daha çocuktun."

Yayımı indirdim, ok kayboldu. O her kimse, onun için çok değerliydi ve benim düşmanım değildi. "O gerçekten senin kız kardeşin mi?" Liwei'ye sordum.

"Biz aslında kardeş değiliz. Onu tanıdığım da çocuktum. Benden büyük olduğu için ona ismiyle hitap etmek kabalık gibi geliyordu ama 'Teyze' de pek uymuyordu."

Zhiyi ürperdi. "Kesinlikle 'Teyze' değil. Artık büyüdün, sadece benim adım yeterli." Bakışları yere kaydı. "Ailen nasıl? Baban, Göksel Majesteleri?"

"Hapsedilmemi emrettiğinde sağlığım yerindeydi," dedi Liwei ters bir ifadeyle.

"Ama sen onun favorisisin; yanlış yapamayan kişi." Sanki çok fazla şey söylediğinden korkuyormuş gibi bir yumruğunu ağzına bastırdı. İmparatorun gözdelelerinden ne kadar da kolay bahsetmişti.

Liwei ile olan ilişkisini, sanki daha önce defalarca zihninden geçirmiş gibi.

"Kimsin sen?" Ses tonum sessiz ama kararlıydı.

"Anlat onlara," diye ısrar etti Tao. "Belki o zaman beni öldürmez," diye mırıldandı, bana temkinli bir bakış fırlatarak.

Zhiyi tereddüt etti. "Liwei, bunu sana daha önce söylememeliydim. İstedim ama ondan korktum."

"Kimi kastediyorsun?" diye sordu.

"Göksel İmparatoriçe. Annen. Bana bundan bahsetmememi emretti."

Enerjimi gizlice toplarken bakışlarımı onun üzerinde tuttum. Şu anda bize zarar vermek istediğini düşünmüyordum ama içgüdülerim beni daha önce yanıltmıştı. Onları bildiklerimle dengeleyecektim: İmparatoriçe bir sebepten dolayı bu kişiyi oğlu için bir tehdit olarak görmüştü.

Liwei kaşlarını çatı. "Bunu neden yapsın ki?"

Yüzüne, Liwei'ninkiyle aynı şekle sahip ve gece yarısı kadar karanlık olan gözlerine baktım. Daha önce fark etmediğim için aptalın tekiydim. "O senin kız kardeşin," diye nefes aldım.

"Üvey kardeşim," diye düzeltti beni ve Liwei'ye döndü. "Senin baban benim de babam. Çocukluğumdan beri annen benden nefret ederdi. Bu kısmen benim hatamdı. İnatçıydım ve üvey anneme karşı olması gerektiği kadar saygılı değildim. Sen

Başlarda yakın değildik. Tercih edilen sendin.

değerli varis." Sözleri uzun zamandır içinde tutuyormuş gibi döküldü.

"Çekilmez biri olmalıydım," dedi alaycı bir ifadeyle.

"Değildin. Benim olduğumu düşündüğüm şeyi, babamızın ilgisini çektiğin için seni kıskandım. Gençtim. Pek çok yönden aptaldım." Onun koluna dokundu. "Ancak daha sonra seni sevmeye başladım. Sana kim olduğumu söyleyememek bana acı veriyordu."

"Neden gittin? Seni aradım ama kimse bana nereye gittiğini söylemedi," dedi.

Koluyla gözlerinin kenarlarını sildi. "Lanetli gözyaşları, bugün mutlu bir gün. Sana söylemediler utanç yüzünden. Bir ölümlüyle evlenmeyi seçtikten sonra Ölümsüz Diyar'da kalamazdım. Babam buna izin verseydi bile, Göksel Mahkeme hayatımı bizim için sefalet."

"Bir ölümlü," diye tekrarladı Liwei şaşkınlıkla. "Sen... mutlu musun?"

"Hayal ettiğimden çok daha fazlası." Yüzünü ışıltılı bir gülümseme aydınlattı. Başını bana doğru eğdiğinde aniden kayboldu. "Peki sen kimsin? İksir üzerinde ne gibi bir hak iddia ediyorsun?"

Bu hassas anı bozma konusundaki isteksizliğimi bir kenara ittim, babamla ilgili korkularım yeniden canlandı.

"Tao ve ben

iksiri birlikte çaldık, sonra o benden çaldı. Şimdi o benim," dedim açıkça.

Yanımdaki Liwei kaskatı kesildi. "Onu sen mi çaldın?"

"Sana söylemedim. Beni durduracağından korktum" diye itiraf ettim.

"Denerdim," dedi suratsızca. "Ya yakalansaydın?"

"Bunu yapmak zorundaydım. Babam hasta," diye açıkladım.

Liwei'nin yüzü kararırken Zhiyi başını salladı. "İhtiyacım var kocam için iksir. Ölümlü yılları tükeniyor."

Suçluluk duygusu beni ele geçirdi, keskin bir umutla karıştı. "İksir hâlâ sende mi? Kocana vermedin mi?"

"Oh, denedim," diye mırıldandı. "Kabul etmedi, Tao'nun ifadesinden bir terslik seziyor. Hırsız

o kadar yetenekli bir yalancı değil."

"İksiri bana geri verir misin?" Kendimi sertleştirdim, çünkü ihtiyacım daha az büyük değildi. İkimiz de tarafsız olamadığımız, babamın hayatını kocasınıninkine tercih ettiğimiz için dostane bir anlaşma imkânsız görünüyordu. Ama iksir için Liwei'nin kız kardeşiyle gerçekten savaşabilir miydim?

"Birlikte aldıysanız iksir neden Tao'nun değil?" diye karşi ıktı.

"Benden aldığı anda haklarını kaybetmiş oldu," diye cevap verdim.

Ağzı gerildi. "Bunun için ne kadar beklediğimi biliyor musun? Ölümsüz şeftaliler ve iksirler ağaçta mı yetişiyor sanıyorsun?"

"Ölümsüz şeftaliler ağaçta yetişir," diye araya girdi Tao.

Kadın ona öylesine hiddetle baktı ki, adam geri çekildi.

"Demek istediğim, böyle ağaçlarda yabancı olarak büyümek." Elini üzerinden utuğumuz ormana doğru uzattı. "Kocam ve benim zamanımız kısıtlı."

"İksir için hayatımı tehlikeye attım; onu hak ettim. Eğer istiyorsan, kendin gitmeliydin." Kaba bir şekilde konuşmadım, sadece gerçekleri anlattım ve onun duygularına hitap ettim.

Liwei'nin içinde yatan adalet belki onun içinde de yatıyordu.

Dudağını ısırdı. "Yeşim Sarayı'na giremedim; artık buna iznim yok."

Birbirimize acımasızca baktık, ben de bencil olabilirdim.

Uzun bir sessizlikten sonra elini kolunun içine sokarak beyaz yeşim şişesini çıkardı. Elinde parlıyordu, altın tıpası güneş ışığını yakalıyordu. şişeyi bana doğru iterken çenesini sıktı.

"Al bunu. Başka birinden kandırıldıysa zaten içmeyecektir. Lanetlenmiş onur."

şişeyi sıkıca tutarak kabul ettim. Üzerime yeni bir ağırlık çökmüş olsa da neşem yerine gelmişti; sevgilisini kurtarabilecek tek şeyi almış olmanın ağır yükü. Ve gerçekte, onu bana geri vermek zorunda değildi. Sert sözlerine rağmen, bu bir hediyeydi.

"Teşekkür ederim." Sesim duygularımdan arınmıştı.
"Babam aşağıdaki dünyada ölüyor ve benim de zamanım tükenmek üzere."

"Zaman," diye tekrarladı, bir parça hüzünle. "Ne garip, her ölümsüzün doğduğunda hiçbir şey umursamadığı şey için savaşıyoruz. Ölümlüler içinse savaşlar sürüyor, sonsuzluğun peşinde hayatlar kaybediliyor. Bir avuç insan dışında herkes için imkânsız bir rüya."

"Keşke iksiri ikimiz de alabilseydik," dedim ona dürüstçe.

"Seni suçlamıyorum. Hata yapma, eğer kocam daha az vicdan azabı duysaydım, o iksir gitmiş olurdu ve ben biraz pişmanlık." Sesi yumuşadı. "Ama o da şu an olduğu kişi olmazdı ve benim daha zamanım var."

"Sana borcumu ödeyeceğim," diye söz verdim, ama nasıl ödeyeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. "Eğer başka bir iksir varsa, onu elde etmenize yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi ciddiyetle.

İkimiz de bunun olası olmayan bir vaat olduğunu biliyorduk, ancak yine de daha az ciddi değildim.

"Gitmeliyim," dedi Zhiyi. "Tavuklar ve inekler kendilerini besleyemezler. Buraya geldim çünkü Tao'nun kız kardeşi tehlikede olduğu mesajını verdi."

"Tavuklar mı? İnekler?" Onu bir yerde yaşarken hayal etmiştim.

İmparatorun kızına yakışan saray ya da büyük malikane, gözden düşmüş biri bile olsa.

Güldü. "Kulağa çok mu korkunç geliyor? Hayatımı önemsemiyorum. Unvanlar, taşlar ve sarayların da bir bedeli var.

kendi," diye ekledi karanlık bir şekilde.

Sözleri bende yankı uyandırdı. Bir zamanlar Liwei ve benim bu kadar özgür olabileceğimizi hayal etmiştim, ama şimdi... asla olamayacağız.

Kısa bir süre sonra, bulutunun üzerinde Tao'yla birlikte ayrıldı. Liwei'yle baş başa kaldığımda duygularım sel gibi aktı - güvende olduğu için duyduğum rahatlama, umutsuzluk tarafından delindi.

"Kardeşini bulduğuna memnun musun?" Kaçınılmaz olanı geciktirmek için beceriksizce bir girişim.

"Evet. Bir kardeşim olduğunu öğrenmek çok değerli bir şey." O yüzümü inceledi. "Üzgün görünüyorsun, Xingyin. İksir için mutlu değil misin?"

"Keşke bunun bedeli onun mutluluğu olmasaydı." Bu gerçeğin bir parçasıydı.

"Ben de öyle. Ama o senin suçluluk duymanı istemezdi," dedi nazikçe. "Sahip olduğun neşeye ulaş, onun tadını çıkar. Çünkü dünyada yeterince yok."

Keşke yapabilseydim.

"Annen ve Ping'er nasıllar?" diye sordu.

Keder kabardı, boğazımı ve gözlerimi doldurdu. "Ping'er... öldü."

Ellerimi kavradı. "Ne oldu?"

"Wugang Ay'a yapılan Göksel saldırıyı yönetti. Onu o öldürdü." Sakinleşmek için savaşıarak derin nefes aldım.

"Özür dilerim Xingyin." Başını benimkini sıyırmak için eğdi. "O senin için aileden biri gibiydi. Onu ben de özleyeceğim."

"O aileden biriydi."

Gölgeler aramızda geziniyordu; sürüngen, karanlık ve donuk. Babasının emri bir kez daha ailemi parçalamıştı.

"Annen nerede? Güvende mi?" Liwei sordu.

Uyuşmuş bir şekilde başımı salladım. "O Güney Denizi'nde. Ping'er'in cesedini oradaki ailesine götürdük."

"O da bunu isterdi." "Teşekkür ederim" demeden önce tereddüt etti. Beni yine kurtardın."

"Birbirimize teşekkür etmememiz gerektiğini söylememiş miydin?" Gülümsedim, uzun zamandır ilk kez gerçek bir gülümseme.

Bir an için düşündü. "Belki de yanılmışımdır. Size teşekkür etmek bana da keyif veriyor."

Elleri kollarımdan yukarı kayarak beni kendine çekti. Geri çekilmeliydim ama son günlerin kargaşasından sonra güçsüz düşmüştüm. Ona doğru eğildim, başım boynunun kıvrımına yerleşti. Onu hissetmek çok tanıdık ama bir o kadar da heyecan vericiydi, neredeyse kararlılığımı bozuyordu. Başıma kan hücum etti, tenim onun farkındalığıyla karıncalandı. Bulutun yumuşak kıvrımlarına düştüğümüzde kendimi onun teninin sıcaklığına nasıl da bastırmak istiyordum. Kalbim hızlandı, kollarım Ben onları gevşetmeye zorlamadan önce, onun etrafında sıkılaşıyordu.

Bu, kaçınılmaz acıyı geciktiren son bir vedadan başka bir şey olmayacaktı. Yüzünde beliren şaşkınlık için kendimden nefret ederek geri çekildim. Vücudu gerilmişti. elleri yanlarına düştü. Ay'daki halimden bu kadar farklı olan davranışlarımdaki değişikliği merak etmiş olmalı.

Saçlarının gevşek telleri alnına düşerken, ben onları fırçalama isteğini bastırdı. O benim değildi; bir daha da asla olmayacaktı. Annesi bundan emin olmuştu. O güvende olduğu sürece buna katlanabileceğimi düşünmüştüm ama bu hayal ettiğimden çok daha zordu.

Kendimi destekledim, tenim korkudan nemlenmişti. "Seninle evlenemem."

Gözleri irileşti ve karardı. "Neden?"

İmparatoriçe beni yalanlara bağladığı için kelimelerin üzerinde tökezledim. "Ailelerimiz arasındaki uçurum. Üstesinden gelebileceğimizi sanmıştım ama yanılmışım."

İmparatoriçe'nin suçlamaları

bulabileceğimden korktuğum için incelememe asla izin vermediğim bir gerçek payı taşıyordu. Bu şüphe tohumları çok önceden, düşmanımın oğluna aşık olduğum andan itibaren ekilmişti.

"Ebeveynlerimiz biz değiliz. İşleri yoluna koymanın bir yolunu bulacağım."

O bana doğru adım atarken, ben uzaklaştım. "Baban ölümsüzlüğünü teslim etmesi için benimkini kandırdı. Onu ölümlü bir varoluşa hapsetti." Gerçeği bir kalkan olarak kullanarak ilerlemeye devam ederken öfke beni yaktı. "Peki ya annemin hapsedilmesi? Evime yapılan saldırı? Ping'er'in ölümü?"

Senin ailen benimkini yok etmek isterken ben nasıl senin ailenle evlenebilirim?"

Sesimdeki soğuk sertlik bir yabancınıninkine benziyordu. Onunla daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştım, Söğüt Şarkısı Köşkü'nde dövüştüğümüz zaman bile.

Beni aldatmakla ve daha kötüsüyle suçladı. Kolay olmadı; benim de canım yandı. Yine de onun akrabalarına karşı taşıdığım her kararlılık kırıntısını, her kızgınlık zerresini kendimi bağlamak için kullandım

Tırnaklarım avucuma batıyor, deri kırıldıkça acıyordu.

Liwei başını salladı. "Bu senin tarzın değil Xingyin. Sorun nedir? Bana söyleyemeyeceğin bir şey yok ve her ne ise, birlikte çözebiliriz."

Yanılıyordu; bizim için ileriye dönük bir yol yoktu. Annemin hayatı üzerine yemin etmişim ve bunu onu güvende tutmak için yapmışım. Söyleyecek başka bir şey bulmak için zihnimi zorladım,

Uğruna savaştığımız her şeyi, olduğumuz her şeyi geri dönülmez bir şekilde yok edecek bir şey - kendi kalbimi kıracak olsa bile.

"Böyle giderse... asla birlikte olamayız." Sözlerim kırık dökük çıktı.

"Bu o mu?" Liwei'nin sesi alçaktı.

Wenzhi. Başka kimi kastetmiş olabilir?

Liwei yüzümü incelemek için eğildiğinde ifadesi sertleşti. "Onu unutamazsın." Soru değil, bir ifadeydi. Hüzün ve reddedilemez bir bilgiyle doluydu.

Boğazım kurudu. Zihnim koştururken içgüdüsel protestomu bastırdım. Ben de acı çekerken onun acısını görmek bir işkenceydi.

-Yine de İmparatoriçe'ye verdiğim sözü yerine getirebilmemin tek yolu bu olabilirdi. O zaman bile yanlış itirafı bastıramadım... sonunda, sessizliğim her şeyden daha yüksek bir itiraf olarak hizmet etti.

"Bu yüzden seni ziyaret etmesine izin verdin, bu yüzden Geçen yıl benden uzaklaştın. Uzaklaşmadın ama öne de çıkmadın. Tüm yaptıklarından sonra bile" -durakladı, bakışlarımı tuttu- "onu hala istiyorsun."

İçten içe irkildim, başımı başka tarafa çevirdim - şaşkınlıktan mı yoksa suçluluktan mı, artık bilmiyordum. Yalanlar ve gerçekler o kadar iç içe geçmişti ki artık onları birbirinden ayıramıyordum.

"Özür dilerim." Bir şekilde kendimi sabit tutmayı başardım ve gözlerindeki ışığın, geriye sadece siyah kalana kadar azalmasını izledim. Liwei'nin bana bu kadar kolay inanmasına neden olduğum için, onu incittiğim için, bizi incittiğim için kendimden nasıl da nefret ediyordum.

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Yaptıklarından sonra onunla birlikte olamam." Sonunda dürüstçe konuşabilmek rahatlatıcıydı. "Ama sen daha iyisini hak ediyorsun. bölünmüş bir kalp, benim gibi."

"Bu benim için yeterli olurdu." O kadar yoğun konuştu ki nefesim kesildi. "Onu unutmama yardım edebilirim. Eski halimize geri dönebiliriz."

"Hayır," dedirttim kendime. "Ne geçmişî yeniden yazabiliriz ne de geleceğı öngörebiliriz. Tutamayacağımız sözler vermek adil olmaz."

Bir elini yüzüme doğru kaldırdı, parmakları yanağımda yavaşça gezindi. "Sana bir keresinde kalbimin senin olduğunu ve her zaman senin olacağını söylemişim. Umarım bir gün onu tekrar istersin."

Sonra benden uzaklaştı, ellerini arkasında kavuşturarak ufka baktı. Göğsümdeki ağrı keskinleşti, neredeyse parçalanacaktı. Az ileride, Güney Denizi'nin kıvrımı parıldıyordu. Liwei, sularına girmeden önce üzerine bir görünmezlik büyüü yapmış ve aurasını gizlemişti. Belki de muhafızlar varlığıma alışmışlardı, çünkü artık bize eşlik etmek için görünmüyorlardı.

geçitte. Yine de işimi şansa bırakmayacak, Liwei'nin varlığını girişı koruyanlardan gizlemek için büyümü yönlendirecektim.

İçlerinden biri beni durdurdu. "Bu ne büyüü?"

Ejderha ipliğinden pelerinine dikkatle baktım. "Kendimi kuru tutmak için. Buraya her geldiğimde sırlıklam olmaktan bıktım."

Beni kenara çekti, gözleri ilgisizlikle parlıyordu. Rahatladığımı gizleyerek yanından geçip gittim. Burası Yeşim Sarayı'nınki kadar iyi korunmuyordu, çünkü Kraliçe Suihe'nin izni olmadan çok az kişi buraya gelebiliyordu.

Parlak İnci Sarayı'nda Liwei'yi odama götürdüm ve kapının önünde durdum. "Odama alabilirsin."

"Biz yabancı değiliz," dedi soğukkanlı bir nezaketle. "Elbette aynı odada birlikte kalabiliriz. Yatağı al, seni rahatsız etmeyeceğim."

Başımı salladım. Güvenmediğim o değil, kendimdi.
Oradan ayrıldım ve annemin odasına doğru ilerledim.

Beni gördüğünde gülümsemesi kayboldu. "Xingyin, sorun nedir? Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

Hiçbir şey söylemedim, sadece ona sıkıca sarıldım, bir şekilde hala ona yapışmış olan osmanthus'un izini yakaladım. Kollarını bana doladı, avuçları başımın arkasını okşadı, tıpkı teselliye ihtiyacı olan bir çocukken yaptığı gibi. Bir daha ne o sordu ne de ben konuştum; sessizlik bizim keder dilimizdi.

Canavarları öldürmüştüm, acımasız düşmanlarla savaşıyordum.

Bıçaklandılar, mızraklandılar ve yakıldılar; yine de kalbin işkenceleri daha az dayanılmaz değildi. Belki de bize en büyük neşeyi verenler, aynı zamanda en çok acıyı çektirme gücüne de sahipti. Ne kadar süre ağladığımı bilmiyordum, sonunda nefesim sakinleşti ve hareketsiz yattım.

Annem yüzümdeki nemli saç tellerini bir kenara fırçaladı. "Hissettiğin bu acı... asla iyileşemeyeceğine inanabilirsin. Her zaman canın yansa da, acın her seferinde biraz daha azalacak - ta ki bir gün artık gözyaşın kalmayana kadar. Sadece anılar ve onların içinde yeniden biraz neşe bulabileceğin umudu."

Acı çekme konusunda iyi eğitim almıştı. Aya ilk geldiğinde ne acılar çekmiş olmalı, Kocasından ayrılmıştı, onu bir daha göremeyeceğini biliyordu.

Kendimi yukarı çektim ve son gözyaşlarımı da sildim. Kendime acıyacak zaman değildi. Babamın bana ihtiyacı vardı. Aşağıdaki dünya bir ölümlü için sayısız tehlike barındırıyordu: kazalar, vahşi hayvanlar, rüzgârın taşıdığı toz gibi süpürüp gelen hastalıklar. Parmaklarım koluma sıkıştırdığım yeşim şişeye dokundu. Damarlarımda bir şey kıpırdandı, değerli bir umut. Göğsümün boşluğunda çiçek açan, hayatımın tüm günlerine musallat olan bir şey. Kaderin cilvelerini kışkırtmaya cesaret edemediğim için yüksek sesle söylenemeyecek kadar kırılgandı.

Kalbim kırılmıştı, belki ailemin kalbini iyileştirebilirdim.

OceanofPDF.com

Gökyüzü yıldızlarla ışıltı ışıltı, sanki gökler ayın yokluğuna dikkat dağıtmaya çalışıyordu. Aşağıdaki Babamın bana verdiği talimatlara uyarak onun evine gittim; beyaz badanalı duvarlar güneşin altında parlıyordu.

kayrak gri çatı. Yaklaştığımda bir pencereden sızan ışık gölgemi yere düşürdü. Hiç ses çıkarmadığım halde beni hissetmiş miydi? Ne de olsa sıradan bir ölümlü değildi.

Ahşap kapı açıldı. Girişte duruyordu, fenerin ışıltısı gümüş saçlarına altın rengi bir parlaklık veriyordu. Beni görünce, çok az şey onu gafil avlayabilse de, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Gelmişsin." Beni içeri almak için kenara çekilirken sesi şaşkınlıkla yükseldi.

Yapmayacağımı mı düşündü? Ölümlü bir ebeveynin yükünden kurtulmaya hevesli, yılların anlamının olmadığı ve hastalığın izinsiz girmeye cesaret edemediği alemde kolayca unutilan? Beni tanı mıyordu ama zamanımız vardı. Dünyadaki tüm zaman.

Evi çok şık bir şekilde döşenmişti. mütevazı dış görünüşü göz önüne alındığında beklenmedik. Değerli zitan ağacından bir masanın üzerine mavi-beyaz porselen bir çay takımı yerleştirilmişti.

fıçı şeklindeki tabureler altına sıkışmış. Duvarlarda parşömen tablolar asılıydı; bazıları yemyeşil çam ormanlarının ortasında tapınak ve köşk sahnelerini tasvir ediyordu. Bir tanesi gözüme çarptı, bir kadın resmiydi -annem- bir anda fark ettim. Annem değil.

Tanrıça, ölümlülerin onu sık sık tasvir ettiği gibi süslü ipek giysiler içinde bulutların arasında uçuyordu, ama sade bir cübbe giymişti, bir şakayık bahçesinde duruyordu. Ressam yüzünün zarif kıvrımlarını, gözlerinin eğimini ve daha da ötesi ifadesindeki ışıltıyı yakalamıştı. Ölümlü ve göz kamaştırıcı bir mutluluk.

Sertçe nefes aldım, havadaki tütsü kokusunu yakaladım. Ancak o zaman resmin önündeki armut, portakal ve pandispanya tabaklarıyla döşenmiş lake sunağı fark ettim. Aralarında pirinç bir ocak duruyordu. tütsü çubukları çoktan yandı.

"Neden bu? Annem yaşıyor," diye ağızımdan kaçırdım.

Omuzları içe doğru kamburlaşarak resme baktı. "Tütsü dumanının dualarımızı tanrılara taşıdığını söylerler. Bunun doğru olduğunu düşünmüyordum ama yine de sözlerimin bir şekilde ona ulaşması umuduyla her gün yakıyordum."

Bu ikimizin de paylaştığı bir özellikti: imkansız hayal etmek, ona ulaşmak. Göğsümde bir şey çöktü. On yıllar boyunca, ayrılıklarının geri dönülmezliğine rağmen, annem ve babam birbirlerini özlemişlerdi. Annem ve babam Geçmişlerini lekeleyen üzüntü, pişmanlık ve yanlış anlaşılmalara aşklarını azaltmamıştı.

"Baba, tütsüye ihtiyacın yok. Yakında annemi tekrar göreceksin. Ona kendin söyleyebilirsin."

Gözbebeklerinde ışık parladı, inanılmaz derecede parlaktı. "İksiri buldun mu?"

Yeşim taşı şişeyi kolumdan çıkardım ve iki elimle ona uzattım. Tıpadaki telkari altın işçiliği mum ışığını yakaladığında sanki alev almış gibi parlıyordu.

"Bu Göksel İmparator'a ait. Bunu nasıl aldın?" diye sordu kısık sesle.

"Onu çaldım." Zhiyi'den aldığım için vicdan azabına boğulmuş olsam da iksiri imparatorlardan almaktan hiç utanç duymadım. Göksel Majesteleri ailemden yeterince şey almıştı: babamın ölümsüzlüğü, annemin özgürlüğü ve şimdi de evimiz.

"Bu büyük bir riskti kızım," dedi ciddiyetle.

Cevap olarak gülümsedim. Bunun için neleri riske attığımı ona söylemeyecektim; vicdanını rahatsız etmeye gerek yoktu. Bize geri dönmesi yeterliydi.

Şişeyi aldı ve tıpasını çıkardı. Şeftali kokusu yayılıyordu, o kadar gür ve hoşgörülüydü ki duyularım sırlıklam olmuştu. Gözlerini kapatarak şişeyi dudaklarına götürdü ve her yutkunuşunda boğazı düğümlenerek sonuna kadar geri çekti. Tereddüt etmeden, hevesli bir sabırsızlıkla hareket etti. Ne de olsa hayatının yarısından fazlasını bunun için beklemişti.

Sessizlik çöktü, sadece nefeslerimizle bölündü. Başımı eğdim, neredeyse yukarı bakmaya korkuyordum. Işık duvarları kehribar renginin zengin tonlarıyla okşuyordu. Güneş doğmuş muydu? Bakışlarım pencerelere kaydı. Hayır, hava hâlâ karanlıktı, ufukta şafaktan eser yoktu.

Babamın nefes alış veriş hızlanınca ona doğru döndüm. Masanın üzerine eğilmiş, sersemlemiş gibi başını sallıyordu. "Kokusu o kadar tatlıyken acı." Başını bana doğru çevirdi, vücudunda bir ürperti dalgalanıyordu. "Soğuk mu?"

Ayağa fırlayarak bir pelerin aradım, aklımda şüpheler vardı: Bu ölümcül bir hastalık mıydı? İmparator iksirin yerine bir yem koymuş olabilir miydi? Yine de o şeftalilerin kokusu kusursuzdu.

Dolabın kapağını açarak içinden ağır bir pelerin aldım. Babama doğru döndüğümde karşımda bir yabancı buldum. Yüzündeki çizgiler gelgitin yumuşattığı kum gibi kaybolmuştu. Gözleri berraktı, beyazları ıslık ıslık, çenesindeki iz eskisinden daha belirgindi. Yine de jet-

Siyah saçlarının şakaklarında beyaz kanatlar vardı; iksirin bile silemediği ölümlülük izleri.

"İşe yaradı. Ağrılarım, sızılarım geçti." Parmaklarını sıkıp açarak şaşkınlıkla yüzüne doğru kaldırdı. "Kızım, sadece ölümlü bir hayatı kuyruğuna kadar yaşayanlar bunu asla hafife almamaları gerektiğini bilirler."

İçimi bir rahatlama kapladı, kol ve bacaklarımdaki katılığı çözdü. "Baba, ölümsüzler de ölümden korkar. Zayıf olabiliriz, ölebiliriz," diye hatırlattım ona.

"Haklısınız. Tehlike her iki diyarda da pusuda bekliyor ama zaman yüzsüz ve acımasız bir düşman. Bu adil bir savaş değil.

düşman amansızdır ve yenilginiz kaçınılmazdır."

Herhangi bir yaralanma belirtisi olup olmadığını araştırdım.

"İksir acıttı mı?"

Boş şişeyi almak için eğildi. "Sanki derime yüzlerce diken batmış gibi. Annen de acı çekmiş olmalı ama yine de güçlü." Sesi yumuşadı.

Annemin iksiri aldığı zamanı düşündüm, Kalbini gölgelemiş olması gereken korku. Bazıları onun bencil olduğunu iddia etse de, içinde cesaret vardı.

Bizi kurtarmaya çalışıyordu - yeni bir hayata ulaşmak ve sevdiği her şeyi geride bırakarak bilinmeyene dalmak için. Ölümsüz olmasına rağmen annemin bir parçasının o gün öldüğünü herkesten daha iyi biliyordum.

Acı bana yabancı değil, demişti. Bu daha az acı verdiği anlamına gelmiyordu.

Yakında babamı ona geri getirecektim. İçimi öyle bir hafiflik kapladı ki, bir an için tüm üzüntülerim geri çekildi. Geri döneceklerdi ama şimdilik özgür olmak rahatlatıcıydı.

"Kızım, sana teşekkür ederim."

Göğsüm duygularla kabarmış bir halde eğildim, söyleyecek kelime arıyordum. O zaman onun kim olduğunu anladım: Houyi, Güneşlerin Katili. Ejderha Lordu. Annemin kocası. Benim babam. Birbirimize yabancından biraz daha fazlasıydık, isim ve içsel bir bağla bağlıydı. Ama sonra

Uzandı ve kollarını bana doladı... babam, tıpkı onca yıl hayal ettiğim gibi bana sarıldı.

Güneş ışığı pencereden soluk altın rengi şaftlar halinde süzülüyordu. Sabah olmuştu; bu geceyle birlikte yok olacak bir rüya değildi. Daha fazla oyalanmaya cesaret edemedim. Ya biri varlığımızı hissettiyse? İksirin gücünü?

Gırtlaktan gelen bir ses sessizliği bozdu, acıyla zonkluyordu.

Başım titreyen ve damarları boynundan dışarı taşan babama gitti.

"Hasta mısın?" Sandalyeye oturmasına yardım etmek için koluna girdim ama sertleşti, avuç içiyle beni kenara itti.

"Geri çekilin!" Sendeleyerek ilerledi, neredeyse masanın üzerine düşüyordu. Elleri masanın kenarlarında sıkılaştı, parmak eklemleri

Görünmeyen bir düşmana karşı mücadele ederken beyazlaşıyordu. Kapı bir fırtına tarafından saldırıya uğramış gibi tıkırdadı, ancak gökyüzü ötesi sakindi. Uyarısını dikkate almayarak kolunu kavradım; vücudu görünmez bir yumruk yemiş gibi havaya kalktı. onu ayak bileğinden yakaladım. Eli elimden kayarken, daha sıkı sıktım, sıkıca tuttum.

"Bu iksir," diye homurdandı. "Göklere yükselen tüm ölümlüler Göksel İmparator'a katılmalıdır."

Babam Doğu Işığı Salonu'nda ortaya çıkarsa neler olabileceğini hayal etmeye cesaret edemiyordum. "Bu çok tehlikeli.

İmparator evimize saldırdı. Annemle beni avlıyor."

Çenesi sıkıştı, boğazı çalışıyor. "Dayanamıyorum. Çok güçlü."

"Senin sihrin!" Kendiminkini kavrarken bile ağladım.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey yok." Ses tonu şoktan kızarmıştı.

İksir tamamlanmamış mıydı? İmparator iksiri yarım mı bırakmıştı, sadece onun hediye edebileceği hayati bir adımı mı atlamıştı? Gücüm, babamı tuzağa düşüren kuvveti aramak için ileri atıldı. Keşfedilmeyi, bize doğru yola çıkmış olabilecek Göksel askerleri ve

Babamın yükselişini durdurmak dışında her şeyi. Ne yaptı

Böyle bir zamanda cennetin kanunlarının bir önemi var mı? Enerjim akarken, yorgunluk uzuvlarımı kilitledi, gücüm bugünün olaylarıyla çoktan tükenmişti.

"Sakin bırakma." Her kelime birbirinden kopuk bir ritimle söyleniyordu.

Parmaklarımdan akan gümüş ışık onu pırıl pırıl bir kalkanla sardı. Bu yeterli değildi, büyü onu güçlenerek sürükledi. Gözleri misket gibi yuvarlanmış, saçları yüzüne çılgınca dökülmüştü. Gerginlikten uyuşmuş elini daha sıkı kavradım.

"Bu çekim... içimden geliyor," dedi nefes nefese.

Tabii ki. Bu göklerden inen bir güç değil, babamın damarlarından akan, içtiği iksirden gelen bir güçtü. Babamın iksiri içmesi ve annemle yeniden bir araya gelmek için gökyüzüne dönmemizin basit bir mesele olacağını düşündüğüm için kendimi azarladım. İşlerin asla o kadar kolay olmadığını şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydım.

Gözlerimi kapatarak tekrar büyüme uzandım ve bu sefer iksirin izini takip ederek boğazından aşağı attım. parıldayan bir yılan gibi parlıyordu. Kulaklarımı bir gümbürtü doldurdu; kalbi çok hızlı atıyor, iksiri kanına pompalıyordu. Kıpırmızı kanın içinden geçen altın, herhangi bir ölümlünün kanından daha parlaktı.

ballı kokusu, bozulmaya yüz tutmuş meyveler gibi hastalıklı bir tatlılığa dönüşmüştü. Gücüm damarlarında dolaşarak onu iksirin etkisinden kurtardı. Zahmetli bir çabaydı.

katlanmış bir örümcek ağını çözmek gibi. Babamın boğazından boğuk sesler çıkıyordu, yine de devam ettim.

Onu incitiyor muydum?

Kuşkusuz ürkmüştü ama yine de durmaya cesaret edemedim. Bir anlık duraksama onu avuçlarımdan koparacaktı,

Göksel Krallık'a ve büyük bir tehlikeye doğru savruluyordum. Yorgunluk kemiklerime kadar işlemişti, omurgamın tabanından boynuma doğru bir ağrı yayılıyordu ve ayakta zor duruyordum.

Çenemi sıkarak, içgüdüsel olarak gelen durma dürtüsünü bastırdım.

gücüm, evcilleştirilmeden akıyor, yanıyor

Sonunda babamın üzerindeki çekim azalana kadar. Damarlarında akan parlak altın, ışıktan iğne uçlarına dönüştü, kanı artık herhangi birininki gibi parlıyordu. ölümsüzün. Şeftali kokusu solmuş, geriye sadece odun ve toprak kokusu kalmıştı.

Babamın bedeni aşağı inerken titredi, ayakları yere battı. Yine de gitmesine izin vermedim.

"Bir şey getirmek ister misin?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Özlemini duyduğum her şey yukarıdaki diyarda."

Birlikte, gökyüzünün canlı bir akuamarin renginde olduğu, havanın sıcaklıkla sırlandığı berrak bir sabaha doğru dışarı fırladık. I

Bir bulut çağırdı, üzerine atladık, bir rüzgâr bizi sürüklemek için aşağıya doğru iniyordu. İkimiz de konuşmuyorduk, nefeslerimiz kesilmişti - gecenin endişesi sadece

Güney Denizi'nin kıyıları ileride parıldarken azalmaya başlamıştı.

Sulara girmeden önce, tıpkı Liwei'nin daha önce yaptığı gibi babamı görünmez kıldım. Sarayın girişindeki muhafızlar bize sadece üstünkörü bir bakış attılar ve Parlak İnci Sarayı'na olaysız bir şekilde girdik. Yine de yürüdükçe adımları daha da yavaşlıyordu.

"Baba, iyi misin?"

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü, bir gülümseme kadar parlak ve geçiciydi.

Kayan yıldız. "Böyle hissetmeyeli uzun zaman olmuştu." Titreyen avucunu saçlarının üzerinde gezdirdi. "Nasıl görünüyorum?"

Sorusu beni şaşırttı. Neredeyse yüksek sesle gülecektim, aniden onun kadar sersemlemişti. "Gergin olma. Annem çok sevinecek."

"Gergin değilim." Sesinde hafif bir titreme oldu. "Benden haberi var mı?"

"Ona söylemedim. Sözümü tuttum."

Parmak uçları, bir zamanlar yüzeylerini kırıştıran çizgilerin izini sürercesine yanağını okşadı. "Yüzüm," dedi duraksayarak. "Endişelenmek için aptalca bir şey."

Masanın üzerinden, kenarları mercan kakmalı gümüş bir tabak aldım. Sözsüzce, görebilsin diye ona doğru kaldırdım. Yakışıklıdan çok güçlü bir yüz, annemin hâlâ sevdiği bir yüz. Uzun bir süre ona baktı, yine de onun kibirli olduğunu düşünmedim. İfadesinde gurur yoktu, sadece hayret vardı.

Gözleri aynadan yüzüme kaydı. "Bizi görüyorum, kızım."

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Artık güvendeydik, sonunda kafama dank etti: babam evdeydi.

Parmak eklemlerini annemin kapısına vurdu. Kapı açıldığında annem girişte durdu, bakışları benden babama doğru kayıyordu.

Kimse konuşmadı, kimse hareket etmedi, sanki taş dönmüştük. Tüm kavuşma hayallerimde bu durgunluğu hayal etmemiştim. Ve bu günün hayalini kurmuştum, O kadar gizli ve derin hayallerim vardı ki, hiç cesaret edememişim.

yüksek sesle konuşmak için. Beklediğim o şiddetli sevinç yoktu; gözyaşları, soluklar ve sevgi dolu kucaklaşmalar. Acaba

Çok mu şey oldu? Bir ölümsüz için elli yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçip gitmişti ama bir ölümlü için yarım yaşanmış bir hayattı bu. Birlikte geçirdikleri zamandan daha fazlasını ayrı geçirmişlerdi; belki de

Birbirimizle yeniden birlikte olmayı öğrenmemiz gerekiyordu. Ve her ne kadar düşünmeye dayanamasam da, annemle babamın arasında, bir zamanlar gökyüzü kadar geniş olan, dile getirilmemiş bir uçurum da vardı.

onları böldü. Annemin hırsızlığı. Babamın öfkesi. Kendini açığa vurmuyarak, annemin mezarı başında ağlamasına izin vererek aldatması. Onlarca yıl süren pişmanlık, suçlama ve keder o kadar kolay unutulmayabilir.

"Houyi?" Sonunda konuştu, boğazından zayıf bir fısıltı yükseldi. "Gerçekten sen misin?" Şaşkınlığı yerini güvensizliğe bıraktı ve sonra... kendinden geçti.

"Chang'e, karım. Sonunda döndüm," dedi sessizce, yüzünde okunamayan bir ifade vardı.

Yanakları kamelya gibi kızardı, gözleri çiy gibi parladı. Ama sonra dondu kaldı, başını eğdi. "Özür dilerim,

Houyi. İksiri aldım, senin iksirini. Çok korktum... Öleceğimi sandım, çocuğumuz da öyle. Doktorlar Beni korkuttu ve sancılar çok erken geldi. Her şeyim yalnız." Sözleri bölük pörçük döküldü. İstirabı sanki dün yaşanmış gibi hamdı.

Konuşmadı. Söylediklerine rağmen hâlâ kızgın mıydı? Onu affedebilir miydi? Belki de öfkesinin bir kıvılcımı sönmemiş, onunla karşılaştığında alevlenmişti. Belki de bilmeden de olsa onu hâlâ suçluyordu.

Ve bir parçam nasıl yapamayacağını merak etti.

"Öfkeliydim," diye alçak sesle başladı. "Kederimden perişan olmuştum. O günler benim en karanlık günlerimdi, verdiğim tüm savaşlardan, yaşadığım tüm kayıplardan daha kötüydü. İhanet en çok sevdiklerinizden kaynaklandığında derin yaralar açar. Çünkü o zaman kendinizi iki kere aptal, kırılmış ve incinmiş hissedersiniz. Çünkü o zaman en çok arzuladığınız teselliye bile sahip olamıyorsunuz. Kendime eziyet ettim, Acaba başından beri planın bu muydu, ölümsüzlüğü benden daha çok mu istiyordun?" Sanki bu sözler içinden kopup gelmiş gibi yavaşça konuştu. "Ve yıllar senden tek bir işaret, tek bir mesaj almadan geçtiğinde, o zaman senden neredeyse nefret ediyordum."

Annemden boğuk bir hıçkırık yükseldi, elinin tersi ağzına doğru uçtu. Babamın sertliği karşısında kaskatı kesildim ama aynı zamanda çektiği acılar için ağlamak istedim. Bunca zaman kalbinde düğümlenmişti. Annem ve ben birbirimize sahipken, yalnız kalan oydu. Ve ben Nasıl hissettiğini anladım, sözleri içimde Wenzhi'nin ellerinde kendi ihanetimin bir yankısını uyandırdı. Yine de annemin çektiği acı ve ıstırabı görmüştüm ve babam ne yaşamış olursa olsun onu incitmesine izin veremezdim.

Ben daha konuşmadan babam annemin elini tuttu. "Seni ilk kez bir yıl önce mezarımın başında gördüm. Seninle yüzleşmekten kendimi alıkoydum, çünkü senin inançsız olduğuna inanıyordum. Bir parçam da dönüştüğüm şeyden utanıyordu, sen ise evlendiğimiz günkü gibi ıslı ıslıldı. Kendime söyledim.

iyi olduğunu, beni hatırladığını bilmek yeterliydi. Hâlâ benim için ağladığını. Sonunda huzur bulacaktım."

Durakladı. "Yanılmışım. O zaman son öfkeminde yok olduğunu ve sadece üzüntümün kaldığını fark ettim. I Kendime bir daha gitmememi söyledim, çünkü bu zalim bir işkenceden başka bir şey değildi. Hem rahatlama hem de hayal kırıklığı hissetmek Seni görmediğim günlerde sevinçli, gördüğümde ise kederliyim."

"Gelemedim," diye ağladı. "Gidemezdim. Gidebilseydim bile nereye gittiğini bilmiyordum. Hayatta olup olmadığını."

O zaman ona uzandı, onu öyle sıkı kucakladı ki sanki bir bütün olmuşlardı. "Ben de üzgünüm," diye fısıldadı saçlarına şiddetle. "Seni yalnız bıraktığım için ve seni dinliyordum. Kendimi ve korktuğum şeyi düşünüyordum. ve gerçek olmasını istedim. İksiri sana vermeliydim. Bunu sana daha önce teklif etmeliydim. Senin ya da kızımızın ölmesine asla izin vermezdim. Benim yapamayacak kadar bencil ve korkak olduğum seçimi sen yaptın."

Sessizlik geniş ve derin bir şekilde uzanıyordu. Yere yıldırım düşebilir, vahşi hayvanlar koridora saldırabilirdi ama hiçbir şey onları birbirinden ayıramazdı. Annem ona ışık ve sıcaklıkmiş gibi baktı. Güneş, ay ve yıldızlar gibi. Sanki ben de dahil olmak üzere diğer her şey gölgelerin içine çekilmişti... ve ben bundan memnundum.

Sonra ses çıkarmamaya çalışarak oradan ayrıldım. Arkamda başka hiçbir kelime konuşulmadı, sadece kapının kapanırken çıkardığı gıcırta vardı. Bu annemle babamın baş başa kalacağı bir andı. Daha sonra üçümüz birlikte bir şansım olacaktı. Hayatımda ilk kez, derin ve alışılmadık bir birlik duygusu içimi doldurdu - nihayet bir aile olmak için yeterince zamanımız olacaktı, birbirimizi güneş kuşları, kaprisli tanrılar ve büyümlü iksirler olmadan Ölümlü Diyar'da yaşamış olsaydık yapacağımız gibi tanıyacaktık.

OceanofPDF.com

Annemin odasına geri döndüğümde öğleden sonra erken **saatlerdi. Annemle** babamın buluşmasını bölmek istemiyordum ama Güney Denizi'nde daha fazla kalmaya da cesaret edemiyordum. Liwei'nin kaçıışı ve benim bu olaydaki rolüm herkes tarafından biliniyordu, imparator çok öfkelenirdi. Misilleme yapacağından hiç şüphem yoktu, düşündükçe midem bulanıyordu.

Dahası, Ping'er halkının geleneklerine göre toprağa verilmişti. Daha bu sabah, annem ve ben son saygılarımızı sunmak için atalarının sunağının önünde diz çökmüştük. Abanozu görünce boğazıma bir yumru tıkanı. Ping'er'in adının altın harflerle yazılı olduğu tablet. Onun tekrar halkının arasında olduğunu bilmenin verdiği ciddi bir huzur varken, ailesinin ve arkadaşlarının perişan çığlıkları kalbimi parçaladı.

Gidecek bir yerimiz olmadığı gerçeğinin ötesinde, artık burada oylanmak için bir nedenimiz yoktu. Annemin odasına girdiğimde. babamı masanın yanında otururken buldum, saçları çözülmüştü, omuzlarına gevşekçe düşüyordu. Annemin gülümsemesinde bir rahatlık, hareketlerinde yeni bir hafiflik vardı. Nasıl Annemle babamı bir arada görmek tuhaftı, tuhaf ve son derece harikaydı. Yine de hafif bir belirsizlik onların

etkileşimler sanki birbirlerini yeniden keşfediyorlarmış gibi, gerçekten de öyleydiler: babamın annemin hala orada olduğundan emin olmak için ona bakışı, hafif Ona her baktığında gözlerinin genişlemesi. Ve parmakları birbirine değdiğinde, annem onun elini kendi eliyle sıkmadan önceki o tereddüt anı.

"Kızım, minnettarım." Babam başını bana doğru eğdi. "Güvenin için, hayatımı geri getirdiğin için. Bunun imkânsız olduğunu düşünmüştüm."

"O senin kızın, Houyi," dedi annem gururla. "Önündeki yolda yürümüyor; kendi yolunu çiziyor. kendi."

"Kızımız," diye düzeltti onu, avucunu omzuma koymak için ayağa kalktı. "Kaybettiğim onca yıl."

Gözlerimdeki karıncalanmayı kırıpıştırarak uzaklaştırdım. "Artık zamanımız var baba."

"Houyi, çok kasvetlisin," diye alay etti annem, sonra ifadesi karardı. "Biz 'kayıp' yıllardan bahsederken, senin öldüğünü düşünmemeye nasıl izin verdin? Hoşuna gitti mi Mezarının başında ağlamamı mı izliyorsun? Dualarımı duymak

Sen? Bilseydim, adaklarınız için yaptığım keklere şeker yerine tuz koyardım."

Güldü, içimi ısıtan tok bir sesle. "Onlar tadı da aynı derecede tatlı olurdu. Sen gittikten sonra hepsini yedim, tatlarının aşinalığı acı olsa da teselli." Durakladı. "Dualarınıza gelince, duydum ki Saklandığım yerden hiçbir şey. Onlar bir teselli olabilirdi Bana hala değer verdiğine dair umut verirlerdi." "Yoksa neden mezarına gittiğimi düşündün?"

Talep edildi.

"Görevden mi? Suçluluk duygusundan mı? Onlarca yıllık hayal kırıklığından sonra umut etmek için hiçbir nedenim yoktu. Gelemeyeceğini bilmiyordum. Uzak durmaya çalıştım ama fırsat buldukça gittiğimi itiraf ediyorum. Seni tekrar gördüğümde, bir parçam bir kez daha hayal kurmaya cesaret etti.

Ancak, çok fazla zaman geçti; seni bağlayamazdım.

yaşlı bir adam." Adam eliyle kızın yanağını kavradığında, kız elinin içine doğru eğildi.

"Umurumda olmazdı. Seni her yerde tanırdım," diye fısıldadı. "Eğer yaşlanıp saçlarımız ağarmış olsaydı, bu iyi geçirilmiş bir hayatın işareti olurdu."

"Evet, eğer birlikte yaşlanıp saçlarımız ağarırsa - ama öyle olmadı. Kalan az zamanımda, eski yaraları yeniden açmaktansa böylesinin daha iyi olduğuna inandım. Beni olduğum gibi hatırlamanı istedim."

Yaptığı zor bir seçimdi, kendini bizden koparmak, tıpkı bir bitkinin hastalıklı bir parçası gibi, geri kalanı olmadan gelişecekti. Nasıl hissettiğini anlıyordum, çünkü onun gururu bende de yatıyordu.

Biri kapıyı çaldı. Çok az ziyaretçimiz olduğu için beklenmedik bir şeydi. Geldiğimizden beri Kraliçe Suihe sanki burada olduğumuzu unutmuş gibi bizi yalnız bırakmıştı. Memnuniyetle içimize kapanmış, tüm ziyafetlerden ve şenliklerden uzak durmuş, sadece bugün Ping'er'in cenazesi için ortaya çıkmıştık. Kapıları açmadan önce auraları incelerken, içimde hem rahatlama hem de endişe vardı.

Liwei ve Wenzhi içeri girdi. Düşmanca ifadelerinden ve sert bir şekilde ayrı durmalarından, bu tamamen hoş olmayan bir tesadüf. Liwei'nin bakışları babamdan bana kaydı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Aniden fark ettim ki ben aileme kavuşmuşken, o ailesinden koparılmış ve kendi babası tarafından avlanmıştı.

Liwei selamlamak için başını eğdi ve ellerini önünde kavuşturdu. "Usta Houyi, sizinle tanışmak bir onurdur."

Wenzhi bana yan gözle baktı, onu karanlıkta bıraktığım için sözsüz bir sitemde bulundu - sonra o da eğildi. "Efendi Houyi, dönüşünüz ailenize büyük bir sevinç getirdi."

Babam hiçbir şey söylemedi; kaşları, şüphesiz korku uyandıran bir bakışla kısılmış gözlerinin üzerine çekilmişti Birçok askerin kalbine. Annem ona onlar hakkında ne anlatmıştı? Başka koşullar altında Liwei'nin ailesini ya da Wenzhi'nin ailesini sorabilirdi. Ancak, ben

Babamın Göksel İmparator'un ya da İblis Âlemi'ndeki herhangi birinin iyiliği için endişe duyduğundan şüpheliyim.

"Bana seninle ilgili bir şey söylediğinde sana inanmalıydım. Baba," dedi Liwei. Bana doğru gelmedi ve tavırlarındaki bu yeni çekingenlik canımı yaksa da aradığım şey buydu.

"Yapmadın mı?" Wenzhi'nin sesi sertti.

"Bu bana bile imkânsız göründü," dedim hemen.

Liwei onu görmezden gelerek yalnız benimle konuştu.

"Senin için mutluyum. Senin için her zaman mutlu olacağım."

Sözlerinde başka bir anlam var mıydı? Ona Wenzhi hakkında öyle yalanlar söylemiştim ki, belki de başından beri kuşkular beslediği için hemen inanmıştı. Wenzhi'ye baktım, gözlerini üzerimde buldum, sorgulayıcı ve parlaktı. Liwei ile aramdaki mesafeyi merak etmiş miydi? Eğer öyleyse, bu sonsuza dek bir gizem olarak kalacaktı, çünkü ona gerçeği asla söylemeyecektim.

"Neden buradasın?" Wenzhi'ye sordum.

Sorum karşısında hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. "Dün gece Göksel muhafızları doğu kapısından uzaklaştırdıktan sonra senden böyle önemsiz bir teşekkür."

Ona baktım. "Bunu sen mi yaptın? Karışmayacağına söz vermiştin."

Omuz silktili. "Seni takip etmeyeceğime söz verdim.

Etmedim." "Herhangi bir sorunla karşılaştın mı?" diye sordum.

"Benim için endişeleniyor musun Xingyin?" Başını bana doğru eğdi.

Kaşlarımı çattım. "Hiç de bile. Böylesine önemsiz bir görev senin yeteneklerine yakışmaz."

"Onlar hakkında bu kadar iyi düşünmenize sevindim."

Kaba bir karşılık verdiğimde gülümsedi. "Düşündüğün kadar kolay olmadı. Bu askerler çok daha Ne görev yerlerine dönebildim ne de bir alarm uyandırma ihtimaline karşı Yeşim Sarayı'na girebildim. Onları uzaklaştırmak için daha yaratıcı yollara başvurmak zorunda kaldım ve onları Göksel Krallığın yarısına kadar neşeli bir kovalamacaya sürükledim."

Onun güvenliği için duyduğum endişeyi bastırdım.
"Teşekkür ederim," dedim ona, biraz sertçe.

"Bunu ve daha fazlasını senin için yaparım."

"Tıpkı onu esir aldığın gibi mi?" Liwei alay etti.

Babam ayağa kalkarken başını kaldırdı, ama sonra annem kolunu çekştirerek tekrar oturmasını sağladı, ama yüzündeki ifade değışmedi.

Wenzhi, Liwei'yi görmezden gelerek bana dönerken gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Keşke yapmasaydın demeye başlıyorum.

dün gece çok başarılı oldu."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için çok mutluyum."

Liwei'nin dudakları

Daha önce hiç görmediğim, neredeyse vahşî bir gülümsemeyle ayrıldı. "Bilseydim daha erken dönerdim."

"Xingyin olmadan bunu yapabileceğinden şüpheliyim."

"Yeter." Onlara ters ters baktım. "Babam geri döndü. Bu fırsatı mahvetmeyin."

Wenzhi başını eğmeden önce kısa bir sessizlik oldu. "Eğer birisi

bir ölümlüyü ölümden geri getirebilseydi, bu sen olurdun."

"Kara Ejderha yanılıyordu; babam ölmemişti. Eğer diyardaki hiçbir iksir onu geri getiremezdi."

Liwei bana bakmadı, konuşmadı da. Wenzhi ile bu kadar samimi konuştuğuma göre beni kalpsiz buluyor olmalıydı. Ona göre Wenzhi, krallığına sızan İblis'ti, ordusunu yok etmeye çalıştı ve beni esir aldı. Bunu asla unutmayacaktım - tıpkı yardımıma geldiği zamanları ve onu bu yola sokan koşulları unutamadığım gibi. Wenzhi'yle iyi ve kötü o kadar sıkı örülmüştü ki, onları birbirinden ayırmak imkânsızdı; geçmişimiz ve bugünümüz, benim için olduğu ve şimdi olduğu her şey kafa karıştırıcı bir düğümdü.

"Gitmeliyiz," dedim kararlılıkla. "Liwei'nin kaçışıyla birlikte imparator diğer krallıkları arayışına yardımcı olmaları için çağırabilir. Haber yakında Kraliçe Suihe'ye ulaşacaktır."

"Kraliçe kendi halkının güvenliğine bakacaktır. Her hükümdarın yapması gerektiği gibi," dedi Liwei.

"Herhangi bir avantaj elde etmek için bizi teslim etmekten çekinmeyecektir."

Annemin rengi soldu. "Nereye gidebiliriz?"

Wenzhi, "Evim size açık," diye teklif etti. "Hiçbir Göksel Bulut Duvarı'na adım atmayacak."

Liwei hoşnutsuzlukla, "Hiçbir Göksel bunu istemez," dedi.

Wenzhi onu soğuk bir şekilde inceledi. "Burada kalabilirsiniz. Kalmanı tercih ederim."

"Hayır, Bulut Duvarı değil," diye araya girdim. Wenzhi bile bizi korumak isteseydi, ailesinden koruyabilir miydi?

"Doğu Denizi," dedi babam. "Ejderhalar bizi güvende tutacak."

Ejderhalar artık incilere bağlı olmasalar da, babama hâlâ büyük saygı ve sevgi besliyordı.

Göksel Ordu'yla savaşmasalar bile, bilgelikleri paha biçilmez olacaktı.

"Doğu Denizi, Göksel Krallık ile müttefiktir," dedim dikkatlice. "Güvenli olacak mı?"

Wenzhi, "Ejderhaların isteklerine karşı gelmeyecekler," diye beni temin etti. "Onlara büyük saygı duyuyorlar."

"Varlığımızla başlarına bela mı açacağız?" Ben sordum.

"Böyle zamanlarda mükemmel bir çözüm yoktur," dedi babam kararlılıkla. "Zor seçimler yapmalı, doğru olduğunu düşündüğümüz şeyi yapmalı ve sonuçlarından pişmanlık duymamalıyız."

Ölümlü orduların lideri olarak babam her gün vicdanını sızlatan böylesine imkânsız kararlar vermek zorunda kalmış olmalı. Kaç tane askerini

ölümler? Kaç aile parçalanmıştı? Hiçbir savaş bedelsiz olmazdı ve en büyük bedel genellikle şu kişiler tarafından ödenirdi

en az şeye sahip olanlar.

Kapıya yüksek sesle vurulması bizi ürküttü. "Ay Tanrıçası. Kraliçe Suihe sizden ve kızınızdan büyük salonda kendisine eşlik etmenizi rica ediyor," diye seslendi bir ses.

Annemle temkinli bir bakış alışverişinde bulundum. "Biz Majestelerine memnuniyetle katılırım. Sebep nedir?" Şüphe uyandırmamak için kararlı bir şekilde konuştum.

Haberci, "Onur konuklarımız geldi ve sizinle görüşmek istiyorlar," diye cevap verdi.

"Misafirler mi?" Zihnim Göksel İmparator'un korkunç düşüncelerine sıçradı.

"Ekselansları Doğu Denizi Prensi Yanxi."

Masaya yaslandığımda gerginliğim azaldı. Dört Deniz'in hükümdarlarının toplantısı için babasına eşlik etmiş miydi?

Prens Yanxi bir dosttu, kardeşi ise

Doğu Denizi'ndeki seferimiz sırasında Prens Yanming benim himayemdeydi. Tehlikeye ve neredeyse ölmeme rağmen. o haftaları çok sevmişti - ilk kez küçük bir kardeşe yaşamanın nasıl bir şey olabileceğini deneyimliyordu.

"Birazdan geleceğiz. Önce üstümüzü değiştirmeliyiz," diye yanıtladı annem, bize biraz zaman kazandırarak.

Haberci gittikten sonra Liwei ve Wenzhi'ye, "Shuxiao'ya haber gönderin," dedim. "Kimsenin sizi görmesine izin vermeyin ve bizi sarayın dışında bekleyin." Tereddüt ettim, onları bir arada bırakmanın kesinlikle kötü bir fikir olduğunu düşünüyordum ama babam herhangi bir aptallığı önlerdi.

"Xingyin, dikkatli ol." Liwei uyardı. "Acele edin ama aceleniz varmış gibi görünmeyin."

"Kraliçe Suihe çok zekidir; gözünden kaçan çok az şey vardır. Senden şüphelenmesi için ona hiçbir neden vermemelisin," diye uyardı Wenzhi.

Acımasızca başımı salladım. "Mümkün olan en kısa sürede yola çıkacağız."

Kraliçe izin verir vermez, diye fısıldadı zihnim.

Taht odasına doğru yürüdük, ölçülü adımlarımız endişemizi maskeliyordu. Göksel Krallık'ın yakın bir müttefiki olarak Prens Yanxi durumumuzdan haberdar olabilir miydi? Kraliçe Suihe'ye haber vermek zorunda kalacak mıydı? Kraliçenin davetini geri çeviremezdim, yine de bir ipek parçasına gizlice sarılmış fiyonkum sırtıma rahatlatıcı bir ağırlık yapıyordu.

Kraliçenin tahtı brokar kaplı sandalyeler ve kırmızı lake masalarla çevriliydi. Her masanın üzerinde altınla süslenmiş porselen çay takımlarının yanı sıra gevrek deniz yosunu tabakları, balda kavrulmuş pırıl pırıl cevizler, susamlı kabuklu hamur işleri ve bademli kekler. Kehribar sütunlar güneş vurmuş altın gibi parılıyordu ve halılar yeni büyülenmişti, işlemeli gümüş dalgalar rahatlatıcı bir ritimle dalgalanıyordu. Kristal vazolar ağzına kadar parlayan deniz kabuklarıyla doluydu ve misk zenginliğiyle örtülü tatlı bir çiçek kokusu yayıyordu. Salonun bir köşesinde, boyalı tırnaklarıyla pipasının tellerini ustalıkla koparan bir sanatçı tarafından unutulmaz bir türkü söyleniyordu. Dalgalanan sazlar onun saf ses tonuna mükemmel bir şekilde eşlik ediyor.

Kraliçe Suihe, bakır iplikle orkidelerle işlenmiş ametist ipeğin zengin kıvrımları içinde ihtişamlıydı. Başlığındaki telkâri altın ve yakut çiçekler, Kraliçe Suihe'nin bizi selamlamak için başını salladı.

Melodik sesiyle, "Onur konuklarım sizinle tanışmak için sabırsızlanıyor," dedi.

Cevap veremedi. Biri yanıma doğru savruldu, küçük kolları belime kilitlendi. Sendeleyerek geri çekildim ve dengemi sağladım. "Prens Yanming!" Ona sıkıca sarılmak için eğildim. "Boyunuz uzamış, Majesteleri."

"Belki de küçülmüşsündür." Beni bırakırken güldü. "Bunun yaşlılara olduğunu duymuştum."

"Eğer yaşlıysam, bana çok daha saygılı davranmalısın," diye karşılık verdim, omzunu hafifçe dürttüğümde.

"Yanming, terbiyeli ol. Majesteleri senin hakkında ne düşünür?" Prens Yanxi onu azarladı.

İkimiz de doğrulurken, Kraliçe Suihe'nin dikkatli bakışlarının farkında olarak prensi selamlamak için ellerimi kavuşturdum. "Majesteleri, bu hoş bir sürpriz."

"Babam onun yerine beni gönderdi. Kardeşimi evde bırakacaktım ama gelmek için yalvardı ve kabul edene kadar rahat edemedim."

Göz ucuyla Prens Yanming'in dudaklarını sahte bir kaş çatmayla büktüğünü fark ettim ama kardeşi ona döndüğü anda kaşları çatıldı.

Prens Yanxi'nin yüzü küçük kardeşinin saçlarını karıştırırken yumuşadı. "Yanming, yeter. Babam ne derdi?"

Onları kısıkanıyordum, sınırsız dostluklarını. Sevgi ve ortak bir geçmişin tanıdıklığıyla örülmüş yakın bağlarını. "Son görüşmemizden bu yana çok şey değişmiş olsa da ikinizi de gördüğüme sevindim." Umarım bildiklerinden daha fazla değişmiştir.

Prens Yanming iç çekti. "Siz gittiğinizden beri her şey çok sıkıcı oldu. Kimse benimle dövüşmüyor ya da bana güzel hikâyeler anlatmıyor. Leydi Anmei ne zaman bir kılıca dokunsam çığlık atıyor, tahta olanlara bile."

Prens Yanxi anneme döndü ve başını eğdi. "Ay Tanrıçası, bu beklenmedik bir onur. Serbest bırakıldığınızı duymuştum ama sizi burada, evinizden bu kadar uzakta bulduğuma şaşırdım."

Prens zekiydi, kolay kandırılmazdı. Daha önce ejderhalara yardım etmek istediğimde bana yardım etmişti. Bunun Göksel İmparator'u engelleme arzusundan çok onlara duyduğu saygıdan kaynaklandığından şüpheleniyordu.

"Annem saldırıya uğradı ve refakatçisi öldürüldü," dedim dikkatlice, sesim kelimelere takılsa da. "Güney Denizi'ndendi, bu yüzden onu eve getirdik."

"Kaybınız için üzgünüm." Tereddüt etti, sesini alçalttı, "Bir saldırı olduğuna dair doğrulanmamış haberler duydum-"

"Talihsiz bir olaydı," dedim çabucak, içim içimi yiyordu. "Evimize izinsiz girdiler. Sebepsiz yere bize saldırdılar." Bakışlarını üzerimde tuttum, gözlerimi sessiz bir uyarıyla açarak umuyordum.

"Siz ve anneniz için zor bir dönem. Umarım nerede olursanız olun huzur bulursunuz." Sözleri anlamla doluydu.

"Majesteleri ayrılmamıza izin verdiğinde onu aramaya niyetliyiz." Tehlikemize dair bir ipucu.

Prens Yanxi ciddiyetle başını salladı. "Majestelerinin sizi geciktirmek için bir nedeni olmamalı. Aklında başka şeyler var, mesela kraliyet mensuplarının bir araya gelmesi gibi."

Onun sözleriyle daha rahat nefes aldım. Doğu Denizi prensi ne biliyor olursa olsun, bizi ifşa etmeyecekti.

"Majesteleri," diye seslendi Kraliçe Suihe. "Misafirlerimi iyi tanıyor gibisiniz. Sohbetinizi bizimle de paylaşır mısınız? Çok ilgi çekici görünüyor."

Sesinde bir sabırsızlık tınısı vardı. Hükümdarlar taht odalarında ilgiyi paylaşmaya alışkın değillerdi.

Prens ona göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattı. "Biz Vali Renyu'nun ayaklanması sırasında Birinci Okçu'nun bize yardım ettiği zamanlardan kalma eski hikayeleri paylaşıyoruz."

"Majesteleri." Acelemi gizleyerek önünde eğildim.
"Misafirperverliğiniz için minnettarız. Ne yazık ki annem ve ben evden acil haberlerimiz olduğu için ayrılmak zorundayız."

"Saldırıya uğrayan eviniz mi?" Ses tonunda hafif bir tonlama vardı.

"Failler kaçtı," diye yanıtladı annem, sürçmemi örterek.
"Ay bensiz karanlık oldu."

Kraliçe tahtına yaslandı ve dudaklarını büzdü. "Bu geceki şenlikler için kalmayacak mısınız? Doğu Denizi'nden gelen konuklarım bu kadar erken ayrılırsanız hayal kırıklığına uğrayacaklar. Kuzey ve Batı Denizleri'nin hükümdarları da sizinle tanışmaktan keyif alacaklar, bizim ele avuca sığmaz Ay'ımız

Tanrıça."

"Bu doğru olsa da, memleket meseleleri her zaman öncelikli olmalıdır," dedi Prens Yanxi yumuşak bir sesle.

Kraliçe başını salladı. "Pekâlâ. Eğer isterseniz, muhafızlarımızdan bazıları size eşlik edebilir."

Annem eğildi. "Nazik teklifiniz için teşekkür ederim Majesteleri. Ancak, sizi yeterince rahatsız ettik ve kızım iyi bir savaşçıdır."

Prens Yanxi gülümsedi. "Gerçekten de öyle."

Biri kolumu çekiştirdi, küçük bir el kayarak dirseğimin kıvrımında. Aşağıya baktığımda Prens Yanming'i gördüm, yüzü umutla parlıyordu. "Sizinle gelebilir miyim? Ayı görmek istiyorum," diye fısıldadı. "Burası çok sıkıcı. En büyük ağabeyim sürekli toplantılarda ve onsuz dışarı çıkmama izin vermiyor. Ve her zaman bana dil."

Gözlerinin içine bakmak için eğildim. "Belki de Böyle çirkin şeyler söylediğiniz için mi, Majesteleri? Annem bana sık sık daha dikkatli konuşmamı öğütlerdi. sözlerime önem verilmesini istedim." Ne kadar ciddiylim. Sözlerim çoğu zaman nezaketi ayaklar altına alırken, onun sesini duydum. Yine de onunla ilgili bir şey içimde onu güvende tutma, ona benden daha iyi olmasını öğütleme arzusu uyandırdı.

"Kardeşim, ev sahibemize karşı nezaketsiz davranıyorsun." Prens Yanxi sert bir şekilde konuştu. "Üstelik Xingyin sizi ağırlayamayacak kadar meşgul, çünkü gidiyor."

Prens Yanming'in elini nazikçe bıraktım. "İşler yoluna girdiğinde, ziyaretime gelmelisiniz. Size gümüş çatılı evimi göstereceğim. Osmanthus ormanını ve bin fener yakmamıza yardım edebilirsin."

Çocukları daha iyi davranmaları için kandırmaya yönelik boş vaatler, diye alay etti zihnim, umutsuzluk beni sararken bile. Evimi en son alevlerin yiyip bitirdiğini görmüştüm. Herhangi bir parçası kalmış mıydı? Bilmiyordum... ve belki de asla bilemeyecektim.

Prens Yanming'in gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Söz mü?" Yalancıydım, başımı salladım.

Ayak sesleri fayansların üzerinde tıkırdıyor, giderek yükseliyordu. Tanıdık brokar cüppeler giymiş, başında yassı bir yeşim taşıyla süslenmiş siyah bir şapka olan bir ölümsüz salona girdi. Göksel bir haberci. Parmaklarım annemin eline doğru ilerledi, onu uyarmak için tuttum.

Haberci kraliçenin önünde diz çökmüş, avuçlarının arasında bir tomar tutuyordu - tıpkı daha önce gördüğümüz gibi, sandal ağacından ikiz çubukların etrafına sarılmış kalın sarı brokar.

Bir görevli parşömeni alıp Kraliçe Suihe'ye sunduğunda ağzım kurudu.

Yine de hala bir şans vardı; haberci bizi tanı mıyordu. İçim titrese de kendimi gülümsemeye zorladım. Tek umudumuz hızlı bir çıkıştı. "Majesteleri, size tekrar teşekkür ederiz. Şimdi ayrılıyoruz." Sesim alçaktı, Annem ve ben tahttan uzaklaşırken, gözden kaçırılmak istendi.

Kraliçe Suihe başını salladı, bakışları parşömene sabitlenmişti, dikkati çoktan daha önemli konulara kaymıştı.

Tahttan döndüğümüzde Prens Yanxi kraliçeyle nazik bir sohbeta daldı. Dikkatimi dağıttığı için, Göksel Krallık'tan gelen mektubu okuduğu kaçınılmaz anı geciktirdiği için ona sessizce teşekkür ettim. Bilmiyordum

İçgüdülerim beni uyarsa da içinde ne yazdığını bilmiyordum. İçimdeki koşma dürtüsünü bastırırken, saray mensuplarının sıralarının yanından hızlı adımlarla geçip girişe doğru yürüdük.

"Dur!" Kraliçe Suihe'nin sesi keskin bir emirle çınladı.

Önümüzdeki muhafızlar hemen mızraklarını çaprazladılar, yolumuzu kapatıyordu. Kraliçeye doğru sallanırken midemin çukuru içe doğru kıvrıldı.

Parlak kırmızı lekeler tenini benek benek yaptı. "İyiliğimin karşılığını sahtekârlıkla almak büyük bir hayal kırıklığı," diye homurdandı, elindeki çözülmüş parşömeni buruşturarak. "Senin ve annenin Göksel Krallık'a ihanet ettiğiniz, adaletten kaçtığınız tüm diyara duyuruldu. Sizi barındıran herkes sert bir misillemeye tehdit ediliyor. Bizi güvende tutmak için yaptıklarımı biliyor musun? Tüm bunlar, sahte bahanelerle buraya sığınan bir grup yalancı tarafından tehdit edilmekten başka bir işe yaramadı."

Prens Yanming kardeşinin elinden kurtuldu. "Xingyin bir yalancı değil! Göksel İmparator bir-"

"Kardeşimin kabalığı için özür dilerim, Majesteleri."

Prens Yanxi araya girerek kardeşine sert bir bakış fırlattı.

"Belki de Ay Tanrıçası ve kızının söyleyeceklerini dinlemelisiniz?" Ses tonu dikkatliydi

hiçbir taraflılık göstermeyecek şekilde ayarlanmıştı.

Kraliçe Suihe'nin başını hafifçe eğmesi konuşmam gerektiğini gösteren tek işaretti. Yüzündeki sert ifadeden dinlemeye meyilli olmadığı anlaşılıyordu ama yine de deneyecektim.

"Yalan söylemedik ama size tüm gerçeği de söylemedik - bize sebepsiz yere saldıranın ve bizi evimizden sürenin Göksel Krallık olduğunu. Bunun için özür dilerim. Size herhangi bir zarar gelmesini istemedik.

ve beladan kaçınmak için ayrılmak üzereydiler." Düşmanca ifadesine rağmen devam ettim. "Garip şeyler Göksel Krallık'ta beklenmedik güç değişimleri, sadık ve güvenilir danışmanların kenara itilmesi. Ufukta değişim var ve bu iyiye doğru değil."

Kraliçe Suihe'nin gözleri parladı, dudaklarında esrarengiz bir gülümseme vardı. "Bir konuda haklısınız; değişim ufukta görünüyor ve ben de bunun doğru tarafında olmak niyetindeyim." O

Göksel haberciye döndü. "Göksel Habercisine Majesteleri, isteği üzerine Ay Tanrıçası ve kızını tutukladım. Adaletini beklemek üzere burada hapsedilecekler. Karşılığında, ondan dostluğumuzun değeri."

Elçi selam verdi ama beklediğim gibi gitmedi. Şapkasındaki yeşim taşına dokunduğunda eli yeşilimsi bir ışıkla parıldadı. Sessizliğin içinden yumuşak bir çan sesi geldi, taş bir kez daha sönmeden önce daha parlak bir şekilde parlıyordu. "Göksel Majesteleri haber alır almaz kendisini bilgilendirmemizi emretti. Kısa süre içinde gelecek," diye mırıldandı.

Kraliçe Suihe, "Göksel Majesteleri için uygun bir karşılama hazırlayacağız," dedi.

Damarlarıma bir ürperti yayıldı. Göksel İmparator buraya mı geliyordu? Liwei yüzünden mi? Kaçışındaki rolümü herkes biliyordu. Haberci salonu terk ederken kraliçeye seslendim. "Majesteleri, tekrar düşünür müsünüz? Gitmemize izin verirsiniz, sonsuza dek sadık bir dostunuz olur." Önemsiz bir teklifti ama elimde başka bir şey yoktu.

Ondan tiz bir kahkaha koptu, sinirlerime çivi gibi saplandı. "Gitmek mi? Benim şartlarım dışında gideceksin. Göksel Ordu'nun kudretine sahip birinin dostluğunu seninkine tercih ederim." Elini sert bir hareketle havaya kaldırdı. gardiyana el salladı. "Onları hücrelere götürün. Arkadaşlarını bulun ve onu da kilitleyin."

Shuxiao ve diğerlerine sarayı terk etmelerini söylediğim için rahatlamıştım. Kaçacaklarını umuyordum çünkü Hepimizin yakalanmasının bir anlamı yoktu. Daha sonra bizim için geri dönebilirlerdi ve döneceklerinden hiç şüphem yoktu.

İki muhafız bana doğru ilerlerken turkuaz zırhlar şingirdadı, altın kılıçlar parladı. Wenzhi'nin uyarıları aşılmaz hapishaneler aklımdan geçti. Bizi almalarına izin veremezdim. Bir asker anneme uzandığında

Bacağımı savurarak kaba kuvvetle onu kenara ittim. Hemen yayımı kaptım, bağlarını çözdüm, parmaklarımın arasında bir ışık huzmesi oluştu.

Panik içinde çığlıklar atılıyor, konuklar salondan çıkarken tökezliyorlardı. Prens Yanxi'nin endişeli bakışları benimkilerle buluştuğunda başımı kapıya doğru salladım ve gitmesini işaret ettim. Göksel Krallık'ın bir müttefiki olarak sadakati sınırlıydı. Zaten Kraliçe Suihe'nin dikkatini benim adıma dağıtmaya, onu dinlemeye ikna etmeye çalışmıştı ki bu umduğumdan da fazlasıydı. Prens Yanxi kardeşini kollarına aldı ve girişten geçerek kargaşadan uzaklaştı.

Okumu güvenli geçişimizi sağlayabilecek tek kişi olan kraliçeye doğrulturken yay girişini sıkıca kavradım. "Askerlerine geri çekilmelerini emret. Bırakın gidin ve takip etmeyin." Sesim tehditle kısılmıştı.

Kraliçe Suihe'nin dudağı büyüğü artarken kıvrıldı, sivri buz parçaları anneme ve bana doğru fırladı. Hemen bizi korudum, okumun ucunu annemin omzuna attım ve öldürmekten ziyade yaralamayı hedefledim. Uçmasına izin verdiğimde, havada süzöldü, tam o sırada ışıklı bir bariyer kraliçeyi çevreledi. Diğer elini uzatırken yüzü küçümsemeyle buruştu. Parıldayan güç dalgası okumu yere düşürdü. Gökyüzü ateşli halıları yaktı, karmaşık işlemeleri kararttı, zeminde kaba bir delik açtı. Bir sarsıntı yeri titretirken, kristal vazolar devrildi, dağılan deniz kabukları kaçan saray mensuplarının ayakları altında ezildi.

Kraliçenin askerlerinden birkaçı annemle benim etrafımı sarmak için ayrıldı. Ping'er'in akrabalarını vurmak için kendimi sertleştirerek onlara bir ok daha doğrulttum ama havada bir şey ısılık çaldı, yarı saydam bir ok bize en yakın muhafıza saplandı.

"Chang'e! Xingyin!"

Babamın sesi. Gümüş yayını çoktan çekmiş, taht odasına doğru koşarken kalbim kabardı. Liwei, Wenzhi,

Shuxiao da hemen arkalarından geldi. Bağırmalar patlak verdi, kraliçenin muhafızları onlara doğru koşuyordu. Hızla, bize en yakın olanları kenara süpürmek için bir rüzgâr patlaması çağırdım.

Büyü havada dolaştı, metallerin çarpışması koridorda yankılanıyordu. Babam annemi koruyor, ok üstüne ok atıyor, elleri baş döndürücü bir hızla hareket ediyordu. Bir asker arkasından yaklaşıp kılıcını havaya savurduğunda onu vurdum, okum göğsüne saplandı, zırhında ışık çatırdarken vücudu sarsıldı.

Wenzhi ve Liwei Güney Denizi askerleri tarafından kuşatılmıştı, kılıçları gümüş ve altından bir bulanıklık içinde parlıyordu.

rakiplerinin işini çabucak bitirdi. Shuxiao başka bir muhafızla şiddetli bir mücadeleye girmiş, mızrağı Shuxiao'nun kılıcına çarpıyordu.

Kraliçe Suihe titreyen eliyle Liwei'yi işaret etti. "Göksel Veliaht Prens! İmparator bunun için bizi çok iyi ödüllendirecek. Takviye çağırın!"

Üç muhafız kendilerini ayırarak girişe doğru koşmaya başladı. Düşünmememe izin vermedim, bir ok parmaklarımdan fırlatarak önce birini, sonra diğerini vurdu. Bir ok daha çektiğimde, son asker yardım çığlıkları atarak kapıdan içeri daldı.

Kendime lanet ettim. Birazdan daha fazla muhafız odaya doluşacak ve tek girişi engelleyecekti. Şimdiden koridorlara dalmış olabilirlerdi. Çılgınca bir çıkış yolu aradım.

Kaçış yolu duvarlar değildi, çünkü taht odası derin bir şekilde içerideydi ve tek patikadan geçmek için savaşmamız gerekecekti. Sayıca çok üstün olduğumuzda bu imkânsız bir başarıydı. Gözlerim kubbeli tavana kaydı, Dışarıdan bakıldığında dekoratif kulelerini ve alçak yapısını anımsatan tek bir taş katmanı bizi özgürlükten ayırıyor.

Ailemin etrafındakileri güçlendirirken diğerlerine de kalkanlarını kaldırmalarını işaret ettim. Ancak o zaman yayımı çektim, yükseğe kaldırdım ve kemerli tavana bir Gökyüzü ateşi gönderdim. Kör edici bir parıltıyla çarptı, bir ağ

çatlaklar uğursuz gıcırtı sesleriyle taşı yırtıyordu. Bir başka buz oku -babamınki- benimkinin ardından fırladı. Tavan titredi, toz bulutları yağarken çatlaklar daha da genişledi. Taş parçaları düşerken ciğerlerimi temizlemek için öksürdüm, dolu gibi yağıyordu; bir tanesi kalkanıma çarptı ve omzuma isabet ettiğinde nefesim kesildi. Etrafımda başka kalkanlar yaylandı,

Liwei'nin sıcaklığıyla titreşen, Wenzhi'nin soğuk enerjisiyle parıldayan bir kule ayaklarımın dibine düşüp parçalara ayrılırken. Üstümüzde, gökkubbede açılan sivri delikten

çatı, gece yarısı suları şehrin üzerinde yükselen bariyerleri kucakladı. Daha önce hiç bu kadar davetkâr görünmemişlerdi, buranın havası da beni hiç bu kadar etkilememişti.

Bağrıışmalar odanın içinde çınladı, kalan saray mensupları sığınacak bir yer aramaya başladı. Muhafızlar artık bize saldırmıyordu, etrafında koruyucu kalkanlar oluşturmak için enerjilerini kanalize

savunmasız. Kürsüye döndüğümde Kraliçe Suihe'nin bakışlarının benimkilere kilitlendiğini ve nefretle yandığını gördüm. Bu yıkımı ne unutacak ne de affedecekti, bunu düşününce içimi bir ürperti kapladı.

Ondan uzaklaşıp aileme doğru koşmaya başladım. Rüzgâr parmaklarımın ucunda dönerek bizi yükseklerle sürükleyen hava sarmallarını ördü; Shuxiao, Liwei ve Wenzhi de aynısını yaptı. Birlikte çatıdaki yırtıktan süzüldük ve sarayın eteklerine indik. Nefesim kesilmişti, çünkü bulutsuz uçmak büyük bir zorlamaydı.

Neyse ki dışarıda her şey sakin görünüyordu. Belki de taht odasını böyle bir kaos içinde terk ettiğimiz için alarm verilmemişti. Yine de her an kraliçenin askerleri bizi yakalamak için ileri atılabilir ya da imparatorun birlikleri gelebilirdi.

Geçide yaklaşırken diğerlerini "Dikkatli olmalıyız," diye uyardım. "Eğer muhafızlar şüphelenirse herhangi bir şey olursa, tüneli kapatacaklar - buradan tek çıkış yolu. Bir kavanozun içindeki ateş böcekleri gibi kapana

kısıtlıdır."

Girişı dört asker koruyordu, hiçbiriyile daha önce tanışmamıştım. "Kimsiniz siz? Burada ne işiniz var?" diye kaba bir şekilde sordu içlerinden biri.

"Biz Kraliçe Suihe'nin misafirleriyiz," diye elimden geldiğince sakın bir şekilde cevap verdim.

Bir diğeri gözlerini kısarak bizi inceledi. "Majesteleri, Dört Deniz'den gelen kraliyet konukları için geçidin açık tutulmasını emretti. Onlar gelene kadar sıranızı beklemelisiniz."

Shuxiao gülümseyerek, "Kraliçe Suihe bugün ayrılmamız için bize izin verdi," dedi.

Muhafız başını salladığında, Wenzhi'nin elinden ışık parladı ve gözlerinin arasındaki noktaya doğru fırladı. Diğer askerler mızraklarını bize doğrulttular, ancak Wenzhi'nin gücü geniş bir yay çizerek onlara hızla çarptı. Askerlerin göz kapakları kapanırken, gevşek ip parçaları gibi yere yığıldılar.

"Bunu neden yaptın?" Ping'er'in incisini oyulmuş yaratığın göz çukuruna bastırduğımda kapı açıldı.

Wenzhi omuz silktili. "Kaba ve şüpheliydiler. Onları hazırlıksız yakalamak daha iyi."

Baygın muhafızlara baktım. "Onlar-"

"Onlar uyuyor. Bu tür konulardaki tercihlerini biliyorum Xingyin," diye yanıtladı Wenzhi.

Tünele girdiğimizde Liwei soğuk bir sesle, "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi.

"Bu doğru mu?" Wenzhi'nin ses tonundaki alaycı tını çileden çıkarmayı amaçlıyordu. "Xingyin ve ben birlikte yıllar geçirdik, kâbuslarınızın ötesindeki yaratıklarla savaştık, sadece hayalini kurduğunuz yerleri gördük. Gökyüzünün altında, Faniler Âleminin eteklerinde, saraylarda ve çadırlarda kamp kurduk. Onun hakkında, etrafı öğretmenlerle çevrili bir sınıfta oturan senin bilebileceğinden çok daha fazlasını biliyorum."

Sözleri karşısında bir yandım bir soğudum, küstahlığı karşısında öfkem kabardı. "Yaşadıklarımızın hiçbirisi gerçek değildi; hiçbirisi bir anlam ifade etmiyordu."

"Gerçekti," dedi Wenzhi sessizce. "Bana istediğin kadar yalan söyle, ama kendine yalan söyleme."

Göğsümde bir sızı hissettim. Benimle bu kadar içten konuştuğunda, ona karşı inşa ettiğim bariyeri parçalıyordu. Ama asla vazgeçmeyecektim, bu sefer kendimi daha iyi koruyacaktım; kalbim daha fazla acıya dayanamazdı.

Sessizliği bozan sesler giderek yükseliyor, önümüzde okyanusun ezici gücünün bir parçası olan akan su duvarı belirliyordu. Ping'er'in incisini önüme kaldırdığımda sular çekildi. Koridordan hızla geçtik.

Bizi yüzeye taşıyacak bulutları çağırmak için akan sihir, yukarıdaki mavi gökyüzü halkası hoş bir manzara.

Güneş sıcak ve parlak bir şekilde gökyüzüne doğru alçalmaya başlamıştı. Sularda süzülürken, yüzüme denizin tuzuyla aşılarmış bir esinti çarptı. Gözlerimi kapatıp derin derin içime çektim ama sonra görünmeyen bir güç hızla etrafımızı sararak bizi kıyıya doğru çekti ve hızla kumların üzerine yuvarlandık.

Yuvarlanarak ayağa fırladım; beyaz kumlara vuran güneş ışığının göz kamaştırıcı parlaklığı beni neredeyse kör ediyordu. Boynumun dibinden aşağı buzlar aktı. Hayır... bu kadar parıldayan kumsal değil, yaralı parmaklarının arasında bambu flütünü döndüren bir ölümsüzün önderliğindeki Göksel askerlerin beyaz altın zırhlarıydı.

İmparatorunuzun önünde diz çökün, belki merhamet etmeye meylederim," diye buyurdu Wugang.

Gözlerim inanamayarak parladı, inci kaplı başlığını, onu yerine sabitleyen altın ejderha şeklindeki saç tokasını inceledim. Arkasındaki askerlerin tam bir itaatle başlarını eğişlerini.

"İmparator mu?" Liwei öfkeyle tekrarladı. "Çok cüretkârsın, seni sahtekâr."

Wugang'ın gülümsemesi kötülükle doluydu. İnce parmakları belindeki sarı yeşim taşından yapılmış, üzeri yaldızlanmış gibi görünen, bir çift ejderhanın oyulduğu süs eşyasını kaldırdı

Güneşi çevreleyen. Bu mührü sadece bir kişi taşırdı; bir başkasının onu alması ölüm demekti.

"Babamın mührünü nasıl aldın?" Liwei'nin sesi dehşetle kısıldı. "Ona ne yaptın?"

Uzun bir duraklama, ölçülü bir acımasızlık. "O yaşıyor, şimdilik.

Hâlâ işime yarıyor, mahkemesi de öyle. Düzeni korumalıyız. Ancak, muhafızlar ve görevliler

Ona sadık kalanlar ve karşı koymaya çalışanlar ise pek başarılı olamadı." Wugang omuz silkti. "Neyse ki, onların

ölümler daha isteksiz olanları ikna etmeye yetmiştir."

Midem bulanana kadar çalkalandı. Tıpkı Ping'er'in canını bir kâğıdı buruşturup atmaktan daha fazla tereddüt etmeden aldığı gibi, kolayca öldürmekten söz ediyordu. Göksel İmparator'a karşı herhangi bir saygı ya da sevgi beslediğimi dürüstçe iddia edemesem de, Liwei'yi incitenler beni de incitti. Peki ya General Jianyun ve Öğretmen Daoming? Güvende olacaklarına dair kendimi temin ettim; onlar sarayın yüksek rütbeli üyeleri ve değerli rehinelerdi. Minyi ise mutfakta güvende olacaktı. Onları sormaya cesaret edemedim, umursadığımı göstermeye cesaret edemedim, çünkü bunu bana karşı kullanabilirdi.

Bu nasıl olmuştu? Zihnim dönüyor, parçalar yerine oturuyordu: Kraliçe Suihe'nin daha önceki tuhaf sözleri, Wugang'ın Liwei'yi kötüleme, Göksel İmparator'u diğer danışmanlarından ayırma ve Göksel Ordu'nun kontrolünü ele geçirme çabaları. İmparatorun tek sırdaşı, seçilmiş varisi olmak için manevra yaptığını düşünmüştüm; tahtı, konumu her zaman tartışılmaz görünen Göksel İmparator'dan gasp etmek için değil. Wugang'ın özenle yetiştirdiği sadakati onun gerçek niyetine karşı herkesi kör etmişti. O vardı

Her şeyi imparator adına değil, kendisi için düzenledi; evimi ve defneyi ele geçirmek için... bahşedebileceği güçle birlikte.

Wugang, kendisine yapılan aşağılamadan dolayı Göksel İmparatoru ve ölümsüzleri asla affetmemişti. O vardı Tıpkı karısı ve sevgilisine yaptığı gibi, intikamını almak için bunca zaman bekledi. Ve ben Göksel Saray'ı pek umursamasam da onun acısını anlayabiliyordum; Wugang bana en yakın olanları da entrikalarının kısır ağına çekmiş, ölümsüzlerin onunkini mahvettiği gibi bizim hayatlarımızı da aynı duygusuzlukla mahvetmişti.

"Sen bir sahtekâr, alçak bir hain ve korkaktan başka bir şey değilsin." Liwei öfkeden neredeyse titriyordu. "Babam sana güvendi, sana her şeyini verdi ve sen bunun karşılığını böyle mi ödüyorsun? onu?"

"Bana güvendi çünkü emirlerini şikayet etmeden yerine getirdim. Onun sadık hizmetkarı. Burada sahip olduğum her şeyi bana verdi.

Çünkü beni Ölümlüler Diyarı'ndan bu lanetli yere zorla getirerek her şeyimi almıştı. Onun merhametine kaldığımda bana nasıl eziyet ettiğini asla unutmayacağım ve uzun zamandır ona borcumu tam olarak ödeyeceğim günü bekliyorum."

"Seni herhangi bir ölümlünün ötesinde onurlandırdı," dedi Liwei. "Beni ölümsüz yaparak mı?" Bir kahkaha patladı

Wugang'ın boğazını. "Sizin türünüzde böyle bir kibir var. Herkes sonsuza dek yaşamak istemez. Ben kaderimden memnundum:

Karım, ailem ve işim, size önemsiz görünse de. Her şeyim vardı, ta ki senin türünden biri tarafından elimden alınana kadar. Bir hevesle, bir anlık şehvetle hayatlarımızı mahvetti. Karım onun için sadece bir oyalanmaydı, ama verdiği zarar ebediydi - sevgi dolu eşimi

aşağılık bir dolandırıcı, tüm rüyalarım kabusa dönüştü."

Nefesi sık ve düzensiz geliyordu. "Her şeye olan ilgimi kaybettim. Umutsuzluğa kapıldım, hayatıma son vermeyi bile düşündüm. Ama onların suçları için neden acı çekeyim ki? Yaşamak ya da ölmek artık umurumda değilse, ne fark ederdi ki?

Tanrılara meydan okumak mı? Bu onursuzluğun intikamını alabilir, onlara ödetebilirdim. Bu hayatı yaşamaya değer kılacaktı. Onun ölümsüz başını boynundan ayırmak hayatımın en güzel anıydı. Ben, değersiz bir ölümlüyüm." Sanki geçmişten yeniden yaşıyormuş gibi parmakları flütünün etrafında kenetlendi. "Ölümsüzlüğün bir hediye olduğunu mu sanıyorsun? Hiçbir şeyi umursamıyorsan, o bir lanettir."

Sözlerindeki ıstıraba karşı kendimi sertleştirdim. "Peki ya senin elinden acı çekenler? Ping'er asla sana zarar verdi ve sen yine de onu öldürdün. Kınadığınız kişilerden daha iyi değilsiniz."

Neredeyse titreyerek yayımı serbest bıraktım, ipini çektim, elimde bir ok parlıyordu. Askerler Wugang'ın etrafını sarmak için ileri atıldılar; onlarcası, yüzün üzerinde ya da daha

fazlası. Solgunluklarına rağmen, kararlı duruşları ne korkuya ne de şüpheyeye işaret ediyordu. Onları daha net görebilmek için gözlerimi kıstım,

Miğferlerinin altından yüzlerini seçmeye çalışıyorlardı; ancak ışık zırhlarına çok parlak bir şekilde vuruyordu.

Derilerinin üzerinde dans etmek için. Eğer okumu bırakırsam, bize saldırırlarsa, kaçabilir miyiz?

"Ben yapmazdım." Wugang, öğrencisine talimat veren bir öğretmen bilmiş ses tonuyla konuşurken, vücudunda güçlü bir kalkan parıldıyordu.

İki asker bir ölümsüzü sürükleyerek ilerledi. Başlığı başında yamuk duruyordu, cübbesinin bir tarafı yırtılmış ve koyu lekelerle kaplanmıştı. Göksel İmparatoriçe. Şok Liwei hırıltılı bir nefes çekerken beni sarstı. O çırpındıkça, altın tırnak kılıfları onu tutsak edenleri tırmaladı ama pençelerindeki zehre rağmen ne ürkütlü ne de bağırdılar.

"Anne!" Liwei ileri atıldı ama ben onun önüne geçtim, okum hâlâ çekiliydi.

"Hayır," diye uyardım. "Bu bir tuzak."

Liwei, "Eğer istediğiniz bir rehineyse, onun yerini ben alacağım," diye seslendi.

İtirazımı yuttum ve okumu askerlerin üzerine doğrulttum. Gözleri onu takip etmedi; en ufak bir endişe belirtisi göstermediler.

"Asil bir evlat." Wugang güldü. "Teklifiniz beni cezbedi. Bu onun da uslu durmasını sağlayacaktır." Bana attığı bakış kötü niyetle doluydu.

"Liwei, olduğun yerde kal," diye sertçe emretti imparatoriçe. "Ben yaralanmadım."

"Annem neden burada?" Liwei talep etti.

"Anka Krallığı'na kaçmaya çalışırken yakalandı. Kraliçe Fengjin'in kulağına fısıldamasına ve ordusunu ona destek için toplamasına izin veremedik." Wugang'ın gözleri soğuk bronz gibi parlıyordu. "Prenseslerinin kıyafetini reddederek bana büyük bir iyilik yaptın. Bu sayede krallıklar arasında ve ailenizin kendi içinde kullanabileceğim bir çatlak açtım."

İçimdeki suçluluk duygusuyla savaştım. Liwei Prenses Fengmei'yi sevmiyordu ve yaptığım hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Wugang bizi daha da bölmek, aramıza nifak sokmak, bizi

onun manipölasyonuna karşı savunmasızdı. Bu onun en büyük becerisiydi. Askerlerin arasında sıkışıp kalmış olan Göksel İmparatoriçe'ye baktım. Onu kurtarmak için çok az arzum olsa da, Liwei onu bırakmayacaktı ve ben de onu bırakmayacaktım.

"Habercim bana sizin Kraliçe Suihe'nin misafirleri olduğunuzu bildirdi. Arkadaşlarını daha dikkatli seçmeyi öğrenecektir." Wugang'ın ses tonunda tehdit vardı, ruh halindeki değişim ani ve tedirgin ediciydi. "Kraliçe, sizi barındırdığı için onu cezalandırmazsak şanslı sayılır."

"Kraliçe Suihe durumumuzdan habersizdi." Ona pek minnettar değildim ama gerçek buydu.

"Majesteleri kolay kolay kandırılmaz. İmparatorun huzurunda kaba saba taleplerde bulunan geveze bir kız olduğun günlere kıyasla çok daha ustalaştın."

"Hatırladığım kadarıyla sen hilekâr, sinsî bir yılanısın." Beni kesen korkuya rağmen cesur sözler.

Hakaretlerimin bedelini ödeyeceğimi bilsem de çenesinin gerilmesi bir memnuniyet patlaması yarattı. Ufak bir hakareti unutacak biri değildi.

Bakışları etrafımızda gezindi. "Kaçtığınız için teşekkür ederim. Sizi geri getirmek gibi sıkıcı bir zahmetten kurtardınız beni."

"Aşağıda değil de sahilde olacağımızı nereden bildin?" Shuxiao sordu.

"Kime güvendiğinize dikkat etmelisiniz." Wugang'ın ağzı kıvrıldı ve şöyle seslendi: "Tavsiyeniz için teşekkür ederim Majesteleri. Kendinizi kanıtladınız kullanın."

Askerler Prens Yanming'in elini sıkıca kavrayan Prens Yanxi'yi ortaya çıkarmak için ayrıldılar. İhanet, diye fısıldadı zihnim, midemin duvarları sıkıştı. Yine de Prens Yanxi'nin daha önce bana yardım etmişti. Ve kardeşinin yüzündeki ifade, iri gözlerindeki dehşet - bunu bir kez Doğu Denizi'nde, istilacı deniz halkından kaçarken görmüştüm. Wugang uzanarak Prens Yanming'i kardeşinin elinden çekip aldı ve avuçlarını onun küçük omuzlarına sıkıştırdı. Prens Yanxi'nin yüzü korkudan çılgına dönmüştü.

Onlar rehineydi, müttefik değil.

Bir İngiliz anahtarı ile yayımı indirdim. Onları tehlikeye atacak bir şey yapmaya cesaret edemezdim. Ping'er'in ölümü bana

Kaybın anlamı.

Bir bulut güneşin önünde sürüklendi, bir an için parıltısından kurtuldum. Askerleri inceledim; yüzlerini gizleyen miğferleri dışında zırhlarının yaldızlı pulları bana çok tanıdık geliyordu. Ama yine de... Göksel askerler değillerdi. Derileri sadece soluk değil, yarı saydam, alacalı bir beyazdı; yarı çözölmüş buz parçaları gibiydiler. Yüz hatları belirsizdi, değişen gölgelerdi - sudaki yansımalar gibi titreyen silik izler.

Işıltılı damarlar boyunlarından yanaklarına ve şakaklarına doğru uzanarak miğferlerinin içinde kayboluyordu.

Kaşlarının altında iki oyuk açılmıştı ve bu oyuklardan yoğun bir parıltıyla çevrelenmiş soluk gözbebekleri parlıyordu.

Gözler, diye düşünmüştüm ama ne görme ne de düşünme belirtisi taşıyorlardı; boş, göz kırpmayan, dehşet verici. En rahatsız edici olanı ise onlardan yayılan enerjidi; daha önceki kargaşada gözden kaçan bu enerjinin farkına ancak şimdi varabildim. Her bir ölümsüzün

auraları denizdeki dalgalar kadar farklıydı, askerlerinki ise aynı kalıptan dökölmüş tuğlalar gibi birbirinin aynısıydı.

Bakışlarım zırhlarının pullarına yerleştirilmiş yeşim taşından bir diske takıldı, tam da kalplerinin olması gereken yere - eğer göğüslerinde böyle bir şey atıyorsa. Üzerine tek bir karakter kazınmıştı:

. Ebediyet. Annemin bana yazmayı öğrettiği ilk kelimelerden biri. Wugang için bir kabus olsa da en büyük ölümlü rüyası.

Flütü kuşağının içine soktu. Onu son gördüğümde korkunç bir baltaydı ve artık bir silaha gerek duymaması beni biraz rahatlattı. Yara izlerini kapatmak için giydiği eldivenler de gitmişti. Belki de artık başkalarının aşağılamasından korkmuyordu.

Askerlerine eliyle işaret etti. "Güzel değiller mi? Mükemmel bir ordu: Güçlü. Sadık. İtaatkâr."

"Nedir onlar?" Cevap zihnimin bir köşesinde belirdi.

"Yakından bak. Hiç tanıdık gelmiyor mu?" Sesi davetkâr bir şekilde yükseldi, zaferini zorlukla bastırdı.

Yüzlerine baktım, hepsi yabancıydı. Wugang ne demek istiyordu? Tam o sırada bakışlarım kalabalığın içinden birine takıldı, belli belirsiz bir tanıdıklık sıyrıldı gözümün önünden; Liwei ve bana Ebedi Topraklar'a kadar eşlik etmiş olan bir asker.

Bahar Ormanı. On kişi gitmiş, hiçbirisi dönmemişti. Hayır... bu o olamazdı, o zor tanıdıklık hissine rağmen. Yüzünde en ufak bir bilinç parıltısı yoktu, yaşayanlarla ölümler arasında bir yerde sıkışıp kalmıştı.

"Bu ne cüret!" Liwei'nin sesi tiksintiyle çatladı. "Düşmüş Gökseller, ölümsüz ruhlarının dinlenmesi için bir huzur yeri olan İlahi Uyum Gökyüzünde dinlenmeye bırakılır. Ancak o zaman gerçek huzura kavuşabilir, bizim âlemimizle bütünleşebilirler."

"Ölümlerin uykusunu bozmanın, bu yerin kutsallığına saygısızlık etmenin bir lanet olduğuna inanılıyor." Wenzhi'nin gözleri tiksintiyle kısıldı.

"Zaten lanetlenmiş olanların böyle şeylerden korkusu olmaz," dedim yavaşça. Wugang'ın kalbi çoraktı. Hiçbir şeyi umursamadığı için hiçbir şeyden korkmuyordu ve böyle bir şey onu açık ara daha tehlikeli yapıyordu.

Askerlerin gözlerinden yayılan ışık kıpırdadı "Defne tohumları," dedim yüksek sesle, dehşet içinde geri çekilerek. "Onun gücü yenileme ve iyileştirmeydi, ama sen bir şekilde onu eğip büktün. bu işin içine."

"Ölümsüzlerin kaderi mezarda çürümek yerine sonsuza dek yaşamak değil midir?" Wugang alay etti. "Diriliş en büyük iyileştirici güçtür. Gerçekten de sonsuzluğun armağanıdır."

Boş yüzlerini inceledim, içim bir yılan yuvası gibi kıvranıyordu. "Sen bir canavarsın. Bu senin verdiğin hayat değil. onları."

Başını bir yana eğdi. "Bunu tek başıma yapmadım."

"Ne demek istiyorsun?" Ben talep ettim.

Cevabını tartarak sustu; nadiren hesaplamadan konuşurdu. "Ölümlüler Diyarı'nda bir zamanlar bir kral yaşarmış," dedi sonunda. "Büyük bir fatih, kurnaz bir politikacı, bir cesur bir savaşçıydı; dünyada ölümünden başka hiçbir şeyden korkmuyordu. Tüm düşmanlarını alt ettikten sonra, günlerinin geri kalanını Ölümsüzlük İksiri'ni arayarak geçirdi."

Bir hikâye anlatıcısının ritmik temposuyla konuşuyordu, Beni isteğim dışında içine çekti. "Bu cesur kral ölümden o kadar korkuyordu ki, öbür dünyada kendisini koruması için bir ordu inşa etti. Onlarca yıl boyunca sayısız işçi binlerce kil asker yapmak için uğraştı. Her biri sarı kilden kalıplanmış ve şekillendirilmiş, kendilerine özgü özelliklerle oyulmuş, fırınlarda pişirilir, sonra boyanır ve sırlanırdı. Öbür dünyada bile hükümdarlarını tüm düşmanlara karşı savunmak için uyanacak mükemmel bir ordu."

"Ölüme karşı kilden bir ordu ne işe yarar?" Bir adamın sınırsız kibrini ve beyhude korkusunu tatmin etmek için çekilen onca acıyı hayal ettiğimde içimden bir ürperti geçti.

Wugang çenesini parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Ah, böyle şeylerden asla korkmak zorunda kalmamış yüce bir ölümsüz gibi konuşuyorsun."

"Ölümlüyle yüzleştim." Gözlerimiz kilitlendi, göğsümdeki yaraların üzerinde bir kaşıntı geziniyordu. Ne de olsa imparatoru bana saldırmaması için kışkırtan oydu.

"Aynı şekilde değil. Tüm ölümlüler -köylü, savaşçı ya da kral

-Tek ve amansız bir gerçeği bilerek doğarlar. Varoluşları ne kadar görkemli ya da acınası olursa olsun, öleceklerdir. İster hastalık, ister savaş ya da kaza sonucu olsun, bunun hiçbir önemi yoktur, çünkü sonları aynıdır."

Sanki bu benim istemediğim bir dersmiş gibi o küçümseyici tavrını sürdürdü. Konuşmasına izin verdim. Wugang çok içine kapanıktı; bu nadir bir fırsattı.

Zihninin çarpık işleyişini çözmek için, kullanabileceğimiz herhangi bir zayıflığı ortaya çıkarmak için.

"Sizin türünüz için ölüm kaçınılmaz değildir. Bu bir seçimdir, bir kumardır, belirlediğiniz yoldur. Ölümlü krala vizyonu için teşekkür ediyorum. İlham verdiği için... bu." Kolları askerleri kapsayacak şekilde genişledi. "Daha karanlık söylentiler de vardı, imparatorun kendi askerlerinin o kil kabukların içinde canlı canlı gömülü olduğuna dair. Kim bilebilir ki? Mezar çoktan kayboldu. Ben canavar değilim. Ordumu kurmak için yaşayanları değil, ölenlerin ruhlarını aradım." Gözlerinde hırslı bir ışık parladı. "Ne yazık ki ejderhaların incilerini

eski Göksel İmparator. Onun hizmetinde sonlarını bulduktan sonra orduma dikkate değer bir katkı sağlayabilirlerdi."

İçim buz kesti. Elim istemsizce keseme, Uzun Ejder'in puluna gitti ama onu geri çektim. Ejderhaları Wugang'ın sinsi planlarına maruz bırakamazdım.

Liwei'nin elleri kenetlenmiş, ağzı sert bir çizgi haline gelmişti. "Onurun her ilkesini ihlal ettiniz. Ölüler huzur içinde bırakılmalıdır; bu, krallığımızın kendisi kadar eski bir kuraldır."

"Onur mu?" Bu kelime Wugang'ın dudaklarından döküldü. "Karımın birlikteliğimizle alay etmesine ne demeli? Korkak ölümsüz

Arkamdan onu yatağa atmak? Sonunda onurumun intikamını aldığımda, babanın bana o zalim oyunu oynaması, beni sarayının alay konusu haline getirmesi adil miydi?" Yaralı avuçlarını havaya kaldırdı. "Onurun sahip olmaya değmeyeceğini uzun zaman önce öğrendim. Aşk da öyle."

Görünüşteki kayıtsızlığına rağmen sesi kırıldı - kederden mi? Ona acımayacaktım. Başına ne gelmiş olursa olsun, sonrasında gelen seçimleri tek başına yapmıştı. Ping'er'i öldürmüş, evimi yok etmiş, bir ölümler ordusu yaratmak için ölümsüz ruhları köleleştirmişti. Çektiği acı, yarattığı kötülük için bir mazeret olamazdı.

"Bunu neden yapıyorsun?" Elimden geldiğince kararlı bir şekilde sordum. "Sende intikamını aldın; karın ve sevgilisi öldü. Neden?"

her şeyi yok etmek yerine yeni bir hayat kuramaz mısınız?"

"Onlar ölmedi," diye mırıldandı, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Onların çığlıkları zihnimde çınlıyor. Onlar ölmeyecekler.

Beni huzur içinde bırak. Bu kadar değersiz birini sevmiş olmam ne kadar utanç verici. Beni o kadar büyük bir aptal, o kadar değersiz görüyordu ki, onun sevgisinin kırıntılarını kabul ediyordum.

gururumu yerin dibine soktu."

Kalp acısının ıstırabına, pusuda bekleyen ve yeşermeye hevesli acıya yabancı değildim. "Aşk bir ayrıcalıktır, sahip olunan bir şey değil. Bırakın başkalarının duygularını, kendi duygularımızı bile kontrol edemeyiz. Bazen sevgi, onlar için olmasa da kendiniz için vazgeçmek anlamına gelir."

"Bir aptalın cevabı." Wugang'ın kahkahasının içi boştu. "Ben artık Göksel İmparatorum. Herkes önümde diz çökecek ve kimse beni bir daha küçümsemeye cesaret edemeyecek."

Yüz ifadesindeki vahşetten ürperdim. Delirmiş olduğunu düşündüm. Değilse bile, delirmenin eşiğindeydi. Onu sabitleyecek, yıkımdan kurtaracak hiçbir şey kalmamıştı. Yüzündeki çizgiler yumuşadığında bile, porselenin üzerindeki sır gibi onu kaplayan sakinlik, en ufak bir baskı altında çatlamaya meyilli ince bir kaplamaydı.

Wugang'ın bakışları arkamdaki birine kaydı. "Houyi, Güneşlerin Katili. Seni gördüğüme sevindim."

Babam etrafımızı saran askerlere baktı. "Aynı şeyi senin için söyleyemem."

Wugang'ın dudakları gülümsemeye benzer bir şekilde seğirdi. "Geleceğin gidişatını değiştirme şansı önümüzde duruyor. Sana karşı entrika çevirenlerden intikam almak istemiyor musun?"

Beni imparator olarak kabul et, bana ve aileme sadakat yemini et, ben de sana Dört Deniz'in hâkimiyetini vereyim." Sesi yumuşadı, samimileşti. "Aşağıdaki diyarda yaşayan bizler birbirimize kenetlenmeliyiz. Başka kime güvenebiliriz ki? Bize eğlenceleri için oyuncak muamelesi yapan, bir hevesle bizi kutsayan ya da lanetleyenlere değil elbette."

Babam hiçbir şey söylemeyince Wugang devam etti: "Seni

karınla yeniden bir araya getirdiğim için minnettar değil misin?"

Yanımda, annem kaskatı kesildi. "Notu sen mi gönderdin?"

Wugang kasvetli bir şekilde başını salladı. "Yeniden bir araya gelmenizde bir rol oynamak beni çok memnun etti."

"Bunu kendi amaçlarına ulaşmak için yaptın, annemi "Wugang'ın sözlerinin babamda yankı bulmasından yarı korkarak, "Evimizi ele geçirebilmek için gözden düştün," diye öfkelen dim.

-Düne kadar bir ölümlüydü, Göksel İmparator tarafından kandırıldığı için içinde onlarca yıllık bir kızgınlık vardı. Ama babam, Göksel İmparator ile ittifak kurmaya meyilli olsa bile Wugang... oduncu benim ebedi düşmanım olarak kalacaktı.

"Size katılmayacağım. Yöntemleriniz umurumda değil." babası açıkça söyledi. "Karıma ve kızıma saldırmak. Sevgili dostlarını öldürmek. Dinlenmeye saygısızlık merhumun yerine. Bazı sınırlar asla aşılmamalıdır."

"Beni hayal kırıklığına uğrattın." Zehir Wugang'ın ses tonunu kayganlaştırdı. "Senin efsanelerdeki büyük adamlardan biri olduğuna inanmıştım, acımasız, keskin. Mükemmellik için bilenmiş gerçek bir bıçak. Ve şimdi, seni körelmiş ve köreltilmiş buluyorum. Aralarında yaşadığın ölümlüler kadar zavallısın, sahte ahlak ve yararsız duygularla yüklenmişsin. Bir zamanlar ejderhaların gücünü kullanıyordun; düşmanlarını ezebilir, Göksel İmparator'a meydan okuyabilir, diyarın dizginlerini ele geçirebilirdin. Ama sen kendinizi savunmasız bırakarak izole bir hayat sürdürdünüz. O zamanlar büyüklükten kaçmanıza şaşmamalı. Hala senden kaçmasına şaşmamalı. Adın biliniyor olabilir ama gerçek bir güce sahip misin? Aşk seni zayıflatmış."

Öfke damarlarımı yaktı. İleri atılacaktım ama babamın koluma dokunuşu beni durdurdu.

"Ben kendi savaşımı kendim veririm." Sırtını dikleştirerek Wugang'a döndü. "Hepimiz yürüyeceğimiz yolu kendimiz seçeriz. Çünkü Kendimi, etrafını sardığın o akılsız askerler yerine ailemi seçiyorum. Hiçbir dürüst asker seni takip etmez, çünkü sen karanlıkta saldıran bir korkağın kalbine sahipsin, Muhalefetten korkuyor, hak etmek için hiçbir şey

yapmadığınız halde itaati arzuluyorsunuz. Bu orduyu yarattınız çünkü

yaşayanların bağılılığı. Size asla ihanet etmeyecekleri gibi, saygı, onur ve sevgi de duymayacaklardır."

Wugang'ın dudağı kıvrıldı. "Hayatının kışını yaşayan bir ölümlü, kılıcını asmaya hazır emekli bir asker gibi konuştun. Senin

Karın ve çocuğun senin yükün. Neyse ki, beni zayıflatacak hiçbir şeyim yok. Eğer bana katılmayacaksan, teslim olmalısın. Eğer benim müttefikim değilsen, düşmanımsın."

Babama baktım, taş gibi kararlılığı benimkini yansıtıyordu. Arkasından Liwei ve Shuxiao başlarını salladı, Wenzhi de öyle. Hayır, teslim olmayacaktık. Yine de önümüzdeki asker sürüsünü incelerken, kendim ve sevdiklerim için, bu kıyılarda duran herkes için kalbime korku çöktü Bugün. Çünkü teslim olmazsak savaşacaktık ve kazanabilir miydik bilmiyordum.

Hafif bir hareket gözüme çarptı: Prens Yanxi başını Wugang'a doğru eğiyordu. O da benim gibi kardeşini kurtarmak için çaresizdi. Prens Yanming Wugang'ın elindeyken saldıramazdık.

"Kendine yalan söylemeyi bırak, Wugang." Kasıtlı bir kabalıkla, küçümsediğı ismi kullanarak konuştum. Aniden sönmeden önce gözlerinde bir şey parladı. Ölümlü köklerini hatırlattığı için isminden nefret ettiğini düşünmüştüm ama belki de ona kaybettiklerini hatırlatıyordu: anne babasını, ailesini, öldürülen karısını.

"Aştan kurtulduğuna sevindiğini söylüyorsun, ama kıskanıyorsun sahip olanlar," dedim yavaşça. "En sevdiğin kişiyi öldürdün, ailen ve arkadaşların öldü. Ve şimdi, sonsuza kadar yalnız kalacaksın."

Sözlerim acımasızdı, Wugang'ı kızgınlığa sürüklemeyi amaçlıyordu; ama yine de utanç vericiydi. Parmakları Prens Yanming'in omuzlarında daha da derinleşirken, çocuk dudağını ısırmadan önce yumuşak bir nefes aldı.

Öfke alevlendi, tehlikeli bir şekilde yükseldi. "Cesaretin varsa vur bana. Yoksa etrafın kendi askerleriyle çevriliyken bile bir çocuğun arkasına saklanmayı mı tercih ediyorsun?"

Wugang'ın boğazından bir hırıltı çıktı. Sert bir itiş kakışla Prens Yanming'i yere serdi. Prens Yanxi'nin avuçlarından masmavi ışık dalgaları fışkırdı, Kardeşini kaptığı gibi onu koruyan askerleri kenara iterek bize doğru koşmaya başladı.

Yayımı kaldırdım ama babamın oku çoktan Wugang'a doğru fırlamıştı. Kenara doğru döndü, buzdan ok arkasındaki askere saplandı ve paramparça oldu. Taşa çarpmış gibi parçalandı. Asker irkilmedi, tek bir çığlık bile atmadı.

Wenzhi'nin gözbebekleri gümüş gibi parlıyordu. Gücünün ışıltılı bir dalgası askerlere doğru akarken, yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi. "Şaşırtacak zihinleri yok, korku salacak kalpleri yok. Kafalarını karıştıracak ya da uyutacak hiçbir şey yok.

Wugang'ın düşüncelerine de sızamam. O korunuyor; hazırlıklı geldi."

Daha fazla asker Wugang'ın etrafını sardı, geri kalanlar da bize doğru yaklaşıyordu. Guandaoları parlıyordu; cilalı yeşim taşından uzun direklere kaynaklanmış, sivri uçlu, kavisli gümüş bıçaklar. Rüzgar gibi hareket ediyorlardı, bir kum fırtınası kadar hızlıydılar. Bir ölüm ordusu.

Parmaklarım dehşetten kaskatı kesilmişti ama onları bükülmeye zorladım ve en yakındaki askerin omzuna saplanan bir ok fırlattım. Gökyüzü ateşi kolundan aşağı parladı, bir çatlak

Kol bir gümbürtüyle düşerken her tarafta bir şekil oluştu. Kan dökülmedi, ancak askerin eti yarı saydam bir ıslaklıkla parlıyordu. Yaratık duraksamadı, görünüşe göre eksik uzvuna kayıtsızdı, acı ya da korku duymuyordu.

Göksel İmparatoriçe kendisini esir alanlardan kurtuldu ve avuçlarından kıpkırmızı alevler fışkırdı. Onlar kavruldu, İmparatoriçe bize doğru koşarken adımları durdu. Bir asker kovalarken, kalçasına saplanan bir ok fırlattım. Yaratık yere düşerken titredi, etrafındaki ışık çatırdarken seğirdi.

Liwei, kılıcının uzunluğu boyunca alevler dalgalanarak annesine doğru koştu. Bir asker önüne sıçrayıp kılıcını kaldırdığında

guandao, okum zırhındaki oymalı diske isabet etti. Liwei'nin kılıcı zırhı delip geçerken yeşim taşı kırıldı, alevler yarattığın vücuduna doldu ve soluk derisi balmumu gibi eridi. Askerin göğsünden göz kamaştırıcı bir ışık fışkırdı.

Bir kalbin atması gereken yerde yuvalanmış bir defne tohumunun parlak ışıltısı. Onu oraya Wugang mı ekmişti? Yaratıkların gücünün kaynağı bu muydu? Asker o anda dikleşti, bu gördüğüm ilk sıkıntı belirtisiydi. Asker titreyen bir yığın halinde yere yığılırken, göz çukurlarındaki parıltı azalırken, vücudundaki benekli lekeler bir gölün üzerinde sertleşen buz gibi kalınlaştı. Altın tozu sarmalları boğazındaki oyuktan kayarak havaya karıştı ve kısa süre sonra

akan güneş ışığı. Göksel ruhun Huzurundan koparılanlar onu tekrar bulabilirdi... damarlarımda rahatlatma olsa bile.

Bu askerler zarar görmez değildi; yok edilebilirlerdi.

"İçindeki defne tohumlarına ulaşmak için yeşim taşlarını kırın."

diğerlerine seslendi. "Isıya, ateşe ve yıldırıma karşı savunmasızlar; elinizden geleni yapın."

Yeşim Ejderha Yayını babama fırlattım - defnenin doğası soğuk olduğu için onun silahı burada işe yaramazdı. Onu ustalıkla yakaladı, parmakları pratik bir kolaylıkla yayın etrafını sardı. Yay, daha önce hiç görmediğim şekilde kavrayışına yerleşti.

benim için yap. Babam kordonu geri çektiğinde, parmaklarının arasından Gök-Ateş parladı ve çoktan düşmana doğru savrulmaya başladı. I

Ailemi ve kendimi korumak için sihrimi kavradım, diğerleri de aynısını yaptı. Kılıcımı çekerek bir parmağımı kılıcın ağzında gezdirdim, gücüm kılıcın üzerinde kayarak kılıcın kızıl bir ateşle parıldamasını sağladı.

Sıkı bir çember oluşturduk; Liwei ve Prens Yanxi sağımda, Wenzhi solumda. Babam diğer tarafta, Shuxiao ve Göksel İmparatoriçe de onun yanında yer alıyordu. Annem Prens Yanming'le birlikte ortada sıkışmıştı, askerler ise korkunç bir yılan gibi etrafımızı sarmış, bizi sarmalına hapsetmişti. Havadaki dalgalar

Enerjilerinin gücü kalkanlarımıza çarpıyordu -hızlı bir şekilde tutunarak- yine de karnımıza tekme yemiş gibi hissettik.

Beceriksiz, kesici, acımasız bir savaştı. Wenzhi ve Prens Yanxi üzerimize yağan darbeleri savuştururken, Liwei ve benden ateş akıntıları, babamdan şimşekler yükseldi. Açtığımız her yara zor kazanılmıştı, odunun taşı kazıması gibiydi. Yine de askerler ilerliyordu, uzuvları kopmuş, derileri tütüyordu; ta ki içim korkudan kasılana kadar.

"Dikkat et!"

Tam Wenzhi'nin kılıcı önümdeki askere saplanıp zırhındaki diske çarptığında döndüm. Ucu Wenzhi'nin parmak eklemleri kabzanın etrafında beyazlaşırken yeşim taşını sıyırdı. Elini kavradım, gücümü onun silahına yönlendirdim, alevler metal boyunca askerin göğsüne doğru yükseldi. Yeşim diskin üzerinde çatlaklar oluştu ve Wenzhi'nin kılıcı askerin vücuduna saplanırken bir şangırtıyla parçalandı.

Yılmadık, şimşek okları ve ateş dalgaları ilerliyordu. Yavaşça, daha fazla asker geri çekildi, ışık Gözleri kırpışıyor, bedenleri cam gibi paramparça oluyordu; ta ki kumsal bu ışıltılı parçalarla kaplanana, hava altın tozuyla parıldayana kadar.

Yine de bunu ne kadar sürdürebilirdik? Hareketlerimiz gittikçe yavaşlıyor, uzuvlarıma bir uyuşukluk çöküyordu. Düzenimiz çoktan dağılmıştı; denizle Wugang'ın askerleri arasına sıkışmış, ince bir hat halinde dağılmıştık. Uyumlu bir strateji, planlı bir saldırı yoktu. Kavgacı, nezaketsiz bir karmaşaydık -buraya aceleyle bir bıçak darbesi, oraya hızlı bir saldırı. General Jianyun gelişigüzel saldırıma şahit olsaydı bize bir kitap fırlatırdı. Ama o anda yapabileceğimiz tek şey bir nefes daha almak için savaşırmaktı.

Annemin nefesi kesildi. İki asker babamın üzerine çullanırken, onu tek başına, korumasız bir halde bulmak için döndüm. Bir parıltı dikkatimi çekti, bir guandao hatasız bir isabetle ona doğru savruldu. İleri atıldım, boğazımda bir çığlık oluştu ama sonra bıçak durdu. Askerin gözleri

daha parlak bir şekilde parladı ve sadece kendisinin duyabileceği bir şeyi dinliyormuş gibi başını eğdi.

Aniden geri döndü ve onun yerine Wenzhi'ye saldırdı. Wenzhi'nin kılıcı darbeyi savuşturmak için havaya kalktı, yüzü gerginlikten gerilmişti. Daha fazla asker ileri atıldıkça, kalkanlarımız amansız sürüye karşı dalgalandı. Korku şaha kalktı ama ben onu geri çekilmeye zorladım. Vurulan her asker, savaşı bir askerin eksilmesi demektir.

Wenzhi bir adım geriye sendeledi, nefes alış verişini sertleşmişti. "Kalkanı kırdılar," diye uyardı. Enerjisi toplanıp yeniden şekillenirken, bir guandao Shuxiao'nun omzuna saplanmak üzere içeri daldı. Bıçak boyunca beyaz ışık çitirdi ben de ona doğru atıldım ve sopayı kavrayarak kopardım. Bu

Islak bir sesle etinden sıyrıldı, metal kan damlattı, ardında açık bir yarık bıraktı. Etrafımda dönerek kılıcımı askerin göğsüne sapladım.

Yeşim disk paramparça oldu, yaraya ateş perileri döküldü. Yaratık gevşemeden önce titreyerek yere düştü.

Shuxiao havayı içine çekerken vücudu sarsıldı. Elini sıktım, soğuktan irkildim. "Hepiniz değil mi?"

Alın rahatsızlıktan kırıkmış olsa da başını salladı. Liwei yanına çömeldi ve elini yaranın üzerinde gezdirdi. Kan akışı durmuş olsa da kız kül rengi kalmıştı.

"Dikkatli olun," diye uyardı Liwei. "Silahları bizi zayıflatan garip bir büyüye sahip. Onu zamanında çıkarmış olmanız büyük şans. Bulaşıcı bir hastalık gibi yayılıyor, ölümcül bir hastalık- tek farkı bedenlerimiz yerine güçlerimizi etkilemesi. İyileşmezse, enerjisini tüketecek, yaşam gücünü tüketecek."

"Onu iyileştirebilir misin?" Sesim titredi.

Kaşlarını çattı. "Bunu burada yapamam. Şimdilik kontrol altına aldım ama uzun süre dayanmaz."

Shuxiao'nun gözleri cam gibiydi, nefes almakta zorlanıyordu. Benim

Elini sıkıca kavradı. "Kendini yorma. Dinlen. I

sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Sözlerime rağmen, umutsuzluk içime sızdı. Bu kazanamayacağımız bir savaştı. Kaçmak zorundaydık ama nasıl? Ejderhalar, diye fısıldadı zihnim. Bu yaratıklarla savaşamazlardı ama kaçmamıza yardım edebilirlerdi. Onları Wugang'a göstermek konusunda isteksiz olsam da, Shuxiao'nun ölmesine izin veremezdim.

Kesemi karıştıran parmaklarım, Prens Yanming'in bana verdiği kağıt ejderhaya dokunarak etrafını sardı
Düz ve havalı bir şey. Uzun Ejder'in ölçeği.

Bizi aramak için bunu sıvıya batırın, demişti.

Parmaklarım onun etrafında kıvrıldı, ince kenarına bastırdı. -Derimi keserken sızladı. Terazide sürttüğümde kaygan ve ılık kan damladı.

Uzaklardan ince bir çığlık duyuldu. Prens Yanming mi? Kafamı kaldırdığımda onu ve kardeşini askerler tarafından kuşatılmış buldum. O kargaşada bizden ayrıldıklarını fark etmemiştim. Bir askerin hareket ettiğini görünce dehşete kapıldım.

Prens Yanxi'nin arkasında sessizce. Elimden alevler yükseldi, yaratık onlardan kaçmak için geriye doğru eğildi. Yumuşak bir

Asker kolunu bükerek guandaosunu Prens Yanxi'ye doğru savurdu; uyarı çılgılığım bir ulumaya dönüştü, içim yanmış kâğıt gibi buruştu ve biri kendini kılıcın önüne attı, küçük kolları Prens Yanxi'nin beline sıkıca sarıldı. Benimkilerin etrafında ne kadar sıcak ve yumuşak hissetmişlerdi. Etrafta silahlar patlıyor, bağırışlar yükseliyordu ama guandao Prens Yanming'in göğsünden geçip kanını kumun üzerine yağmur gibi saçarken o iğrenç, ıslak gıcırtıdan başka bir şey duymadım.

Bıçaktan çıkan ışık Prens Yanming'in vücudunda çatırdadı, havaya yayılan yanık et kokusu. Birkaç saat önce daha uzun boylu olduğunu söylemişim, şimdi ise... ne kadar çelimsiz Göğsünden acımasızca fırlayan devasa guandao ile baktı. Kan birikmiş, avucu yarayı yokluyordu, parıldayan bir kırmızıya dönüştü. Küçük bedeni kasıldı, gözleri o kadar genişti ki irislerinin etrafında saf beyaz bir halka vardı.

Prens Yanxi'nin boğazından gırtlaktan gelen bir çığlık koptu.

Askere doğru hamle yaptı ve kılıcını tek bir vahşi vuruşla yaratığın karnına sapladı. Yaratık kaskatı kesildi, elleri Guandao'nun etrafında daha sıkı kenetlenerek onu sıkıca tuttu.

"Bıçak! Çıkarın onu!" Prens Yanming'in bedenine akmaya devam eden uğursuz ışıkları görünce midem bulanarak onlara doğru koştum.

Prens Yanxi askeri pençeleyerek uzaklaştırdı ve guandao'yu kardeşinin göğsünden söküp aldı. Çocuğun nefesle çığlık arasında sıkışmış soluğu, kafatasıma çakılmış çiviler gibi saplandı.

Göksel askerler bana doğru gelmeye başladığında, zihnim Düşüncelerimin içi boşaldı, öfkeyle tükendim. Gücüm arttı, bir

Parmaklarımdan çıkan fırtına yoluma çıkanları savuruyordu. Enerjimin pervasızca kullanımı, göze alamayacağım bir israf. -Ama artık umurumda değildi, tek düşüncem Prens Yanming'e ulaşmaktı.

Havada gök gürültüsünü andıran bir telaş, su ve rüzgârın çalkantısı vardı. Dört Ejderha okyanusun derinliklerinden fışkırıp gökyüzünü kaplarken saçlarım yüzümde uçuştı, soğuk damlacıklar etrafa sıçradı. Kızıl ve sarı, inci ve siyah, göklerde dalgalanarak görkemli bir zarafetle, auralarının korkunç baskısıyla sahile inerken yaklaşıyorlardı. Kemerli altın pençeleri beyaz kumlara gömülüyor, arkalarında sis gibi dalgalanıyordu.

Arkamdan bağırışlar yükseldi. Bir itiş kakış, kılıç şakırtıları derken askerler taşa dönmüş gibi aniden durdular. Arkamı döndüğümde Wugang'ın parlayan buz şeritleriyle bağlandığını, Wenzhi'nin kılıcını ensesine bastırdığını gördüm. Bir fırsatı yakalamak için her zaman hızlı olmuştur. önceki kaosun ortasında Wugang'ı ele geçirdi. Askerler boş gözlerle Wenzhi'ye ve onun iplerini çektiği kuklalar gibi itaat ettikleri efendilerine bakıyorlardı.

Prens Yanming'e ulaştım, yanına diz çöküp elini tuttum. Sert ve soğuktu, içimi bir ürperti kapladı. Gençlik ısıltısı, bir alevin sönmekte olan korları gibi hızla sönüyordu.

Kalbim o kadar sıkıştı ki kırılacak sandım. "Neden? Nasıl?" Kiminle konuştuğumu ya da ne cevap aradığımı bilmiyordum... sadece bunun çok acımasızca adaletsiz olduğunu, çok

çok yanıls. Bunu tekrar düzeltmek için her şeyimi verirdim.

"Askerler bizi ayırdı." Prens Yanxi'nin yüzü buruştu. konuşurken. "Onlarla dövüşmemeliydim; kaçmalıydık. Önemli olan tek kişi Yanming olmalıydı."

Teselli edecek hiçbir kelime bulamadım, kendi suçluluk duygum beni derinden etkiledi.

Wugang bizim için gelmişti. Prens Yanming masumdu, sadece çatışmanın ortasında kaldılar. Buraya sadece Güney Denizi'nde sebep olduğumuz kargaşa yüzünden kaçmışlardı. Onlar

Bize yardım etmeye bile çalıştılar... ve bir parçam keşke etmeselerdi dedi. Hiçbir şey bu bedele değmezdi.

Etrafım cesetlerle doluydu ama artık dostu düşmandan ayırt edemiyordum. Tek gördüğüm ay kadar solgun, mavi gözleri geceye doğru kararan küçük bir yüzdü. Konuşmaya çalışırken titreyen bir ağız.

Kulağımı daha aşağı eğdim ve zayıf nefesindeki sıcaklık kırıntısını yakaladım.

"Biz... size ihanet etmedik. Bizi buldular. Kızmayın."

Sözleri beni derinden sarstı. "Biliyorum." Denedim gülümsedim ama dudaklarım titriyordu. "Kızgın değilim. Sana asla kızgın olmayacağım."

Neye niyetlendiğimden emin olmadan enerjimi kavrarken parmaklarım onunkilere sıkıca sarıldı. Bir kesik, bir yanık; bu tür yaralarla başa çıkabilirdim. İçinden fışkıran ve damarlarındaki yaşamı emen bu ölümcül donla değil.

Biri omzuma dokundu, sıcaklık içimi ürpertti. beni örten soğuk. Liwei diz çökerek Prens Yanming'in elini kendi elinin içine aldı.

Umut alevlendi. Liwei'nin Yaşam büyüğü güçlüydü, benimkinden çok daha güçlüydü. "Ona yardım et," diye yalvardım ama o çoktan gücünü toplamıştı.

"Dikkatli ol Liwei." Göksel İmparatoriçe'nin sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. "Kendini yorma."

Uyarısını tekrarlamak istediğim kadar onu susturmak da istedim. Bir hayatı diğeriyle takas etmek istemiyordum, sadece Prens Yanming'i kurtarmak istiyordum.

Ejderhalar bana doğru sinsice yaklaşıyordu, akşam güneşi Uzun Ejderha'nın kızıl pullarını tutuşturmuş, altın pençelerini alevlendirmişti. Kehribar rengi gözleri, yontulmuş mermer parçaları gibi etrafımıza yığılmış askerlerin parıldayan kalıntılarına takıldı.

Neydi bu yaratıklar? Uzun Ejder'in sesi eşit derecede nazik ve şiddetliydi, kristal gibi akıyordu
Bir dağ pınarının saflığı.

"İlahi Uyum Gökyüzünden çalınmış, diriltilmiş Göksel ruhlar," diye cevap verdim kayıtsızca.

Ejderhalar geri çekildi, yeleleri rüzgârda dalgalanıyordu. Canavarca bir hareket. Bu nasıl mümkün olabilir?

"Ayın üzerindeki defne," dedi Wenzhi.

Ahh. Kederle dolu bir iç çekiş.

Üzerimize bir sessizlik çöktü. Uzun Ejder'in bakışları babama kaydı ve tanıyarak parladı. Diğer ejderhalar sustu, çeneleri genişçe kıvrıldı. Hep birlikte başlarını babama doğru eğdiler, bu manzara umutsuzluk içinde olsam bile beni heyecanlandırdı. Babamı bir ölümlü olarak tanımıyorlardı; büyük okçu Houyi hakkında duydukları tek şey tutsaklıkları sırasında anlatılan hikâyelerdi.

Babam ejderhaların saygılı selamına karşılık vererek eğildi. "Evet," dedi sessizce, sadece kendisine sorulan bir soruyu yanıtlarken. "Geri döndüm."

Siyah Ejderha'nın sesi zihnimde çınladı o zaman: Yanıldığıma sevindim. Babanın hayatta olmasına sevindim.

"Bana verdiğiniz söz yerine getirildi, borcunuz tamamen ödendi," dedi babam ejderhalara. "İncilerle bağlı olmanız hiç gerekmiyordu. Güçlerim zayıflamamış olsaydı, iyileştiğin anda seni serbest bıraktırdım. Kayıtsız kaldığım ve halimden memnun olduğum için utanıyorum."

"Hassas bir sahne," diye alay etti Wugang. "Eski dostların ya da daha doğrusu eski hizmetkârların efendileriyle yeniden buluşması."

Gözlerim nefretle kısıldı, intikam düşünceleri kederime anlık bir merhem oldu. Wenzhi'nin kılıcının Wugang'ın kafatasına bir darbesi onun lanetli varlığına son verecekti. Ona canlı ihtiyacımız yoktu; ejderhalar onun askerlerinden kaçmamıza yardım edebilirdi.

Bakışlarım Wenzhi'ninkilerle buluşmak için yukarı kaydı. Zihinlerimiz aynı karanlık gelgitte ilerlerken, Wenzhi elindeki silahın kabzasını sıkıca kavradı.

Kılıç. Daha önce Göksel Ordu'nun hizmetindeyken daha küçük canavarlar öldürmüştük.

"Beni serbest bırak." Wugang'ın sesi ani bir titreşimle aciliyet. Belki de sonunda ona merhamet göstermeyeceğimizi anlamıştı. "Eğer bana zarar verirsiniz, askerlerim bugün hepinizi burada yok edecek."

"Ejderhalarla boy ölçüşemezler," diye yalan söyledim, ejderhaların öldüremeyeceğini biliyordum.

Neyse ki ejderhalar bana ihanet etmedi, Kara Ejderha iki sıra keskin dişini göstermek için çenesini ayırdı.

Wugang, "Askerlerim birbirlerine denk olmaktan çok daha fazlasıdır," dedi. "Ejderhalar suda yaşayan yaratıklardır. Büyüleri orduma zarar veremez."

"Askerlerinizi bir düzine parçaya ayırabilirler," diye karşılık verdim.

"Beni öldürürseniz, ordum Ölümsüz Diyar'ın üzerine salınır." Wugang büyük bir ciddiyetle konuştu. "Kimsenin canını bağışlamayacaklar: ne buradaki sizlerin, ne eski Göksel İmparator'un, ne de Yeşim Sarayı'nda, Göksel Krallık'ta ya da ötesinde yaşayan herhangi bir canlının."

"Sen öldüysen bunu nasıl yapabilirler?" diye sordu babam.

Wugang kızgın inişini sürdüren güneşe baktı. "Buraya yanımda bir şey olmadan gelecek kadar dikkatsiz değilim. güvenli bir şekilde döneceğimin güvencesi. Askerlerim henüz saldırmadı çünkü tek amaçları benim sağlığımı korumak. Ama bana zarar verirsiniz, tehdit etmeye devam ederseniz

Beni esir alırsanız, taze bir ava saldıran çakallar gibi üzerinize üşüşürler. Akşama kadar Yeşim Sarayı'na dönmezsem, ilk ölen eski imparator olacak.

Binlerce askerim krallığın dört bir yanına saldırarak ve kimseyi sağ bırakmayacak."

"Öldükten sonra herkesi öldürecek misin?" Annemin sesi dehşet içindeydi ve benimkini yansıtıyordu.

"Ölümsüz Diyar yansa bana ne? Unutmayın, onların hayatı benim değil, hepinizin elinde."

İçim içimi yedi ama korkumu bastırdım. "Binlerce asker mi? Yeterince defne tohumunuz yok."

"Evet, öyle." Başını kasıtlı bir kötülükle Prens Yanming'e doğru eğerken dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Ve bazen, en büyük zararı vermek için sadece bir tanesi yeterli olur."

Ona vurma dürtüsüne karşı mücadele ederek derin nefes aldım. Zihnim anılarımı gözden geçirdi -evimizden kaçtığımız gece, yere dökülen defne tohumları

...

Uzun Ejderha, ordusunun gerçeklerini söylüyor, diye mırıldandı. Göksel Krallık'ta bir huzursuzluk, büyük bir gücün varlığını hissettik, gücü bildiğimiz hiçbir şeye benzemiyordu - ta ki bugün burada karşılaşana kadar.

Wugang'ın tehdit ettiği yıkım midemi bulandırdı. -Yine de gitmesine nasıl izin verebilirdik? Liwei'ye baktım, hâlâ Prens Yanming'e odaklanmıştı, gücü kendisinden akarken alını konsantrasyonla kırışmıştı.

"Boş tehditler," dedi Wenzhi soğuk bir sesle Wugang'a. "Askerler elinizde olsa bile, diğer vahşi iddialarınızın kanıtı ne?"

"Beni test et," diye meydan okudu Wugang kaygan bir güvenle. "Yanılma riskini göze almaya cesaret edebilir misin? Böyle bir şeyi yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Wenzhi'nin kılıcının ucu Wugang'ın derisini ısıtırken parladı ve metale kan bulaştı. Askerler hep birlikte ayağa kalktı, kafaları Wenzhi'ye doğru döndü, guandaoları bize doğru savrulurken gözleri o ürkütücü ışıkla parlıyordu. Bıçak üzerindeki baskısını azaltırken Wenzhi'nin ifadesi acımasızdı. Askerler hemen silahlarını indirdi ama boş bakışları Wenzhi'nin üzerinde sabit kaldı.

"Bunu tekrar denemek ister misiniz, Kaptan?" Wugang alay etti. "Ne istiyorsun?" diye sordu Göksel İmparatoriçe. "Askerlerimle birlikte gitmeme izin verin. Kimseye zarar gelmeyecek."

Wugang, Prens Yanming'e umursamaz bir bakış fırlatırken ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. "En azından başka kimse yok. Bunu dikkatlice düşünün, çünkü teklifim cömertçe ve gün batımında sona erecek."

Göksel İmparatoriçe'ye seslendi. "Kocanızın zamansız bir sonla karşılaşmasını ve krallığın harabeye dönmesini istemiyorsanız, fazla zamanınız kalmadı. Yoksa sizi incittiği için gizliden gizliye onun çöküşünü mü diliyorsunuz?"

İmparatoriçe dimdik durdu. "Hepimiz ölümün sadakatsizlik için uygun bir ceza olduğuna inanmıyoruz."

Gürleyen bir gıcırtı dikkatimi çekti. Gözlerim tekrar Prens Yanming'e kaydı, kalbim dehşetle parçalandı.

"Üzgünüm Xingyin," dedi Liwei alçak bir sesle, "Yaşam gücü söndü. Hiçbir şey onu geri getiremez."

"Hâlâ hayatta. Bir şeyler yap. Herhangi bir şey." Umutsuzluğumun içinde nefret doluydum.

"Enerjisinden geriye kalanlar şimdilik onu ayakta tutuyor ama yakında tükenecek." Kelimeleri söylemeden bıraktı: o ölecek.

Dayanılmaz bir düşünce, acımasız bir gerçeklik. Prens Yanming bir ölümlünün ömrünün yüzeyini zar zor kazımişti. Ping'er öldüğünde hissettiğim o ıstırap dolu beyhudelik üzerime çöktü.

Prens Yanxi kardeşinin yanağını okşadı. "Dayan, küçük kardeşim. Seni eve getireceğim. Yakında iyileşeceksin." Sıcak bir şekilde gülümsedi, ancak sesindeki çatlakta yalanı duydum.

Prens Yanming'in dudakları kıvrıldı. "Eve. Anneme." Titreyen bir nefes aldı. "Çok üzülmesine izin verme."

Bağırsaklarıma bir yumruk inmiş gibi hissederek iki büklüm oldum. Öleceğini biliyordu; ne içi boş yalanlar ne de vaatler sunabileceğimiz hiçbir teselli yoktu. Gözlerimi kapatarak, gücümle geçici olarak uzandım. Liwei'ye güveniyordum ama

denemek zorundaydım. Bilincimi Prens Yanming'in bedenine daldırdım ve artık bir ölümsüzün ışıltısından yoksun olan kanının donukluğunu araştırdım. Zihninin derinliklerinde saklı olan yaşam gücü artık göz kamaştırıcı bir parlaklıkta değil, bulanık ve loştu. Fırlattım

Enerjimi ona yönelttim, bir kıvılcım gibi tutuşmasını diledim. Tekrar ve tekrar, ama hiçbir şey kök salmadı, gücüm bir kayaya çarpan dalgalar gibi ondan kayıyordu. Nefeslerim geldi

Daha ağırdı, sinirlerim yorgunluktan gerilmişti. Annemin yumuşak çığlıkları kulaklarıma doldu - ne kadar zamandır ağlıyordu?

Onu kurtaramazdım. Kimse kurtaramazdı.

Geriye düştüm, kuma gömülmek istiyordum. Gözlerimi kapatıp hissizliğin beni ele geçirmesine izin vermek, bu amansız ıstıraptan bir mola vermek. Ve ben ... bıraktım. Ping'er'i hayal kırıklığına uğrattım. Prens Yanming'i hayal kırıklığına uğrattım. Ben kahraman değildim.

Prens Yanxi kardeşine sarılmış, duyamadığım yumuşak sözler mırıldanırken, babam bana eliyle işaret etti. "Wugang ile ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

Zihnimi kederin pençesinden çektim, çünkü hâlâ en büyük tehlikenin içindeydik. Keder, göze alamayacağım bir hoşgörüydü. Kalbim Wugang'ın öldürdüklerinin intikamını almak için haykırıyordu ama kelimeleri bir araya getiremiyordum; içimdeki daha iyi taraf, kurtarabildiklerimizi kurtarmak için kendimi dizginlemeye çalışıyordu.

"Herhangi bir soru var mı? Bırakın onu!" diye hırladı Göksel İmparatoriçe. "O öldürecek-"

Wenzhi durduğu yerden, "Göksel Majesteleri," diye seslendi. "Buradaki pek çoğumuzun kocanızın kaybına üzüleceğinden şüpheliyim. Son zamanlarda pek arkadaş edinemedi." Kılıcıyla Wugang'ı dürtükledi. "Bize başka bir şey teklif et, gerçek değeri olan bir şey - ordunu dağıtarak başla."

Liwei ayağa kalkarken elleri kenetlendi ama onu uyarmak için kolunu çektim. Wenzhi silahsız bir rakibi delip geçmekte, gerçeğin bir parçasını bileyerek bir bıçağa dönüştürmekte ustaydı, Düşmanın zayıf noktasını ortaya çıkarıp onu yumuşamaya zorlamak.

Wugang güldü. "Beni aptal yerine koymayın. Göksel Prens babasının kaderini kesinlikle önemsiyor ve çünkü Ay Tanrıçası'nın kızı da öyle." Ağzı bir sırıtışla kıvrıldı. "Sen onun isteklerine karşı hareket etmeyeceksin."

Bu ima karşısında yüzüm kızarıırken, Wenzhi'nin ifadesi anlaşılmasız kalmaya devam etti. "Benim ne olduğumu unutuyorsun."

yapabilirim; kalbim için aklımı kaybetmem. Ne yapar

imparatorun ölmesi benim için önemli mi? Onu oğlundan daha az önemsiyorum."

Soğuk sözleri içimi sızlattı. Ama bu bilmediğim bir şey değildi ve inanmak için saf bir aptal olmalıydım. ondan başka bir şey.

"Neler yapabileceğini biliyorum," dedi Wugang şifreli bir şekilde. "Ordunun benden başka kimseyi dikkate almayacağı konusunda uyarılıyorum. Göksel Krallık'ta da durmayacaklar, tüm Ölümsüz Diyar'ı, hatta sizin ve ölümlülerin topraklarını bile yutacaklar."

Wenzhi'nin çenesi sıkıştı. "Aşağılık hırslarınıza son verin, çaldığınız ruhları geri verin ve biz de gitmenize izin verelim. İntikam peşinde koşmayacağız. Yeni bir hayat kurmakta, hak etmesen de buna değecek ikinci bir şans kazanmakta özgür olacaksın."

"Yapmayacağım." Wugang'ın gözleri bulanık buz parçalarıydı. "Hırsımın gerçekleştiğini bilerek ölmeyi tercih ederim.

intikamımı tamamlamak, hiçbir şey olmadan yeniden başlamaktan daha iyidir. Eğer onları yönetemeyeceksem, bırak diyarlar toz olsun. Yönetemezsin.

beni korkutuyor. En kötü kâbuslarımı yaşadım ve diğer tarafa geçtim."

Bakışlarını kararan gökyüzüne doğru kaldırdı. "Gün batımı neredeyse yaklaştı. Gitmeme izin verecek misiniz yoksa herkesi riske mi atacaksınız? Bazılarınız hayatta kalabilir. Elbette hepiniz değil. Yukarıdaki ve aşağıdaki diyarlarda yaşayan ve kanları ellerinize bulaşacak olan masumlardan bahsetmiyorum bile."

İçgüdüsel itirazımı, Wugang'a acı çektirmek için duyduğum şiddetli dürtüyü bastırdım. Daha önce öldürmekten hiç gerçek bir tatmin duymamıştım ama şimdi onu tereddüt etmeden katledebilir, yüzünde çatırdayan Gökyüzü ateşinin tadını çıkarabilirdim, Çok iyi bildiğim o derin azapla kıvranıyordum. Yine de bu sadece nafile bir rahatlama, iltihaplı bir yaraya bandaj olacaktı.

tedavisi olmayan bir yara.

Gözlerim yerde yatan Shuxiao'yu aradı, sessiz olmasına

rağmen tetikteydi, gözleri mor halkalarla çevriliydi.
yaralanmışlardı. Burada gerçek bir seçenek yoktu; riskler

çok yüksekti. Sayıca azdık, zayıflamıştık, savunmasızdık. Ejderhaların yardımıyla kaçsak bile... Göksel Krallık'ta ve ötesinde kaybedilen hayatların yükünü taşıyamazdım. Liwei için olmasa bile, imparatorunkini bile.

Kaybetmiştim. Hayır, kendime hatırlattım. Henüz bitmemişti. Ve eğer kazanmak sayısız masumun ölmesi anlamına geliyorsa, bu bir zafer değildi.

"Askerlerinizi geri çağırın ve burayı terk edin. Güvenli bir şekilde gitmemize izin vereceksiniz ve takip etmeyeceksiniz," dedim yavaşça.

"Şimdilik," diye kabul etti Wugang. "Bir günlük mola."

"Sonsuza kadar," dedim. "Seninle daha fazla bir şey yapmak istemiyoruz."

"Bunu asla kabul etmeyeceğim," dedi kesin bir kararlılıkla.

"Neden?" diye çıkıştım. "Bizden daha ne istiyorsun?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece o solgun gözleriyle bana baktı. Ne merhamet etti ne de bize daha fazlasını anlattı.

"Bir hafta," diye karşı çıktım. Başka bir fikir doğdu, küçük bir ödöldü. "Sen de Doğu'yu terk edeceksin

Deniz huzur içinde. Bu karşılaşmayı onlara karşı

kullanmayacaksınız." "Pekâlâ. Suçlarının karşılığını kanla aldılar. Ben de

Bana karşı hareket etmedikleri sürece daha fazlasını talep etmeyeceğim." Wugang'ın başı güneşe doğru eğildi.

"Anlaştık mı?"

"Sözünüzü tutacağınızı nereden bileyim?" Göksel İmparatoriçe'den öğrendiğim bir ders.

"Ailemin onuru üzerine yemin ederim. Bana hayat veren, uzun zaman önce ölmüş olsalar da değer verdiğim kişiler." Yumruğunu göğsüne bastırdı. "Eğer bu yemini bozarsam, ruhları asla huzur bulmasın, sonsuza dek peşimi bırakmasınlar."

Ona inandım. Bundan ne kadar nefret etsem de Wugang'ın ölümü kaybettiklerimizi geri getirmeyecekti ve en azından elimizde geçici bir ertelemeye kurtuldu. Wenzhi'nin kılıcı boynundan kalkarken ve bağları yok olurken, Wugang askerlerinin güvenliğine doğru yürüdü. Bir anda etrafını sardılar, başları onun emri için eğilmiş, guandaoları sımsıkı tutulmuştu. Bir

an için ihanetten korktum.

Erdemle alay etmesine rağmen içinde hâlâ bir parça onur vardı. Bulutlar sahile doğru süzülürken bir tanesinin üzerine atladı ve ordusu da peşinden uçmaya başladı.

Prens Yanming öksürdü, guruldayan bir ses. Onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Dudaklarımdan kelimeler döküldü, dehşet

zamanın tükenmekte olduğunu fark ettim. "Özür dilerim, seni güvende tutacağıma söz verdim."

"Sen yaptın." Dili, çatlamış ve solgun dudaklarının üzerinde gezindi. Nefesi öncekinden daha boğuk geliyordu, her zahmetli tıkırtı göğsüme saplanıyordu. "Ejderhalar. Sana nasıl olduklarını hiç sormadım."

Onları göremiyor muydu? Ölüm, görüşünü karanlığa gömüp perdelemeye mi başlamıştı? Onu kurtaramazdık... yine de belki ona son bir neşe parıltısı getirebilirdik.

Ejderhalara döndüm ve alçak sesle eğildim. "Lütfen. Çocuğun size ihtiyacı var."

Ejderhalar sinsice yaklaşıyor, büyük bedenleri güneşin kırmızı kavisini engelliyordu. Kuyrukları havaya savrulurken üzerimize kum saçıldı. Prens Yanming elini benimkini ani bir hevesle onlara doğru uzattı. Ağız açıldı, hiçbir kelime çıkmadı - ama öyle bir özlem ki Gözleri muhteşem yaratıkların üzerinde gezinirken parlıyordu. Ay ışığının parlak pullarıyla İnci Ejderha, alev gibi yanan Uzun Ejderha, en derin gecenin ejderhası ve yaz güneşi kadar altın olanı.

"Onu kurtarabilir misiniz?" Huşu içinde dizlerinin üzerine çöken Prens Yanxi'nin sesini umutsuzluk boğdu.

Bu bizim gücümüzün ötesinde. Bu sözlerde sonsuz bir keder vardı.

Uzun Ejderha başını Prens Yanming'in alnına doğru hafifçe eğdi, kızıl pulları kül rengi tenine değişiyordu. Çocuğun bedeninde bir ürperti dalgalandı -hissettiğim zevk. Diğer elini kardeşinin tutuşundan çekerek kollarını hiç korkmadan ejderhanın boynuna sarıldı.

"Sen gerçeksin," diye fısıldadı Prens Yanming, diğerleri yaklaşırken yanağını ejderhanın çenesine bastırarak,

etrafımızda bir çember oluşturdu. Gözünün kenarından bir damla yaş kayarak kumun içinde kayboldu.

Korkma ocuğum, dedi Uzun Ejderha ona, ama merhametiyle bizim de duymamıza izin verdi. Ruhuna göz kulak olacağız.

Dilediğiniz kadar bizimle yer alacak, dilediğiniz zaman denizle btnleşeceksiniz.

Ejderhalar ocuğa doğru eğildi, kehribar rengi gözleri parlıyordu, çeneleri nazik bir glmsemeyle ayrılmıştı. Prens Yanming'in yüzüne de aynı gülümseme yayıldı, o kadar sıcak ve güzeldi ki içimde vahşi bir umut filizlendi. Ama sonra göz kapakları kapandı, kolları iki yanında gevşedi. Dudaklarından bir tutam nefes kaydı, aurası fitilinin ucundaki bir mum alevi gibi söndü. Geriye durgunluktan ve kalbimdeki bu yiyip bitirici acıdan başka bir şey kalmamıştı.

OceanofPDF.com

O gitmişti. Teni soğuk, uzuvları gevşek. Onun parlaklığı sönmüş bir fener gibi söndü. Prens Yanxi kardeşinin cesedinin üzerine kapanmış, omuzları kederle çökmüştü.

"Özür dilerim." Bu sözler içimi saran kederin ince bir yankısıydı. Söylemek istediğim daha çok şey vardı ama hiçbiri gelmiyor, her anlamsız cümle ayaklarımın altındaki kum gibi ufanıyordu. Kendim acının içinde boğulurken onun acısını nasıl dindirebilirdim ki? Prens Yanming'i çok sevmiştim.

Kardeşi onu hayatı boyunca sevmişken, ben onu çok az tanıdım.

"Gitmeliyiz. Wugang fikrini değiştirip geri dönebilir. Onun onuruna bu kadar güvenemeyiz," diye uyardı Wenzhi.

"Onu eve getireceğim." Prens Yanxi yavaşça ayağa kalkarken kollarını kardeşinin omuzlarının ve dizlerinin altından geçirerek onu sıkıca kavradı. Gözleri Prens Yanming'in yüzüne sabitlenmişti, doğal olmayan bir durgunluk içinde kilitlenmişti, bu ölüm maskesini sonsuza dek takacaktı.

Onu takip etmek, Prens'i görmek için göğsümde bir dürtü çarpıyordu.

Yanming Doğu Denizi'nde dinlenmeye çekildi. Bencilce bir heves, çünkü onlar yas tutan bir krallıkken kendimi onların misafirperverliğine dayatmamalı, sıkıntılarına sıkıntı katmamalıydım.

Kararsız bir nefes aldım, dişlerim dudağımı kesiyordu. Vedalarım edilmişti; daha fazlasını isteyemezdim. Parmaklarım içgüdüsel olarak Prens Yanming'in benim için hazırladığı, kenarları hâlâ keskin olan kâğıt ejderhanın etrafına dolandı. Bir hatıra, diye yalvardı zihnim. Onu hatırlayabileceğim bir şey. Oysa onu kalbimde canlı tutmak için hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Prens Yanming'in Titreyen parmaklarımla kâğıttan ejderhayı Prens Yanming'in gevşek eline sıkıştırdım. Eğilerek dudaklarımı onun soğuk alnına bastırdım... ve ağladım. Gözyaşlarım gözlerime hücum etti, yanaklarımdan aşağı akıyordu. Nefeslerim kesik kesik ve boğuk geliyordu. Çünkü bir daha asla kollarını bana dolamayacak, bir daha asla onun parlak kahkahalarını duyamayacaktım.

Prens Yanxi sessizce, "Teşekkür ederim," dedi. "Yanming hoşuna giderdi. Her zaman ejderhalar hakkında konuşurdu. En çok onların hikayelerini severdi."

İnci Ejderha ona doğru süzüldü, pulları gümüş kar gibi parlıyordu. Nadir bulunan bir ruhtu. Bu son yolculuğunda onu taşıyacaktım. İkinizi de taşıyacağım.

Prens Yanxi eğilmeden önce tereddüt etti. "Bu bizim için bir onurdur."

İnci Ejderha yelesini salladı ve Doğu Denizi prenslerinin etrafında onları sırtına kaldıran bir sis oluştu. Prens Yanxi özenli bir nezaketle kardeşinin başını göğsüne yasladı. Ne kadar huzurlu görünüyordu; kirpikleri yarım ay gibi kıvrılmış, yuvarlak yanaklarını sıyrıyordu.

Keşke yapabilseydim

Kendimi onun uyuduğuna inandırdım ama uykuda bile bu kadar hareketsiz kalamazdı. İnci Ejderha zarif bir sıçrayışla gökyüzüne, Doğu Denizi'ne doğru yükseldi. Karanlık tarafından yutulana kadar arkalarından baktım.

Güneş batmış mıydı? Fark etmedim, yıldızlar şimdi üzerimizde parlıyordu.

Göksel İmparatoriçe dudakları düğümlenmiş bir halde diğer ejderhalara bakıyordu. "Gel, Liwei. Anka Krallığı'na gitmeliyiz. Bu yaratıklara güvenilmez. Babana karşı kin besliyorlar."

"Onlar senin gibi değil," dedim içimden. "Her ne kadar Hapsedilmelerine içermekte sonuna kadar haklılar, ne ikinci ne de intikamcıdırlar. Size ya da akrabalarınıza zarar vermeyecekler."

Sanki hiç konuşmamışım gibi benden uzaklaşırken bile gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Saygıdeğer Ejderhalar," dedi babam. "Wugang'ın iğrenç emellerini durdurmalıyız. Bize bu yaratıklar ve ay defnesinin gücü hakkında bildiklerinizi anlatabilir misiniz?"

Uzun Ejder'in gözleri, gelgitin kıyıya vurduğu parıldayan bir canavar gibi sahile yayılmış parçalanmış cesetlerin üzerinde gezinirken parlıyordu.

Ay defnesinin bu tür amaçlar için kullanılabileceğini hiç düşünmemiştik. Onun gücü yenilenme ve tazelenmedir. Bu, ölümsüz ruhları köleleştirmek için kullanılan iğrenç bir yozlaşmadır,

hayatın kendisini çalıyor. Wugang durdurulmalı.

Kendimi umutsuzluktan kurtardım. "Sıcaklık bu askerleri zayıflatsa da onları alt etmek hiç de kolay değil. Eğer Wugang'ın ordusu iddia ettiği kadar büyükse, diyarlar boyunca yaratacakları yıkımı bir düşünün."

"Ordusu, içindeki defne tohumları tarafından sahip," diye belirtti Wenzhi. "Kaç tane olabilir?"

İşiltılı bir ağacın görüntüsü zihnime kaydı. "Gökyüzündeki yıldızlar kadar çok."

Unutma, koparılan tohumlar yeniden canlanacak, diye uyardı Uzun Ejderha. Bu dehşetin sonu gelmeyecek.

"Wugang ordusunu bu kadar çabuk büyütemez." Ben de kendimi ikna etmeye çalıştım. "Tek bir tohum vermeden önce ağaca tüm gücüyle vurmak zorunda kaldı. Şanslıydı ki Son seferinde bu kadar çok hasat yapmayı başarması tesadüf."

Tesadüf mü? Uzun Ejder düşünceli bir şekilde başını eğdi.

İçim solmuş bir yaprak gibi kıvrıldı. Ping'er'in öldüğü geceye dair hiçbir şey hatırlamak istememiştım; üzerinde durmak, dehşeti, pişmanlığı ve üzüntüyü yeniden yaşamak istemiyordum. Ama

Şimdi, anıları zihnime zorla soktum: annemin kanı defneye sığradı, tohumları

... Wugang'ın askerlere onu yakalamalarını emrettiğinde gözlerindeki ışık. Peki ya daha önce askerlerin tek yaratıcısı olmadığını iddia ederken söylediği tuhaf sözler? Parmaklarım şakağıma saplandı, daha fazla hatıra

Wugang'ın defneyi keserken yüzeye çıkması, avuçlarındaki yaraların her vuruşta yeniden açılması. Annem ormanda ağlıyordu. Kanları ve gözyaşları ısıtılı ağacın üzerine dökülürken, köklerine, kabuğuna... tohumlarına sızarken iki görüntü birleşiyor.

Panik yükseldi, zirveye ulaştı. "Anne, o asker sana saldırmadı."

"Şanslıydım," dedi yavaşça. "Neredeyse beni tanımış gibi durdu."

"Anne, Wugang seni kastetti."

Gözleri korkmuş bir geyiğin gözleri gibi irileşti. "Ne demek istiyorsun?"

Elini tutarak ses tonumu yumuşattım. "General Jianyun defne tohumlarının daha önce var olmadığını söyledi. Bazı ölümsüzlerin gözyaşlarının güçlerinin bir kısmını içerdiği söylenir. Ormanda ağladığın tüm o geceler... senin gözyaşlarından tohumlar filizlendi."

Başını şiddetle salladı. "Hayır. İmkansız."

Haklı çıkmak istemiyordum ama gerçekleri de görmezden gelemezdim. "Defne ikinizin de bir parçası. Wugang'ın kanı ağaca zarar verebilir, sizinki ise tohumlarını toplayabilir."

Sesim kelimeler ve onların yakıcı anlamları karşısında titredi: Wugang bize öfke, intikam ya da gurur yüzünden değil, annem, Ay Tanrıçası, entrikalarının merkezinde olduğu ve onu ele geçirmek için her şeyi göze alacağı için saldırmıştı.

"Benim sihrim yok. Böyle bir şey benden nasıl gelebilir?" Çok solgundu, sanki hastalanmak üzereydi.

"Tüm ölümsüzlerin farklı şekillerde tezahür eden büyüleri vardır.

yollarla," diye açıkladı Liwei. "Bu senin gücünün

Kötülük, hiçbir şey doğuştan öyle başlamaz. İçinizde var olduğunun farkında bile olmayabilirsiniz. Bir şekilde, hangi güç defne, muhtemelen Wugang'ın çabalarıyla, yanlışlıkla lekelenmiştir."

Wugang bizi gerçek hırsından haberdar etmek istememişti. Bu yüzden evimizi ele geçirmiş, peşimize düşmüş ve babamın bağlılığını sağlamaya çalışmıştı. Gitmemize asla izin vermeyecekti... bu yüzden onu bitirmeliydim.

Babam bir kolunu annemin omuzlarına doladı. "Eğer Wugang seni ele geçirirse, istediği tüm tohumları hasat edebilecek. Ordusu durdurulamaz olacak, yeryüzünde ve gökyüzünde sonsuza dek hüküm sürecek." Ejderhalara döndü. "Bizimle birlikte duracak mısınız dostlarım?"

Uzun Ejder hemen cevap vermedi. Kardeşleriyle mi görüşüyordu? Sesi zihnimde yankılandı ve beni -hepimizi- etraftaki şaşkın yüzlerden ayırdı.

Elimizden geldiğince size yardımcı olacağız. Yapabileceklerimiz kısıtlı. Bu güç bizimkinden çok daha büyük. Ay Tanrıçası ne pahasına olursa olsun korunmalı. Kehribar rengi gözlerini bana çeviren ejderha sessizliğe gömüldü.

Kötülük köklerinden vurulmalıdır. Dallarını kesmek yeterli olmayacaktır.

Yalnız benimle mi konuşuyordu? Uzun Ejder zayıf kalbimi ne kadar da net görmüştü - beladan uzak durmak, ailemle birlikte kaçmak ve asla bulunmamayı ummak gibi bencil planlarımı. Ölümsüz Diyar'a ne borçluydum? Biz kendimize aşağıdaki dünyada yeni bir ev yapabiliriz. Yine de Wugang galip gelirse, hiçbir yer bizim için güvenli olmazdı. O eşi benzeri olmayan bir tehlikeydi çünkü gelenek, tarih ya da onur gibi hiçbir şeye inanmıyordu. O, hiçbir şeye inanmıyordu.

Kraliçe Suihe'nin sahip olduğu, halkına karşı doğuştan gelen ilgi. Bir zamanlar içinde var olabilecek herhangi bir merhamet ya da sevgi çoktan sönmüştü, çünkü kalbi nefretle dolmuştu. Ölüm ve sefalet onu besliyordu; bunu arzuluyor gibiydi. Alemleri kendisiyle birlikte yıkıp yıkmayacağı umurunda değildi. Onun gibi biri hüküm sürerken huzur olmazdı.

Neden güç istiyordu? Bilmiyordum. Belki de başka hiçbir şeyi olmadığı için.

Üzerime bir ağırlık çöktü, derin bir yerçekimi. Artık kenarlarda dolaşıp kötülüğü ve talihsizlik bizi yarasız bırakacaktı. Bunu daha önce de yapmıştım ve şimdi... Ping'er ve Prens Yanming gitmişti. Hayatları boşa gitmeyecekti. Kontrolsüz bırakılırsa, bu kötülük diyarı yutacak, yoluna çıkan herkesi yok edecekti. İşkence görenlerin çığlıkları ve ölümlerin sessizliğinden başka bir şey kalmadı.

Bu bir onur değildi; bu yükü istemedim. Yine de hiçbir şey yapmazsam her şeyimi, sevdiğim herkesi kaybedecektim. Babamın gözlerindeki kararlı parıltıyı yakaladığımda, yalnız olmadığım için mutlu oldum. Birlikte annemi güvende tutacaktık.

"Defneyi yok etmeliyiz." Açıkça konuştum, içimde beliren korkunun, üzüntünün hiçbir işaretini vermedim. koparılmış bir tel gibi tıngırdıyordu. Defne çocukluğumun bir parçasıydı ve onu ne kadar çok severdim. Kendi hatası olmadan, Wugang'ın nefreti ve annemin üzüntüsüyle bir ömür boyu acı çekerek beslenmişti.

"Bu mümkün mü?" Shuxiao sordu. Hareketleri ağırlaşmıştı, yüzünün rengi solmuştu; onu güvenli bir yere götürmek için içimde bir aciliyet yükseliyordu.

Uzun Ejderha'nın gözleri, düşüncelerini araştırıyormuş gibi yukarı kıvrıldı. Defnenin doğası soğuktur, tıpkı gücünü aydan alanlar gibi. Böyle bir şeyi yok etmek için diyardaki en güçlü aleve ihtiyaç duyarsınız.

"Bunu nerede bulabiliriz?" Wenzhi sordu.

"Anka Krallığı'ndan ne haber?" Cüret ettim. "Ateşte güçlü olanlar oradan geliyor."

Uzun Ejderha hiçbir şey söylemedi ve büyük başını imparatoriçeye doğru eğdi.

"Anne, bize yardım edebilir misin?" Liwei sordu.

Beni paramparça etmesinin daha muhtemel olduğunu düşünmüştüm ama Wugang'ın tehdidinin her şeyden önce gelmesi gerektiğini anlayacağından emindim. O zaman

sessiz kalınca, sesime bir küçümseme notasının karışmasına izin verdim. "Belki de bilmiyorsun. Belki de cevabı yalnızca yüce Kraliçe Fengjin biliyordur."

"Senin gibi cahil bir kızdan çok daha fazlasını biliyorum," diye tısladı. "Yanıliyorsun; aradığın şey Anka Krallığı'nda değil. Kutsal Alev Tüyü güneş kuşunun tacından çıkar."

Güneş kuşu. Bu kelime sessizlikte yankılanırken babamın yüzü acıyla buruştu. Ben onun

Ölümlü Diyar'ı kurtardığı için pişmanlık duysa da bu zaferinden zevk aldığı anlamına gelmiyordu.

"Güneş kuşu Güzel Kokulu Dut Korusu'nda yaşıyor. Leydi Xihe'nin bölgesi." Wenzhi'nin bakışları keskin ve değerlendirciydi. "Tanrıça bize saldırırsa Göksel Majestelerinin üzüleceğinden şüpheliyim."

Haklı bir sebebi olabilirdi. Leydi Xihe Güneş Tanrıçasıydı. Dokuz tanesi babam olan güneş kuşlarının annesiydi. öldürmüştü.

İmparatoriçe'nin dudakları kıvrıldı. "Sakin bana o şekilde bakmaya cüret etme. Ben yalancı değilim - senin gibi değil, seni hain casus." Kadın babama döndü. "Akrabalarımın katili, onları öldürdüğü gün hatırlıyorsundur. Onların sıcaklığının gücünü hissettin. Bahsettiğim tüyleri gördün."

Güldü, kırılğan bir sesle. "Sayende dünyada sadece bir tane kaldı, bir zamanlar on tane vardı. Uygun bir Xihe'nin merhameti için sürünmene, ailesine çektirdiğin acılara tanıklık etmene kefaret."

İstemsizce bir adım geri attım. "Leydi Xihe, Ölümsüz Diyar yanıp kül olsa bile bize asla yardım etmeyecek."

"Yine de denemeliyiz," dedi babam ciddiyetle.

"Koruyu nasıl bulabiliriz?" Liwei annesine sordu. "Girmesi kolay bir yer olmadığını duydum."

"Güneşin iniş izini, güneş arabasının eve dönerken geçtiği yolu takip edin. Hızlı olmalı ve gölgesinin gerisinde kalmamalısınız. Bunu yaparsan, yol sana kapanır."

ve bir gün daha beklemelisiniz." İmparatoriçe sanki geçmişteki anıları gün yüzüne çıkarıyormuş gibi yavaşça konuştu.

Bir zamanlar Leydi Xihe'ye kardeş kadar yakındı; ta ki güneş kuşları onun koruması altındayken öldürülene kadar.

Anahtar ne olacak, Göksel Majesteleri? Uzun Ejder bastırdı. "Anahtar mı?" Liwei tekrarladı.

En yakın yoldaşları olan üç kişi için üç tane hazırlanmıştı. Biri Leydi Xihe'ye, biri Kraliçe Fengjin'e verildi. Ve bir tanesi de Göksel Majestelerine. Girmek için Kokulu Dut Korusu'na anahtarsız ya da davetsiz girmek, yok olmaktır.

"Ben de sana söyleyecektim." İmparatoriçe'nin yanakları kızardı ama ben çok daha iyi sahtekârlarla uğraşmıştım. Belki de benden duyduğu nefret çok büyüktü; bunu gizleyemiyor, ölmemi istemekle kendi davasına yardım etmek arasındaki farkı ayırt edemiyordu.

"Neden bize yardım etmiyorsun?" Ona kin gütmekten sordum. "Beni küçümsüyorsun, sana layık olmadığımı düşünüyorsun. Ama Wugang benim evimi aldı, şimdi de sizinkini aldı. Sevdiğimiz her şeyi, tüm diyarı tehdit ediyor. Hiçbir şeyin önemi olmamalı onu durdurmak."

"Bunu yapmak için senin yardımına ihtiyacım yok," diye hırladı.

Liwei aramıza girdi. "Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var."

Uzun Ejder'in bakışları benim üzerimdeydi, sözleri sadece benim içindi. Öldürülen dokuz güneş kuşu kibirli ve bencildi, ve kaprisli. Yine de kaderlerini hak etmediler. Baban ölümlüleri kesin bir felaketten kurtarıırken, unutmamalısın ki güneş kuşları da

Bu maskaralığın talihsiz katılımcıları; bir tarafta onlar, diğer tarafta babanız. Biri sahte parayla kandırıldı, diğeri imkansız bir bedel ödemeye zorlandı.

Daha önce güneş kuşları için çok az keder duymuş, onları dünyaya eziyet etmekle suçlamıştım. Bana hatırlatıldıklarına göre

Genç ve aptaldılar ve hala onlar için yas tutan aileleri vardı... Acı veriyordu, çünkü kaybetmenin acısını tatmıştım. Yine de bu, bir annenin acısıyla kıyaslanamazdı.

Leydi Xihe'nin kederi çok büyük, öfkesi dinmedi, ejderha devam etti. Her sabah güneşin aydınlattığı gibi kaynıyor. tek çocuğunu arabasında taşıırken, kaybettiği yakınlarını yeniden hatırlayarak gökyüzünü çalkalıyor. Bineğine vururken kırbacının acımasız kırbacında nabız gibi atıyor. Önceden zalim değildi, ama şimdi kalbi sefaletle katılaşmış durumda. En tehlikeli nefret, doyurulmadan beslenendir.

Bunu bana neden anlatıyorsun? Diğerlerinin dikkatini çekmek istemediğim için zihnimin sessizliğinde sordum.

Leydi Xihe'nin acısını sadece sen dindirebilirsin. Sadece sen telafi edebilirsin. Kuru güneşin evidir, ama yine de Bu on yıllar boyunca bildikleri tek şey karanlıktı.

Bunu nasıl yapabilirim? Merak ettim, neredeyse yalvarırcasına. Babamın ya da benim ölümüm dışında Leydi Xihe'yi ne tatmin edebilirdi ki?

Ölümün karşılığı aynı olarak ödenmek zorunda değildir.

İntikam alınmalı ve ortaya çıkan nefret Söndürülmezlerse kontrolsüz bir şekilde alev alacaklardır. Dünyamızın yıkımın eşiğinde gezindiği bu gibi zamanlarda felaket.

Ejderha boynunu gökyüzüne doğru uzattı. Alemin kaderinin artık tek bir tüye bağlı olduğunu kim hayal edebilirdi ki? Güneş Tanrıçası'nın azabını dindir. İzin verme oduncu onu kendi tarafına çekmeli, yoksa yıkım kesinlikle onu takip edecek.

Babamın sesi çınladı. "Sorun nedir, Xingyin?" "Baba, gitmemelisin," dedim çabucak, kaçarak Soru. "Leydi Xihe size merhamet göstermez. Orada güvende olmayacaksınız."

"O da sana merhamet göstermeyecek," diye hatırlattı bana.

"Beni tanımıyor ama seni ve annemi hemen tanıyacaktır," diye düşündüm. "Senin varlığın onu daha da öfkelendirecek. Senin güçlerin yok; onu savunamazsın.

Kendini ona karşı savun. Shuxiao ile birlikte güvenli bir yere gitmelisiniz."

Bizimle gel, Uzun Ejder teklif etti. Yaralılarınızla ilgileneceğiz.

"Onu iyileştirebilir misin?" Uzun Ejder'e sordum.

Evet, ama kanındaki lekeyi çıkarmak biraz zaman alacak.

Başımı öne eğdim. "Minnettarım."

Shuxiao'nun yanına çömelip elimi onun elinin üzerine koydum. "Yakında görüşeceğiz, dostum."

Zayıfça gülümsedi. "Bundan emin olabilirsiniz."

Uzun Ejder başını babama doğru eğdi. Evine dönecek misin?

Babam Yeşim Ejderha Yayını bana uzatırken başını salladı ve kısa bir tereddütten sonra kabul ettim. Ejderhalarla birlikte güvende olacakları ve zarar görmeyecekleri için içimi bir rahatlama kapladı.

Uzun Ejderha doğruldu, kuyruğu havayı kırbaçladı. Işıltılı bir sis akarak annemle babamı ve Shuxiao'yu çevreledi ve onları sırtına aldı. O uçarken, annem ve Shuxiao elleri kenetli bir şekilde oturuyorlardı,

Babam ise hiç korkmuyordu; daha önce sayısız kez ejderhaların üzerine binmiş olmalıydı.

Bulutlar bizi uzaklaştırmak için çağrıldı. Liwei'nin bulutuna doğru ilerlerken, Wenzhi kolumu hafifçe tuttu.

Ben elimden alamadan, Wenzhi anlamlı bir şekilde Göksel İmparatoriçe'ye bir bakış attı. "Onunla gitmeyi mi tercih edersiniz?"

Bu düşünce içimi ürpertti. Wenzhi'nin bulutuna doğru yürürken, Liwei'nin temkinli ifadesi içimi sızlattı. Görüş alanından çıkar çıkmaz Wenzhi'nin elinden kurtuldum ama onun dokunuşu -herkesin dokunuşu- bu keder denizinin ortasında bir teselli ipliği gibiydi.

Rüzgâr bize karşı durmaksızın esiyordu ve düşüncelerimi bastırmak için uğuldamasından memnundum. Wenzhi ilk başta sessizdi, belki de konuşma havasında olmadığımı hissetmişti.

"Kendini suçlama Xingyin," dedi sonunda. "Prens Yanming'in ölümü bir kazaydı, büyük bir talihsizlikti. Hiç kimse bunu öngöremezdi. Belki de ölümlülerin dediği gibi bu kaderdir."

"Hayır," dedim şiddetle, içimde bir ateş alevlenmişti. "Ben kadere, alinyazısına ya da olayları akışına bırakmaya inanmam. Eğer öyleyse, ben hala Göksel Krallık'ta değersiz bir hanımefendiye hizmet ediyordum, annem Ay'da bir tutsak olurdu, babam Ölümlü Diyar'da ölmüş olurdu ve ... Ping'er ve Prens Yanming hayatta olurdu."

Göğsümdeki gerginlik daha da sıkıştı. "Keşke biz kaçmasaydım, keşke Wugang'ı daha önce öldürseydim. Keşke Güney Denizi'ne gitmemiş olsaydım-"

"Kes şunu." Wenzhi omuzlarımı kavradı, ses tonu aceleliydi. "Aileni korumak istediğin için haksız mıydın? Sizin olanı geri almak mı istiyorsunuz? Sahilde teslim olup Wugang'ın bizi esir almasına izin mi verseydik? O zaman olmasa bile eninde sonunda hepimizi öldürecekti."

"Prens Yanming değil." Sesim boş çıkıyordu. "O güvende olurdu."

"Onu annenle takas eder miydin? Babanla? Shuxiao? Senin ... sevgilin?" Acımasız sorular, cevaplaması imkânsız; yine de beni mutsuzluğumun çukurundan çekip çıkardı, Acımasız ıstırabına bir an bile ara vermedi.

Sesi yumuşadı. "Senin taşıman gerekmeyen yükleri üstlenme. Wugang'ın yaptıkları senin suçun değil; o ne olursa olsun defne ve annen için gelecekti. Prens Yanming kardeşini korurken öldü. Eğer yapmasaydı, Bunun yerine Prens Yanxi öldürülebilirdi. İkisi de korkunç sonuçlar doğururdu. Asla unutma, bu onun seçimiydi, tıpkı anneni kurtarmanın Ping'er'in kararı olduğu gibi. Sakın

Onurlandırılmaları gerekirken fedakarlıklarını küçümseyin. Boş yere ölmelerine izin vermeyin. Bunun sizi kirmasına izin vermeyin."

"Çok fazla hata yaptım." Sesim bastırılmış duygularla boğulmuştu.

"Xingyin, kimse yanılmaz değildir. Geçmişı bugüne rehberlik etmesi için kullan ama seni tuzağa düşürmesine izin verme. Hatalarından ders çıkar, onların bir zayıflığa dönüşmesine izin verme." Başını benimkine doğru eğdi, sesi şiddetle çarpıyordu. "Yaptığın şeyde iyi bir şey var. Göksel Ordu'yu kurtardın. Ejderhaları serbest bıraktın - gerçi itiraf etmeliyim ki o zaman çok öfkeliydim." Dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü, sonra tekrar doğruldu. "Aileni yeniden bir araya getirdin. Sahip olduğun şey için savaştın. pek çok kişi pes etmişken, inanmak doğrudu."

Yanağımın iç kısmını ısırdım, onun beklenmedik nezaketi son engellerimi de yıktı.

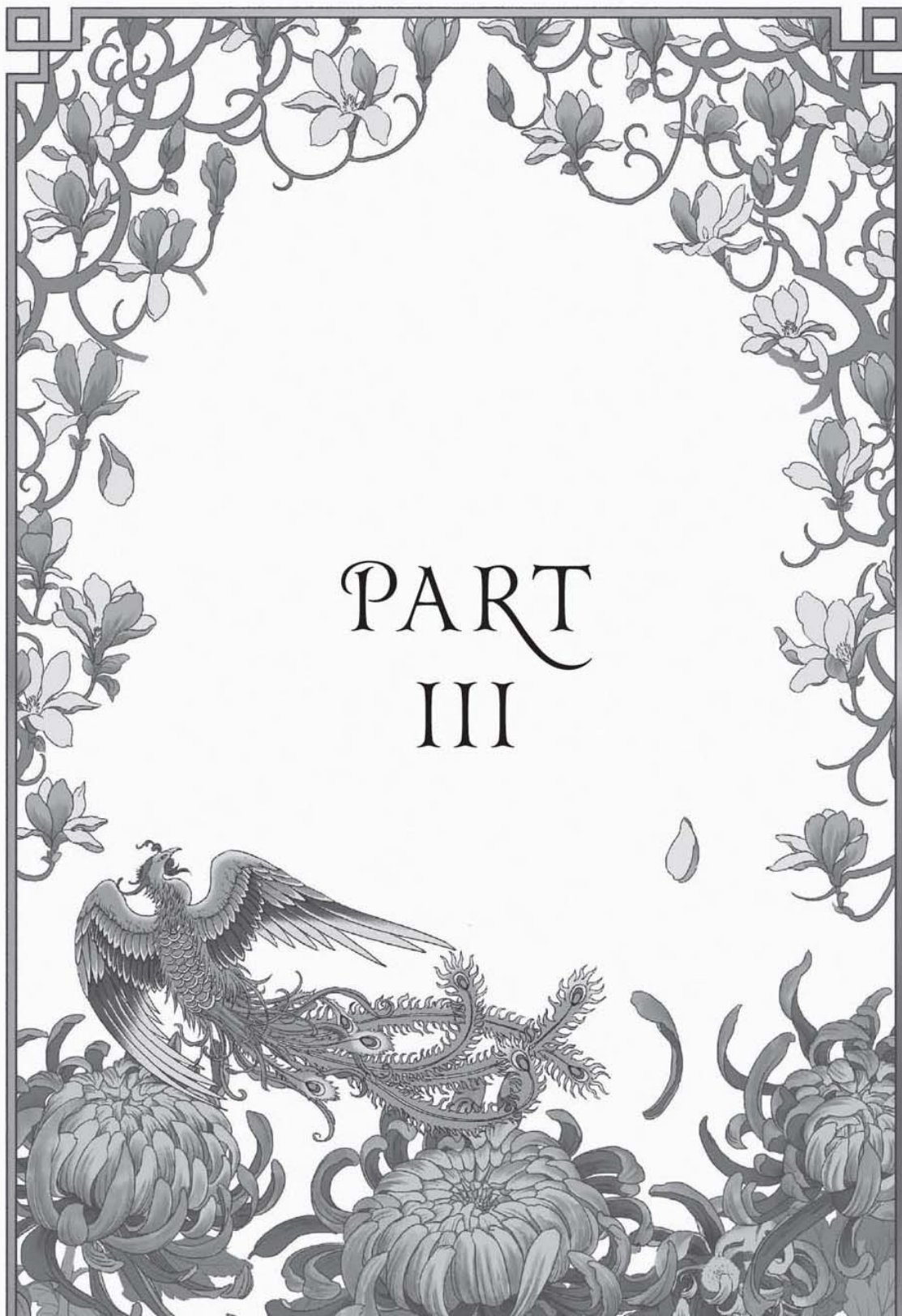
"Ağla," dedi Wenzhi sessizce. "Bırak acın gitsin."

Tıpkı Göksel Krallık'a düştüğüm gece olduğu gibi içim parçalanmıştı, yalnız ve korkmuştum - Liwei'nin nişanıyla kalbim kırılmıştı ve evet, hatta Wenzhi'nin ihanet. Bir şekilde onun acımasız mantığı ve empatisi içinde boğulmakta olduğum umutsuzluk selini durdurdu. Gözyaşlarım sessiz bir akıntıyla akmaya başladı; kaybettiklerim için, sonsuza dek ulaşamayacağım her şey için.

Nefesim boğazımdan bozuk bir ritimle çıkıyordu. Ve ben Bu zayıflığa izin verdim, çünkü artık içimde tutamıyordum.

Çünkü ne yaparsam yapayım, ölüm ve acının, gecenin alacakaranlığı takip etmesi kadar kesin bir şekilde peşimden geleceği korkusunu içimden atamıyordum.

PART
III

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Güneş kıpkırmızı bir kora dönüşmüştü. Bulutlarımızın üzerinde, gözlerden uzak, auralarımız maskelenmiş bir şekilde bekledik. Güzel Kokulu Dut Korusu'na geçmek hiç de kolay değildi.

-Daha önce çok yavaş davranmıştık, yol önümüzde kararıyor, aşamayacağımız aşılabilir bir bariyer oluşuyordu. Wugang'dan ayrılış süremiz sona erdiğinden, keşfedilme korkusuyla sürekli tetikteydik. Zihnim sürekli Prens Yanming'in kardeşinin kollarındaki görüntüsüne kayarken bu zor bir görevdi. Ve bu yakıcı görüntüleri engellemek için gözlerimi kapattığımda, onun zayıf nefesi kulaklarımda yankılandı.

"Xingyin. Hazır ol," diye uyardı Liwei.

Bir güç dalgası havayı karıştırırken, beyaz yeşim taşından pırıl pırıl bir savaş arabası hızla geçti. Peşinden fırladık, bulutlarımız

Kaynayan ısı izini takip ederken gökyüzünü beneklendiriyor, gözden uzak duruyor ama geride kalmamaya dikkat ediyorduk. Anka kuşu nefes kesici bir hızla yükseliyor, her bir tüyü kıvranan alevden bir kıvrım oluşturuyor, kıvılcımlar yıldızlardan oluşan bir pelerin gibi ardından saçılıyordu. Görkemli bir ölümsüz üzerine binmiş, siyah saçları Altın ve topaz bir başlığın içine sarılmıştı, kırmızı cübbesi rüzgârda dalgalanıyordu. Parlayan bir koşum takımı bağlanmıştı.

Anka kuşunun boynuna dolanmış, kayışı da elinin etrafına sarılmıştı. Diğer kolunu ileri doğru savurduğunda, alevden ipler çözülerek anka kuşunu kamçıladi. Savaş arabasını peşinden sürükleyerek ilerlerken delici bir çığlık attı.

Bu hız patlaması bizi daha önce de gafil avlamıştı ama bu kez hazırдық, bulutlarımız hızımızı kesmemek için öne fırladı. Alacakaranlık perdesi çoktan inmiş, savaş arabasının parıltısı azalmıştı. İlk kez, içinde barınan yarattığı net bir şekilde görebildim - akkor halindeki ışıktan bir varlık.

Güneş kuşu, türünün son örneği. Güneş kuşunun varlığını hayal ederken keder kapladı içimi, benimki kadar yalnız Çocukluğu da öyleydi, ama kaybettiği her şeyi bilmenin verdiği acı ve sızıyla birlikte. Çocukken yaşadığı dehşeti Kardeşlerinin yere serildiğini, kanatlarının gökyüzünden düşerken hareketsiz kaldığını, ışıklarının karanlığa dönüştüğünü görmek? Hissetmişim

Sevdiğim birini kaybetmenin acısını yaşadım ama dokuzunu birden kaybetmeye cesaret edemedim. Babam dünyayı kurtarmıştı ama

Bu sevgili çocukları da ailelerinden aldılar. Büyük bir eylem, yaşanan acıyı azaltmadı, çünkü sevgi sayılamaz ve tartılamazdı.

Her kahraman diğer taraf için bir caniydi... ve onlar için babam en büyük canavar olmalıydı.

Az ileride, Kokulu Dut Korusu'nu çevreleyen sarı mermerden parlak bir duvar yükseliyordu. Altın sivri uçlar tepeyi bir tarağın dişleri gibi çevreliyor, güçlü bir sihir uçlar arasında parıldayan dereler halinde dolanarak taşın kendisi. Savaş arabası kemerli girişten hızla geçti, kapılar arkasından kapandı. Dairesel paneli ikiye bölünmüş, her iki tarafına anka kuşu kanatları oyulmuş, yaldızlı tüylerinin uçları kesintisiz bir kucaklaşmayla birbirine dokunuyordu. İkiz bedenler çerçeveler boyunca kavis çiziyor, boyunları kıvrıldıkları yerden ortaya doğru sıyrılıyordu.

karşıt yönlere.

Yere indiğimizde, bedenim önseziyle karıncalandı. Babamın düşmanının evine davetsiz girmek aptalca bir şeydi.

Hoş karşılanmadı.

Göksel İmparatoriçe bulutunun üzerinde kaldı. "Liwei, bırak gitsinler. Benimle Anka Krallığı'na gel. Kraliçe Fengjin'i Wugang'ın krallık için oluşturduğu tehdit konusunda ikna etmeliyiz. Sadece Anka Krallığı'nın ordularıyla bizim olanı geri alabiliriz." Açıkça konuştu, duyulmak istiyordu. "Kraliçe Fengjin hâlâ nişanı yenilemeye hevesli.

İttifakımız her zamankinden daha önemli. Bir evlilik Onları bize bağlayın ve Göksel Krallığı kaybetsek bile orada bir yerimiz olsun."

Nabzımın düzensiz atışlarını sakinleştirmeye çalışarak başka tarafa baktım. İmparatoriçe kurnazdı, Liwei beni zorladığı pazarlıktan habersizken saldırıyordu. Onunla evlenmek istemediğime, kendi isteğimle ondan vazgeçtiğime inanıyordu... kalbimde başka biri yatıyordu, her şeyden çok hor gördüğü biri. İmparatoriçe'nin teklifi inkar edilemeyecek kadar cazipti: Liwei neden prensesle evlenmesin? Neden

Daha önce de yaptığı gibi kendisi, ailesi ve krallığı için en iyi olanı yapmamalı mıydı? Bencil olamazdım; buna hakkım yoktu. Bugün başka bir kaybın ne önemi vardı?

"Hayır, anne. Kendimi bir taç karşılığında takas etmeyeceğim." Liwei öyle bir kararlılıkla konuştu ki, göğsümdeki gerginlik gevşedi.

"Aptal olma," diye bağırdı imparatoriçe. "Her şeyi geri alabilirsin; konumunu, gücünü. Artık onsuz olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun."

Yüz ifadesi sertleşerek ondan uzaklaştı. "Bunu benden bir daha isteme."

"Küfürbaz çocuk! Ailen ne olacak? Bunu baban ve benim için yapmalısın."

Çaresizliği beni sarstı. Liwei daha önce hep bu kadar kibirli ve boyun eğmezken bunu duyunca ne hissedecekti?

"Anne, seni onurlandıracağım ve koruyacağım. Konumumuzu geri almak için savaşacağım. Müttefikimiz olarak Kraliçe Fengjin'den yardım isteyeceğim ama daha fazlasını değil," dedi. "Yapmayacağım tek şey sevmediğim biriyle evlenmek."

Sonra küfrederek nefret dolu sözler sarf etti. Liwei ondan yana döndü, gözleri donuklaşmıştı, göğsüm bu manzara karşısında çöktü. İmparatoriçe onun ardından bir el kaldırdı, sonra elini bıraktı - yüzü
Öfke ya da kurnazlıkla değil, sadece kendisi için en değerli olan kişiyi uzaklaştırmış olabileceğine dair vahşi bir korkuyla büküldü.

Ama o hiçbir zaman kendini suçlayan biri olmadı. Bana doğru döndüğünde, bakışlarındaki alev alev yanan nefretten irkildim. "Bunların hepsi senin suçun. Wugang'ın yükselişine giden yolu sen açtın."

Liwei hemen, "Bu Xingyin'in suçu değil," dedi.

Öyle, diye fısıldadı zihnim. Wenzhi daha önce başkalarının seçimlerine rehberlik etmediğim konusunda doğruyu söylemiş olsa da, kimse beni zorlamamıştı. Annemi özgür bırakmak, babamı kurtarmak, ejderhalara yardım etmek istemiştim.

Wugang'ın eylemleri kendi sorumluluğundaydı ama benimkiler yine de onun yükselişini sağlamıştı.

"Sevgili oğlum." İmparatoriçe'nin ses tonu demir gibiydi. "Seni güvence altına alacak olan nişanı attın. konum. Göksel Krallık'ın varisi ve Kraliçe Fengjin'in damadı olarak tartışılmaz bir konumda olacaktın. Bu önemsiz kıza olan duyguların seni de onun kadar alçalttı. Alçak Houyi'nin ve o açgözlü ölümlü Chang'e'nin kızı, sana layık değil."

İmparatoriçe'nin bulutuna doğru yürürken içimdeki öfke kabardı. Onun tarafından hor görüldüğüm günler sona ermişti. Ondan korkmuyordum, çünkü bana denemediği başka ne yapabilirdi ki? "Kendimin ve ailemin değerini biliyorum. Babam Faniler Âlemini kurtardı. Annem beni kurtardı. Ve senin hayran olduğun yaldızlı soydan gelmesem de, ben buna layığım-" Liwei'nin adını söylemeden önce durdum; ona ettiğim yemin bu hakkı elimden almıştı.

"Ailemin adını ağzına almaya layık olmayan sensin," dedim. dedi.

Havada ısı kıvılcımı vardı. İçgüdülerimle kenara çekildim. -İmparatoriçe'nin avuçlarından kıpkırmızı ateş dilleri fişkirirken. Büyü kendi ellerimden dalgalanarak

alevlerin üzerine düşerek onları buz gibi parlattı. Ağzı daha sıkı kenetlendi, gözleri daha büyük bir güçle bastırırken kıstı. Dişlerim birbirine çarptı -onun saldırısı altında sabit kalmak için mücadele ettim- yine de yerimi korudum, enerjim onun alevlerini yutmak için dalgalar halinde aktı ve onları kalın duman sarmallarına dönüştürdü.

Elim düştü, büyüünün son ısıltıları da karanlığa karıştı. İmparatoriçe ve ben birbirimize bakıyorduk, yüz ifadesi öfkeyle çukurlaşmıştı. Bir parçam her zaman bunun olacağını biliyordu.

Bir gün bu noktaya gelecekti - ya o beni ya da ben onu öldürmeye çalışacaktım. Saldırısını bastırmak yerine kendimi koruyabilirdim ama ona meydan okumak, onun sandığından daha fazlası olduğumu kanıtlamak istemiştim. Gücümün, her ikisiyle de gurur duyduğu ve her ikisini de kaybettiği anlamsız unvan ve taçlardan daha önemli bir şekilde onunkine rakip olduğunu.

Wenzhi kılıcının kabzasını vuracakmış gibi bırakırken, Liwei imparatoriçenin üzerine yürüdü. "Anne, bunu nasıl yaparsın?" Sesi öfkeyle titriyordu.

İmparatoriçe titreyen parmağını bana doğru kaldırdı. "Beni kandırdın. Başından beri bunu sen planladın."

İmparatoriçe'ye boş boş baktım, ta ki ne demek istediği anlaşılan ve göğsümden bir ağırlık düşene kadar. Ona hiçbir sebep vermediğim halde bana saldırmıştı. Ölümlü çayevindeki anlaşmamızın şartlarını çiğnemişti... bu da ona verdiğim yeminin geçersiz olduğu anlamına geliyordu. Tek bir vuruşla

Liwei ve benim aramdaki yanlış anlaşılma, annesinin kötülüklerinden kurtulmamızı sağladı. Yeniden birlikte olabilirdik. Kelimeler dilimde dolaşıyordu: annesine verdiğim söz, onu uzaklaştırırken gösterdiğim soğukluk, Wenzhi'nin yalanı.

Yine de İmparatoriçe'nin sıkıntıyla gerilmiş solgun yüzüne bakarken, bir başkasına -en az onun kadar nefret ettiğim birine bile- böylesine acı veren bir anın tadını çıkaracak kadar zalim olmadığımı fark ettim. Liwei ile annesi arasındaki uçurumu derinleştirmek istemedim. Wugang tehdidi hepimizin üzerindeyken bizi daha fazla bölmenin

zamanı değildi.

Ama aslında tek neden bu değildi. Ben o kadar Sadece imparatoriçe için sessizliğimi korumak asil bir davranıştı. Kalbimin derinliklerinde saklı, çok yakından incelemekten korktuğum, ortaya çıkarabileceklerimden utandığım bir başka neden daha vardı... Liwei'yi özgür bırakmak için söylediğim yalanların ne olduğundan artık emin değildim. Ne kadar çabalasam da Wenzhi'nin kollarında nasıl ağladığımı, en ihtiyaç duyduğum anlarda beni nasıl teselli ettiğini, sözlerinin beni neredeyse parçalayan ıstırabımı nasıl hafiflettiğini unutamıyordum. Bunun hiçbir anlamı yoktu, sadece anlık bir zayıflıktı, kendime güvendim - yine de Dilimi tut. İmparatoriçe'nin kin dolu suçlamaları gerçeklerle doluydu. Liwei'ye layık değildim. Çünkü o benim bölünmüş kalbimden daha iyisini hak ediyordu. Ve bir bütün olana, emin olana ve güvende olana kadar onu tekrar sunmayacaktım.

İmparatoriçeye sert bir bakış fırlattım. "Ben hiçbir şey planlamadım; başından beri sendin. Ama aramızdaki nefret ve yanlışlar ne olursa olsun, sen Liwei'nin annesisin. Senin için hiçbir şey ifade etmese bile bu benim için bir şey ifade ediyor."

İmparatoriçe'nin yüzüne biraz renk gelirken, Liwei'nin bakışları beni aradı. "Ne demek istiyorsun, Xingyin?"

"Sadece birbirimize düşman olmaktan vazgeçmeliyiz, çünkü bu sadece düşmanımıza yardım eder." Yalanı fark etmesin diye gözlerimi ondan kaçırdım.

Wenzhi imparatoriçeye ters ters baktı. "Her ne kadar bu Şüphesiz büyüleyici ama yine de koruya girmek için anahtara ihtiyacımız var. Bize verecek misiniz?" Sesi sanki itiraz ya da hile bekliyormuş gibi sertleşti.

İmparatoriçe Liwei'ye döndü. "Anahtarı sana vereceğim oğlum. Karşılığında tek istediğim küçük bir iyilik."

"Benimle pazarlık mı yapacaksın?" diye ısırdı.

"Çünkü mantıklı düşünmeyeceksin." Sesi neredeyse kandırıcıydı. "Kraliçe Fengjin'le tanışmak için benimle Anka Krallığı'na gel. Güzel Kokulu Dut Korusu'na giremezsin."

"Yapmalıyım anne," dedi. "İzin veremem-"

"Gitmeyeceksin," diye tekrarladı imparatoriçe şiddetle. "Seni Xihe'nin merhametine bırakmaktansa anahtarı yok etmeyi tercih ederim. Xihe benden nefret ediyor. İntikam onun kanında var.

Benim suçum olduğuna inandığı şeylerin bedelini ödetmek için öfkesini senin üzerinde harcayacak oğlum. Ona göre, çocuklarını korumakta başarısız oldum. Ölümleri için beni suçluyor."

"Ondan korkmuyorum," dedi Liwei. "Eğer bize anahtarı vermezsen, içeri girmenin yolunu kendimiz buluruz."

İmparatoriçe, "Bu anahtar olmadan koruya üç adım bile atamazsınız," diye uyardı. "Sadece anahtara sahip olanlar girebilir. Sadece biriniz."

"Anahtara ihtiyacımız var," dedi Wenzhi kollarını göğsünde kavuşturmuş Liwei'ye. "İstedğini yapacak mısın, yoksa anahtarı annenden mi alalım?"

Liwei cevap vermeyince İmparatoriçe kurnazca ekledi: "Beni koruyacağına söz vermiştin. Wugang'ın askerleri geçen sefer beni Anka Krallığı sınırında yakaladı. Orayı yakından izliyor olacaklar ve senin orada olman daha güvenli.

Bana eşlik et."

Liwei başını sallarken çenesi gerildi. "Kraliçe Fengjin'le konuştuktan sonra buraya döneceğim, daha geç değil." Avucunu annesine doğru uzattı. "Anahtar nerede?"

Wenzhi ve bana baktı. "Hanginiz girecek?" "Bunun ne önemi var?" Ben de karşı çıktım.

Ağzından sabırsız bir iç çekiş döküldü. "Anahtarı içeri girecek kişiye teslim etmeliyim. Başkasına değil."

Wenzhi hemen, "Ben giderim," dedi.

"Hayır," dedim ona. "Ben olmalıyım."

"Neden?" diye sordu sakince, bakışları benimkileri delip geçiyordu. "Bu gereksiz bir risk olur. Leydi Xihe bana karşı kötü niyet beslemiyor; bana zarar vermek için hiçbir nedeni yok. Ben en iyisine sahibim onu ikna etme şansım yok."

"Bu doğru, Xingyin." Liwei sert bir şekilde ekledi, "Yetenekleri aldatma için benzersiz bir şekilde uygun."

Wenzhi'nin gözleri kısıldı. "En azından bir işe yarıyorlar."

Teklifi beni cezbettti. Teklifinin arkasındaki anlamdan Tanrıçayı ve onun tek çocuğunu görmek, babamın yaptıklarının yol açtığı sefaletle tanık olmak istemiyordum. Ama şimdi bir korkak olamazdım.

Ben bir adım öne çıkarken, Wenzhi hızla önüme geçti ve elini İmparatoriçe'ye uzattı. İmparatoriçe Wenzhi'nin bileğini kavradı ve avuçlarını birbirine bastırdı. Aralarında kızıl bir ışık parladığında geri çekildi.

"Neydi o?" Sesi şüpheyile kalınlaştı. "Anahtar benim ellerimde. Xihe bu yüzden onu geri al." İmparatoriçe'nin ses tonunda bir hüznün izi vardı, omuzları çökmüştü ama sonra doğruldu. "Onu size veremem. Anahtar, tanrıçaya zarar vermek isteyen hiç kimseye teslim edilemez."

"Leydi Xihe'ye zarar vermek istemiyorum. Tek istediğim tüy," dedi Wenzhi ters bir şekilde.

İmparatoriçe bana doğru sinsi bir bakış fırlatırken güldü. "Amacınızda her zaman tek fikirli ve acımasız oldunuz, Kaptan. Ne olursa olsun, koruya giremezsiniz." Bana doğru döndüğünde İmparatoriçe'nin gülümsemesi genişledi. "Güneş Katili'nin kızı. En büyük düşmanının evine girecek misin?"

Cevap olarak elimi kaldırdım. Çabucak, İmparatoriçe Avuçlarımızı birbirine bastırdık, ısı onun teninden benimkine doğru akıyordu, daha önce Wenzhi'yi sarsan sert ışığın aksine yumuşak beyaz bir parıltı bizi sarmıştı. Elini bıraktığında benimkini inceledim ve gözle görülür bir fark göremedim.

"Bitti," dedi açıkça.

Giriş kapılarına doğru ilerleyerek avuçlarımı oyulmuş tüylere bastırdım ve onları birbirinden ayırdım.

Karıncalandılar,

Ani bir sıcaklıkla kızardı, kehribar rengi ışık anka kuşlarının altın kanatları boyunca dalgalandı. Yavaşça, sanki bir rüyadan uyanır gibi, anka kuşlarının başları seğirdi, ikiz gagaları

göz kapakları açılırken ayrılıyordu. Gözbebeklerinden yakutlar parıldıyor, derinliklerinde küçük alevler dans ediyordu.

Kanatlar havalandırarak Güneş Tanrıçası'nın alanına giden yolu açık bıraktı.

Liwei kolumu yakaladı. "Leydi Xihe'ye kim olduğunu söyleme.

Tehlikeye dair en ufak bir ipucu bile varsa, hemen ayrılın. Başka bir yol buluruz." Sessizce ekledi, "Seni kaybedemem."

"Sen de dikkatli olmalısın." Keşke daha fazlasını söyleyebilseydim, ona duymak istediklerini vaat edebilseydim.

İmparatoriçe, "Gel Liwei," diye ısrar etti. "Gitmeliyiz."

Sert adımlarla imparatoriçenin bulutuna doğru yürüdü ve onun üzerine bastı. Gecenin içinde yükselirken, bir kez dönüp bana baktı.

"Haklı," dedi Wenzhi, onlar gözden kaybolduktan sonra.

"Hiçbir koşul altında kimliğinizi açığa vurmamalısınız.

Leydi Xihe'nin kimliği. Uyuyana kadar bekle, sonra tüyü al ve kaç."

En güvenli yol bu olurdu. Uyuyan güneş kuşundan Kutsal Alev Tüyü'nü çalarsam kaçabilirdim.

Hem zihnen hem de bedenen zarar görmeden. Bu hepimiz için bir iyilik olurdu... ancak korkaklıktan kaynaklanırdı. Böyle bir hareket sadece Leydi Xihe'nin öfkesini besler, düşmanlığımızı arttırır ve sonumuz daha kötü olur.

Ya tanrıça hayatta kalmazsa? İçimden sinsi bir ses fısıldadı. Bu, yukarıdaki ve aşağıdaki diyarları kurtarmak için değerli bir amaç değil miydi? Bu babamın yüzleştği seçim değil miydi? Yine de tanrıçanın kederini hatırlayınca keskin bir sızı göğsümü delip geçti.

Bir zamanlar on tane olan arabada tek bir güneş kuşu vardı. Onlara daha fazla haksızlık edemezdin. Bu alçakça şeyi yapamazdım; yaparsam Wugang kadar aşağılık biri olurum.

Wugang'ın doğuştan kötü olduğuna inanmıyordum. Belki de bunun tohumu hepimizin içinde yatıyordu. Ama Wugang ihanete uğramış olsa da, en acımasız şekilde bu yolu seçmişti. Hayatta pek çok şey şansa bırakılmıştı. Bazıları öne geçmek için eğilip bükülmek zorunda kaldı, ayakta kalmak için rüzgârla birlikte eğilmek zorunda kaldı, diğerlerini zarar görmeden bırakan fırtınalara maruz kaldı. Yine de suçlayamayız

yaptığımız seçimler için kaderimizdi - ödülleri bizimdi

sonuçlarına katlanmamız gerektiği gibi. Ve bu gibi anlar kim olduğumuzu şekillendirdi... ne olacağımızı.

"Yapamam," dedim Wenzhi'ye. "Ondan ve ailesinden aldığımız onca şeyden sonra olmaz. Bunu ondan isteyeceğim."

Wenzhi sertleşti. "Xingyin, bunu dikkatlice düşün. Hanımefendi

Xihe, saçlarınızı okşayıp dürüstlüğünüz için sizi överek elinizde tüylerle yolunuza devam etmenizi sağlayacak iyiliksever bir ölümsüz değil. Senin yaşadığın kadar uzun yıllar boyunca acısını emzirdi. Kim olduğunu öğrenirse, seni öldürür.

Sen." Sesi duygusallıkla sertleşmişti. "Ve eğer yaparsa, onu öldürecekimden emin olabilirsiniz."

Ses tonundaki sertlikten dolayı içimde bir titreme oldu. Anahtarın ona verilememesinin nedeni bu muydu? "Ona kim olduğumu söylemeyeceğim. İhtiyacımız olduğuna onu ikna edeceğim."

"Ona yalan söyleyeceksin ama çalmayacaksın öyle mi?" Wenzhi'nin gözleri parladı. "Xingyin, hayatının onuru nedir?"

"Onur olmadan hayat nedir ki? Bağlanmadığımız sürece Wugang'dan farkımız kalmaz."

"Benim olduğumdan daha iyi değil," dedi acı acı.

"Kastettiğim bu değildi." Bir zamanlar ona inanmışım. Ama şimdi artık emin değildim. "Leydi Xihe mantıklı düşünecektir; Wugang hepimiz için bir tehdit. Eğer bana saldırmaya kalkarsa, kendimi savunurum."

Wenzhi eli benimkinin üzerine inerken iç çekti. Ben elimi çekemedim, gücü beni yoğun bir sis gibi sardı, karıncalanıyor ve serinliyordu; tenimde güçlü bir kalkan parlıyordu.

"Bu seni korumaya yardımcı olacak. Eğer sana saldırırsa, kaç. Ben seni burada bekleyeceğim. İkimizle birlikte savaşılamaz."

Korkumu gizleyerek başımı salladım. Leydi Xihe kim olduğumu öğrenirse tüyü asla vermez, intikam peşine düşerdi ve bunun karşılığında benden ne alacağını hayal etmeye bile cesaret edemezdim.

Parıldayan ışık küreleri, sanki yüzlerce küçük ay inmiş gibi havada süzülüyor ve ışıltılı parıltılarını etrafa saçıyordu. Dut ağaçları, Ölümlü Diyar'daki yaz hasadı gibi altın renginde, çimenlerin arasından yükseliyordu. Yemyeşil meyveleri, yaprakların arasına dizilmiş lal taşları gibi dalların üzerinde kümelenmişti. Olgunlaşmış meyvelerin, kırılgan kabuklarından dökülen sularının zengin tatlılığı havayı kaplamıştı. Ağaçlar güzeldi, ama budaklı biçimlerinde ürkütücü bir şey vardı; dalların kıvrımlarında, yerden çıkan köklerin keskinliğinde bir perişanlık. Tepelerinde, akik sütunlar ve yaldızlı kiremitlerden katmanlı bir çatıyla çevrili, ateşli akik taşından bir bina yükseliyordu. Duvarlardan sarkan ipek paneller, esintide dans ederken narin ve hafifti.

Girişe yaklaştığımda ne muhafızlar ne de varlığımı duyuracak kimse vardı. Bundan memnundum; ihtiyaç duyulduğunda, kaçmam gerektiğinde savaşmak için daha az kişi vardı.

Yukarıda bir şey tıngırdadı, tavandan sarkan bir rüzgâr çanı. Bir esinti geçip giderken bakır borular ve yeşim diskler huzur verici bir melodiyle çarpışıyordu. Kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda kalbim çılgınca bir ritimle gümbürdedi, parmak eklemlerim

Kapı. İçeriden kadim bir g fışkırıyordu, koruyu çevreleyen duvarlarda dokunan gn aynısı. Işık Kapı açılıp Güneş Tanrıçası Leydi Xihe ortaya çıkarken, girişin dibinden parlayan bir ışık üzerime doğru sürünüyordu.

Benzer boylarda olmamıza rağmen, Leydi Xihe parlak taşlardan oluşan başlığı olmadan bile benden daha yüksek görünüyordu. Siyah saçları başının üzerinde toplanmıştı. Uçları hançer gibi keskin yakut iğnelerden oluşan bir çemberle tutturulmuştı. Siyah gözleri bir şahininki gibi altınla çevriliydi ve yanakları şafağın ışıltısıyla kızarmıştı. Yüzünün yuvarlak kıvrımları sivri çenesinden taşarken, narin çizgiler cildinde tüylerin karmaşık izlerini oluşturuyordu. Parmak uçlarından çıkan pençeleri kana bulanmış gibi parlak bir kırmızıya bürünmüştü. tedeki odadan gelen ışık üzerine gölgeler düşürüyor, ona yasaklayıcı bir hava veriyordu. Yoksa dudaklarını ince bir çizgi halinde bzş, alevden çıkan ısı gibi ondan yayılan g müydü? Annemden mürekkebin sudan, güneşin aydan farklı olduğu kadar farklı görünüyordu ve kendi tarzında tamamen çarpıcıydı.

"Siz kimsiniz?" Ne başını eğdi ne de beni içeri davet etti - ihtiyatlı bir davranıştı, çünkü bu gereksiz bir karışıklık yaratabilirdi. Ne de olsa, bu kurallara aykırı olurdu. bir misafiri öldürmek için misafirperverlik.

Alıştırmasını yaptığım yalanlar boğazımda düğümlendi. Sessizlikte, tanrıçanın gözleri yarıklara kadar daraldı. "Bana kim olduğunu söyle," diye tekrarladı, bu kez emir verir bir tonda.

İhtiyat kalbimle savaştı, onur kendini korumayla mücadele etti. Prens Yanming'in yüzü zihnimde canlandı, göğsüm acıyla sıkıştı. Bu tür yalanlar daha önce dilimden kolayca dklebilirdi ama şimdi boğazımda dğmleniyorlardı ve yalan olduklarını biliyordum. Ölüm hayatımı glgelediğinden beri içimde bir şeyler sonsuza dek değişmişti. Tanrıçanın kaybettiği her şey için, çektikleri için acı çekiyordum.

Zayıflamış mıydım? Belki, ama bunun farklı bir g türü olduğuna inanmayı tercih ettim. Oh, niyetim

Kendimi onun intikamına feda edebilirdim ama bu ejderhaların benden istediği şeyi yapmak, uzun zaman önce söylenmesi gerekeni söylemek, tanrıçanın acısını dindirmeye çalışmak için bir fırsattı.

Ellerimi birleştirdim, onları uzattım ve Eğildim. Ne merhamet dileniyordum ne de bunun yeterli bir karşılık olduğunu düşünecek kadar kandırılmıştım. "Leydi Xihe, ben Xingyin, Chang'e ve Houyi'nin kızıyım."

"Biliyorum." Sözleri tartışılmaz bir kesinlik içinde çınliyordu, öfkeyle kaynıyordu. "Anahtarı sana her kim verdiyse sana iyilik yapmamış. Bu senin kimliğini ortaya çıkarıyor, çünkü benim korumda taklitçilere tahammülüm yoktur."

İçimden, tuzaktan şüphelenmediğim için Göksel İmparatoriçe'ye ve kendime lanet ettim. Çok hevesli bir şekilde teslim olmuştu, bilerek, hiç şüphem yoktu. Ölümümünden memnun olacaktı, yoksa Güneş Tanrıçası'na barış teklifi olarak mı tasarlanmıştım?

Kürelerdeki ışık dalgalanıyor, hava dut ağaçlarını yırtan vahşi rüzgârlara dönüşüyordu. Yukarıda, rüzgâr çanı sarsıcı patlamalarla tıngırdıyor, o kadar güçlü sallanıyordu ki kırılacağını sandım. Korku etime işledi -

Xiangliu'nun mağarasına girdiğimde, Vali Renyu'nun zehri uzuvlarımı dondurduğunda, İblis Diyarı'nda uyandığımda ve aşkımın

en kötü düşmanım ol

İçgüdüsel olarak kendimi korudum; tam o sırada Leydi Xihe avucunu ileri doğru savurdu ve kızıl alev dalgaları bana doğru yükseldi. Beni bütününüyle sardı, bariyeri bile yaktı, haşlayıcı ısı Göksel İmparatoriçe'nin saldırısından daha güçlüydü.

Tanrıçanın gözbebeklerindeki altın rengi tüm gözlerine yayılmış, teninden ışık saçmaya başlamıştı. "Ne cüretle buraya geldin? Acılarımdan zevk almak, gazabımı kışkırtmak mı istiyorsun?" Her kelime bir davulun ritmi gibi çarpıyordu.

"Hayır, Leydi Xihe. Ailem adına sizden af diliyorum-"

"Affetmek mi?" Kelimeyi iğrenç bir şeymiş gibi tükürdü.
"Asla."

"Kaybınızı anlayabileceğimi sanmıyorum ama yine de bunun için üzülüyorum." Dişlerini sıkarak konuştum, onun gücünün altında debeleniyordum. Ateşini söndürmeye çalışmadım, ona meydan okumak istemedim; onun düşmanıydım ama benim düşmanım değildi.

Sustu. "Neden dövüşmüyorsun? Merhamet göstermem için beni kandırmayı mı düşünüyorsun? Hiçbirini bulamayacaksın."

"Beni affetmeni istiyorum," diye tekrarladım kısık sesle, alevleri kalkanımın üzerinde hız kesmeden ilerlerken enerjimin daha fazlasını kalkanıma yönlendirdim. "Ve yardımınızı dilemek için buradayım."

Acı içinde kemerli bir kahkaha yükseldi. "Vicdanının şimdi seni etkilemesi ne kadar da uygun. Buraya sadece bir şeye ihtiyacın olduğunda geldin."

Hak etmiş olmasına rağmen alaycı tavrı karşısında kaskatı kesildim. "Daha yeni öğrendim bu olayla ilgili koşulları.

Bu trajedinin arkasında. Krallığımıza yönelik tehdit beni buraya sürüklemiş olsa da, söylediklerimde ciddiylim ve yapabilecekken size yalan söylemeye kalkışmadım."

"Öyle olsaydı çoktan ölmüş olurdun," diye hırladı.
"Çocuklarımı öldüren Güneş Katili'nin akrabalarına yardım edeceğimi nasıl düşünürsün?"

Utançtan yüzüm kızarıırken bile kendime şunu söylettim:
"Bu sadece benim için değil. Ölümsüz Diyar büyük bir tehlike altında, çünkü Göksel taht gasp edildi. Korkunç bir kötülük

Yukarıdaki ve aşağıdaki diyarları tehdit ediyor ve onu yok etmenin tek yolu Kutsal Alev Tüyü."

"Umurumda değil." Ateşinin sıcaklığına rağmen sesi buz gibiydi. "Göksel Krallık beni hayal kırıklığına uğrattı, en çok da imparatoriçelerini. Göksel tahtta kim oturursa otursun, Güneş on çocuğum varken nasıl doğup battıysa, bir çocuğum kaldığında da öyle doğup batacak."

Aurası fırtınaya tutulmuş dalgalar gibi dalgalanıyor, şiddete duyduğu açlık yüzüne damgasını vuruyor,

demirhaneden çıkmış bir kılıç gibi parlıyordu. "Buraya
gelerek küstah bir aptallık

Burada. Bugün, ölen çocuklarımla intikamını alacağım. Bugün annen ve baban senin cesedinin başında ağlayacak. Bugün, hayal bile edilemeyecek bir kaybı tadacaklar ve bir ebeveynin görebileceği en büyük kabusu yaşayacaklar."

İçimi bir korku kapladı ama yine de kendimi onun bakışlarına karşılık vermeye zorladım. "Hayır, Leydi Xihe. Ölümümü hak etmediniz. Bu

Size iyi niyetle gelmişken bana vurmanız onursuzluk olur."

"Basit bir formalite, kolayca düzeltilebilecek bir şey. Kaçın. Seni avlayacağım ve intikamım o zaman tamamlanacak." A

Elinde, içinden alev sarmalları çıkan oymalı gümüş bir sap belirdi; Anka kuşundan böylesine acı dolu çığlıklar koparan silahın aynısıydı bu.

Boğazım daraldı, ağzım kurudu. "Ölümlüler Âlemi tehlikedeydi. Babam-"

"Çocuklarımı öldürdüler!" diye öfkeyle bağırdı. "Sebeplerin burada yeri ya da anlamı yok." Gözlerinde erimiş metal gibi ışık dalgalanıyordu. "Sadece bir kızım kaldı. Şimdi katledilen dokuz kişi için bir can alacağım, senin canını. Acınası bir takas ama yine de yeterli olacaktır." Elini kaldırdığında, alev ipleri yılanlar gibi kıvrıldı.

Soğuk ve nemli tenimden ter boşandı. Gücü muazzamdı; onunla tek başıma savaşıyordum. Bunu başarabilirdim korunun ötesinde Wenzhi'nin beklediği yerde ona birlikte meydan okuyalım... her ne kadar bu bize tüyü. Sakinliğimi korumak için savaştım, çünkü korkumu açığa vurmak onun öfkesini besleyebilir, kana susamışlığını alevlendirebilir ve bizi dönüşü olmayan bir yola sokabilirdi.

"Beni öldürmek acını dindirecek mi? Çocuklarını geri getirecek mi?" Sesimdeki titremeyi gizlemek için hızlıca konuştum. "Sana yanlış bir şey yapmadım. Eğer bana zarar verirsen, karşılık veririm ve ben zayıf biri değilim. Canımı alsan bile, bu iş burada bitmeyecek. Ailem ve arkadaşlarım intikam peşinde koşacak. Bir kızın kaldı, onu da riske atar mısın? Ya kardeşlerini kaybettikten sonra annesiz büyürse?"

Bakışları arkasındaki merdivene, belki de çocuğunun uyuduğu yere kaydı. Bir annenin dehşetine indirilmiş alçakça bir darbe. Bu iğrenç tehditlerden nasıl da nefret ediyordum, ama umuyordum ki bu tehditler onu duraksatır, intikam duygusunu dizginler, beni öldürmenin nefis cazibesinden uzaklaştırırdı. Zaten çok fazla kan dökülmüştü.

"Seni kızdırmak ya da incitmek için gelmedim," dedim sessizce. "Ortak bir düşman hepimizi tehdit ediyor ve t  y tek umudumuz. Onu bize verecek misin?"

"Sana asla bir Şey vermeyeceğim. D  nyaya ne olacağı umurumda değil." Yine de ses tonunda bir belirsizlik vardı.

"Eğer   l  ms  z ve   l  ml   diyarlar yok olursa, g  neŐin doğup batması kimin umurunda olacak?   l  ml  lerin ibadetlerini, sana ihtiyaç duymalarını, seni ve çocuğunu sevmelerini   nemsiyorsun. G  n  n tek vakti olan ve   z  nt  n  ze odaklanmak yerine kendinizi g  revinize verebileceğiniz bu vakte değer veriyorsunuz."

Bu bir tahmindir ama yine de değildi. Kendimi bildim bileli, annemi, evimin ıŐıklandırması için uğraşırken g  rm  Őt  m. Her gece fenerler, zihninin ıŐkencesinden bir erteleme. Ve balkonda durup aşağıdaki d  nyayı seyrettiğinde, s  ylenen Őarkıları duyduğunda ve onuruna sunulan sunuları g  rd  ğ nde...   l  ml  lerin hayranlığında teselli bulmuştu. Bu onun hayatına yeni bir anlam katmıŐtı.

Kaybettiklerinden sonra, istendiğini, ihtiyaç duyulduğunu ve sevildiğini bilmek   ok daha değerliydi.

Leydi Xihe konuŐmayınca devam ettim: "Beni   ld  rmek sadece geçici bir tatmin sağlayacaktır,    nk   intikam   are değildir.

Babam yapması gerekeni yaptı.   ocuklarınız d  nyayı yok ediyordu; eğer onları durdurabilseydiniz olabilir,    nk     l  ml  leri   nemsiyorsun -    nk   onlar bu sonsuz yıllara anlam katıyor."

Aurası h  l   uğursuzca   alkalanıyor olsa da g  zlerindeki altın rengi kayboldu. Kolunu geri   ekip k  rbacıyla havaya vurduğunda, kıvılcımlar yağmur gibi yağdı. I Kendimi hazırladım ama sonra bir   ığlık sessizliği bozdu, bir

Ufukta yükselen ve bize doğru süzülen alev alev yanan yaratık, muhteşem ve son derece ürkütücüydü. Güneş arabasını taşıyan anka kuşu süzülerek tanrıçanın yanına indi. Tepesi bir sülünün altın sarısı rengindeydi, Vücudu ise uzun, zarif bacaklara bağlı bir mandarin ördeğinin rahat namlusu şeklindeydi. Mürekkep uçlu kanatlarının ötesinde, tüyleri nefes kesici bir renk cümbüşüydü; tavus kuşuna benzeyen kuyruğu çimenlerin üzerinde kıpkırmızı, sarı, mavi ve yeşil tüylerle dalgalanıyordu; her biri alev almış gibi parlıyordu. Koyu, sıvı gözleri üzerimizde geziniyordu, gözbebekleri ışıkla beneklenmişti, kıvrık pençeleri avucumun genişliğini kaplıyordu. Gagası ayrıldığında, uçları mızraklardan daha keskin parlıyordu.

Anka kuşu, gözlerinde evcilleşmemiş bir vahşilik alevlenirken bile tanrıçaya boyun eğerek boynunu eğdi. Yüzlerce yusufçuk sineği gibi güçlü ama çılgın bir enerji yayılıyordu.

kanatlarını çırpıyordu. Kuyruğunu genişçe açtı, tüyleri gökkuşağı gibi dalgalanıyordu, ancak havada ılık çalan oklar gibiydi.

Tanrıça kırbacıyla beni işaret etti. "Eğer af dileme arzunda samimiysen, şampiyonum ateş anka kuşuyla yüzleşmelisin. Isısı sevgili güneş kuşumunki kadar güçlü olmasa da, çok daha yetenekli bir savaşçıdır.

Onu yenersen, aradığın tüyle birlikte hayatını da kazanacaksın." İtiraz etmemi istercesine başını kaldırdı.

"Kanın karşılığı kanla ödenmeli. Belki o zaman çocuklarımla huzursuz ruhları yatıştır, ebedi çılgınlıkları susturulur."

Başımı salladım, korkum rahatlamayla örülmüştü. Leydi Xihe asla kelimelerle tatmin olmazdı; ben de Ping'er ve Prens Yanming'in karşılığı olarak kabul etti. Acı ve ıstırap, bu tür borçların geri ödendiği para birimiydi. Ama bunun bir son ya da en azından yeni bir başlangıç olmasını umuyordum.

Yayıma bakarken gözleri spekülasyonla kısıldı. "Birkaç kural. Silah çekemez ya da sihrini kullanamazsın."

Başımı salladım. "Bir silaha izin verilmeli."

"Ne taşıdığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" O konuşurken, görünmeyen bir güç yayımı sırtımdan söküp yere fırlattı. Bambudan yapılmış bir diğeri, tahta oklarla dolu bir sadakla birlikte önümde belirdi.

Göksel İmparatoriçe'ye bu kadar yakın olmasına şaşmamalı. İkisinin de doğası sert ve boyun eğmezdi ve ikisi de adil olmayan bir pazarlık yürütüyordu.

"Büyük Güneş Tanrıçası'nın adaleti bu mu?" Meydan okudum. "Anka kuşuna karşı ölümlü bir silah işe yaramaz."

Leydi Xihe elini kaldırırken kaskatı kesildi. Yay ve okların üzerinden ışık geçti, uçları daha parlak parlıyordu. I Yeşim Ejderha Yayını tercih ederdim ama tanrıçanın istediği kefarete buydu ve bir parçam daha fazlasını isteyebileceğini fısıldadı.

"Kendimi korumama izin verilmeli." Sormadım, bunu bir gerçek olarak söyledim.

"Pekâlâ," diye kabul etti buz gibi bir sesle, kırbacını bir kez daha kaldırmaya başlamıştı bile.

Yayı kapmak için eğildim. Ellerimde hafifti, yetersiz bir silahtı. "Kaybedersem ne olur?"

"Sen ölürsün." Dudaklarına neşesiz bir gülümseme yayıldı. "Seninle savaşmamamın, senin rızana ihtiyaç duymamın bir sebebi var. Ölümsüz Diyar'daki hiçbir mahkeme benimle ilgili bir hata bulamayacak ve akrabalarının senin ölümün üzerine intikam almak için bir nedeni olmayacak."

Kendinden emin bir şekilde konuşması canımı yaktı. "Eğer ben kazanırsam, bu iş burada biter.

Ailemden daha fazla intikam almaya çalışmayacaksın."

Dudaklarında neşesiz bir gülümseme kıvrıldı. "Eğer kazanırsan."

Büyümü kavradım, Wenzhi'nin kalkanının üzerine ördüm, onun öngörüsü ve müdahale edemediği için mutluydum. Bu savaşta boş durmazdı, her ikisinin de içimdeki gerginliği hafifletti ve sıkılaştırdı.

Tanrıçanın kırbacı havayı dövdü, alevler çatırdadı. Anka kuşu itaatkâr bir şekilde şaha kalktı, kanatlarını gerdi.

bana doğru dalışa geçti. Gagasından çıkan kızıl ateş dilleri kalkanımı delip geçti. Parmaklarım içgüdüsel olarak yay kirişini çekerken, anka kuşunun saldırısından kaçmak için geriye doğru daldım - tanıdık olmayan ve sert. Bir ok anka kuşuna doğru fırladı ve anka kuşu çığlık atarak yana uçu. Çabucak serbest bıraktım

Bir tane daha fırlattı, yan tarafına sapladı ama yaratık sapı bir kıymık gibi koparıp attı. Anka kuşu bir kez daha ileri atıldı ve bariyerimi çılgınca gagaladı. Onun gücü benimkine çarptı, kalkanımı yumrukladı, pençeleri Kolumu delip geçti. Derin bir kesik etimi yararken, boğazımdan bir nefes fırladı. Yaratığı kenara ittim, tüylerindeki iğneye benzer dikenler avucumu kesti.

Anka kuşu tekrar üzerime uçu, gagasının ucu omzuma battı ve ipeği etime gömdü. Kanadına bir ok atarak geri sendelediğimde, o ateşli acı beni sardı. Yaratık, pençeleri orak gibi kıvrılmış bir şekilde bana doğru tekrar yükselirken neredeyse hiç irkilmedi. İnce bir dil Gagasından süzüldü, dutlarla aynı koyu tonla boyandı, nefesinin tatlılığı kömürle tütsüldü. Tüylerini karıştırırken alevler bana doğru ilerledi, vücudum hala saldırının şiddetinden yanıyordu-

Koştum, ayaklarım çimlere çarpıyordu. Silahım işe yaramıyordu, bir plan oluşturmak için zamana ihtiyacım vardı. Budaklı dallar

Eğildiğimde önümde belirdi.

ağaçların arasında. Ayakkabım yüksek bir köke takılınca tökezledim ve dengemi kaybettim. Anka kuşunun sıcaklığı Yaratık havada süzülürken. Benimle oyun mu oynuyordu? Kolay bir hedeftim, ormanda hızla ilerliyordum, adımlarım yere çarpıyordu. Ağaçların arasına dalarak kollarımı dallara vurmak için genişçe açtım,

kasıtlı olarak yapraklarını hışırdatıyordu. Anka kuşu etrafımda dönerek yaklaşırken, ben de gizlice diğer yöne doğru sürünerek uzaklaştım. Yaratığın görüş alanından çıkıp bir dut ağacına tırmandım ve avuçlarımı sert kabuklara sürttüm. Kıvrık dalların arasında çömelirken kalbim hızla çarpıyordu.

Yukarıda, anka kuşu korunun etrafında dönüp beni ararken çığlık atıyordu. Anka kuşunun kolumu yırttığı yerde pençelemişti. Bileğimdeki kordonlar çözülmüş, gevşemişti. Onları söküp kuşağımın içine soktum. Kalın bir dala tırmanarak, gözden uzak durmak için kendimi gövdeye yasladım. Bir çığlık daha havayı kirletti, anka kuşu, kan için sabırsızlanıyordu. Yaratığı uzaklaştırmak için bir fırtına çağırabilmeyi ne kadar isterdim ama Leydi Xihe'nin şartlarına bağlıydı, her ne kadar ağır olsalar da.

Derin nefes aldım, havadaki tatlılığı yakaladım. Zihnimde bir şey canlandı - anka kuşunun nefesi, dilindeki lekeler... dutlar, tadını seviyor muydu? Yayımı sırtıma asarak ağaçtan olgun ve yapışkan dutları avuçlamak için eğildim. onları yakut rengi, zengin frenk üzümü yığınları halinde dalın üzerine yığdı, ve siyah. Dal boyunca bir avuç ezip şuruplu sularını ahşaba sürdüğümde, koku yoğunlaştı, İğrenç derecede tatlı ve baş döndürücü. Anka kuşunun çığlığı daha da yükseldi, kanatlarını çırparak yaklaşırken havada rüzgâr dolaşıyordu.

Dutların kokusunu mu alıyordu? Dalların arasına geri döndüm, bir ok kırıma takılıydı; vücudum dehşetten kaskatı kesilmişti, parmaklarım buz gibiydi.

Anka kuşu ağacıma yaklaştı, gözleri meyvelere sabitlenmişti, gagası hevesle ayrılmıştı. Oklarımın vücudunu delip geçme şansı çok azdı ama ya hassas ağzı? Boğazının yumuşaklığı, kafatasına açılan kapı? Boğazıma bir safra kaçtı ama zorlukla yutkundum. Bunu yapmak istemiyordum ama ölmek de istemiyordum.

İleri atıldım, okum yaratığın gagasının ayrıldığı karanlık oyuğa, ötesindeki kızıl boğaza nişan almıştı. Mükemmel bir atıştı. Parmaklarım daha da sıkıldı, içimdeki duygular kaynaşıyordu; korku, tiksinti ve öfkeyle karışmıştı, ikimizin de istemediği bu yüzleşmeye zorlanmıştık. Anka kuşu yanlış bir şey yapmamıştı. Leydi Xihe'nin sefaletinin bir kurbanıydı, sadece onun emrine itaat ediyordu. Ve aptallığıma verin, yayı indirdim. An

Anka kuşundan öfkeli bir çığlık yükseldi, bana doğru hamle yaparken gözleri öldürücü bir niyetle parlıyordu.

Saldırısından kaçmak için aşağıya indim, aşağıya sarkmak için sıçrarken dalı sıkıca kavradım. Anka kuşu bir an önce durduğum yerden fırladı, sonra daireler çizerek bir kez daha bana doğru süzölmek için dönüyordu. Anka kuşunun kaçınılmaz dönüşüne hazırlanmak için kendimi dalda sallarken tırnaklarım sert ağaç kabuğuna batıyordu. Titriyordum, kollarım ağırlığımın verdiği gerginlikten yanıyordu. Anka kuşu ileri doğru fırladığında, şimdi tam ayaklarımın altındaydı, gitmesine izin verdim-

Boşluğa doğru düşerken, anka kuşunun sırtına çarpmamla birlikte hava vücuduma hücum etti. Yaratığın tüyleri etimi bir iğne yuvası gibi delerken, kavurucu bir sıcaklıktan kaynaklanan acı içimi parçaladı. Büyümü kavrayarak daha güçlü bir kalkan ördüm, zihnimi temizlemeye zorladım. Anka kuşu altında çılgınca çırpındı. Daha sıkı sarıldım, dikenleri

Derimi sıyrıyor, bariyerimi bile yakıyordu. Hızla kuşağımdaki ipleri kaptım, anka kuşunun boynuna doladım ve düğümleyerek kaba bir koşum takımı oluşturdum. Tıpkı Leydi Xihe'nin onu takip ettiğimizde yaptığını gördüğüm gibi çektim, yaratık çığlık atarak havada bir kör edici bir hızla. Rüzgâr yüzüme çarptı, ağaçlar ve bulutlar birbirine karışırken bulanıklaştı, anka kuşu

Öfkeden çılgına dönmüş bir halde daha dar daireler çiziyordum. Hızla sarıldım,

Kalçalarımı vücudunun etrafında sıkıyor, yatıştırıcı sözler ve yalvarışlar söylerken dizginleri kavırıyordum, ta ki sonunda hızı azalana, vücudundaki sıcaklık düşene kadar.

Ancak o zaman tutuşumu gevşettim. Anka kuşu itaatkar bir şekilde uçtuğu yere geri dönmeden önce korunun etrafında bir tur attı.

Leydi Xihe bekledi, rüzgâr çanı unutulmaz bir melodiye dönüştü.

"Yaşıyor. Sen kazanmadın," diye hırladı.

Sanki onun hoşnutsuzluğunu hissetmiş gibi, anka kuşunun başı eğildi ve kanatları yere düştü.

"Onu öldürmem gerektiğini söylemedin," diye karşı çıktım,

sırtından aşığı kayarak. "Bu gereksiz bir yaşam kaybı olurdu.

sadece emrinize itaat ediyordum."

Tanrıçanın parmak eklemleri kırbacının kabzası etrafında beyazlaştı, alevler öfkesini yönlendirircesine daha da parladı. "Ne cüretle bir başkasının hayatını önemsiyormuş gibi davranırsın? Sen, o kasap Houyi'nin kızı."

"Babama hakaret etme." Sesim alçak ve öfkeli çıkıyordu. "Ben sözümü tuttum; şampiyonunuzu yendim. Asıl sen, seninkini bozmaya çalışıyorsun." Aslında şartlar tam olarak ortaya konmamıştı, her birimiz onları kendi amaçlarımıza uygun şekilde yorumluyorduk.

Leydi Xihe kolunu kaldırdığında, kırbacı parlıyordu. Yeşim Ejderha Yayı'nı çağırdı ve yerden havalanıp elime geldi. Yine de çekmedim. Onu incitmek istemedim, hiç istemedim.

Ama kendimi savunurum.

Kırbacı başıma indi, çatırdayan ipler Alevler yayılıyordu. Enerjim ileri doğru fırladı ve aramıza giren rüzgârdan bir bariyer oluşturdu. Ateş yarı saydam yüzeye çarptı, tanrıça dişlerini göstererek gücünü daha fazla kanalize etti, ısı yoğunlaştı. Çatlaklar örümcek ağıları gibi kalkanımda dalgalandı, alev titreşimleri patladı, acı neredeyse kör ediyordu. Geriye doğru sendeledim, kalkanın çatlaklarını kapatırken topuklarımı yere vurdum ve zorlanmanın etkisiyle nefes nefese kaldım. Leydi Xihe hırlarken, avuç içleri kıpkırmızı bir ışıkla parlıyordu; bir darbe daha indirmek için gerildim ama sonra sustu, sanki bir şey dinliyormuş gibi başını geriye eğdi.

Arkasında bir ışıltı parıldadı, karanlık onun yaklaşmasıyla yok oldu. Tanrıça etrafında dönerken, kabzası kırbaç elinden düştü.

"Kızım," diye fısıldadı, onu kollarının arasına almak için çömeldi.

Güneş kuşu bir su kabağı büyüklüğündeydi ve büyük, ciddi gözleri vardı. Anka kuşunun gökkuşağı rengine olduğu yerde, güneş kuşu ateşin vücut bulmuş haliydi. Üç bacağı vücudunun altına sıkışmıştı, bir gün batımının zengin vermilyonu, sarı

Tüyleri parlak bir ışıltı yayıyordu. Tepesinde, tek bir

tüyleri kıvrılmıştı - en koyu kızılın kenarları altın rengindeydi, bir alevın kalbi kadar göz kamaştırıcıydı.

Leydi Xihe güneş kuşuna sıkıca sarıldı ve ona bilmediğim bir dilde bir şeyler mırıldandı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu,

Sadece yukarı baktığında görülebiliyordu. Boğuk hıçkırıkları ağırlı bir ritimle dökölüyordu - onca yıldan sonra bile acısı hâlâ tazeydi. Güneş kuşu boynunu bükerek, bu tür şiddetli patlamalara alışkımış gibi annesine sokuldu.

Kucağındaki yalnız çocuk, büyük tanrıçanın sefalet içindeki savunmasızlığı... Bu manzara karşısında nasıl da acı çekiyordum. Yaralarımın kan sızıyordu, parçalanmış etim alev alev yanıyordu.

Dünyadaki hiçbir sihrin iyileştiremeyeceği hiçbir şey acılarını dindiremezdi. Sadece zaman bunu hafifletebilirdi ve o zaman bile ölümsüz anılar ebediydi.

Ne yaptığımı bilmeden yere dizlerimin üzerine çöktüm. Sırtımı dikleştirerek kollarımı önümde uzattım ve alnımı yere bastırmak için katlandım.

Yapmacık bir merhamet ricasında bulunmak için değil, kalbimin derinliklerinden onun acısına üzöldüğüm için. çocuklarının ölümüyle amansızca birbirine bağlanmıştı. Konuşmadım, çünkü hiçbir kelime onların kaybının büyüklüğünü ve onlar için duyduğum kederi anlatamazdı.

Üzerimize bir durgunluk çöktü. Bir şey hışırdadı, güneş kuşu

bana doğru süzölüyor, beni parlak sıcaklığıyla sarıyordu. Kasvetli bakışları benimkilerle buluştuğunda, bir parçam saldırıya uğramaktan korkarak geri çekildi; ancak güneş kuşunun gözleri nazik ve bilgiliydi, anlatılmamış bir kederle dolup taşıyordu. Kanatlarını genişçe açarak başını eğdi. Kıpırmızı tüy tacından düştü, gövdesi sıvı alev gibi titreşiyordu, akkor bir beyazdı. Güneş kuşunun niyetini tahmin etmeye cesaret edemesem de ruhum sıçradı - ta ki kavisli pençesi tüyü bana doğru itene kadar.

"Ben... teşekkür ederim." Bu paha biçilmez hediye için ne kadar basit kelimeler ama yine de bundan daha uygun bir şey olamazdı. Güneş kuşunun Cömertliği beni derinden etkiledi ve onun hediyesine layık

olmaya karar verdim.

"Gerçek gücü gövdesinde yatar. Onu hedefinizin gücünün kaynağına yerleştirin. Şimdi, al onu. Git," dedi Leydi Xihe boş bir sesle. "Sana daha fazla zarar vermeyeceğim, sana yardım da etmeyeceğim. Merhametimi bir daha sına; merhametim çocuklarımı kaybettiğim gün öldü."

Güneş kuşunu şefkatle kollarına aldı ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı. Kapılar ardından kapandı Rüzgar çanı kederli bir melodiyle titriyordu. Işıklarıyla birlikte gitmiş olsalar da, önümdeki tüyün parıltısı karanlığı uzakta tutuyordu. Onu almak için uzandım, ısı parıldayan dalgalar halinde yükselirken durakladım, sanki tüm gücü ancak koparıldıktan sonra açığa çıkmış gibiydi. Sertleşmiş havadan bir kabuk ördüm

Sonra da keseme yerleştirdim. Büyü tutmayacaktı, ısı bariyeri çoktan çözmüştü; onu sağlam tutmak zor olsa da yanarak kül olmaya tercih edilirdi.

Topuklarımın üzerine çöktüğümde, hissettiklerimden dolayı titriyordum.

İçimde çarpışıyorlardı; pişmanlıkla katmanlanmış bir rahatlama, kemiklerime kadar işleyen bir yorgunluk. Leydi Xihe'nin bizi affettiğini düşünecek kadar küstah değildim; bu yaralar çok derindi. Ama belki de bir tür anlayışa varmıştık ve tüm kalbimle anne ve çocuğun mutluluklarını yeniden bulabilmelerini umuyordum.

Yaralarımı elimden geldiğince iyileştirdim, ancak vücudum hala çileden dolayı ağrıyordu. Ancak o zaman korudan çıktım, girişin kanatları arkamdan kapandı, oyulmuş tüyler sıkı bir kucaklaşmayla birbirine dokundu. Wenzhi dışarıda tek başına volta atıyordu; yüzündeki gerginlik beni görünce hafifledi.

"Liwei dönmedi mi?" Ben sordum.

Wenzhi başını sallarken, kesemden ışık fışkırdı ve ani bir sıcaklık beni kavurdu. Tüyün etrafındaki büyü zayıflıyordu. Elimi kesemin içine soktum, başparmağım kürenin haşlanan yüzeyine sürtündü, enerjim kırıkları kapatmak için aktı. Buraya nüfuz eden sıcaklığa rağmen, bedenimden bir ürperti geçti. Yere çöktüm, neredeyse yorgunluktan titriyordum.

Wenzhi dış cübbesini silkerek omuzlarıma örttü. Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı fırladı, yüzüm isteğim dışında kızardı. Başka bir yere, onun yerine cübbesine baktım.

bulutlarla işlenmiş gri ipek. Bunu en son ne zaman yaptığını hatırladım: Yeşim Sarayı'nın çatısında birbirimize söz vermiştik... ihaneti bizi ayırmadan önce.

Bir daha asla, diye yemin ettim kendime, cübbesini atarak. Artık müttefiktik, arkadaşlık, belki de - ama kalbimin bu belirsiz mırıltıları ne olursa olsun, bir daha asla onun piyonu olmaya izin vermeyecektim. Güven, bir kez kırıldı mı onarılması imkansızdı; çatlaklar yeniden sırlandığında bile kalıyordu.

Wenzhi'nin gözleri yasaklayıcı bir griydi. "Leydi Xihe seni incitti mi?"

Bir başka ısı dalgası küreden kurtulurken irkildim. "Hayır, tüy yüzünden. Yanıyor."

"Bırak yardım edeyim."

Ben kesemden çıkarırken, o da küreyi elimden aldı. Onu bir başkasına vermek beni rahatlatsa da geri alma isteğime karşı koydum. Wenzhi'nin elindeki tüyün görüntüsü bana bir zamanlar aldığı incileri rahatsız edici bir şekilde hatırlattı. Tüy ateşle kaynıyordu, dikenleri titriyordu.

canlıydılar. Wenzhi incelemek için küreyi kaldırdığında, içinden bir alev çizgisi yükseldi ve bariyeri delerek omzuna çarptı. Hiç irkilmedi, küreyi sıkıca kavradı, parmaklarından akan ışık küreyi buzla sardı.

Yanımda otururken gözlerim elindeki tüyü takip etti. Ben geri istemeye fırsat bulamadan, tüyü uzattı. bana. Küreyi tekrar keseme koyup kordonlarını düğümlerken küreye dokunduğumda serindi.

"Teşekkür ederim," dedim sertçe. "Daha önce beni koruduğun için. Bunun için..."

"Leydi Xihe'yle yüzleşmenin yükünü sen taşıırken en azından bunu yapabilirdim." Sesi tehlikeli bir şekilde alçaldı. "O sana ne yaptı?"

Cevap vermedim, tüyün üzerinden yarasına baktım, derisi alacalı bir kırmızıydı. "Acıyor mu?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Benim için endişeleniyor musun?"

Omuz silktim, kayıtsızmış gibi davrandım. "Hayır. Ölürsen bu bir rahatsızlık olur."

"Bir rahatsızlık," diye tekrarladı yavaşça. "Ne kadar duygusuz sözler."

Cevap vermek için yemlenmeyecektim, dönüp koruya baktım. Ağaçlardan doğaüstü bir parıltı yayılıyordu, dutlar alev almış gibi parlıyordu. Işıkları gecenin içinde dalgalanıyor, gökyüzünü kızıl ve gül rengine boyuyordu. Birazdan Leydi Xihe ve kızı arabalarına bineceklerdi.

Wenzhi sırtını bir ağaca yaslamış, göz kapakları kapanmıştı. Nadiren rahatsızlık belirtisi gösterirdi. Tüyün gücü bir iç yaralanmaya mı neden olmuştu? Omzundaki izler erimiş balmumu gibi parlaktı. Kaşlarımı çattım ve onları incelemek için uzanmaktan kendimi alamadım. Rahatsızlık vermekten çekinerek durduğumda, Wenzhi'nin avuç içi yukarı kalkarak elimi göğsüne bastırdı.

Boynumda bir sıcaklık belirdi. Elimi çektiğimde bakışları benimkileri aradı. "Neden korkuyorsun?" diye sordu.

"Sen değil." Başımı daha yukarı kaldırdım. "Liwei yakında dönecek. Yararı iyileştirecek."

"Krallıktaki en başarılı şifacınıninkiler yerine senin beceriksiz hizmetlerine katlanmayı tercih ederim."

"Sana bakmayı teklif etmedim," dedim ona sıkıca.

"Göksel Prens de öyle. Hiç şüphesiz acımı uzatmaktan memnun olacaktır. Onun için bunu yapmak bana büyük bir memnuniyet verecektir." Dudaklarına alaycı bir gülümseme yayıldı.

"Liwei bunu yapmazdı."

"Tabii ki hayır." Ses tonuna bir gerginlik karıştı. "O mükemmel biri. Asil olan. Seni asla incitmeyecek olan."

Sessizliğim bir sitemdi. Wenzhi, Liwei kendini bir başkasıyla nişanladığında ne kadar incindiğimi biliyordu - kendi hesaplı ihanetinden farklı bir acı.

"Bu benim düşüncesizliğimdi." Bir kolunu dizinin üzerine koyarken başını eğdi. "Eskiden birlikte olacağımıza inanırdım. Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirirdik. Sen benimken."

benim senin olduğum gibi. Bugünlerde seninle neredeyse hiç yalnız kalamıyorum."

"Şu anki halimiz... bir daha böyle olacağımızı hiç düşünmemiştim," dedim ona.

"Evet. Nefret ya da ihtiyat olmadan adımlı söylediğini duymak, geçen yıl boyunca beni rahatsız eden bir arzuydu. Bazı günler beni sonsuza dek hor göreceğini düşündüm. hak etti." Nefesi kesildi. "Minnettar olmalıyım ama daha fazlasını istemekten kendimi alamıyorum."

"Asla." Sesimde en ufak bir çatlak vardı. "Sahip olduğumuz her şeyi yok ettin. Haklı olarak, senden sonsuza dek nefret etmeliyim."

"O zaman benden nefret edin, çünkü nefretinizi ilgisizliğinize tercih ederim." Gözleri kış nehirlerinin gölgesindeydi, derinliklerinde ışık parıltıları dolaşıyordu. "Geçmiş geri alınamaz ama benim umudum geleceğimizde yatıyor. Kalbinle bana tekrar güvenirsen benim gerçeğimi bulacaksın. Her gün ayağa kalkmamın sebebi sensin, senin için yaşıyor ve nefes alıyorum."

Böylesine gözü kara bir tutkuyla söylediği sözler aklımdaki tüm düşünceleri yok etti; içimde beklenmedik bir sıcaklık alevlendi. Sertçe yutkundum, ne kadar sarsıldığımı gizlemek için savaştım, kayıtsızlık maskesinin arkasına saklandım. "Kelimeler kolayca söylenir."

Bakışları benimkileri sabitledi. "O zaman bırak da onları eylemlerimle ifade edeyim."

Nabzım hızla atıyor, nefeslerim sığlaşıyordu. İçimde hangi duyguların çalkalandığını bilmiyordum, bilmek de istemiyordum.

onları çok dikkatli inceledim. Öne doğru eğildi, yavaşça yaklaştı -sanki ürkecekmişim gibi. Hareket etmeliydim ama etmedim. Nefesi dudaklarımı sıyırdı, kokusu duyularımı çamla, gece esintisiyle, unutmak istediğim pek çok şeyle doldurdu. Dudaklarımın gümbürtüsünü duyabiliyor muydu? Kalbim mi? Bastırmak için çok uğraştığım arzunun kanıtı mı?

Göz kapaklarım düştü, kanımda kışkırtıcı bir sıcaklık dolaşıyordu. Ama sonra durdu, elini kaldırıp yanağım.

"Bunu istiyor musun?" Alçak sesi işitme duyumun sınırında kıvrıldı.

Uzaklaşmalıydim. Tökezleyip ayağa kalkmalı ve kaçmalıydim. Yine de başım görünmez bir ip tarafından çekilmiş gibi ona doğru eğildi. İfadesinde bir şeyler değişti, arzuyla karardı. Eli boynumun kıvrımından aşağı kaymadan bir an önce boğazı çalıştı. Dokunuşu sert ama şefkatliydi, son savunmalarımı da kıran ölçülü bir tutkuyla beni kendisine çekti. Ağzı benimkine doğru bastırdı, arayış ve şiddetle. O dudaklarımı ayırırken

Öpüşmeyi derinleştirdi, nefesimi kesen bir açlıkla beni kendine çekti. Kolu belimi bir demir şerit gibi sardığında, vücudunun sert baskısıyla daha da yaklaştım.

ve serin. Sıcaklık omurgamdan aşağıya doğru sarsıldı, ışık önümde yıldızlar gibi yanıp söndü. Belki de bu kıvılcım başından beri oradaydı, sönüktü ama sönmemişti. Belki de bu benim özlemimdi.

Korku ya da umutsuzluktan başka bir şey hissetmek için - bende uyandırdığı bu kafa karıştırıcı duygular olsa bile. Ya da içten sözleri, derinlerinde hissettiğim acı olabilirdi.

Bahaneler. Tüm yaptıklarından sonra bile bir parçamın onu hâlâ istediği utanç verici gerçeğini örtbas etmek için yalanlar. Geri alabilmeyi dilediğim bir zayıflık. Neredeyse Efor sarf etmekten titreyerek Wenzhi'yi ittim. Beni hemen bıraktı ve kucaklaşmayı kesti; yüzündeki ciddi ifade beklediğim zaferden yoksundu.

"Bunca zaman kalbinde yalnız olanın o olup olmadığını merak ettim. Benim de orada olup olmadığını bilmeyi nasıl da arzuladım." Gözlerinde şiddetli bir ışık parlıyordu. "İtiraf edemeyecek kadar inatçı olsan da bana karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsun. Yoksa korkuyor musun ne için?"

"Arzu aşk değildir." Arzuladığım şeyi bir kenara bırakmaya hevesliydim.

Aramızda geçenleri ucuzlatmak ve aklımdan çıkarmak için. Neden savaşa kolayca girdiğim halde böyle konularda korkak kalıyordum?

"Öyle değil," diye kabul etti. "Ama sen, Xingyin, hiç değer vermediğin birini arzulamazsın."

Ses tonundaki güvence karşısında kanım kaynadı ama bunu inkâr edecek kelimeleri bulamadım. Bakışları Arkama döndüğümde Liwei'nin taş gibi hareketsiz durduğunu ve sanki bir yabancıymışım gibi bana baktığını gördüm.

OceanofPDF.com

Ayağa kalkmak için çabaladım, kelimeler bulmaya
çalıştım ama bulamadım. Ne söyleyebilirdim ki?

Göründüğü gibi değil.

Açıklayabilirim.

Hiçbir anlamı yoktu.

Ne göründüğü gibiydi, ne de az önce olanları kendime bile açıklayabiliyordum. Sonuncusuna gelince... Bu yalanı söyleyemezdim. Her ne ise, bir anlamı vardı, her ne kadar olmamasını dilesem de.

"İstediğin bu mu? Karar verdin mi?" Liwei kararlı bir şekilde sordu, gözleri ışıktan yoksundu.

"Hayır." Yüz ifadesindeki acı göğsüme bir sızı sapladı.

"Neye karar verdin?" Wenzhi sordu. Liwei ile ilişkiyi nasıl bitirdiğimi, hakkımızda söylediğim yanlış şeyleri ona anlatmamıştım.

"O sana layık değil," dedi Liwei sert bir sesle.

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim." Wenzhi bacaklarını çözdü ve ayağa kalktı. "Başkasıyla evlenmek için ondan vazgeçen sen. Aptalca bir seçim, asla yapmayacağım bir şey."

"Sen sadece onu kendi şartlarınla istedin." Liwei yaklaştı, hareketleri öfkeyle sertleşmişti. "Sen hiç Yoksa peşinde olduğun şey sadece sahip olmak mı?"

"Xingyin ve benim aramda var olan şey senin Endişe. Benim hatalarımı düşünmeden önce kendi hatalarınıza bakın." Wenzhi'nin yüzü sertleşti. "Ona ne tür bir hayat sunmayı planlıyordun? Jade'de mutlu olacağını mı düşündün?"

Göksel Saray ile Saray? Onun hayatının bir parçası olmaya asla tenezzül etmeyecekken, ona bir tasma bağlayıp kendi hayatınızın bir süsü haline mi getirecektiniz? Onun mutluluğu için gerekenleri yapacak - teslim olacak - kadar güçlü değilsiniz."

Wenzhi'nin üzerine yürürken inanamayarak güldüm. "Beni kilitledin. Gücümü elimden aldın. Kendi iradeni bana dayatmaya çalıştın ve benim mutluluğumdan bahsetmeye nasıl cüret edersin?"

"Evet, tüm bunları yaptım ve yanılmışım," diye yanıtladı Wenzhi şiddetle. "Bir parçam bunu o zaman da biliyordu ama bencildim ve korkuyordum. Seni kaybetmek istemedim. Birlikte bir hayatımız olsun istedim.

Her şeyden uzakta, birlikte bir şans. Ondan." Liwei'ye sırtını dönerek aramızdaki mesafeyi kapattı ve sadece benimle konuştu. "Ama o zamandan beri aynaya baktım ve gördüklerimden hoşlanmadım. Değiştim, keşke bunu görebilseydin. Eğer onun sana bir daha zarar vermeyeceğine inanıyorsan, bana neden vermeyesin?"

"Çünkü yaptığın şey affedilemezdi," dedim acı bir şekilde. "Değişip değişmediğin önemli değil, hiçbir şey senin ne olduğunu, ne yaptığını ve neyi yok ettiğini değiştiremez."

Ona vurmuşum gibi irkildi ama bakışları çelik gibi parlaktı. "O zaman birlikte yeni bir şey inşa edelim."

"Bu kadar yalan yeter." Liwei'nin sesi küçümsemeyle karışık sertti.

Uzun parmakları Wenzhi'nin omzuna kenetlendiğinde, Wenzhi onun bileğini kavradı ve Liwei ile yüzleşmek için dönerek onu fırlattı. "Cesaretiniz varsa tekrar deneyin, Majesteleri. Ben savaştım

Sen kaligrafi ve resim eğitimi alırken benim ilk savaşımdı."

Liwei elini kılıcının kabzasına götürürken, "Dersleriniz pek çok açıdan fena halde eksikti," diye karşılık verdi.

Hızla aralarına girdim. "Yeter. Biz düşman değiliz."

Birbirlerine ters ters baktılar ve sonunda birbirlerinden ayrıldılar. Liwei bana baktı, dile getirmediği sorusu aramızda asılı kaldı - gördüklerinden sonra nasıl merak etmezdi? Merak edebilirdim.

kafa karışıklığı ya da pişmanlık iddia etti. O olurdu Onları sorgusuz sualsiz kabul ettim, oysa hepimiz daha iyisini hak ediyorduk, çünkü bu tür yalanlar sadece geçici bir merhem olurdu... oysa artık kendime bile sunabileceğim tek şey yalanlardı.

Ama bu böyle devam edemezdi; söz konusu olan çok daha büyük meselelerdi. Bu düğümler daha sonra çözülebilirdi, bunu yapmak için boş vaktimiz olduğunda. Eğer başarısız olursak... bunların hiçbirinin önemi kalmazdı.

İkisiyle de yüzleştim. "Hiçbir şey Wugang'ı durdurmak başlı başına imkansız bir görev. Önümüzde bizi bekleyenler için güçlü olmalıyız ve birlikte ayrı olduğumuzdan daha güçlüyüz." Düşünmeden enseme ovuştururken, yaralarımın verdiği rahatsızlıktan dolayı irkildim.

Önce konuşmadılar, sonunda başlarını eğdiler.

"Yaralanmışsınız. Leydi Xihe'ye ne oldu?" Liwei sordu.

"Eski borçlar ödendi. Merhametliydi."

"Merhametli mi?" Liwei'nin sesi inanmazlıkla çarpıldı.

"Yaraların çok derin."

"Anka kuşuyla dövüşmek zorundaydım. Leydi Xihe'nin tüy için meydan okumasıydı." Onun üzüntüsünü hatırlayınca göğsüme kramplar girdi. "Kim olduğumu biliyordu; daha fazlasını isteyebilirdi. Dokuz çocuğu öldü."

"Onları sen öldürmedin," diye hatırlattı

Wenzhi. "O da beni öldürmedi," diye karşı çıktım.

"Leydi Xihe sizin kim olduğunuzu nasıl öğrendi?" Liwei ciddiyetle sordu.

Annesinin hilesini hatırlayınca parmaklarım kıvrıldı ama şimdi suçlama zamanı değildi. Wugang'ın icabına baktıktan sonra bunun geçmesine izin vermeyecektim. "Güneş Tanrıçası etki alanındaki her şeyi bilir."

Wenzhi, "Hayatta kalmayı başardığın için şanslısın," dedi. "Evet, bununla birlikte." Tüyleri çıkardım, kıvrıldım küre güneşin bir parçası gibi. Alevler şaftı boyunca kaynıyor, dalları bariyeri pençeliyordu. Zaferden ziyade, çok şey kaybetmiş olanlardan daha fazlasını almış olmanın dayanılmaz yükünü hissediyordum.

"Tüyleri defneye ulaştırmalıyız. Wugang'ın Ay'daki askerlerini nasıl geçeceğiz?" Ben sordum.

"Ay, izinsiz girişlere karşı sıkı bir şekilde korunuyor," diye uyardı Liwei. "Askerlerin bu konuda konuştuklarını duydum. Jade'i korumak için daha az çaba harcanırken, buranın güvenliğini sağlamak için gönderilen birlikleri merak ediyorlardı.

Saray."

Wugang'ın elindeki evim. O kadar sakin ve huzurlu olan Saf Işık Sarayı'nın şimdi bu yıkıcı komploların merkezinde olduğunu düşündükçe içimi bir acı kemirdi.

Aklına başka bir düşünce geldi, daha az hoş karşılanan bir düşünce. "Defnenin gücü sayesinde yaşam gücüm bu kadar çabuk yenilendi. Ya Wugang'ın askerleri orada da güçlüyse? Güçlerinin tam kalbinde onlara nasıl saldırabiliriz?"

"Yapamayız," dedi Wenzhi kararlılıkla. "Bize yardım edecek bir ordu toptasak bile, Wugang kuvvetlerimizin yaklaştığını hissedecek ve elindeki her şeyle onları ezecektir. Katliam olur."

"Bu Wugang'ı da alarma geçirir," diye uyardı Liwei. "Defneyi yok etmeye niyetli olduğumuzu öğrenirse onu güvende tutacak hiçbir şey yok. Ona asla ulaşamayız."

"O halde onu karanlıkta tutmaya çalışmalıyız," dedi Wenzhi.

Anlaştık.

Onların bu şekilde, kızgınlık ya da düşmanlık olmadan konuştuklarını duymak moralimi yükseltti. "Doğu Denizi'nde Vali Renyu'yu bize gelmesi için ikna et," dedim Wenzhi'ye.

"Ya Wugang'ı bizi defneye götürmesi için kandırabilirsek?"

Sözlerimi düşünürken dudakları gerildi. "Wugang'ın defneye yaklaşmasına izin vereceği tek bir kişi var," dedi Wenzhi.

dedi sonunda, ses tonunda bir isteksizlik izi vardı.

Ne demek istediğini anlayarak sustum. Wugang'ın defneye yaklaşmasına izin vereceği tek bir kişi vardı... o da Ona güveniyordu, çünkü bu onun planlarının gerçekleşmesi anlamına geliyordu.

Annem.

"Hayır." Önerisindeki kusurları ararken hava etrafıma kapanıyor gibiydi.

"Onu koruyacağız. Ona zarar gelmeyecek."

Wenzhi zor kararlardan çekinecek biri değildi. Aklım onun haklı olduğunu fısıldarken bile bir parçam ona saldırmak istiyordu. Bu bizim en iyi şansımızdı... belki de tek şansımız.

Wenzhi, "Wugang'ın askerleri onun emirlerini yerine getiriyor ama ona zarar vermeyecekler," dedi. "Sahilde nasıl davrandıklarını gördün."

"Belki ama Wugang bunu yapmaktan hiç çekinmeyecektir," diye karşı çıktım. "Tohumları toplamak için annemin kanını akıtacak. Onu almasına izin veremeyiz -sadece kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim için değil, annem bir kez Wugang'ın eline geçerse, o kazanır."

Devam ettim, ilerlemeye devam ettim. "Annemin büyüğü yok, tüyün gücünü gizleyecek ya da serbest bırakacak hiçbir şeyi yok.

Wugang bunu hemen hissedecektir, eğer önce onu yok etmezse ve tüyü kaybedersek başarısız oluruz."

Titriyordum, ancak o zaman fark ettim. Liwei koluma dokundu. "Haklısın. Başka bir yol bulacağız."

"Birini annenin kılığına soksak nasıl olur?" Wenzhi önerdi.

Bunu daha önce de yapmıştım; Doğu Denizi'nde Leydi Anmei gibi davranmıştım. Ancak böyle bir hile burada asla işe yaramazdı. "Wugang, Vali Renyu'dan çok daha zeki; sadece kıyafet değişikliği yeterli olmaz. Annemi tanıyor.

Sesi, tavırları ve havasıyla bizimle kaldığı süreyi unutmayacak."

"Bir büyüye ne dersiniz?" Liwei önerdi. "Gerçi bildiğim birkaç tanesi sadece yüzeysel derinliğe sahip, yüzün ve formun bir yanılsaması."

İmparatorluk Hazinesi'ne girdiğimizde Tao'nun yaptığı büyüü ve bana başka bir büyüden bahsettiğini hatırladım. "Kişinin sadece görünüşünü değil, aurasını ve sesini de taklit edebilen nadir bir büyü olduğunu duydum." Yavaşça ekledim, "Eğer öyleyse, kendimi annemin kılığına sokabilirim."

Liwei kaşlarını çatı. "Auralar parmaklarımızdaki kıvrımlar kadar bize özgüdür. Bu çok eski bir büyü olmalı, çünkü bugünlerde kimse böyle bir şeyden bahsetmiyor."

"Kadim ve yasak," dedi Wenzhi ciddiyetle. "İlahi Ayna Parşömeni en güçlü Zihin büyülerinden biridir. Elde tutulduğu sürece, neredeyse

Birinin aradaki farkı anlaması imkansız."

"Yasak bir parşömen mi?" Liwei'nin ses tonu tiksinti doluydu. "Babanın yok ettiği pek çok parşömenden biri," diye yanıtladı Wenzhi.

soğukkanlılıkla. "Neyse ki bizim için restore edildiler."

"Nerede o?" Wenzhi'ye sordum. Belki de Liwei kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır bir ikiyüzlü olduğumu düşünüyordu. Böyle bir bahisle, haklı olabilirdi.

"Parşömen babamda. Onun en değerli eşyalarından biridir."

"Bize verecek mi?" İçimde yanıp sönen bir şüpheyile sordum. "İsteyeceğim ama isteğime temkinli yaklaşacaktır. Benim babam

kimseye güvenmiyor. Ne saray mensuplarına ne de eşlerine, hele hele çocuklarına. En büyük ihanet tehdidi, kazanılacak ya da kaybedilecek en çok şeyin olduğu zamandır," dedi Wenzhi acımasızca.

Yüz ifadesinde bir şey titreşti. Ejderhaların incileri için bana nasıl ihanet ettiğini hatırlıyor muydu? Açgözlülük, hırs ve korku insanın kalbini ve aklını bulandırabilecek güçlerdi.

Bir kuş öttü, şafağın uyanık habercisi. Wenzhi kızıl ve gül rengindeki gökyüzüne baktı. "Mahkemeye gitmeden önce onunla konuşmak için geri döneceğim."

"Sizi Doğu Denizi sınırı yakınlarında bekleyeceğiz. Leydi Xihe yakında ortaya çıkacağı için burada oyalanmaya cesaret edemem."

Wenzhi başını salladı ve bir bulut çağırmak için elini kaldırdı.

Gerginlik vücudunu sardı, yüz ifadesi kasvetliydi. Babasıyla yüzleşmekten korkuyor muydu? Ne garip bir

Bu asillerin ebeveyn ve çocuk arasındaki ilişki. Aradaki bağı bulandıran güç müydü? O ağır görev beklentileri mi? Göksel İmparator, Liwei'yi acımasızlığı ve körelmiş hırsı yüzünden küçümsemişti,

Wenzhi'nin babası ise oğlunun çok fazla içmesinden korkuyordu.

Doğu Denizi'ne doğru uçarken ne LIWEI ne de ben konuştuk.

Yeşim Sarayı'ndan uçtuğumuzdan beri ilk kez yalnız kaldığımızı fark ettim; sadece birkaç gün önceydi ama sanki onlarca yıl geçmiş gibiydi. Artık Ebedi Huzur Avlusu'na giren kız değildim; aynı kız bile değildim.

Kaçmasına yardım eden kişi. Bazı yıllar hayatlarımızda çok az iz bırakarak geçip giderken, tek bir an onları altüst etmeye yetti.

Ölüm benim içsel bir parçamı harap etmişti. Üzerime çöken bu sürekli ağırlıkla, mutluluk zor bir ihtimaldi. Liwei bir avuç içi kadar uzakta duruyordu ama aramızda bir duvar olduğu için on avuç içi kadar da olabilirdi.

Gökyüzüne bakarken uzun siyah saçlarının telleri yüzüne düştü.

"Yaraların hâlâ acıyor mu?" diye sordu.

"Hayır." Bu rahatsızlık, görünmeyen diğer acılarım için hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

Öne doğru eğildi ve elimi tuttu. Enerjisinin sıcaklığı bedenime doldu, son yaralarımı iyileştirdi ve tehlikeli bir şekilde azalmış olan güç kaynağımı yeniledi. Gücüm uzuvlarıma geri dönerken daha rahat nefes aldım.

"Koruda ne oldu?" diye sordu, uzaklaşarak. "Leydi Xihe ve anka kuşu çok güçlü. Nasıl oldu da saldırılarına dayanabilir misin?"

"Wenzhi yardım etti. Beni korudu."

Yüzü kapandı. "Bu tür meseleler için uygun bir zaman olmadığı konusunda haklısın ama şunu söylemeliyim ki kafan karıştıysa bunu o yapıyor. O bir manipölasyon ustası."

"Hayır," dedim yavaşça. "Benim duygularım bana ait."

Bir zamanlar çok net okuyabildiğim karanlık gözleri, anlam veremediğim bir şekilde benimkileri tutuyordu. "Onu öpmek istedin mi?"

Sonra başımı çevirdim. "Keşke yapmasaydım." Tam bir cevap değildi ve duymak istediği şey de değildi.

"Şu anda hissettiklerin... inanıyorum ki geçecek. Onun duygularını gölgelemesine izin verme."

Liwei'nin ses tonundaki yoğunluk beni ürküttü. Yüzünü incelediğimde alnında, ağzının kenarlarında yeni çizgiler buldum. Bu günler ona da zarar vermişti. "Liwei, iyi misin? Ailen için endişeleniyor olmalısın."

"Annem korksa da endişelerini gizliyor. Babama gelince-" Sesi kesildi. "Yeşim Sarayı'na dönmeliyim. Ona yardım etmeliyim-"

"Sadece bir tuzağa düşmüş olursunuz. Taht gaspçıları için yerinden edilmiş varislerden daha değerli çok az şey vardır," dedim açıkça.

"Babamı öldürecek."

"Hayır, Wugang ihtiyatlı biri. Kendi pozisyonu güvende olana kadar babanı hayatta tutacaktır. Sen yanında olmadığın sürece savunmasızdır." Ciddiyetle ekledim, "Wugang babanı öldürmek isteseydi, çoktan ölmüş olurdu." Wugang'ın

yalın gerçek bazen en büyük teselliği sunuyordu.

Birkaç hafta önce içime korku salan, nefret ettiğim kişinin Göksel İmparator olması ne kadar da garipti. Yine de Wugang'ın anlamsız zalimliğiyle karşılaştırıldığında, Göksel İmparator, krallık için tercih edilen bir seçimdi. ... yine de Liwei'nin çok daha iyi bir hükümdar olacağını düşünmeden edemedim.

"Kraliçe Fengjin ailenizin yanında olacak mı?" diye sordum. "Durum bu kadar belirsizken, Anka Kraliçesi Wugang'a karşı harekete geçmekte tereddüt ediyor. Artık mesele pozisyonumuzu savunmak değil, onu geri almaktır; bu çok daha zor bir iştir ve çok daha büyük bir inanç gerektirir."

İttifaktan daha güçlü bir bağ.

"Prenses Fengmei ile evlenmelisin." Bu sözler beni neredeyse boğuyordu ama prenses ona benim verebileceğimden çok daha fazlasını verebilirdi: Bir krallık, bir taç, bir gelecek. Oysa Liwei'nin benden istediği tek şey kalbimdi ve ben onu bile veremezdim.

"Yapmamı ister misin, Xingyin?" Ses tonunda bir hüznün vardı.

İçgüdüsel protestomu bastırdım ve kendimi "Kendin ve ailen için en iyi olanı yapmalısın" demeye zorladım.

Elimi sıkıca kavradı ve bir an için dokunuşunun hatırladığım sıcaklığında kayboldum. "Kazanma umudun olsun ya da olmasın, hayatın sana sunduğu şeylere karşı her zaman savaştın. İmkânsızı hayal ettin, Hiç yol yokken kendi yolunuzu çizdiniz. Şimdi bizden vazgeçme."

"Ben sandığınız kişi değilim." Sesim kısıktı. "Çok fazla hata yaptım. Değer verdiklerimi incittim, kurtarmak için her şeyimi verebileceğim insanları hayal kırıklığına uğrattım." Bu itiraflar içimin en derin yerinden kopup gelmişti.

"Hayır Xingyin, çünkü sen herkesten daha fazla sınandın. Ateşle dövülenler en güçlü kılıçları oluşturur." Bana gülümsedi, geçmişimdeki yoldaşımın bir yankısı gibiydi, sonra

ifadesi bir kez daha kasvetli bir hal aldı. "Sen vazgeçmediğin sürece ben de vazgeçmeyeceğim ve izin verdiğin sürece senin yanında kalacağım."

Duygularım daha da gerildi, kopmanın eşiğine geldim. I Gücünü, rahatlığını ve nezaketini arzuluyordum; bunların hepsine aşık olmuştum ve hala da aşığım. "Ne istediğimi bilmiyorum. Ve şu anda bunun bir önemi yok."

"Söyle bana, ben senin kalbinde miyim?"

"Evet." Tereddüt etmedim, çünkü gerçek buydu.

"Senin benimkinde olduğun gibi." Başını bana doğru eğdi. "Bilmemek istememekle aynı şey değildir. Umut varken bekleyeceğim."

Cevap veremedim havada bir şey titreşti. Etrafıma bakınırken başımı kaldırdım. "Rüzgâr yön değiştirdi. Daha hızlı. Daha soğuk."

"Bulutlar bize doğru geliyor," diye acımasızca onayladı. "Kaçmalıyız. Wugang'ın askerleri olmalılar."

"Wenzhi'nin olabilirler. Başka bir tuzak." Sesi şüpheyile doluydu.

Başımı salladım. Tüy, korudan çıktığımda beni baştan çıkarabilirdi, zayıflamış ve incinmişken, Wenzhi onu kolaylıkla ele geçirebilirdi. Kalbinde ne yattığını bilmiyordum ama bu ihanet değildi.

-En azından artık değil.

Bulutumuz yükselirken, arkamızdan bir güç çarptı ve bizi aniden durdurdu. Sendeledim, ayağımı yakaladım.

Bulutumuz oltaya takılmış bir balık gibi geri çekilirken denge. Koşumlanmıştık. Kapana kısılmıştık. Wugang'ın ölümsüz askerlerini peşimizde bulmak için döndüm, altı taneydiler; boş gözlülerdi ama ölümcül bir amaçları vardı.

Uğursuz bir sessizlik içinde, dudakları mühürlenmişti. Zırhları altın ve beyaz renkte parlıyordu, yarı saydam derileri neredeyse gümüş rengindeydi, yüzlerindeki parlak damar ağları uyanan şafakta ışıldıyordu.

Wugang tüyü öğrenmiş miydi? Hayır, yoksa tüm ordusunu tüyü almak için gönderirdi. Hatta

ejderhalar onun varlığından haberdardı, sadece imparatoriçe - çünkü sadece o Güneş Tanrıçası'na yakındı. Wugang annemi arıyor olacağından, bu da gökyüzünü bizim için taramak üzere gönderilen devriyelerden biri olmalı.

Askerler bize doğru yükseldiler, göz çukurlarındaki soluk oyuklar ikiz fenerler gibi parlıyordu. Ellerini hep bir ağızdan kaldırdıklarında, guandaolarını bize doğru savurdular; bıçaklarından çıkan ışık, gökyüzünde sıçrayarak bulutumuza çarptı.

Yaratık şiddetle titrerken, Liwei'nin avuçlarından çıkan ateş askerlerden birinin etrafını sardı. Yine de yaratık sahildeki gibi kavrulup parçalanmadı. Kalan askerler Liwei'nin alevlerini şerit gibi keserken, beyaz bir parıltı derisinden geçerek yaralarını iyileştirdi. Yayımı çekerek bir askere bir ok fırlattım, bir Gökyüzü ateşi göğsündeki diske saplandı. Asker aldığı güçle tökezledi ama yeşim taşı kırılmadı. Güçlendirilmiş miydi? Peşinden bir ok daha attım, ama bir kalkan Askerlerin etrafından fırladılar ve darbelerime karşı koydular.

"Kendilerini savunmayı öğrendiler. Öğrendiler Birbirimize yardım etmek için," dedi Liwei, sesi gerilmişti.

Bakışlarım yaklaşan askerlere sabitlendi, ellerindeki guandao'yu görünce tüylerim diken diken oldu, kötücül bir güçle parıldıyordu. Bir an içinde üzerimize geleceklerdi. "O zaman hepimiz birden sertçe saldırmalıyız," dedim.

Liwei'nin avuçlarından çıkan ateş, askerlere doğru yükselerek alevli bir bulut gibi yukarıda çalkalanıyordu. Askerlerin kafaları

Hep birlikte havalandılar, yüzleri ürpertici bir kopuklukla bomboştu. Tenimde bir ürperti dalgalandı ama ellerimi sabit tutmaya zorlayarak Liwei'nin alevlerine doğru bir ok fırlattım.

Gökyüzü ateşi yapıştı, kaynayan kütleyi parçaladı, ateşli bir sel halinde askerlerin üzerine aktı. Hava buruk bir acılıkla, kavrulmuş et ve deri kokuyordu - eğer böyle şeylerden yapılmışlarsa. Yine de askerler çürümüş meyvelerdeki küf gibi vücutlarında soluk yaralar açarken seslerini çıkarmadılar.

Liwei kılıcını çekti ve bulutumuzu bağlayan görünmez bağlara bir darbe indirdi. Bağlar koptuğunda, bulutumuz gökyüzüne. Parmaklarımızdan sihir akıyor, bizi ileriye doğru teşvik edecek bir rüzgârı yönlendiriyordu. Cübbelerimiz çılgınca dalgalandı, saçlarım sarmallarından kurtuldu. Arkama baktığımda askerlerin bıraktığımız yerde durduklarını gördüm; ürkütücü bir ışık vücutlarını sarmıştı ve çoktan yenilenmeye başlamışlardı.

İçim burkuldu. Onlar mükemmel silahlardı: yorulmak bilmez ve korkusuz, hızlı ve güçlü. Onlardan oluşan bir

ordu

bir tırpanın arpayı delip geçmesi gibi. Biz
Bu sefer kaçtı, ama ya bir sonraki? Ya kaçacak hiçbir yer
kalmadıysa?

Göksel Krallık'ın sınırlarından uzakta kalarak, Anka
Krallığı'nın yemyeşil ormanlarının üzerinde hızla güneye
doğru yükseldik. Sonunda, Altın Çöl'ün kumları ufukta
parıldıyordu. Mor-gri bir bulutun üzerinde uzun boylu bir figür
bize doğru uçuyordu.

Wenzhi yaklaşıırken, "Varlığınızı hissettim," dedi. "Neden
buradasın?"

"Wugang'ın askerleri bizi buldu. Daha da güçlendiler; zar
zor kaçtık," dedim ona.

"Bulut Duvarı'na giremeyecekler," diye beni temin etti.
"İstenmeyen misafirleri dışarıda tutmak için yöntemlerimiz
var."

Liwei, "Bunlar her neyse, Wugang'ın askerleri üzerinde işe
yaramayabilir," diye uyardı.

"Belki de," diye kabul etti Wenzhi, alını çatılmıştı. "Umalım
da Wugang'ın şimdilik bizi sınamak gibi bir niyeti olmasın.
Ölümsüz Topraklar'ın geri kalanında bolca düşmanı var.
Alemi."

"Babanla konuştun mu? Bize yardım edecek mi?" Ona
sordum.

Gözleri fırtınaya tutulmuş bir denizin gölgesi idi.
"Yardımanın bir bedeli var."

Şaşırmamam gerekirdi. Kralların ve kraliçelerin, yani en
çok şeye sahip olanların tarzı buymuş gibi görünüyordu,
Avantajı olmayan hiçbir şeyden vazgeçmek
istemiyordu. "Ne istiyor?" Temkinli bir şekilde
sordum.

Wenzhi'nin bakışları benimkileri sabitledi, sesi derinleşti
Yoğunluk. "Xingyin, babamın fikrini değiştirmesi için elimden
gelen her şeyi yaptım."

İçimde bir korku belirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Babam parşömeni bize düğün hediyesi olarak verecek."

Sandal ağacının kokusu, odanın dört bir yanına serpiştirilmiş bronz tütsülerden havaya yayılıyordu. Tavandan sarkan sıra sıra ipek fenerler, obsidyen duvarlara ateşli ışıltılarını yansıtıyordu. Etraftaki konuklar brokar minderlere uzanmış, yaldızlı porselen fincanlardan yudumluyorlardı. Alçak maun masalarda önlerine küçük yemek tabakları konmuştu: üzerinde pırıl pırıl yengeç yumurtası olan buharda pişmiş köfteler, zencefil ve yeşil soğan sosuyla kızartılmış ince domuz dilimleri, altın sarısı bir gevreklikte kızartılmış narin börekler.

Bulut Duvarı ölümsüzleri canlı renkleri tercih ediyor gibiydi; ametist, zümrüt, yakut ve akuamarin gibi mücevher tonlarına bürünmüşlerdi. Her ne kadar saray hizmetlileri bana bir çiçek sunmuş olsalar da, onların arasında sıkıcı bir çiçek gibi görünmüş olmalıyım.

göz kamaştırıcı giysiler. Neşeli bir ruh hali içinde olmadığım için bulabildiğim en ağırbaşlı kıyafeti seçmiştim; yeşil ipek o kadar solgundu ki griye yakındı. Eteğine sarı kasımpatılar işlenmişti, başlarını sallıyorlardı sanki

Gümüş iplik kıvrımları halinde dönen rüzgârla savruluyordu. Boynum ve bileklerim süslenmemişti, saçlarım sade bir ipek bantla toplanmıştı ve uzun uçları sırtımı okşuyordu.

Wenzhi yanımdan, dudaklarında küçük bir gülümsemeyele, "Biz uyumlu bir çiftiz," dedi.

"Biz değiliz." Kabul edecek durumda değildim. Geri döneceğimi hiç düşünmediğim bu yerde olmaktan dolayı içim içimi yiyordu. Tütsü kokusu burun deliklerimi tıkıyor, karanlık duvarlar sanki daha sıkı kapanıyordu; rahatsız edici anılar su yüzüne çıkıyor, kendime gardımı asla düşürmemem gerektiğini hatırlatıyordu.

"Kıyafetlerimizin uyumlu olduğunu kastetmiştim," dedi Wenzhi, gülümsemesi genişleyerek.

O da yüksek yakalı, yosun yeşili bir cübbe giymiş, eteklerine altın iplikle yaprak desenleri işlenmişti. Renk, yüzünün köşeli düzlemlerini ve teninin koyu tonunu vurguluyordu. Kalbim hızlanırken, içimdeki hain dürtüyü bastırdım.

Buraya bir hevesle gelmedim. Kral Wenming'in yardımına ihtiyacımız vardı ve onu bu çirkin durumundan vazgeçirmeyi umuyordum. Buraya uysal bir gelin rolü oynamaya gelmemiştim. Bir diken, bir engerek, Wenzhi'nin bir zamanlar beni benzettiği şahin olacaktım.

Kral Wenming kürsünün üzerindeki abanoz tahtta oturuyordu, sırtı dik, bakışları tetikte ve değerlendirciydi. Başında, alnına düşen ametist boncuklarla süslü altın bir taç duruyordu. Cübbesi, arkasında duran üç kadının parlak giysileriyle şaşırtıcı bir tezat oluşturacak şekilde kül rengindeydi; bu kadınların incilerle süslü vermilyon, mercan ve lapis rengi zarif cübbeleri vardı.

Wenzhi beni ön taraftaki alçak bir masaya götürdü. Düz brokar minderlerin üzerine oturduğumuzda, gözlerim odanın içinde dolaştı ama hep kürsüye döndü. Söylentilere göre, Kral Wenming'in kraliçesi yoktu ama çok sayıda karısı vardı ve mevcut üçünün en gözde olanları olduğunu varsaydım.

"Benim annem üçüncü rütbenin Asil Eşi, mercan giysili olan. Birinci dereceden Erdemli Eş ise Wenshuang'ın annesidir," diye açıkladı Wenzhi.

porselen sürahi ve kadehlerimizi şarapla doldurdu. "Birden fazla eşe sahip olmak burada da Göksel Krallık'ta olduğu kadar yaygın."

"Bu kadar çok seçenek varken neden bir tanesiyle yetiniyorsun?" Sorum amaçladığımdan daha ısırgan bir tonda ortaya çıktı. Adil görünmüyordu; ister kraliçe ister kral olsun, bu kadar çok kişinin sadece bir tanesiyle ilgilenmesi - eğer bu kendi tercihi değilse-. Eğer değilse, bu sevgi ve mevki mücadelesi imrenilecek bir durum değildi.

Wenzhi'nin parmakları fincanın kenarıyla oynadı. "Bir çiçek tarlası olabilir ama tek ihtiyacım olan bir tane."

"Bazı çiçeklerin dikenleri vardır," dedim soğuk bir şekilde. "Eğer onları koparırsan, diken batar."

Bakışları benimkilere kaydı. "Bunlar hepsinden daha değerli."

Nabzımdaki sıçramayı görmezden gelerek dikkatimi tekrar kürsüye yönelttim. Üzerimize bir gölge düştüğünde, bir yılanınki kadar parlak bir çift sarı göze baktım. Prens Wenshuang. Sıcak ve acı bir şey boğazıma doldu, midem şiddetle çalkalandı. Vücudunu benimkine nasıl bastırıldığını, boynuma değen iğrenç nefesini hatırladım. Ellerim çaresizce kucağımda kenetlenmeden önce içgüdüsel olarak sahip olmadığım bir silaha uzandı.

Prens Wenshuang'ın brokar cübbesi ametistlerle parlıyordu, saçları altın bir başlığın içine sıkışmıştı. Süslü yüzükler parmaklarını çevreliyordu, yanağıma çarpıp etime sapladığı yüzüklerin aynısı. Panik tepeye çıktı ama onu geri çekmeye zorladım. Ondan kaçamazdım; o kaçmalıydı. Ben zayıf ve savunmasızken bana zarar vermişti ve ben yine de onu yenmiştim.

"Serçemiz geri döndü," diye alay etti. "Arkadaşlığımı özledin mi?"

Elim yüzüne vurmak için kaşınıyordu. Bunun yerine onu küçümseyen bir bakışla süzdüm. "Bir sıçan leşi daha iyi olurdu

senden daha iyi bir şirket."

Prens Wenshuang'ın derisi öfkeyle benek benek oldu. "Bunun için derini yüzdürebilirim."

"Dene bakalım. Sadece sana ben olmadan ne yaptığımı hatırla. güçler." Ses tonum sertti, içimde uyandırdığı tiksinti ya da korkuyu göstermiyordu.

"Kaybol, kardeşim." Wenzhi tam boyuna ulaştı, sesi tehditle kalınlaşmıştı. "Sana ne yaptığımı unutma Son seferinde sadece babamın müdahalesi sayesinde ayaktaydın. Sizi o zaman da uyarmıştım, şimdi de uyarıyorum, hayatınıza değer veriyorsanız uzak durun."

Prens Wenshuang geri adım atarken irkildi. Başka bir şey söylemeden uzaklaşırken içimi şiddetli bir memnuniyet kapladı.

"Seni ondan korumam gerekirdi," dedi Wenzhi. "Sana ilaç verip ölüme terk ettikten sonra mı? Ne kadar asilsin ..." İğrenç karşılaşmanın etkisinden kurtulmaya çalışarak kayıtsızca konuştum.

Elini bana uzatırken iç çekti. "Sadece seninle, Xingyin. Keşke bende böyle uygunsuz duygular uyandırmasaydın." Ben kıpırdamayınca ekledi: "Hiç değilse görünüşün hatırı için. Babam evlenmemiz gerektiğine inanıyor."

Başımı salladım, elimi hafifçe onun elinin içine koydum, parmakları benimkilere dolandı. Kürsüye yaklaştığımızda nefes alış verişim hızlandı, muhafızlar geçmemize izin vermek için yer değiştirdi, ancak dikkatli bakışları bizi hiç terk etmedi. Wenzhi'nin liderliğini takip ederek belimden krala doğru eğildim. Bu kadar yakinken, aurası donmuş bir göl gibi kaygan ve donuk bir şekilde üzerimizden geçti. Başımı kaldırdığımda, gözlerim onunkilerle çarpıştı - neredeyse beyaz, bir opal gibi parıldayan bir yanardönerliği vardı. Yüzünün hatları keskin, vücudu ise zayıf ve uzundu. İnce kırmızımsı çizgiler, mizahsız bir gülümsemeye dönüşen dudaklarını oluşturuyordu.

"Buraya hoş geldin, Chang'e ve Houyi'nin kızı."

Selamlaması samimi ve sesi ipeksi olsa da içimdeki ses irkildi. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Kadınlardan biri öne çıktı: Soylu Eş, Wenzhi'nin annesi. Yeşim saç tokaları

Mercan zincirleriyle omuzlarına kadar uzanan koyu renk saçları, cübbesiyle aynı canlı renk tonundaydı. Yuvarlak gözleri kestanenin zengin kahverengisindeydi ve yüzünün ovaline yerleşmişti. Yüz hatlarının narinliğine rağmen, içinden sessiz bir güç yayılıyordu.

Wenzhi onun önünde eğildi, sesi babasına hitap ettiği zamankinden daha sıcaktı. "Anne, bu gece çok iyi görünüyorsun."

Sevincinden ışıl ışıl parlayarak ona baktı. "Teşekkür ederim, oğlum. Burada olmana çok sevindim. Erdemli Eş senin gelmeyeceğini söylemişti." Wenzhi'nin annesi, arkasında duran ve ağzı alaycı bir ifadeyle kıvrılmış olan kırmızı giysili kadına baktı.

Wenzhi bana doğru eliyle işaret ederken yüz ifademi sakin tuttum. "Bu Xingyin."

"Hakkınızda çok şey duydum." Sesinde bir kahkaha tınladı, küçümseme değil mizah içeriyordu. Bileğinden yeşim taşından bir bileklik çıkarıp bana uzattı, taşı canlı, yarı saydam bir kırmızıydı. "Senin için bir hediye."

"Teşekkür ederim, Soylu Eş. Reddetmek zorundayım."

Reddimi

jestin cömertliğiyle uyumsuz bir şekilde sertçe çıktı.

Bileziği tekrar eline geçirirken kaşları çatıldı. Belki de benim utangaç olduğumu düşünüyordu, ya da daha büyük olasılıkla terbiyesiz olduğuma inanıyordu. Ama ben bunu gerçekten istemiyordum. Yabancılardan gelen hediyeleri kabul etmekte hiç rahat değildim, Özellikle de gerçek fiyatlarını bilmediğim zamanlarda.

"Oğlum sana şartlarımdan bahsetti mi?" Kralın sözleri ok gibi fırladı, keskin bakışları üzerimdeydi.

"Evet, Majesteleri, ama bu birliğe duyulan ihtiyacı anlamıyorum," dedim dikkatle. "Wugang hepimiz için büyük bir tehdit. Onu yenmek için birleşmeliyiz."

Kral Wenming'in parmakları durmaksızın ve telaşsız bir ritimle tahtının kolçağına vuruyordu. "Oğlum bunu ve daha fazlasını paylaştı. Ona göre, Wugang'ın ordusu neredeyse yenilmezmiş, bir ölümsüzü tek bir saldırıyla yok edebilirmiş. kılıçlarının darbesi. Henüz tam olarak test edilmemiş olsa da büyülerimize karşı bile dayanıklı olabilirler."

Onun sözlerinden cesaret aldım. Belki de onu aciliyetimiz konusunda ikna edebilirdik. "Wugang sadece Göksel Krallık'ı değil, tüm Ölümsüz Diyar'ı yönetmeye çalışıyor. O da gözlerini Bulut Duvarı'na çevirecek, bu sadece bir zaman meselesi."

"Gerçekten de öyle," dedi kral yumuşak bir sesle. "Ama yine de benden bir iyilik isteyeceksiniz."

Boğazımdaki kalınlığı bastırarak yutkundum. "Onu durdurmak için İlahi Ayna Parşömeni'ne ihtiyacımız var."

"Bunu basit bir istek gibi gösteriyorsunuz. Pek çok kişi kendi amaçlarına ulaşmak için bunu istedi. Parşömenle ne yapmak niyetindesin?" Sesi sertleşti, parmakları kol dayanağına yaslandı.

Beni yalancı mı sandı? Oğluyla komplo kurup güç? "Majesteleri üzerimdeki büyüü gerçekleştirirse, Wugang'a bu işi bitirecek kadar yaklaşabilirim." Planımın geri kalanını açıklamadım; bu konuda ona güvenmiyordum.

"Baba, benim bu işte hiçbir rolüm yok," diye vurguladı Wenzhi. "Büyüü onun üzerinde tek başına yapacaksın. Dahası, Xingyin'in bizim sihrimizde hiçbir yeteneği yok; o sizin için bir tehdit değil."

Kral elini kaldırarak, "Buna ben karar vereceğim," dedi.

Ne demek istediğini anlayamadan, kralın avucundan bana doğru mor bir ışık yayıldı. Bir kalkana uzandım, ama çok geç kalmıştım; ışık çarptı, gözlerime toz üflenmiş gibi sarsıldı. I

Rahatsızlık keskinleştikçe kıvrandım, kafa derime batan kıymıklar gibi acıdı. Nabzım tekledi, parmaklarım Kafamı tırmalıyor, kendimi bu yasaksız, duyulmamış, görülmemiş düşmandan kurtarmaya çalışıyordum. I Güçlerimi kavradım, bir bariyer kurmak için çabaladım - porselenin üzerine kum sıvamak kadar umutsuz bir görev. Güç

bilincime daha sert çarptı, acı daha derine saplandı, boğazımda bir çığlık oluştu-

"Baba, yeter!"

Wenzhi'nin sesindeki öfke ve dehşet şaşkınlığımı delip geçti. Büyüsü yoğun bir sis halinde üzerime yayıldı, zihnimdeki kötücül tutuşu gevşetiyor. O Elimi kavradı, beni sabit tuttu, gücü damarlarımda canlandırıcı bir güçle dolaştı. Nefes alışım hafifledi ama zar zor hareket edebiliyordum, duyularım bu acımasız saldırı yüzünden hâlâ dağınıktı.

"Hainlik!" diye hırladı Erdemli Eş, Wenzhi'yi işaret ederek. "Babana, kralımıza saldırmaya nasıl cüret edersin?"

"Ben saldırmadım." Wenzhi taş gibi bir sakinlikle konuştu, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Kimsenin ona zarar verme izni yok, senin bile, Baba."

Sözleri içimde bir sıcaklık uyandırdı. onun korumasını küçümseme dürtüsü. Ama tedbiri elden bırakmadım, çünkü burası da Göksel Saray'dan daha az tehlikeli değildi.

"Erdemli Eş vahşi bir suçlamada bulunuyor. Şaraptan sarhoş olmuş olmalı," dedi Wenzhi'nin annesi parlak bir gülümsemeyle, kralın önünde eğilirken. "Majesteleri, oğlum size saldırmadı. O sadece kızı koruyordu, onun amaçlanmıştır."

Wenzhi'yle yüzleşen kralın yüzü hoşnutsuzlukla gerilmişti. "Seni bu seferlik affedeceğim ama bir daha asla bana el kaldırma. Yönetmeye niyetliysen duygularını daha iyi koru."

Son acı da dindiğinde titriyordum, çektiğim çileden dolayı iki büklüm olmuşum. Midem bulanıyor, kendimi içten içe tecavüze uğramış hissediyordum. Ama kralın bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırdım. "Bunu bana bir daha asla yapma," diye uyardım onu, içimi tırmalayan korku kalıntılarına rağmen.

Kral sanki rahatsızlığımın tadını çıkarıyormuş gibi gülümsedi. "Güçlü bir kız," diye yüksek sesle düşündü. "Ancak, dediğin gibi bizim büyümüzde yeteneği yok."

"Baba, bir dahaki sefere bu yola başvurmak yerine sözümü kabul et." Wenzhi'nin elleri hâlâ iki yanında kenetlenmişti.

"Ben sadece kendi gözlerime ve kulaklarıma güvenirim. Tahta çıktığınızda siz de aynısını yapmayı öğrenmelisiniz."

Kralın bunu yapmaya cüret etmesinden dolayı öfke alevlendi.

Benim için aşağılık bir şeydi, cübbesindeki bir kir zerresini silkelemek kadar dikkatsizce. Dilimi ısırdım, öfkemi yatıştırdım, düşüncelerimi ona teslim etmediğim için rahatladım

kısa mücadelemiz sırasında.

Gördükleri hoşuna gitmezdi.

Wenzhi'nin ilk yıllarını düşününce içimi bir ürperti kapladı. -Onu seve seve öldürebilecek bir ağabey, her yerde ihanet kokusu alan bir baba. Bu kadar acımasız bir stratejist olmasına şaşmamak gerekirdi.

Çocukluğundan beri pratik yapıyor, hem de kendi ailesine karşı.

"Baba, sadakatimi kanıtlamadım mı?" Wenzhi talep etti. "Krallığımızı, Göksel Krallık'tan çok daha büyük bir tehlike olan bu tehditten kurtarmak istiyorum."

Sessizlik havada asılı kaldı. Kral tahtına yaslandı, gözlerinde kurnaz bir parıltı vardı. "Senden büyük bir iyilik istiyorum. Senin Göksel bir casus olmadığından nasıl emin olabilirim? Daha önce onlara hizmet etmedin mi?" Suçlama aniden ortaya çıktı.

ve hızlı.

Kraldan böyle dolambaçlı düşünceler... Neredeyse kaçıırıyordum

Göksel İmparator'un künt öfkesi. "Majesteleri, bu bir numara değil. Yalan söyleseydim, bunu hissetmez miydiniz?" O kadar hafif bir meydan okumaydı ki, yemi yutacağını umuyordum.

Sanki şöyle der gibi başını salladı: Yeterince iyi değil. Bir dirseğini tahtının kol dayanağına dayayarak çenesini yumruğuna dayadı. Erdemli Eş ona bir Bir fincan şarabı sabırsız bir bilek hareketiyle reddetti.

"İlahi Ayna Parşömeni krallığımızın değerli bir hazinesidir. Sadece bir kez kullanılabilir. Gerçekleştirilmesi zor bir büyüdür ve yapana büyük bedeller ödetir. Buna layık mısın? Bize kan ya da isim bağıyla bağlı olmayan bir yabancı olarak sana güvenebilir miyim?" Yavaşça ve ölçülü bir şekilde konuştu. "Eğer aileden olsaydın, bu farklı bir mesele

olurdu. Parşömen için şartımı biliyorsun."

"Bunu neden istiyorsunuz, Majesteleri?" Bir yanımda vereceği cevaptan korkuyordu.

Kralın kahkahası kayaların birbirine çarpması gibiydi. "Sen Ne krallığınız ne de unvanınız var, ancak soyunuz güçlü, tıpkı damarlarınızda akan güç gibi. Başarılarınızı kendi muhbirlerimden duydum: Göksel Ordu'daki konumunuz, ejderhalar ve evet, hatta misafirperverliğimizden kaçışınız."

Sessiz kahkahalar odanın içinde dalgalanırken, Wenzhi etrafında döndü. Bakışları onları çekilmiş bir kılıç kadar etkili bir şekilde bastırdı, ancak yüzü düşünceleri hakkında hiçbir belirti vermedi.

Kral öne doğru eğildi, bakışları benimkilere sabitlendi. "Varisim ile evlen, parşömen senin olsun."

"Hayır." Reddetme kelimesi ben durduramadan dudaklarımdan döküldü. Talebinin böylesine acımasız bir şekilde dile getirildiğini duymak beni sarstı. Ama sert sözlerimi geri aldım, çünkü kralı gücendirmeyi göze alamazdım. Ona göre bu o kadar da mantıksız bir istek değildi. Kraliyet çocukları genellikle ebeveynlerinin tercihlerine göre evlenirdi; bir ittifakı güvence altına almak, bağları güçlendirmek ya da eski rekabetleri çözmek için.

Ancak ben bir kraliyet mensubu değildim ve hiçbir zaman emirlere, özellikle de zorba hükümdarların emirlerine itaat eden biri olmadım.

Kral'ın ağzı kurnaz bir gülümsemeyle eğildi ve Wenzhi'ye eliyle işaret etti. "Şimdi gel. İsteğim hiç de zor değil. Oğlumun görünüşü hiç de hoş değil. Üstelik size de yabancı değil; geçmişte onu yeterince sevmiştiniz."

Wenzhi bana uyarıcı bir bakış atarken dişlerimi sıktım. Onun hatırlatmasına ihtiyacım yoktu; huysuz bir çocuk gibi saldırmayacaktım. "Majesteleri, beni onurlandırdınız." Bu sözler

ağzımda bayat ekmek gibi ufalandı. "Ancak, ben bir başkasına sözlüyüm." Ona yalan söylemekten hiç çekinmedim. Yanımdaki Wenzhi gerildi, yüzü donuklaştı.

Kral omuz silkti. "Böyle şeyler krallıkların kaybedildiği kadar çabuk değişir."

"Eşler mirasçılar kadar kolay takas edilemez." Öfkeli cevabım dilimden yuvarlandı.

"Ah, yanıyorsun canım." Kral avuçlarını dizlerinin üzerine koyarak yer değiştirdi. "Her ikisinin de başı aynı şekilde kolaylıkla gönderilebilir."

Tehdit, göle atılan bir tuğla gibi sessizliğe gömüldü. Liwei'nin Altın Çöl'de, kralın acımasız entrikalarından uzakta, güvende bekliyor olması beni rahatlatmıştı.

"Majesteleri yanılıyor olmalı," diye tekrar denedim. "Ben evlilik ödülü değilim. Size ne güç, ne krallık ne de müttefik getirebilirim."

"Bu tam olarak doğru değil." Kral sesini komplocu bir fısıltıya indirdi. "Babanın kim olduğunu biliyorum - eskiden komuta ettiği ejderhaları, öldürdüğü göksel yaratıkları. Onun kanı ve gücü senin damarlarında akıyor."

"Ejderhalar bağlarından kurtuldu. Artık ona cevap vermiyorlar." İhtiyatlıydım, niyetinden emin değildim.

"Böyle kadim bağlar kolay kolay kopmaz. Eğer o çağırırsa, geleceklerdir. Ayrıca, Bulut Duvarı'nın senin soyumuza getireceğin güce, doğuracağın çocuklara ihtiyacı var."

Sözleri üzerine görüşümde kırmızı bir ışık parladı. Ne demek istediği üzerinde durmayacaktım; durursam öfke beni yutacaktı. "Acil olan Wugang'ı yenmek. Şimdi, Wugang'a dönüşmeden önce durdurulamaz."

"Belki de çoktan durdurulamaz olmuştur." Kral ellerini iki yana açtı. "Wugang bize bir ittifak teklif etti. Kabul etmek bizim için akıllıca olacaktır. En azından şimdilik."

Wenzhi'ye baktım, o da başını salladı.

"Oğlumun bundan haberi yok. Yeni oğlumu kabul edeceğim.

eğer benimkini reddedersen, taçlı Göksel İmparator'un teklifini kabul edeceğim. Göksel Krallık'a karşı bir sevgim yok; onların alçaldığını görmek beni mutlu ediyor. Yine de Wugang'ın yükselişi bizi de tehdit ediyor. Şimdi değil, ele geçirilecek daha büyük ödüller varken, Göksel Krallık'ın mücevherini almak için. Ama yakında yeni ufuklar onu çağırarak, fethetmek olan susuzluğu dinmeyecek.

Sekiz krallık varken bir krallıkla yetinmeyecektir."

"O zaman onu durdurmalıyız-"

"Ölümsüz Diyar'daki tüm krallıklar arasında sadece Bulut Duvarı zamanımızı bekleme seçeneğine sahip," diye araya girdi kral. "Düşmanımızı incelemek, diğerleri zayıfladığında kendimizi güçlendirmek, geçmişin düşmanlarını ortadan kaldırmak ve en beklenmedik anda saldırmak."

"Wugang daha da güçlenecek," diye uyardı Wenzhi.

"Ordusu onu durduracak kimse olmadan çoğalacak ve diğer krallıklar düştüğünde, orduları onun komutasına geçecek."

"Ordularından geriye ne kaldıysa." Kral acımasız bir duygusuzlukla konuştu. "Biz de boş durmayacağız; kendimizi her türlü olasılığa karşı hazırlayacağız. Bu yeni düzen bizim lehimize olabilir, çünkü biz bu toprakların dışlanmışları olmaktan bıktık. diyarı."

"Baba, kesinlikle buna inanmıyorsun-" Wenzhi itiraz etti.

Kralın eli havaya kalktı. "Yeter artık. Sabrım tükeniyor."

Belki de kral çok uzun süre kendi topraklarında yalnız kalmış ve krallığa yönelik tehlikeyi kavrayamamıştı. Ya da belki de elimizi güçlendirmek için kurnazca bir taktikti. Benim elim, diye düşündüm öfkeyle.

"Eğer Wugang'a karşı gelmeyi göze alacaksak Zaferden sonra ganimeti paylaşmak üzere konumlandırıldık," dedi kral. "İşe yararlılığımız bittikten sonra bir kenara atılmayacağız. Ejderha Lordu tüm krallıklarda saygı görürdü. Şimdi geri döndü, ailenizle bir birliktelik bize büyük fayda sağlayacaktır."

Wenzhi kararlı bir şekilde, "Baba, sana bunu istemediğimi söyledim," dedi. "Bu şekilde olmaz."

Ses tonundaki yoğunluk beni yakaladı. Verdiği güvencelere rağmen, bir parçam bunun onun planı olup olmadığını merak etmişti. Her zaman kazanmak için oynar, kuralları kendi lehine bükerdi.

... ancak, bu bir oyun değildi.

"Onu istediğini inkâr etme." Kralın sözleri bir yılanın sarmalları gibi etrafımızda dolanıyordu. "Tahta böyle sahip olunur; istediğin şeyi böyle ele geçirirsin. Anladığını sanıyordum, bu yüzden seni varis ilan ettim. Ejderhaların incilerini kaybettiğin için seni affettim ama beni bir daha hayal kırıklığına uğratma." "Unutma, benim bir oğlum daha var." diye eklerken ses tonunu tehdit kaplamıştı.

"Asla," diye tükürdüm, bu düşünce midemi bulandırdı.

Kral tahtına yaslandı, gözleri buz parçaları gibi parlıyordu. "Senin güvenliğini sağlamanın yolları var. işbirliği."

Bir an önce bana yaptıklarını hatırlayınca irkildim. Wenzhi benim üzerimde asla böyle bir büyü kullanmayacağına söz vermişti ama babasının böyle bir vicdanı yoktu.

Wenzhi'nin gözleri, tahta doğru eğilmeden önce güvenim için sessiz bir yalvarışla genişledi. "Baba, bilgeliğiniz için teşekkür ederiz. Kararınızı kabul ediyoruz."

Ona tamamen güvenmiyordum ama başka seçeneğim de yoktu. Eğer reddedersem, kral ya Wugang'la aynı kaderi paylaşacak ya da beni Prens Wenshuang'la evlenmeye zorlayacaktı.

ölümden daha kötü.

Zafer onun elindeyken, Kral Wenming Erdemli Eş'ten bir kadeh şarap aldı ve kadehini kaldırarak kadeh kaldırdı.

"Düğün üç gün içinde olacak."

"Hayır." Bir çıkış yolu bulmak için çılgınca çırpındım. "Şimdi Wugang'a hareket etmeliyiz. Düğün daha sonra yapılabilir."

"Buna sen karar veremezsin. Eğer iyiliğimi istiyorsan yerini öğren. Dikkatli ol," diye ekledi kral, "yoksa üç gün bir olun."

Dilimi tuttum, başımı eğerek kabul eder gibi göründüm - umutsuzluk beni çok derin sulara sürüklemiş ve artık ayaklarımla zemini hissedemez hale getirmiş olsa bile.

Bunu yapmayacağım," dedim Wenzhi'ye, odama girdiğimiz anda. Neyse ki burası daha önce kilitli kaldığım oda değildi; maun ve gül brokarla döşenmiş, duvarlarında mürekkeple yıkanmış dağ resimleri asılı olan bir odaydı.

Wenzhi kapıyı arkasından kapattı. "Xingyin, benimle evlenmek istemediğini biliyorum. Duygularıma rağmen, seni bir birlikteliğe zorlamayacak kadar gururluyum."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Bunu yaparsam hayatımı tatsız bir cehenneme çevireceğinden eminim."

Nefes verdim, gerginliğim biraz azaldı - yine de içimde hâlâ bir şeyler vardı. Bu çıkmaza zorlandığım için kızgınlık mıydı? Ne için endişe İleride mi? Bir tabure çıkarıp üzerine çöktüm, başım ağrımaya başlamıştı. Kral evlenmemizi istiyordu ama benim ona itaat etmeye hiç niyetim yoktu. Yine de reddedersem, bize yardım etmeyecekti. Bu arada, Wugang annemi avlıyordu ve yakında bakışları Doğu Denizi'ne yönelecekti. Ölümsüz Diyar yıkımın eşiğinde sallanıyordu ve yollarımız hızla kapanıyordu.

"Sence baban Wugang ile müttefik olacak mı, yoksa bu boş bir tehdit mi?" Ben sordum.

"Babam aptal değildir. Şimdilik bir ittifak görüntüsü bizi güvende tutmaya yetecektir." Durakladı. "Babam ikili bir oyun oynuyor, en iyi oynadığı türden. Wugang'ı içi boş vaatlerle uzak tutmaya çalışırken kendi amaçlarını ilerletmek."

"Wugang neden sana saldırmıyor?"

"Çünkü bir müttefiki olmasını başka bir müttefiki olmasına tercih eder.

düşman," dedi Wenzhi. "Göksel Krallık yeteneklerimizi bir daha hafife almamaları gerektiğini çok iyi biliyor; onlar büyümümüzü anlıyorlar. Dahası, burayı bizim muhafızlarımız koruyor. Wugang'ın askerleri kendilerine ait bir bilince sahip olmasalar da, onun emirlerini kabul etmelerini sağlayan bir şey var; ihtiyaç duyulması halinde bunu kullanabiliriz."

Yüzünü inceledim. "Baban neden bu evliliği kafasına koymuş? Eminim dışarıda daha uygun adaylar vardır?"

"Ölümsüz Diyar'daki çok az krallık bizimle nişanlanmayı düşünür ki bu durumdan memnuniyet duyuyorum," dedi hisli bir şekilde. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Xingyin, bu bizim için güçlü bir ittifak olacak.

faydalı." Sessizce ekledi, "Mutlu olabilecek biri."

Sözleri dilediğimden daha derinlere ulaştı; sunulan yardımı, daha kolay olan yolu kabul etme isteği uyandırdı. Yine de parçalanmış geçmişimizin ötesinde, evlilikte takas edilmekten nefret ederdim; ben

böyle lanetli bir birliğe asla şans vermezdim. Ben şimdi Liwei'nin Prenses Fengmei ile nişanlanmayı kabul ettiğinde ne kadar zorlandığını ve bu kez neden reddetmekte kararlı olduğunu anlamıştı. Wenzhi ile evlenmeyecektim; kralın çarpık entrikaları için bir piyon olmayacaktım.

Bu benim hayatımdı ve ona anlam veren şey aşktı, hatta aşk vaadiydi.

"Düğünü erteleyebilir miyiz ya da babanı tekrar ikna etmeye çalışabilir miyiz?" Hayal gücüm yükseldi. "Birinin kılığına gir

Töreni tamamlayacak başka bir şey var mı?"

Kapıya yaslanan Wenzhi'nin ifadesi donuklaştı. "Babam bir kez kararını verdi mi, bir daha vazgeçmeyecektir.

Ve kendimi bir yabancıya bağlamayacağım, senin için bile."

"Düşüncesizce davrandım," diye itiraf ettim, aklım hâlâ bir çıkış yolu ararken bile. "Büyüyü babanın yerine sen yapabilir misin?"

"Evet, eğer üzerinde çalışırsam," diye yanıtladı. "Ama asıl sorun parşömeni nasıl elde edebileceğimiz. Dikkatli hareket etmeliyim. Eğer konumumu tehlikeye atarsam, annem diğer eşlerin merhametine terk edilmiş olacak. Erdemli Eş, oğlunun varis olarak yerinden edilmesiyle kindarlaştı. Bize zarar vermek için her fırsatı değerlendirecektir."

Onunki gibi zehirli bir ailede en güvenli yer en tepeydi. Wenzhi'nin konumunu korumak için bu kadar çaba sarf etmesinin nedeni buydu. Neden kendini babasıyla karşı karşıya getirsin ki?

Her şeyi riske atarak mı? Ben kendi adıma, annem, özgürlüğüm ya da aşkım gibi çok değerli bir şeyi feda etmek konusunda isteksizdim.

Peki ya başka seçeneğim yoksa? Anneme izin verebilir miydim

Wugang'ın karşısına tek başıma ve savunmasız mı çıkacaktım? Wugang askerlerini serbest bırakırken hiçbir şey yapamaz mıydım? Hayır. Asla. Ne o kadar kalpsizdim ne de diyarın kaderini riske atacaktı kadar pervasız. Kararlılığım sarsıldıkça kendimi azarladım. Başka bir yolu olmalıydı. Eğer olmadığını düşünmeye devam edersem, aramayı bırakacaktım ve ardından kesinlikle başarısızlık gelecekti.

"Ya ben çalarsam?" Son yemine kadar düşmüş bir balıkçı kadar çaresiz bir şekilde teklif ettim.

"Yapamazsın. Babam İlahi Ayna Parşömenini her zaman üzerinde taşır. İşte burada." Wenzhi şakağına vurdu.

Gözlerimi ona diktim. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Kolay değil," diye kabul etti. "Çok büyük miktarda enerji tüketiyor. Sadece aramızdaki en güçlüler böyle bir şey yapabilir ve sadece belirli eserler bu şekilde gizlenebilir. Ancak eşyalar çalınamayacağı için en güvenli yer burasıdır

ya da gemiyi öldürmeden ve eseri yok etmeden zorla alınamaz."

"Ejderhaların incilerini neden bu şekilde saklamadınız?" diye sordum.

"Oh, bunu düşündüm. Düşünmediğime memnunum. Ölebilirdim, ama kardeşimin eliyle değil."

Çenemi kaldırdım. "Sence seni öldürür müydüm?" "Evet, belki farkında bile olmadan. Eşya bağlı Kişinin yaşam gücünün çekirdeğinde yer alır ve onun yolunu açmak kişiyi son derece zayıflatır." "Bir zamanlar senin yaptığın gibi." diye eklemekten önce durakladı.

Bunu ejderhaların incileriyle olan bağı koparmak, onları özgür bırakmak için yapmıştım. Yaşadığım acılar, iç burkan kayıplar, yeniden yaşamaya hevesli olduğum şeyler değildi.

Sözlerine şöyle devam etti: "Eseri sağlam tutmak, iç enerjimizden korumak insanın gücünü tüketir. O zaman bunu riske atamazdım, hele de Göksellerle karşılaşmak üzereyken. Konsantrasyonumdaki en ufak bir kayma incileri ve onlarla birlikte beni de yok edebilirdi. İşte bu yüzden babam sınırlarımızdan dışarı çıkmıyor, Neden etrafı hep korumalarla çevrili?"

"İncileri saklaması için babana verebilirdin," dedim.

"Güven her iki taraf için de geçerli bir şeydir. Daha önce hep istediğim şeyi elde etmek için planlar yapmıştım. Bu sadece Burada hayatta kalmanın, gelişmenin bir yolu." Bakışlarımı tuttu. "Başka bir yol olduğunu, güvenin bir zayıflık olmaması gerektiğini çok geç öğrendim. Keşke en başından beri sana karşı dürüst olsaydım. başlayın."

"Fark etmezdi; yaptığınız şeyi asla kabul etmezdim." Ne kadar doğru sözler söyledim, ama onlara eşlik etmesi gereken öfke solmuştu.

"Belki de," dedi Wenzhi yavaşça. "Ama düşünmek isterim ki birlikte yolumuzu bulabilirdik. Bizi anlayabilirdin ve birbirimizi incitmeden birbirimize yardım edebilirdik."

Kendimi sertleştirdim. "Bir peri masalı."

"Annem her zaman peri masallarına hiç inanmadığımı söylerdi. Çünkü adımı öğrendiğim günden beri canavarları tanıyordum." Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Beni şımartın. Kendime hayal kurma izni verdiğim günlerde bunun zihnimde nasıl canlandığını anlatayım."

Duygularım içimde savaştı; bir yanımda meraklıydı, daha akıllı olan yanımda korkuyordu.

"Göksel Krallık'a karşı hiç sevgi beslemiyorsun," diye başladı. "Belki de babama inciler yerine başka bir şey teklif edebilirdim. Belki de babamdan vazgeçebilirdim.

Annemin konumunu güvence altına aldıktan sonra tahtta hak iddia ettim. Bu dünyayı arkamızda bırakabilir ve ister yukarıdaki ister aşağıdaki diyarda kendi yolumuzu çizebilirdik."

"Tacından vazgeçer miydin? Onu korumak için yaptığın onca şeyden sonra?" Sesim inançsızlıkla yükseldi.

Gözlerindeki ışık ayınkine rakipti. "Eğer sadece isteseydin, senin için her şeyden vazgeçerdim."

Zihnim bomboş kaldı, göğsümde bir sızı kıvranıyordu. Yine de duymak istediğimi düşündüğü şeyi söyleyecek kadar kurnazdı. "Sormayacağım." Bir şekilde konuşmayı başardım. istikrarlı bir şekilde. "ünkü bu aramızda hiçbir şeyi değiştirmez."

Yüzüne bir gölge düştü. "Az önce babama söylediklerin... Gerçekten de Göksel Prens'e söz mü verdin?"

"Hayır." Yalan söyleyemezdim.

Kapıdan uzaklaştı ve yanıma oturdu. "Sormam gerek, buna bir şans verir misin? Babamı memnun etmek ve parşömeni elde etmek için evlenebiliriz. Wugang'ı yendiğimizde önümüzde sonsuzluk olacak. İstediğin zaman seni yemininden azat edebilirim, ister bir ay, bir yıl ya da on yıl sonra. İstediğin gibi yaşayabilir, istemediğin hiçbir şeyi yapmayabiliriz. Seni mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, hatta istediğin zaman gitmene izin vereceğim çünkü... Seni seviyorum."

Açıkça, duraklayarak konuştu, sesi kelimeler üzerinde biraz takıldı ve bu beni herhangi bir uygulamadan daha fazla etkiledi

beyanat. Niyetini bilmiyormuş gibi davranamazdım; bunu yüzlerce farklı şekilde ima etmişti. Denedim Bundan kaçınarak, derinliklerinde tekrar boğulma riskine girmektense, olduğumuz şeyin yüzeyine çıkmayı tercih ettik.

İçime başka bir şey daha işledi, beklenmedik bir şey; beni hâlâ sevdiğine dair bir sevinç kırıntısı. Enkazımızın ortasında

Yıkık dökük hayaller, ne kadar denesem de söndüremediğim bir şeyin korlarını titretiyordu. Onu sevmiş, sonra da hor görmüştüm; ondan sonsuza dek nefret edeceğime inanmıştım. Yine de beni kurtaran, benim de hayatını kurtardığım, bir zamanlar sevdiğim birinden nasıl gerçekten nefret edebilirdim? Yüzüne bakarken, o kadar ciddi ve vakurdu ki, öpüşmemizi hatırlayınca içime bir sıcaklık yayıldı - arzunun ötesinde, beni korkutan başka bir şey daha vardı, tekrar ortaya çıkarsa uğruna savaştığım her şeyi yok edebilirdi.

Nabzım hızlandı, düzensiz bir tempo. Liwei'ye ve kendime ihanet ettiğim bu düşünceler yüzünden neredeyse kendimden nefret edecektim. Ama bu duyguları inkâr edemezdim, onlardan utanmam da gerekmiyordu çünkü onlar benim kimliğimin bir parçasıydı. Kalp, kişinin isteğine göre evcilleştirilemeyen, anlaşılmaz bir şeydi. Bazıları onlarla oynadığımı düşünebilirdi. Bencil ya da aptal olduğumu mu? Gerçekte ben de acı çekiyordum, çünkü kalbim yarılmıştı.

her iki şekilde de kaybedecektim. Derin bir nefes alarak duygularımı dizginledim. Bu tür dikkat dağıtıcı unsurların zihnimi bulandırmasına ya da kararlılığımı zayıflatmasına... gücümün yetmeyeceği şeyleri istememe neden olmasına izin veremezdim.

"Yapmayacağım." Göğsümdeki acıyı görmezden geldim. "Birlikte bir geleceğimiz yok."

Sertleşti. "Liwei yüzünden mi?"

Başımı salladım. "Çünkü duygularım ne olursa olsun, sana bir daha asla güvenemem, önemli bir şekilde değil."

"Affetmiyorsun, Xingyin." Ses tonunda bir parça hüzün vardı.

Başımı kaldırdım. "Olunacak daha kötü şeyler de var."

Bakışlarındaki ışık, şafak vakti yıldızların solması gibi azaldı. "Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim."

"Ben de size teşekkür ederim." Etrafımda ani bir sıkışma oldu, içimde bir boşluk açıldı. Kapanmış bir kapı, gidilmemiş bir yol. Yaşanmamış bir gelecek.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum. "Parşömeni bize vermesi için babanı nasıl ikna edeceğiz?"

"Babam bir düğün bekliyor, bu yüzden ona bir düğün yapmamız gerekecek." Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

"Benimle evlenme ihtimali karşısında bu kadar perişan görünmemeye çalış, Xingyin. A düğün, evlilik anlamına gelmemelidir."

BU KEZ, penceremin önünde hiçbir engel, hiçbir nöbetçi yoktu. kapımın dışında. Wenzhi gittikten sonra, Altın Çöl'de Liwei ile buluşmak için ayrıldım. Gökyüzü beyaz alev kıvılcımlarıyla parıltıyor, yıldız ışıkları kumların üzerine ısıltılarını saçıyordu; ancak onlar bile ayın yokluğunun bıraktığı boşluğu gideremiyordu. Biz orada dururken, kum tepelerinin arasından zengin bir tatlılıkla karışık ılık bir meltem esiyordu.

"Düğün mü?" Liwei, gözbebekleri geceden daha karanlık bir şekilde, sertçe tekrarladı. İfadesi bir anda gök gürültüsüne dönüşmüştü.

Bulut Duvarı kralının talebini duymak.

"O merhamet etmeyecektir. Kral Wenming'in yardımını almanın tek yolu bu," diye açıkladım.

Yüzümü inceledi. "İstediğin bu mu Xingyin?" "Bunu nasıl düşünebilirsin?" Karşı çıktım. "İstediğim son şey geleceğimi dikte eden sinsi bir hükümdara ihtiyacım var. Bu sadece bir amaç için bir araç."

"Yoksa bu uygun bir bahane mi? Kendi birlikteliğimizi bu kadar kolay bozmuşken, pek de mutsuz görünmüyorsunuz."

Öfkesi canını yaktı. "Reddetmeye çalıştım. Kral Wenming kararlıydı. Wugang ile ittifak kurmakla ve daha da kötüsüyle tehdit etti."

"Sakın bunu yapma," dedi. "Ya bir şeyler ters giderse?"

"Wenzhi beni hiçbir şey için tutmayacağına söz verdi."

Liwei'nin ifadesi sertleşti. "Ona inanmamalısın."

"Ben kendi içgüdülerime güvenirim, ona değil. O da benimle zorla evlendirilmek istemiyor," diye onu temin ettim. "Hiçbir şey ters gitmeyecek, yine de yardımınıza ihtiyacım olacak."

"Ne istersen." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. "Damadı etkisiz hale getirmek bana büyük bir zevk verir."

"Eğer benimle oyun oynarsa, sana yardım ederim." Cevap olarak gülümsememe rağmen ses tonumda pek mizah yoktu.

Bir adımla aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni kollarının arasına aldı. Ona yaslanırken göz kapaklarım kapandı, teninin sıcaklığı ipek katmanları arasından kayıyordu. Bir parçam bu anın sonsuza dek sürmesini istiyordu; Ebedi Huzur Avlusu'nda olduğu gibi sadece ikimiz, havada süzülen şeftali çiçeklerinin kokusu, her gün uyandığımda kalbimde hissettiğim hafiflik. Saf ve karmaşık olmayan bir neşe, bölünmemiş bir kalp. Keşke geçmişimizi, şüphelerimizi ve pişmanlıklarımızı bir kenara bırakabilseydim. Üzerime çöken sıkıntıları, Kutsal Alev Tüyü'nün yakıcı sıcaklığını, etrafına örülmüş büyülerden geçerek yolunu bulmaya çalışırken bile. Onu bütün tutmak, beni yok etmesini engellemek için sürekli bir mücadele.

"Bırak gitsin," diye fısıldadı Liwei saçlarıma. "O senin için yeterince iyi değil; asla da olmayacak."

Kollarımı ona dolamak, onun ve benim acımı hafifletmek için içimden gelen dürtüyle savaştım. Sahip olduğumuz kısa zamanda biraz neşe bulmamıza izin vermek için. Mutluluk hayali aynı anda hem bir güç hem de korkunç bir zayıflıktı ve gelecek bu kadar kasvetliyen yenik düşmeye cesaret edemezdim. Tutamayacağım hiçbir söz vermeyecektim.

Ben ondan uzaklaşırken gözleri acıyla gölgelendi. Acı içimi burktu, büküldü ve keskinleşti; yine de bakışlarını sırtımda hissederken bile kendimi uzaklaşmaya zorladım. Ne kadar arzulasam da dönmedim.

Gözlerimi kapatıp gözyaşlarımdan yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin verirken rüzgâr yüzüme karşı acımasızca uğulduyordu. Artık onları gizlememe gerek yoktu, çünkü kimse onları göremezdi. Altın Çöl'ün sıcağına rağmen, içimi

bir ürperti kapladı.

etime doğru. Aşksız bir hayat yıldızsız bir geceydi ve artık beni sadece karanlık bekliyordu.

OceanofPDF.com

Üç gün, üç saat gibi geçip gitti.

ayrıntılı planlar ve hazırlıklar. Ben çok az rol oynadım.

-Gelinliğimdeki işlemeler, başlığımdaki mücevherler ya da ziyafette servis edilecek yemekler sorulduğunda başımı sallıyordum. Çok hoş bir gelin, çok kayıtsız bir gelin. Tüm bunlar olurken zihnim durmadan önümüzde neler olduğunu, başarısız olursak bizi bekleyen yıkımı düşünüyordu.

Düğün günü soluk ve gri bir gündü. İçimde neşe yoktu, sadece kara bulutlar dağılmadan önceki, tökezlediğiniz ve düşeceğinizi bildiğiniz an gibi batan bir önsezi vardı.

Aynanın altın yüzeyindeki yansımama baktım. Ağır brokar elbise canlı bir kırmızıydı, neşenin, şansın ve kanın rengiydi, diye fısıldadı uyanık zihnim. Kumaşın üzerine altın ve turkuaz renklerde muhteşem anka kuşları ve yeşim yeşili yapraklı şakayıklar işlenmişti. Mercan çiçekleriyle işlenmiş zarif bir başlık saçlarıma takıldı, inci dizileri omuzlarıma döküldü. Hilal şeklindeki kaşlarım gözlerimin üzerinde yükseliyor, yüz buruşturmalarımı pek umursamayan gayretli bir görevli tarafından alınırken

Dudaklarım ve tırnaklarım parlak bir kırmızıya boyanmıştı. Bir parçam

Bu çabaların beyhudeliğine gülmek istedim ama hayal kırıklığıyla sadece çenemi sıktım. Bunların hiçbirisi Wugang'ı durdurmamıza yardımcı olmayacaktı. Gül yaprağı banyosuna girmenin ya da saçlarımı mürekkep nehri gibi parlayana kadar kamelya yağıyla taramanın ne faydası vardı? Bu benim düşünümdü ama ben gelin değildim.

Bir görevli başlığımın üzerine kırmızı bir saten kare yerleştirerek yüzüme örttü. Başımdaki örtü, omuzlarımdan sarkan tören cübbesinin ağırlığı ve başımdaki altınlar yüzünden bir an nefes alamadım. Bir görevli koluma girdiğinde tek görebildiğim, örtünün aralandığı yerdeki çatlaktı, beni odadan çıkarıyor.

Dört taşıyıcı tahtirevanımı taşıyordu, kafesli pencereleri kalın bir kumaşla örtülmüştü. Örtüyü kaldırarak perdenin arkasından baktığımda, mor bulutların arasından yükselen malakit sütunlu büyük bir köşkle karşılaştım. Güneş ışığı kemerli çatısına vuruyordu, parılıyordu. Bakışlarım içerideki misafir kalabalığına kayınca içim içime sığmadı. Yastıklı koltuğa yaslandım, karışan auraları dikkatle incelerken ellerimi kucağımda birleştirdim. Sonunda onun sıcaklığını hissettim-Liwei, yukarıdaki gökyüzünde, görüş alanımın dışında. İçimdeki gerginliğin bir kısmı hafifledi, zihnim gezinirken bile yanlış gidebilecek tüm şeylere: Ya iddiamızda başarısız olursak? Ya Wenzhi ve ben gerçekten evlenirsek? Beni serbest bırakacağına dair ettiği yemine sadık kalır mıydı? Eğer bu bir numaraysa, başka bir planıysa, bu sefer onu gerçekten öldürebilirdim.

Tahtirevan durdu, başımın arkası arkasındaki ahşap panele çarptı. Wenzhi'nin aurasının güçlü yaklaşımını hissederek yüzümdeki örtüyü aceleyle yeniden düzenledim. Perde hışırdadı, sonra Wenzhi bana yardım etmek için uzandığında ayrıldı. Kıp kırmızı brokar koluna altın ejderhalar işlenmişti, benimkiindeki anka kuşlarına eşlik ediyorlardı. İçimden bir titreme geçti, kalbim O kadar sert çarpıyordu ki patlayacağını sandım. Derin bir nefes alarak elimi onunkinin içine koydum ve tahtirevandan indim.

Pavyona doğru ölçülü bir tempoda yürüdük. Tütsü ve çiçeklerin tiksindirici kokusu beni neredeyse boğuyordu. Boncuklu terliklerim yürüyüş yoluna serpilmiş yaprakları ezdi - açelyalar, kamelyalar, şakayıklardan oluşan yemyeşil bir halı.

Bir esinti duvağımla dalga geçerken, onu yırtıp atma isteğimi bastırdım. Gelinler neden bu şekilde örtünmek zorundaydı? Damatlarını gördüklerinde kaçmasınlar diye miydi?

Sunağın önünde Wenzhi durdu ve dizlerinin üzerine çöktü. Yanında, düz brokar minderin üzerine çöktüm, nabzım hızla atıyordu. Üç adet yanmayan tütsü çubuğu avucumun içine itildi. Bizi ebedi bir birlikteliğe mühürlemek için üç selam yeterliydi. Bir tıslama sessizliği deldi, tütsü tutuşurken sıcaklık elimi sıyırdı, havada kokulu dumanlar uçuştı. Wenzhi ve ben birlikte tütsü çubuklarını pirinç mangalın içine bastırdık.

"Tören başlayacak," diye bir ses resmi bir şekilde mırıldandı, muhtemelen Bulut Duvarı'ndan yüksek rütbeli bir yetkili ya da saygı duyulan bir yaşlı. Her kimse, Wenzhi'nin ona iyi rüşvet verdiğini umuyordum.

"Cennete ve dünyaya ilk selam," diye haykırdı evlilik görevlisi.

Katlandığımda, başlığımın ağırlığı
tehlikeli bir şekilde öne doğru eğildim. Kendimi hızla
kaldırdığımda, görevli devam etti: "İkinci selam
ebeveynlere ve atalara."

Kral Wenming'e döndüğümüzde, eğilirken yüzümdeki gergin ifadeyi gizleyen peçe için mutluydum. Kendi ailemin yokluğu için mazeretler uydurmuştum, çünkü kralın bana karşı daha fazla silah kullanmasına izin vermeyecektim.

Görevli boğazını temizledi. "Birbirinize son kez selam verin," diye seslendi, sesinde hafif bir titreme vardı.

Bu bizi sonsuza kadar birbirimize bağlayacak bir eylemdi. Kendimi Wenzhi ile yüzleşecek şekilde konumlandırmalıydım ama

Sanki taşa dönüşmüşüm gibi içimde bir şey hareket etmeyi reddediyordu. Konuklar gecikme nedeniyle mırıldanmaya başladığında, Wenzhi elini benimkinin üzerine koydu, başparmağı

Avucumu fırçalıyor.

"Güven bana," diye fısıldadı nefesinin altından.

Ben yapmadım. En azından tamamen değil. Yine de içinde bir şey

Ses tonunun yoğunluğu beni harekete geçirdi ve ona doğru dönmem için bana güç verdi. Tereddüt edecek zaman değildi. Perdenin arkasından kırmızı cübbesinin eteklerini, kumaşın üzerine dikilmiş pırıl pırıl işlemeleri seçebiliyordum. Aurası o kadar yakındı ki

Bana doğru, şiddetli ve serin, sabit ve güçlü bir şekilde alevlendi. Ter ellerimi kayganlaştırırken, onları eteğimin paha biçilmez brokarına silme dürtüsüyle savaştım.

Boynumu büktüğümde uysal bir gelin imajına yakışır şekilde titriyordum-

Bir fırtına pavyonun içinden geçerek ipek ve satenleri hışırdattı,

Açelya ve kamelya kokuları havaya yayılırken, yapraklardan oluşan halı da yukarı doğru süpürüldü. Nefesler kesildi

Bazıları sevinçli, diğerleri şaşkın ve kızgındı. Duvağım havalandığında, bir an için taç yapraklarının

Güzel kokulu bir fırtına gibi yağıyor, çıplak tenimi tüylü bir yumuşaklıkla fırçalıyordu. Kralın eşlerinden biri onu korumak için yüzünün önüne bir yelpaze savurdu ama kral sabırsız bir el hareketiyle onu kenara itti. O sırada Wenzhi başını kaldırmış, kasıtlı bir vurguyla ayağa kalkmıştı bile; ben ise peçemin tekrar yerine düşmesine izin verdim ve sanki

yapmadığım bir yaydan yükseliyor.

Tören tamamlanmamıştı, ritüel anlamsızdı. Evlenmemiştik.

Kendimi öfke çılgınlıklarına, töreni tamamlayacak sert bir emre hazırladım. Ama hiçbiri olmadı. Bir şekilde işe yaramıştı, Liwei'nin büyüğü bize değerli bir aldatma anı kazandırmıştı.

"Üç selamlama yapılır, tören tamamlanır. Çift sonsuz mutluluğu bulsun

birlikte," diye seslendi görevli hevesle. "Duvağı kaldırın."

Saten örtü yüzümden nazikçe çekildi. Ani aydınlığa karşı gözlerimi kırptırdım, gözlerim

Wenzhi'nin, kışın güneş ışığının soluk tonu.

Konuklardan coşkulu bir tezahürat koptu. Yüzümü

aydınlatan gülümseme karşılıksızdı, parmaklarım
Wenzhi'ninkilerin arasından geçerek uyumlu bir çiftmiş gibi
davranıyordu.

Wenzhi beni krala doğru götürdü, ilk kez muhafızları tarafından kuşatılmamıştı, eşleri yanında oturuyordu. Prens Wenshuang'ın olmadığını görünce rahatlardım - belki de son karşılaşmamızın öfkesi içindeydi.

Kral'ın bakışları beni mızrakladı. Bir an için hilemizi anladığından korktum, ama sonra başını sallayarak Görevli aceleyle yanımıza geldi ve üzerinde sembol

bulunan yaldızlı porselen bir çay seti ile bir tepsi uzattı, Yeni evlilerin birlikte yaşamaya başlamalarının ikiz sevincini temsil ediyor. Bizim durumumuza daha az uygun olamazdı.

Yere diz çökerek kadehi aldım ve geleneğin gerektirdiği gibi iki elimle krala sundum. O da içmemesine rağmen dudaklarına götürerek kabul etti. Gelenek olduğu üzere gelin hediyesine uzanmasını bekledim. -Genellikle bir mücevher parçası ya da değerli bir şey, ama istediğim tek şey bana vaat edilen şeydi. Yine de parşömen görünmedi ve konuşmadı, sadece fincanının kenarından bana baktı.

"Baba." Kelimenin üzerinde bocaladım. "Tören tamamlandı. Parşömeni alabilir miyim?"

Etraftaki konuklar onaylamayan bakışlar attılar. Benim kötü yetiştirildiğimi düşündüler. Paralı asker. Bir gelinin hediyesini talep etmesi duyulmamış bir şeydi, ancak bu saçmalığa zorlanmışken bu tür nezaketleri neden umursayayım ki?

Kralın boğazından derin bir kıkırdama yükseldi. Gözleri Benden daha iyisini elde etmiş gibi parlıyordu. "Bu acele niye, sevgili gelinim? Daha ziyafet var ve sonra da zifaf. Ondan sonra, ne zaman istersen İlahi Ayna Parşömeni'ni senin üzerinde uygulayacağım."

Dudaklarıma doğru yükselen bir protestoyla doğruldum. Ben daha konuşmadan, keskin bir ısıklık sesi havayı yararak yanımdan geçip

Kral Wenming'e saplandı. Vücudu şiddetle sarsıldı, gözleri göğsüne saplanmış, sivri ucu kanla ıslanmış mızrağı görünce dehşet içinde döndü.

OceanofPDF.com

Şok içimi parçaladı, sivri ve keskin. Bakışlarım Wenzhi'ye kaydı, yüzü dehşetle çarpılmıştı. Muhafızları çağırarak ayağa fırladı ve mızrağın fırlatıldığı yöne doğru koşarken yakındaki bir askerden bir kılıç kaptı.

Kral Wenming'in elleri yarasını kavramak için havalandı, Tahta sapı el yordamıyla tutup vücudundan ayırdı. Emici bir sesle dışarı kaydı, mızrağın ucu düştü, grimsi, köpüren bir sıvıya dönüşerek kanına karıştı. Şaft elinden düştü, parmakları gevşedi. Etrafındaki yoldaşları çılgın kelebekler gibi çırpınıyordu.

Sadece Asil Konsolos -Wenzhi'nin annesi- yarasını mühürlemeye çalışacak kadar akıllıydı, büyüü avuçlarından bedenine akıyordu. Yine de kanı Damarlarında mürekkep yüklü bir fırça gezdirilmiş gibi koyu bir parlaklıkla renklenerek yaradan akmaya devam etti.

Kral Wenming hırladı, hayvani bir ses, aurası öldürücü bir niyetle kalınlaşıyordu. "İhanet," diye soludu kekeleyerek aldığı nefesler arasında. "Sen... ve suç ortakların." Titreyen parmağını bana doğrulttuğunda, parmağından çıkan menekşe rengi bir ışık şakağıma çarptı.

Acı, acımasız bir ritimle başıma batan yüzlerce iğne gibi içime saplandı. Dizlerimin üzerine çöktüm, başlığımı yırttım, saçlarımı kopardım - vücudumdaki her sinir alev aldı, ağzımdan kırık soluklar döküldü. Kavrayarak Gücümün verdiği çılgınlıkla kendimi korumak için bir kalkan fırlattım ve tıpkı Wenzhi'nin daha önce yaptığını gördüğüm gibi zihnimdeki bağlarını çözdüm. Kral çırpınarak yere yığıldı, etrafına kümelenen yardımcıları açıkça ağlıyordu.

Acı merhametli bir hiçliğe dağıldı, yine de titrememi durduramıyordum, işkencesinin yankıları içimde yankılanıyordu. Kaslarım gevşeyip gücüm tekrar uzuvlarıma akın edene kadar düzensiz bir nefes aldım ve sonra bir tane daha. Bir düşünce beni sarstı. Kral'ın saldırısını bu kadar kolay savuşturamazdım. Daha önce de onun sancılarına yakalanmış, onun boyun eğmez gücüne maruz kalmıştım... bu da kralın ciddi şekilde zayıfladığı anlamına geliyordu.

Birisi şifacılar için bağıırken, kaosun üzerinde ürpertici bir kahkaha yükseldi. Prens Wenshuang. Ne zaman gelmişti?

"Artık çok geç. Mızrak onun enerjisini tüketmek için büyülenmiş." Prens Wenshuang acı içinde kıvranan babasına bakarken sıkılmış bir ses tonuyla konuştu.

"Senin böyle bir gücün yok." Wenzhi vücudu öfkeyle gerilmiş bir halde köşküne geri döndü.

Prens Wenshuang'ın yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi. "Hayal edebileceğinizden çok daha fazlasını yapabilirim."

"Neden Wenshuang?" diye sordu kral dirseğinin üzerinde doğrulmaya çalışırken.

"Baba," diye tükürdü, her hecesi öfkeyle boğulmuştu - tüm kayıtsızlık görüntüsü gitmişti. "Beni her şeyden önce utandırdıktan sonra sana böyle hitap etmeliydim. Beni görevimden alıp yerime üvey kardeşimi getirdin. O bir Annem ise birinci dereceden Erdemli Eş!"

Sessizliği tiz bir feryat kapladı. Erdemli Eş, oğlunun hareketlerini onaylıyor gibi görünmüyordu.

"Bu senin için bile aşığılık bir şey. Ne cüretle böyle bir şey yaparsın?" Wenzhi'nin parmak eklemleri kılıcının etrafında bembeyazdı.

Prens Wenshuang başını geriye attı ve güldü. "Çok daha fazlasına cüret edebilirim, Kardeşim. Nesiller boyunca, uzun ömürlü pek çok kral sabırsız bir varis tarafından ölümüne hızlandırılmıştır. Tahtta oturan kişi dikte eder geçmiş ve geleceği şekillendiriyor ve ben artık kenarda durmayacağım."

"Bir şeyi unutuyorsun. Artık varis sen değilsin." Wenzhi'nin sesi daha sakindi, ancak gözleri buz parçalarıydı.

Prens Wenshuang elini küçümser bir hareketle salladı. "Küçük bir mesele, hemen halledilecektir."

"Cesaretiniz varsa bana meydan okuyun, askerlerinizin arkasına saklanmadan benimle savaşın. Onlara kimin yönetmeye uygun olduğunu gösterin. Aksi takdirde seni kim destekleyecek? Sana kim saygı duyacak? Babasını öldüren onursuz bir oğul. Kendi silahını bile kullanamayan bıçak."

Wenzhi'nin sözleri kardeşini aceleciliğe sevk etmek için özenle seçilmişti. Çünkü Prens'in Wenshuang onu yenebilirdi ve sayıca az olduğumuz için teke tek dövüş hayatta kalmak için en iyi şansımızdı.

Konuklar mırıldandı, daha cesur olanlar başlarını sallayarak onayladı. Yine de Prens Wenshuang en ufak bir endişe belirtisi göstermedi. "Bana oyun oynamayın; hepsini daha önce gördüm. Kendimi size ya da başkasına kanıtlamama gerek yok. İtaat etmeyenler bunu kendi tehlikelerine atarlar. Babamdan beri

Göksel İmparator'un teklifini reddetti, benimkini kabul etmekten memnuniyet duydu." Ağzı bir sırıtışla kıvrıldı. "Ay Tanrıçası'na karşılık benim tahtım. Adil bir takastan daha fazlası. İmparator bana bunu bile verdi." Kanlı mızrak sapını tekmeleyerek yan tarafa.

"Fena halde yanlış hesaplamışsınız," dedim ona gülümseyerek. "Annem burada değil."

"Sen buradasın, onun sevgili kızı. O gelecek. Sadece beklemem gerek."

Muhafızlar etrafımızı sardı, silahlarını bize doğrulttuklarını görünce moralim bozuldu. Gücümü kavrayarak hazırda tuttum, büyü parmak uçlarımda titriyordu.

"Ailem Ölümlüler Diyarına geri döndü. Buraya bir daha gelmeyecekler. Verdiğin sözü tutmadığın için Wugang'ın sana ne yapacağını sanıyorsun?" Hiçbir yalan beni Prens Wenshuang'ın yüzündeki öfke kadar tatmin etmemişti.

"Eğer bu doğruysa," diye atıldı, "seni hayatta tutmak için hiçbir neden yok."

Prens Wenshuang bana doğru hamle yaptı, kılıcını ileri doğru savurdu, yüzeyinde kızıl alevler dalgalanıyordu. Ağır giysilerime lanet okuyarak kenara çekildim ve üzerime bir kalkan örttüm. Gerçekten de silahsız birine saldıran bir korkaktı.

Wenzhi yakındaki bir askerden kılıcı kaptığı gibi bana seslendi ve pavyonun karşısından bana doğru fırlattı. Kılıcı ustalıklarla yakaladım, kınını yırttım, yakalamak için etrafımda döndüm

Prens Wenshuang'ın darbesi.

En iyi kılıç ustalarının doğuştan gelen zarafetinden yoksun olmasına rağmen saldırıları kaba bir güçle yağıyordu. Her darbeyi yakalayıp geri savuruyordum; saldırıları daha da şiddetleniyordu. A

Sadece fiziksel gücümle onunla boy ölçüşmek için mücadele ederken, mor bulutların yatağında pavyonun dışına doğru geri çekildim. Bir sonraki darbesi yere indiğinde, onu bir sütuna çarptıran bir rüzgâr patlaması çağırarak ulaşamayacağı bir yere savruldu.

Ayağa fırladı, elini savururken yüzünde ölümcül bir ifade vardı, bir avuç dolusu ateşli hançer bana doğru savruluyordu. Köşkten öfkeli bir çığlık yükselirken yere düştüm. Wenzhi, Prens Wenshuang'ın muhafızlarının arasından bana doğru geliyordu. Bir tekmeye birini yere serdi, kılıcını bir diğerine sapladı. Daha fazla asker

Artık onu aralarında göremeyinceye kadar etrafına üşüştiler. Kalbim küt küt atmaya başladı. İlerlemeye başladığımda, yakıcı bir sıcaklık sırtıma vurdu. Yüzüme doğru dönerken bir çığlık attım.

Prens Wenshuang, büyülerim onu söndürmek için

dalgalanıyor.

Alevler. Enerjisi parmaklarından tekrar kıvılcım çıkarırken, avucumdan hava sarmalları fışkırdı ve onu sırt üstü yere fırlattı. Ayağa kalkıp bir kez daha bana doğru yürümeye başlamadan önce bir anlık bir rahatlama oldu. Kılıcını aşağı salladı, kıl payı yüzümü iskaladı. Tökezlediğinde öne atıldım ve ayağım karnına değdi. Parlayan enerjim kılıcının etrafını sararak onu elinden çekip alırken boğazından öfkeli bir nefes çıktı.

Askerlerinden altısı bana doğru koştu, buz ve alevden oluşan oklar yoluma çıktı. Güçlerimi kavradığımda, yarı saydam bir ok yanımdan hızla geçip bir askerime saplandı.

bir susturucu ile takipçileri. Yerde yuvarlanan askere baktım, kanla beneklenmiş buz gibi sapı tutuyordu. Babamın oku.

Liwei ve babam gökyüzünden inip bulutları bana doğru süzülürken daha fazla haykırış yükseldi. Babamın kolu o kadar hızlı hareket ediyordu ki bir bulanıklık gibiydi, her ok şaşmaz bir isabetle hedefini vururken, Liwei'nin avuçlarından çıkan ateş parçaları askerleri yakıp kavuruyordu. Birkaç kaçmaya çalıştılar, daha cesur olanlar kalkanlarını dikip yerlerini korudular.

Bulutları önümden geçerken babam elini uzattı. "Gel, Xingyin! Gitmeliyiz!"

Tereddüt ettim. Bir adım sonra bu sefil yerden kurtulacaktık; babam, annem, Liwei ve ben. Yine de hareket edemedim; etmek istemedim. Eğer gidersek... Wenzhi ölecekti. "Onu burada düşmanlarla çevrili halde bırakamam."

Liwei buluttan fırlayıp yanıma gelirken yüzü ifadesizdi. "O zaman seninle dövüşeceğim."

"Baba, bulutun üzerinde, ulaşamayacağımız bir yerde kalmalısın," diye ısrar ettim. "Büyün olmadan çok tehlikeli; seni koruyamayabiliriz." Sonuncusunu onu zorlamak için ekledim.

Babam bir savaşta kenarda duracak biri değildi.

Acımasızca başını salladı. "Seni buradan koruyacağım." Gümüş yayını kaldırarak parmaklarının arasında bir ok daha

parlatti.

Konuklar pavyondan kaçmış, bulutların arasından koşarak geçmişlerdi. Şaşkın ve korkmuş bir halde bağırışlar yükseliyordu. Babamın okları art arda fırladı, bizim büyü oklarımız

Liwei ve ben pavyona geri dönmek için savaşıırken havada süzülüp askerlerin kalkanlarına çarpıyordu. Sonunda onu gördüm, kıpkırmızı giyinmiş, cübbesi benimkiyle aynı olan uzun boylu figürü.

Wenzhi ve kardeşi birbirlerinin etrafında döndüler. Yüzlerinde ter parlıyor, avuçlarından kılıçlarına ışık akıyordu. Prens Wenshuang silahını geniş bir kavis çizerek savurdu ve kardeşinin kafasına bir darbe indirdi.

darbeyi yakalamak için. Boğuştular, metaller sürtündü, yüzleri gerginlikten gerildi. Wenzhi'nin elleri kabzanın etrafında beyazlaştı, ileri doğru bastırdıkça bıçak boyunca buz kristalleri dalgalanıyordu,

Kardeşinin tutuşunu kıran Prens Wenshuang sendeleyerek geri çekildi. Dengesini koruyan Prens Wenshuang, kızıl alev şeritlerini Wenzhi'ye doğru fırlattı ve Wenzhi de onu yutmak için su dalgaları çağırdı. Sihirleri havada göz kamaştırıcı ve tehlikeli bir şekilde yaylanıyor, kılıçları çılginca bir ritim tutturdu, ta ki içim dışıma çıkana kadar. Wenzhi her zamanki zarafeti ve becerisiyle dövüşürken, her darbesini geri çekerek vuruşlarını yumuşattı... öldürmek istemiyordu.

Prens Wenshuang'ın daha fazla askeri Wenzhi'ye doğru ilerlerken, büyüümü bir bora çağırmak için yönlendirdim ve onları geri fırlattım. Yanımda, Liwei alev dalgalarını serbest bıraktı,

Diğerlerini uzak tutarak. Bu dövüş adil bir dövüş olacaktı, zafer temiz olacaktı.

Ateş ve buz cehennemi bir fırtınayla etrafa saçıldı. Savaşçılar yorulmuştu, tenleri ter ve kanla parlıyordu. Wenzhi kılıcını yukarı kaldırdı, ancak son anda aşağı indirdi ve dönerek Prens Wenshuang'ın karnına sapladı. Kan kıpkırmızı bir dere halinde fışkırdı.

Prens Wenshuang haykırdı, kılıcı elinden düştü -Wenzhi'nin kolu tekrar aşağı doğru savrulurken, bıçağının kenarını kardeşinin boynuna bastırdı.

Zafer damarlarımda yükseldi, çalkantılı bir tedirginlikle hafifledi. Kanla lekelenmiş zaferlerin tadını çıkarmak kolay değildi.

Prens Wenshuang, "Bitir şu işi," diye hırladı, gözleri nefretle kısılmıştı.

Wenzhi'nin bıçağı kaldırmasını, kardeşinin boğazındaki hassas damarları kesmesini, yaşam gücünün çekirdeğine saplamasını istedim. Üvey kardeşi babasını zehirlemiş, Wenzhi'ye eziyet etmiş, her fırsatta ona karşı komplo kurmuş, hatta onu soğukkanlılıkla öldürmeye çalışmıştı. Prens Wenshuang ölümünü on kat daha fazla hak etmişti. Yine de Wenzhi hiçbir şey söylemedi, hatta eli sabit ve bakışları sertti.

"Seni öldürmeyeceğim. Babamızın adına, seni sonsuza dek sürgüne gönderiyorum. Yanına hiçbir şey almayacaksın, veda etmeyeceksin. Şimdi git ve asla geri dönme."

Kardeşine merhamet göstereceğini düşünmemiştim. İntikam almak için onu öldüreceğini düşünmüştüm, ummuştum. Bugünden sonra kimse onu suçlayamazdı. Wenzhi'nin bana uzun zaman önce öğrettiği şey buydu: Bir savaşta merhamet göstermek arkanı korumasız bırakma. Bugün hatırlamış olmasını dilediğim bir ders. Yine de kalbim batarken bile, bir parçam bu merhametin onun sonunu getirebileceğinden korkuyordu. İnkâr edilemez bir sıcaklık beni sardı.

Kralın soluğu kesildiğinde, Wenzhi'nin yüzü endişeyle buruştu. Döndü, babasına doğru ilerlemeye başladı - içgüdülerim bir hata olduğunu haykırıyordu - Prens Wenshuang

Bir yılan gibi hızla ona doğru atıldı, elinde parıldayan bir hançer vardı. Metal doğal olmayan bir parlaklıkla parlıyordu, parlak bir sıvıyla kaplanmıştı - kötü niyetli bir sıvı büyü ya da zehir. Zihnim karardı, kılıcımı ona doğru savururken kolum geri çekildi. Havayı yararak geçti, Prens Wenshuang'ın kafatasının dibine saplandı. Gözleri irileşti, ağzından ıslak bir nefes çıktı, vücudu yere yığılmadan önce şiddetle sarsıldı. Onun gibi kan birikti, tuz ve toprağın metalik kokusu birbirine karıştı

Ayaklarımızın altında ezilen çiçek yapraklarının kalıcı tatlılığıyla.

Bir düğün için süslemeler, şimdi ölümü süslüyor.

Acı dolu bir çığlık yükseldi. Erdemli Eş, Prens Wenshuang'a doğru koştu ve boğazında düğümlenen hıçkırıklarla onu kucaklamak için yere düştü. Bakışları

İnançsızlıktan gözleri kamaşmış, aurasının tınısı kaybolmuş bir halde bana bakıyordu. Annesinin çaresiz çığlıkları beni bıçakladı. Ben

titriyor, vicdan azabıyla kıvranıyordu; ama Prens Wenshuang bir canavardı. Onun için gözyaşı dökmeyecektim.

Köşkün üzerine şaşkın bir sessizlik çöktü. Konukların çoğu kaçmış, geriye kalan askerleri ve ağlayan eşlerini ölenlerin cesetleri arasında bırakmıştı.

Kral Wenming öksürdü, solgun ve hırıltılı bir ses. Wenzhi onun yanında yere diz çöktü, dudakları duyamadığım bir soruyla kıpırdadı, gerçi şifacıların kederli bir şekilde başlarını sallamaları bile başlı başına bir cevaptı.

Kral, Wenzhi'nin elini göğsüne bastırarak kavradı. Kolları titriyordu ama sözleri netti. "Benim gerçek ve sadık oğlum," diye homurdandı. "Benim varisim ve... kralım."

Ardından ellerini kavuştururken Wenzhi'yi serbest bıraktı, ani bir parıltı tarafından yutuldu. Avuçlarının içinde mor yeşim taşından bir imparatorluk mührü belirdi. Sonra bir oniks yüzük, bir şişe

Jasper taşından oyulmuş parşömenler ve son olarak da birbirine sarılmış ince altın bambu parçaları. Kralın bedeniyle, hayatıyla koruduğu hazineler.

Wenzhi'nin gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Babasının omuzlarını kavradı ve ona doğru eğildi. Aralarındaki ilişki ne şefkatli ne de sevgi doluydu, ama ebeveyn ve çocuk arasındaki bağ ebediydi - güvensizlik ve kızgınlığın altında gömülü olsa bile. Kralın gözleri ıslaktı. Bakışları Prens Wenshuang'ın bedenine kaydı ve bunun öfkeden ziyade kederle olduğunu hissettim.

Wenzhi ve babasının fısıltıyla konuştuklarını duymadım

ama yine de onun için acı çektim. Bir baba ve kardeş bir günde kaybedildi. Hayatta ona nasıl davranmış olurlarsa olsunlar, keder

kaçınılmazdı. Kırılmış olanı onarma, acıyı iyileştirebilecek sözleri söyleme şansı olmayacaktı. Ölüm son ayrılıktı.

Üzerime bir gölge düştüğünde, Liwei'yi bulmak için başımı kaldırdım. Eli sessiz bir teselli ile omzuma bastırdı, bir hoş geldin

Rahatladım. Kralın eşlerinden acı dolu feryatlar yükselirken, Wenzhi başını kaldırdı ve pavyonun öbür ucundan bakışlarımla buluştu, yüz ifadesinde fırtınalar kopuyordu. Keder minnettarlıkla savaşıyor, şok bilgiyle iç içe geçmişti.

Bunun bir kaza olmadığını, amacımın doğru olduğunu biliyordu. Prens Wenshuang'ın ölümü vicdanımı sızlatıyordu. Bunu kendim ve Wenzhi için yapmıştım. Prens Wenshuang gerçek bir şeytandı; onlardan biri ölene kadar asla durmazdı. Beni de tehdit edebilirdi, çünkü nefreti çok derindi. Böylece Wenzhi'den kendi akrabalarını öldürme yükünü almış oldum.

O gün, yıllar önce Xiangliu'nun mağarasında bana yalan söylememişti. Öldürmek kolaylaşmıştı.

OceanofPDF.com

Menekşe rengi bulutlarla çevrili malakit köşkünün yanında durdum. Kalabalıktan uzak, ne kadar farklı görünüyordu; yapraklar süpürülmüş, taş zemindeki kan lekeleri temizlenmişti. Daha birkaç gün önce mercan ve altından bir başlığa sarılmış olan saçlarım gevşek bir kuyruk halinde sırtımda sallanıyordu. Evlenmek için mihrabın önünde diz çökmüştüm ve

O zamandan beri Bulut Duvarı bir kralı gömmüş ve yeni bir krala taç giydirmişti. Wenzhi acımasız bir hızla hareket etmişti,

Kendisine sadık olanları yükseltirken, güvenmediklerini de görevden aldı. Annesi, Asil Eş, Dowager Kraliçesi rütbesine yükseltildi; bu, onunkinden sonra gelen, tartışılmaz bir otorite konumuydu. Geçmişte kendisinden kaçtığım Yüzbaşı Mengqi ise artık orduyu yöneten generaldi. Ne cenazeye ne de taç giyme törenine katılmıştım. Varlığımın unutulması en iyisiydi, çünkü ben uğursuz bir gelindim; kana bulanmış bir gelin.

Kraliçeleri olmadığım için nasıl da rahatlamış olmalılar. Evlilik maskaralığımız saray huzurunda resmen feshedilmişti. Hiçbir soru sorulmamıştı, çünkü bir krala gösterilen saygı bir kraliçeye gösterilen saygıdan farklıydı.

Varis. Bir krala itaat edilmesi gerekirken, bir prens sorgulanabilir, aleyhinde komplo kurulabilir, yerine başkası geçirilebilirdi.

Geleneksel yas dönemine uymak için zaman yoktu. Wugang'ın kuvvetlerinin Bulut Duvarı'na doğru ilerliyor, sınır boyunca toplanıyor. Hayat ne kadar garip bir hal alabiliyordu - bu yere en son geldiğimde, Gökseller benim kurtarıcım olmuştu ve şimdi ... Onlar bizim vaat edilen kıyametimizdi.

Wugang buradaki son güç değişimini duymuş muydu? Wenzhi haberlerin dışarı sızmasını önlemek için sarayı mühürlediğinden, bu pek olası değildi. Yoksa Wugang, Prens Wenshuang'ın kendisine vaat ettiği ödülü almaya mı hevesliydi? Sonsuz gücün anahtarları karşı konulmaz bir cazibe olabilirdi. Kesin olan tek şey, krallıkların savaşın eşiğinde, kenarında yuvarlanan bir madeni para kadar tehlikeli bir şekilde sallanıyor olduğuydu.

Diğer ölümsüzlerin varlığını hissederek döndüğümde Liwei'nin ailemle birlikte bana doğru geldiğini gördüm. Annem ve Shuxiao, Wugang'ın kuvvetleri Bulut Duvarı'na yaklaşmadan hemen önce gelmişlerdi. Yeniden bir araya gelmek rahatlatıcıydı ama onlar yokken daha rahat olabilirdim çünkü bu Ölümsüz Diyar'daki en tehlikeli yer.

"Wenzhi İlahi Ayna Parşömeni üzerinde çalıştı. Ben hazır olduğumda onu kullanacak," dedim onlara önsöz vermeden.

"Wenzhi ile Wugang çok yakın, çabuk hareket etmeliyiz." Tüylerim diken diken oldu ama kaçınılmaz olandan korkmanın bana kazandıracağı bir şey yoktu; yapabileceğim en iyi şey kendimi buna hazırlamaktı.

Wenzhi'nin parşömeni incelerken, ince bambu şeritleri ışığa tutarken kaşlarını çatışını hatırladım. O da bu plandan benim kadar hoşlanmamıştı ama başka bir yol varsa bile hiçbirimizin aklına gelmemişti. "Dikkatli olmalısın," diye hatırlattı bana. "Parşömen sana annenin niteliklerini kazandıracak olsa da, hareketlerine ve sözlerine dikkat etmelisin. Wugang'ın zihninin yanı sıra gözlerini ve kulaklarını da kandırmalısın."

Annem boğazını temizledi, parmakları eteğinin içine
girmişti. "Bana nasıl yapacağımı söylersen bunu yapabilirim.
Kendini riske atma

istediği ben olduğumda."

"Hayır anne," dedim nazikçe. "Büyü olmadan Kutsal Alev Tüyü'nü taşıyamazsın, onu serbest bırakamazsın. Wugang defne tohumlarını toplamak için senin kanını kullanacak; yenileri filizlendikçe bu sonsuz bir döngü olacak. Tüm diyar O zaman ona karşı birleşmek için çok geç olacaktı."

"Peki ya sen? Ya başarısız olursan?" diye bastırdı babam. "Wugang sana merhamet göstermeyecek."

"O zaman en azından Wugang defne tohumlarını alamayacak." Benim Sesim titredi ama kırılğan kararlılığımı yutmadan önce dehşetimi dizginledim.

Annem elini benimkinin üzerine koydu. "Buradan ayrılabilir, Ölümlüler Âlemine dönebiliriz. Gerçek evimize. Burada kalmak zorunda değiliz."

Zihnim bir hayalin, keşif, yakalama ya da tehlike kaygılarının olmadığı bir hayatın hoşgörüsüne sürüklendi. Dünyanın istenmeyen kaderi omuzlarıma çökmeden - bir onur değil ama bir yük. Kaçmakta utanılacak bir şey yoktu, çünkü Ölümsüz Diyar'a ne borcum vardı ki?

Bu tehlikeli istekleri bir kenara ittim. Bir günaha Böyle ağır meseleleri daha büyük insanların ellerine bırakmak. Yine de bunlar dünyayla hiçbir bağı olmayan birinin fantezileriydi. Wugang'ın avladığı, incittiği benim sevdiklerimdi... ve Ölümsüz Diyar bizim evimiz olmuştu.

Bunu yapmak istemiyordum ama başka kim yapabilirdi ki? Beni harekete geçiren kibir ya da gurur değil, Wugang'ı kandırmak için en iyi şansa sahip olduğumun reddedilemez gerçeğiydi.

tüyü defneye yeterince yaklaştırmak, onu yok etmek. Eğer hiçbir şey yapmazsam, her şeyimi kaybedecektim. sevilen öldü.

Babam güneş kuşlarıyla yüzleşmek için yola çıktığı gün böyle mi hissetmişti? Her zaman onun damarlarında büyüklük dolaştığına, tıpkı bir kahramanın olması gerektiği gibi cesur ve bilge olduğuna inanmıştım. Cesareti için övgüler almıştı, ama kesinlikle

ölümden, ailesine bir daha dönememekten biraz korkmuş olabilir mi? Yine de o yayı başka kimse kullanamazdı, başka hiçbir nişancı güneş kuşlarını indiremezdi. Eğer o gitmeseydi, Ölümlüler Diyarı annem ve benimle birlikte yok olacaktı.

Belki de özünde kahramanlık daha az güzel bir hikayeydi. Onur ve yiğitlik gibi sözcükler, zorunluluk ve acı gerçeğin - başka seçeneğin olmadığı- üzerine yaldızlanmıştı.

"Bunu yapmalıyım." Babamın yüzüne baktım, başını sallamasını, herhangi bir güvence işareti vermesini umuyordum. Belki de yaşları ne olursa olsun çoğu çocuğun aradığı şey buydu, sadece ebeveynlerinin verebileceği bu değerli onay.

Babamın alnı derin düşüncelere daldığında olduğu gibi kırışırdı. Onun ruh halini ve hareketlerini öğrenmekten, bu iplikleri bir araya getirmekten ve o bir kitaptaki isimden, hayallerimdeki bir siluetten daha fazlası olana kadar onları şekillendiren bir desene dokumaktan nasıl da zevk aldım. Ve buna nasıl içerlediğimi

Sonunda yeniden bir araya geldikten sonra şans elimden kaçtı. "Kızım," dedi babam, "Ben yapacağım. İlahi Ayna Kaydırma benim üzerimde de işe yarayacaktır."

Başımı salladım. "Fiziksel güçten daha fazlası gerekecek. Wugang'ı ikna etmeye benziyor. Sen Anne'yi ölümlü karın olarak tanıyorsun. Ben onu Ay Tanrıçası olarak tanıyorum. Wugang kolay kolay kandırılmaz ama onu ikna edebilirim. Böyle zamanlarda önemli olan bu değil mi? Askerleri en donanımlı oldukları görevlere atamıyor musun?"

"Wugang seni öldürecek," diye haykırdı annem.

"Önce ben onu öldürürsem olmaz." Başımı kaldırdım. "Ölmeyeceğim; buna bir son vereceğim."

"Wugang'ın Kutsal Alev Tüyü'nü algılamasını nasıl engelleyeceksin?" Liwei sordu.

Gülümsemem parlaktı, sesim sahte bir güvenle doluydu. "Buna katlanmamı sağlayan aynı büyü."

"İşe yaramayacak," dedi Liwei açıkça. "Üzerindeki tüyü şimdi hissediyorum."

O haklıydı. Bu büyülerle bağlanmış olsa bile, tüyden dalgalar halinde yayılan ısı, tütün Kalkan. "Onu burada tutacağım." Basit bir meseleymiş gibi şakağıma hafifçe vurdum.

"Yaşam gücünün içinde mi? Tıpkı Kral Wenming'in eserlerini sakladığı gibi mi?" Liwei'nin ses tonu kuşkuluydu. "Bir hata yaparsan tüy seni yakar."

"Kayma olmayacak." İyi bir oyuncu olmuştum. Bakışlarım tereddütsüz, ses tonum sakin. Çünkü tereddüt edersem, en ufak bir tedirginlik belirtisi gösterirsem, beni durdurmak için çabalarını iki katına çıkaracaklardı. Ve bunu yapacak iradem olup olmadığını bilmiyordum. Buna dayan.

Sonunda yumuşadı. "Yakınında olacağım. Eğer tehlikedeysen, sana geleceğim." Parmakları belindeki Gök Damlası Püskülü'ne doğru ilerledi ve berrak taşa sürtündü.

Annem babamın kolunu çekiştirdi. "Houyi, gel. Hadi gidelim."

"Daha söyleyeceklerim var-"

"Bekleyebilir." Arkasını dönüp giderken sesi anlam yüklüydü, babam da onu takip ediyordu.

Liwei arkalarından baktı. "Bunca yıl sonra nihayet birbirlerine geri dönmenin yolunu buldular. Büyük bir aşk hikayesi.

ölümlüler söyleyebilir."

"Evet," diye kabul ettim. "Gerçi ailem acı çekmeden eğlenmeyi tercih ederdi."

"Hiçbir aşk mükemmel değildir."

"Sadece peri masallarında," diye kabul ettim. "Ve eğer ailem için de öyle olsaydı, kimse isimlerini bilmezdi."

"Bu adil bir fiyat mı?" diye sordu.

"Benim için değil," dedim düşünceli bir şekilde. "Şöhret, dünyanın sizi nasıl gördüğü, hayatınız hakkında ne hayal ettiğidir. Geçici bir şey, duman gibi kaprisli ve kolayca yeniden şekillendirilebilen kötü niyet."

Liwei'nin yüzü karardı; sarayı tarafından ne kadar çabuk kötülendiğini ve terk edildiğini hatırlıyor muydu? Başkalarının hakkımdaki söylentilere ne kadar çabuk inandığını da

unutamazdım.

"Gerçek mutluluk içten gelir, kişinin kendisinden memnun olmasıdır. Daha alçakgönüllü ve daha sessiz olsa da, bundan daha değerli ve kalıcı bir şey yoktur" diye ekledim.

"Buna sahip olabiliriz," dedi nazikçe. "Eğer izin verirsen yeniden mutlu olabiliriz."

Onun görüntüsünü içime çektim: yüzünün yontulmuş düzlemleri, ışığın gözlerine düşme şekli, karanlık yüzeyleri üzerinde parıldıyordu. Bana doğru ilerlerken mavi cübbesi saçlarının parlak kuyruğu arkasında sallanıyordu. Tıpkı nehir kenarında ilk karşılaştığımızda olduğu gibi görünüyordu. O zamandan bu yana çok şey değişmişti ama o hâlâ

şefkatle dolup taşan genç bir adam, tıpkı benim yüreğinde ateş yanan bir kız olduğum gibi. Gerçi bu sefer, alevler Beni tüket.

Bakışlarımı indirdim, bu hüzünlü hatıraları bir kenara bıraktım. "Yarını düşünmeden önce bugünü atlatalım. Aklımızı ileride olacıklara vermeliyiz."

Eli çeneme dokundu ve yüzümü kendisine doğru kaldırdı. "Keşke sana bunu yapmamayı söyleyebilseydim."

"Bunu yapmadığınıza sevindim."

Sözsüzce başımı göğsüne yasladım, kollarımı ona doladım ve bir anlığına rahatlamak için sıcaklığını çaldım. O beni daha sıkı kavrarken, parmaklarım aşağı doğru kaydı. Gökyüzü Damlası Püskülü'nün pürüzsüz küresine dokunarak beline kadar indi. Gücümden belli belirsiz bir titreşim oldu ve enerjim taştan süzüldü, bağlantımız koptu. Ben kucaklaşmayı kırarak uzaklaştı, pişmanlık kalbimi kırılacağını düşünene kadar çekti.

"Seni kaybetmek istemiyorum," diye itiraf etti kısık bir sesle. "Korkudan hasta oldum."

Ona söylemek istediğim çok daha fazla şey vardı; şefkatli güvenceler, söz veren sözler, ama boğazımda düğümleniyorlardı. Çünkü gerçekte... ben de korkudan hasta olmuşum.

O gece uyuyamadım. Derin sessizliğe bakılırsa gece yarısından çok uzaktı, şafağa daha yakındı. Kalktım, karşıya geçtim

pencereleri açmak için odaya girdim. Serin hava içeri girerken, tanımadığım ağaçların hışırtısı kulaklarımı tırmalıyor, tenim tedirginlikle karıncalanıyordu. Kendimi yeniden bir çocuk gibi hissettim.

Gölgelerde gizlenen canavarlar. O zaman bile onları açığa çıkarmak, yüzlerine bakmak istemiştım; çünkü hiçbir şey zihnimdeki kâbuslardan daha korkunç olamazdı.

Bu sefer değil.

Biri kapımı usulca çaldı, bu saatte beklenmedik bir şeydi. Aceleyle sarı bir cübbe giyip belime bir kuşak bağlarken avucumdan çıkan ışık bir feneri aydınlatıyordu.

Bağlanmamış saçlarım omuzlarımın üzerine düştü.

"İçeri gel." Masadan yayımı aldım, gerçek bir tehlike beklemekten çok alışkanlığın verdiği bir güçle.

Kapılar açıldı, Wenzhi girişte duruyordu. Hemen yayı indirdim.

"Emin misin, Xingyin?" Ciddiyetle sordu. "Kısa bir süre önce beni vurmak istedin."

"Çok uzun zaman önce, bunu ve daha kötüsünü hak etmiştin." "Peki ya şimdi?"

Ses tonundaki o tonlama, bakışlarındaki ışık içimde bir şeyleri harekete geçirdi. "Neden buradasın, Wenzhi? Sen Gecenin bu saatinde yapacak başka işleriniz var mı - okunacak dilekçeler, korkutulacak mahkeme görevlileri? Belki de uyumak?"

Cariyeler yatağa. Bu istenmeyen düşünce içimi yaktı ve hemen aklımdan çıkarıp attım.

"Kuşkunuz," diye kabul etti, kapının pervazına yaslanarak. "Olmam gereken ve sizin soğuk karşılamanızdan çok daha misafirperver olacak pek çok başka yer var."

"Belki de onları aramalısın," dedim buz gibi bir sesle, kapıyı kapattım ama eli ahşap paneli kavramak için dışarı fırladı.

Onu bu kadar şık görmeye alışık olmadığım için kıyafetini ancak şimdi fark edebildim. Yosun yeşili brokar cübbesi ipekli sis girdapları arasında yükselen ejderhalarla işlenmişti, beline gümüş halkalardan bir kemer bağlanmıştı. Üzerinde bir taç vardı

Başında -babasınınkinden farklı olarak- bir zümrütle süslenmiş oyma altın bir başlık vardı.

"Ben de uyuyamadım," diye itiraf etti. "Benimle gelir misin?"

Tereddüt ettim. "Geç oldu."

"Uzak değil," diye beni temin etti.

Ben başımı sallayıp girişten uzaklaşırken, o da odama girip pencerelere doğru yürüdü. Bir bulut çoktan Sanki kabul edeceğimi biliyormuş gibi orada duruyordu.

"Neden kapıdan değil?" diye sordum.

Burnu kırıştı. "Ben babam değilim. Her zaman peşimde bir muhafız olmasını istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok."

Ve tek başına üstesinden gelemeyeceği çok az tehdit vardı.

Pencereden tırmanıp bulutun üzerine düştü.

Uzattığı eli tutmadım, tahtayı kavradım.

ben dışarı süzülürken. Bulut yükselerek sarayın etrafında dönüyor, rüzgâr saçlarımın arasından süzülüyordu.

Durduğumuzda kaşlarımı kaldırarak ona döndüm. "Çatı mı?"

"Onlara olan düşkünlüğünüzü biliyorum," dedi hafifçe.

Göğsümde bir şey sıkıştı. Yeşim Sarayı'ndaki çatımda teselli bulduğum, gökyüzüne bakıp evimi özlediğim zamanları kastediyordu. Ve yine de

Birbirimize söz verdiğimiz ve kaçmak için neredeyse onu vurduğum yer. Geçmiş, hem iyiyi hem de kötüyü bir kenara bıraktım - yarın bu kadar belirsizken, bu gece onlara yer vermeyecektim.

Buradaki fayanslar yanardöner taşlardan oyulmuştur.

gökkuşağına daldırılmış gibi parlıyordu. Yine de buranın gerçek güzelliği sonsuz ufukta yatıyordu

çevreliyordu. Parlayan fenerler havada süzülüyor, büyülü bir esintiyle taşınyordu. Aşağıdaki binaların kemerli çatıları mücevher gibi parlıyordu. Ve menekşe grisi bulutların ötesinde, yıldız tozu gibi parıldayan Altın Çöl kıvrılıyordu.

Rüzgâr Wenzhi'nin saçlarını dalgalandırarak uzun tutamları yüzüne döktü. "Benimle geldiğin için teşekkür ederim. Burası ne zaman yalnız kalmak istesem geldiğim yer. Seni buraya getirmeyi uzun zamandır istiyordum, ne olduğunu bilmeden önce bile. anlamına geliyordu."

Kendini fayansların üzerine bıraktı ve bir kolunu fayansın üzerine koydu. dizini kaldırdı. İfadesi her zaman soğuk ve okunamaz olsa da, yüz hatlarına yeni bir ağırlık yerleşmişti.

"Seni rahatsız eden nedir?" diye sordum.

"Kardeşim bana ve değer verdiklerime eziyet etmeye başladığından beri kral olmak istiyorum. Her hakaret, her Yaralanma beni ne pahasına olursa olsun babamın gözüne girmeye itti."

Geçmiş hakkında çok nadiren konuşurdu; bir keresinde, ihanetini ilk öğrendiğimde. O zaman onu dinlemek istememiştim; hiçbir şey yaptıklarını mazur gösteremezdi. Bu kez, uzun zamandır ilk kez, her kelimesinde yalan aramadan, kin ya da öfke duymadan dinledim.

"Babam ne çok düşkün ne de nazikti ama zalimden çok hırslıydı; bizi her zaman kendimizi geliştirmeye zorlardı. Kısmen, zayıf ve ezilmiş olduğumuz, Ölümsüz Diyar'ın dışlanmışları olduğumuz zamanların nasıl olduğunu hatırladığı için." Gölgeler gözlerini kararttı. "Ve şimdi, o öldü ve tacı ben giyiyorum. Bunda zafer falan yok. Bu kaçınılmaz olsa da, taht için ailemin kanını dökmeyi asla istemedim."

"Bunu hiçbir şey değiştiremez," dedim sessizce. "İyi bir kral olacaksın." Bunlar boş teselli sözleri değildi. Göksel askerler ona saygı duymuş, hürmet etmiş ve sevmişti. Çok az hükümdarın ulaşabileceği nadir bir kombinasyon.

Durakladı. "Gelmemin başka bir nedeni daha var. Bir şekilde ağabeyimin ve babamın ölüm haberi yayıldı. Wugang anneni teslim etmemizi istedi. Eğer kabul edersek, bizi rahat bırakacak. Eğer yapmazsak hızlı misilleme tehdidinde bulundu."

"Ne yapacaksın?" Ne yapabilirdi ki? Bir hükümdarın sorumluluğu krallığına karşıdır. Wenzhi her zaman önceliklerinin ne olduğunu açıkça ortaya koymuştu, peki ben onun için neydim? Artık sahte bir gelin bile değildim.

"Danışmanlarım kabul etmek istiyor. Daha önce, Wugang'ın gözleri başka yere çevrilmişti. Önünde daha cazip fırsatlar varken bize saldırmazdı. onunla müttefik olabileceğimize inanıyordu. Ama bu değişti."

"Bizi teslim edecek misin?" Bize ihanet etmek istediğini düşünmüyordum, ama bizi barındıramayacağını, artık yardımına güvenemeyeceğimizi düşünmüştüm.

"Babam da böyle yapardı. Hazırlıksız yakalandık. Şimdi yapılacak bir saldırı felaket olur. Biz zaman kazanmalıyız ki ona bir gün daha karşı durabilelim."

Göğsümde bir boşluk oluştu. daha fazlasını beklerdim. Ama bir başkasına yaptığım gibi onu da ikna etmeye çalışacaktım. "Sen hiçbir zaman çabuk karar veren biri olmadın. daha büyük bir plan pahasına zafer. Wugang'a boyun eğmek çözüm değildir."

"Demek istediğimi yanlış anladınız," dedi hemen. "Bana tavsiye edilen buydu, babam da bunu yapardı ama ben bunu yapmayacağım. Anneni teslim etmek sadece geçici bir erteleme sağlayacaktır, çünkü bu Wugang'ı yenilmez kılacaktır. Ölümsüz Diyar'ı bir veba salgını gibi silip süpürecek ve ne zaman ki çoraklaşır, işte o zaman bizi yiyip bitirecek. Şu anda bir müttefikimiz olabilir ama şüphesiz gelecekteki düşmanımızdır. Babam da bunun farkındaydı; bu yüzden bize yardım etmeyi tercih etti, ancak kendi amaçları doğrultusunda Wugang'la da anlaşabilirdi."

Bakışları benimkileri tuttu. "Yine de tek neden bu değil. İtiraf etmeliyim ki, siz başka bir plan düşünmek için güçlü bir teşviksiniz."

Kalbimin yumuşamasına izin vermemek için kendimi zor tuttum. "Bu bir fırsat olabilir. Bunu kendi çıkarlarımız için kullanabiliriz. avantaj."

İsteksizce başını salladı, çünkü bunu o da düşünmüştü.
"Bunu istemiyorum. Tehlikeli olacak."

"Evet," diye kabul ettim. "Ama Wugang'ın engellenmeden ortalığı kasıp kavurmasına izin vermekten daha az." Yine de çok erkendi. Hazır değildim... eğer hiç olmayacaktı.

"En iyi yol bu. Açıklanamaz bir tesadüfle ortaya çıkamam; Wugang hemen bir hile olduğundan şüphelenir." Dehşet kelimelerimi bastırmadan önce hızlıca konuştum. "Senden beklediklerini yap, böyle bir tehditle karşılaşan her tedbirli hükümdarın yapacağını yap. Annemi teslim et. Ama onun yerine ben olacağım. Bırak Wugang bizi istediği yere getirdiğini, zaferin onun elinde olduğunu düşünsün. Bu onu yanlış bir duyguya sürükleyecektir. güvenlik ve-"

"Bunu ona ödeteceksiniz," diye cümlemi tamamladı Wenzhi, yüz ifadesi asıktı. "Ancak Wugang bizim rızamızı kolayca kabul etmeyecektir. Benim -babam ya da kardeşimin aksine- onunla bir ittifakı kabul etmekten hoşlanmayacağıma inanıyor. Ay Tanrıçası'nı asla isteyerek teslim etmeyeceğimi biliyor, sırf senin annen olduğu için."

Wugang'ın bize daha önce söylediklerini hatırladım. Wenzhi'ye ve bana attığı bilmiş bakışlar. "Wugang en ufak bir şüphe duyarsa, kılık değiştirmemi test ederse bu işe yaramaz. Ya onun şartlarını reddederseniz? Saraylılarından biri ödül karşılığında Wugang'a bilgi versin. Kendimi yakalatabilirim, beni defneye götürmesine izin veririm."

"Beklediği şeyi yansıtan bir yanılsama." Başını salladı. "Bu işe yarayabilir. Her iki durumda da kuvvetlerimizi ona karşı duracak şekilde hazırlamalıyız - kısmen taktiğimize uyacak şekilde, kısmen de savunma için. I bize saldırmaya kararlı olduğuna inanıyorum. Bunun basit bir gezi olabilmesi için sınır boyunca çok fazla askeri toplanmış durumda."

Doğru söylüyordu ama yine de savaş düşüncesi midemi bulandırıyor. "Bu ihtiyatlı bir davranış olur. Ayrıca dikkati de dağıtacaktır.

Wugang ve güçlerini bölmek, zihnini meşgul etmek için

hiçbir şeyi çok yakından sorgulamaz ya da incelemes. Zaferini mühürleyecek tohumları toplamak için sabırsızlanacaktır ve zayıflığı da burada yatmaktadır." Aklıma başka bir endişe gelince kaşlarımı çattım. "Onun ordusuna nasıl karşı koyacaksınız? Müttefiklere ihtiyacınız olacak."

"Diğer krallıklara haber göndereceğiz. Ancak, çok uzun süredir izole edilmiş durumdayız, herhangi birinin bizi dikkate alacağından şüpheliyim. arayın."

"Ortak bir düşman, düşmanları müttefike dönüştürür." Tıpkı daha önce savaştığım askerleri koruduğum gibi.

Başka kime güvenebiliriz? Ejderhalar savaş aracı değillerdi ama savunma için çok değerli olabilirlerdi. Onların desteği, sarayları derin bir yas içinde olsa da Doğu Denizi'ni bizim tarafımıza çekebilirdi. Güney Denizi, Wugang'ın beğenisini kazanmak için bizi ele geçirmeye çalıştıklarında bağlılıklarını bildirmişlerdi. Batı ve Kuzey Denizi ile hiçbir temasımız yoktu ve onlarla ilişkilerimizi geliştirecek zamanımız da yoktu. Anka Krallığı her zaman sağlam bir Göksel Krallık'ın müttefikiydi; ancak sadakatlerinin hükümdar ailesine mi yoksa krallığın kendisine mi bağlı olduğu henüz belli değildi. Eğer Wugang'a katılırlarsa, bu büyük bir darbe olurdu.

"Prens Yanxi'ye ve Liwei'ye annesine haber göndereceğim. Belki Kraliçe Fengjin'i etkileyebilir," dedim.

Ayağa kalktı ve başını öne eğdi. "Teşekkür ederim. Dinlenmenizi böldüğüm için özür dilerim. Sizi geri getireyim."

Bakışları benimkilerle buluştuğunda bir iç geçirdi. "Hiçbir şey söylemeyeceğime dair kendime söz verdim; sen seçimini yaptın. Ama senden asla özgür olamayacağım. Belki de bu benim kefaretimdir."

"Bunu istemiyorum." İçimdeki acının nabzını görmezden gelerek kendimi onun yanında durmak için ittim. "Ne de olsa biz arkadaşız. Birbirimiz için en iyisini isteyenleriz."

"Arkadaş mı?" diye tekrarladı bir anlık duraksamadan sonra. "Evet, ben dostluğunuzu memnuniyetle karşılarım. Bana vermeyi

sececeğın herhangi bir parçanı memnuniyetle karşılarım."

Ben cevap veremedim beni kollarının arasına aldı; normalde çok serin olan teni beni yakıyordu. İtiraz etmedim, gözlerimi kapattım ve teninden yayılan keskin kokuyu içime çektim. Kolları gevşediğinde, gözlerimde bir karıncalanma oldu ve bir parçam onun sonunun yasını tutarak gözlerimi kırıştırdı. değerli bir şey... hiçbir zaman gerçekten başlama şansı bulamayan bir şey.

OceanofPDF.com

Göklerde gezinen ölümsüzlerin bulutları alçakta asılı duruyordu. Ufukta rüzgâr ya da yağmur değil, kan dökme ve ihanetle yoğrulmuş, kadim kinlerle dolu bir fırtına yaklaşıyordu. Göksel Krallık ölümlü soyundan gelen biri tarafından devrilmişti ve Bulut Duvarı onu sınırlarından atanları savunuyordu. Dört Deniz bir kez daha bölündü; eski ittifaklar bozuldu ve günler içinde yenileri kuruldu. Sanki dünya

ters çevrilmiş ve iyi bir önlem için sarsılmıştı. Ölümsüz Diyar bir daha asla eskisi gibi olmayabilirdi ve onun kaybıyla yüzleşene kadar bundan ne kadar pişmanlık duyduğumu fark etmemiştim.

Liwei ve ben, Bulut Duvarı'nın kuzeyinde ve çölün batısında uzanan pürüzlü bir tepe sırtı olan Cerulean Dağları'nın üzerinde süzülüyorduk. Güneş ışığı Liwei'nin altın zırhı üzerinde parıldarken, ben sadece koyu mavi bir cübbe giymiştim ve yayımı sırtıma asmıştım. Arkamızda Shuxiao, annem ve babamla birlikte uçuyordu.

Wenzhi zaten askerleriyle birlikte buradaydı ve yaklaşan çatışma öncesinde koğuşları güçlendirmek için çalışıyordu. Bize doğru uçarken, ışık siyah zırhının üzerinde dans ediyordu.

bronz parıltılar. Büyük kılıcı yanında duruyordu, omuzlarından yeşil bir pelerin sarkıyordu.

Bulut bizimkinin yanına yaklaştığında, selamlamak için başını eğdi. "Wugang'ın kuvvetlerinin yakında saldırmasını bekliyoruz.

Yarın ya da ertesi gün."

"Diğer krallıklardan haber var mı?" Liwei sordu.

"Hayır, belki de gelmeyecekler," diye cevap verdi Wenzhi, ağzının kenarları gerilerek.

Uzakta, Bulut Duvarı'nın askerleri toplanmış, altlarındaki solgun kumların üzerine gölge düşürüyorlardı. Daha önce içimde öyle bir dehşet yaratmışlardı ki, şimdi daha fazla olmalarını diliyordum. Yeterli değil, diye fısıldadı zihnim. Wugang'ın ölümcül askerlerine, çölün ve bulutun kenarında korkunç bir yılan gibi kıvrılan devasa beyaz ve altın ordusuna karşı durmak için yeterli değil.

Rüzgâr şiddetini artırarak saçlarımı yanağıma savurdu. Saçlarımı kenara fırçalarken ufukta bir parlaklık yakaladım. Mavi ve gümüş zırhlı askerler, Prens Yanxi önderliğinde bize doğru süzülüyorlardı. Onu en son gördüğüm anı hatırlayınca göğsüm çöktü, kollarında kardeşinin cesedini taşıyordu. Prens Yanxi'nin ifadesi kasvetli olsa da Liwei ve beni sıcak bir şekilde karşıladı. Ancak, Wenzhi'yi görünce sertleşti.

"Majesteleri." Soğuk bir resmiyetle konuştu ve Wenzhi'nin böyle hitap ettiğini duymak beni ürküttü. "Doğu Denizi İblis Diyarı adına yürümüyor. Ben kardeşimin intikamını almak için buradayım."

Wenzhi başını eğdi. "Yine de yardımınızı memnuniyetle karşılıyoruz. Müttefik olmak için dost olmamız gerekmiyor."

Tiz çığlıklar, havanın şırıltısı eşliğinde çınladı. Bronz zırhlı askerler, muhteşem anka kuşlarına binmiş halde gökyüzünde uçuyordu. Aralarında kızıl kıvılcımlar bırakıyorlardı, tüyleri alevle kaplanmış gibi parlaktı ve kuyruklarından gökkuşakları uçuşuyordu. Aralarında Göksel İmparatoriçe yükseliyordu - o her zaman için öyle olacaktı

Tahtı olsa da olmasa da. Neredeyse Onu tanıdı, yüzünde parlayan amaç, her zamanki kötü niyetinden ya da gerginliğinden yoksundu. Bu onun kim olduğuna dair bir işaret miydi? daha önce olduğu gibi miydi? Acımasızlığı evliliğinin hayal kırıklığından, Göksel Krallık'taki yaşamın kanatlarını kırpmasından mı kaynaklanıyordu? Ondan daha fazla hoşlanmıyordum ama belki de onu biraz daha iyi anlıyordum.

İmparatoriçe bulutumuzun yanında durdu ve bineğinden kolaylıkla indi. "Kraliçe Fengjin kötü Wugang'a karşı savaşıma katılacak," diye gururla duyurdu.

"Onun yardımı için minnettarız," dedi Liwei ve ekledi, "tıpkı senin için olduğu gibi, Anne. Fikrini değiştirmiş olmalısınız, çünkü kraliçe daha önce bizi desteklemeye meyilli görünmüyordu."

"Wugang durdurulmalı." Wenzhi'ye sert bir bakış fırlattı. "Bunu senin için yapmadım; onlar İblisler için savaşmıyor. Sana ne olacağı umurumda bile değil. sefil krallık."

Wenzhi'nin gözleri parladı. "Göksel Krallık'a ne olacağı da umurumda değil, çünkü o çoktan düştü."

İmparatoriçe'nin kırmızı dudakları hırıltıya dönüşürken, Liwei boğazını temizledi. "Bu şekilde kazanılacak hiçbir şey yok.

birbirimizi aşağılıyoruz. Takviye kuvvetler için mutluyuz."

"Gerçekten de öyle." Wenzhi'nin dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Ne şanslıyız ki Ölümsüz Diyar'ın çoğu bizden nefret ederken, onlar Wugang'dan daha çok nefret ediyor."

"Olması gerektiği gibi, çünkü Wugang bizim için en büyük tehdit.

"dedi babam, Shuxiao'nun bulutundan bizimkine inerken. Yayı sırtında gümüşten bir hilal gibi uzanıyordu. Annem onu takip etti, yüzü solgun ve çizgiliydi.

"Burada olacak kadar iyi misin?" Shuxiao'ya endişeyle sordum.

"Yeterince iyi ve yeterince sıkıldım. Her şey bir hafta daha yatmaktan ve iğrenç bitkisel karışımlarla beslenmekten

iyidir." Kollarını kavuşturarak őrperdi.

"Ejderhalar bilge ve gőrclüdür, ancak ilaçları iğrençtir."

"Acı ilaçlar ölümcül yaralara tercih edilir." Orduları inceledim, gördüğüm manzara karşısında rahatladım - ve yine de Ruhları hiç bu kadar düşük olmamıştı. Bir savaştan sonra kaç kişi hala ayakta kalabilirdi? Kaçı ailesine dönebilecekti? Wugang ya da askerleri merhamet göstermeyecekti; bunu yapabileceklerini sanmıyordum.

Bakışlarım sıradağların diğer tarafındaki bulutlara kaydı, onları da incelemekten kaçınmışım yakından önce. Wugang'ın askerleri, bir orman dolusu, kar üzerindeki güneş ışığı gibi parlıyordu. Yanlarında Güney Denizi'nin turkuaz zırhlı birlikleri vardı. Kraliçe Suihe'nin kazanan tarafı seçme konusunda yetenekli olduğu söylenirdi ve bu kez değerlendirmesinin hatalı olduğunu umuyordum. Tanımadığım, bakır ve yeşil zırhlara bürünmüş başka askerler de vardı.

"Kuzey ve Batı Denizi bize karşı savaşacak," diye ters bir şekilde gözlemledi Liwei. "Müttefikimiz değillerdi ama bu bir darbe oldu. Bu savaştan uzak duracaklarını umuyordum. yüzleşme."

"Kraliçe Suihe, Dört Deniz toplantısı sırasında Wugang için onların desteğini kazanmış olmalı," dedim.

"Savaş başlamadan önce yapmamız gereken bir şey var," dedi Liwei. "Babamı, General Jianyun'u ve Wugang tarafından hapsedilen diğer saray mensuplarını kurtarmak için Yeşim Sarayı'nı bilen birine ihtiyacımız var. Aksi takdirde büyük tehlike altında olacaklar; rehine olarak kullanılacaklar."

Shuxiao eğildi. "Ben gideceğim. General Jianyun bana ve emri altındaki hepimize karşı nazik davrandı."

"Birkaç askerimiz size eşlik edebilir." Wenzhi arkasındaki ölümsüze işaret etti, o da öne çıkıp eğildi. General Mengqi doğrulurken, daha önce onu nasıl kandırdığımı hatırladığından olsa gerek, bana kötü kötü baktı.

"General Mengqi, Yeşim Sarayı'na gitmek üzere bir grup oluşturun," diye talimat verdi. "Daha önce Göksel Ordu'da teğmen olan Shuxiao onlara liderlik edecek."

General Shuxiao'yu incelerken dudakları gerildi. "Majesteleri, o yetkin mi? Askerlerimizin güvenliğini pervasızca riske atmayacağım."

"O da en az senin kadar yetkin," diye cevap verdim sesimde bir keskinlikle. "Ve o kadar kolay kandırılmıyor." Küçük bir alaydı, ama ben arkadaşlarımla hakarete uğramasına seyirci kalamazdım.

Shuxiao'nun gözleri kısıldı. "Bu iş bittikten sonra, yetkinliğinizi istediğiniz silahla test edebilirsiniz."

Onun iyiliği için General Mengqi'nin yayı seçmeyeceğini umuyordum.

"Ne kadar çocukça. Askerlerimin hayatı söz konusuysa böyle aceleci dürtülere kapılmayın." General Mengqi'nin bakışları yasaklayıcı ama bir o kadar da parlaktı.

Shuxiao kasıtlı olarak generale sırtını döndü. "Xingyin, kendine iyi bak." Anneme bakarken söylediği sözler anlam yüklüydü.

Elini sıktım. "Sen de öyle yapmalısın. Döndüğümüzde görüşürüz."

"O zamana kadar," diye kabul etti. "Hikayelerimizi bir sürühi şarap eşliğinde paylaşacağız."

"Hazır mısınız yoksa daha yapacak vedalarınız mı var?" General Mengqi kaba bir şekilde sordu.

Shuxiao'nun dudakları gülümsemekten çok yüzünü buruşturdu. "Buna pişman olmaya başlıyorum. Ölümsüz Göksellerle savaşmak daha iyi olurdu." Başını iki yana sallayarak

General Mengqi. Bir buluta binip Bulut Duvarı askerlerine doğru süzülürken birbirlerinden ayrı durdular.

Güneş alçaldı, üzerimize bir sükûnet çöktü, kasvet ve bir parça rahatlama ile delik deşik oldu. Bu akşam çatışma olmayacaktı. Savaşlar sabahlar içindi.

parlayan zafer vaadi, umudun şafağı. Geceler, yaralarını sarmak için gölgelere geri çekilmek, bastırılmış çığlıklar ve korkular, bağlanmamış ... ve o karanlık aldatma eylemleri içindi.

Wugang yakında annemi almaya gelecekti. Annemle birlikte yeni bir defne hasadına ihtiyacı olacaktı.

tükenen güçlerini yenilemek için tohumlar. Dehşet beklentiyle savaşıyordu, tehlikeye aç olduğum için değil, sinirlerim gergin olduğu için. Kutsal'dan gelen ısı Alev Tüyü kesemi yakarak etrafına örülmüş bariyerlere karşı yükseldi. Ne kadar olduğunu bilmiyordum Gücümün bu şekilde tükenmesine daha uzun süre dayanabilirdim - bu saçmalığı sürdürmek için bir mücadele.

"Anne, seni güvenli bir yere götürmeliyiz," diye seslendim Wugang'ın casuslarının iştahını kabartmak için. Bulut Duvarı saray mensubu, ayrıcalıklı bir konum karşılığında annemin yerini Wugang'a bildirmek üzere gönderilmişti. Yalan içinde gizlenmiş bir yalan.

Annem ve ben Bulut Duvarı sarayına geri döndük, odasına doğru ilerliyorduk. Maun mobilyalarla zarif bir şekilde döşenmişti, koyu renkli ahşap yanardöner sedef kakmalarla kaplanmıştı. Girişi çevreleyen bronz tütsü yakıcıları vardı ve ben bu zengin kokuya alışmıştım.

Bana kendi giysilerinden birini giydirdi. Beyaz ipek cübbeyi omuzlarımdan geçirdi, kırmızı kuşağı belime bağladı, ardından yeşim taşından birkaç süslemesini taktı. Son olarak saçlarımı toplayıp altın tokalarla sabitledikten sonra kulağımın hemen üzerine kırmızı bir şakayık yerleştirdi.

Göğsümdeki ağırlık daha da azaldı. Beni yakalayan onun hareketlerinin tanıdıklığı mıydı? Sanki yeniden çocuk olmuştum, onun tarafından giydiriliyordum. O zamanlar hayat ne kadar da zahmetsiz görünüyordu, bu çalkantılı sularla boğuşmaktansa bir gölde süzölmeye benziyordu.

"Ping'er bunu istemezdi." Annemin gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Kendini bu şekilde riske atmanı istemezdi, onun intikamını almak için bile. O sadece senin mutlu ve güvende olmanı istedim."

Boğazım sıkıca kapandı. "Bu sadece intikamla ilgili değil; bu hepimizden daha büyük bir şey. Wugang'ın yaptıklarının bedelini ödemesini istiyorum ama bundan daha fazlasını yapmalıyım. O bir tiran, acımasız bir deli, ordularını sonsuz bir ölüm saldırısına göndermekten çekinmeyen biri. O kadar çok insan öldürdü ki

ve durdurulmazsa sayısız kişiyi daha öldürecek. Onun hükümdarlığı altında bizi nasıl bir gelecek bekliyor?"

Yüzüne tam olarak bakmak için döndüm. "Bizi terk ettikleri sürece dış dünyanın önemli olmadığını düşünürdüm. dokunulmamış. Onurun ya da hırsın getirdiğı sıkıntılara katlanmadığım, yalnızca evimi, ailemi ve sevdiklerimi önemsemiğim için kendimle gurur duyuyordum. Yanılmışım." O zaman sesim kesildi. "Ne kadar uzak durmaya çalışsak da bela bize ulaştı. Evimiz elimizden alındı. Avlandık. Sevdiklerimizi kaybettik."

Kötülük köklerinden vurulmalı. Uzun Ejder'in sözleri zihnimde yankılandı.

Annem avucunu yanağıma bastırdı ve ben de ona yaslandım. Konuşmadı, yüzünde parlayan sevgi kalbimdeki buzları biraz olsun eritti.

Kapının çalınması bu hassas anı bozdu. Babam, Liwei ve Wenzhi içeri girerken ayağı kalktım ve Yeşim Ejderha Yayını kavradım. Çılgınca bir heyecanla karıncalandı.

enerji, sanki niyetimi sezmiş gibi. Başından beri bunu mu umuyordu? Ben sadece onun koruyucusu muydum? Bunun bir önemi yoktu.

Bu daha önce teslim olmam gereken bir şeydi, ancak babam ilk seferinde reddettiğinde çok bencil davranmış, hatta rahatlamıştım. Vazgeçmek acı veriyordu ama gideceğim yerde buna ihtiyacım yoktu ve sonunda gerçek sahibini buldu.

"Baba, bu senin." Eğıldim, ellerimi kaldırarak yayı ona uzattım.

Onu bir kenara itti. "Sende kalsın, Xingyin. Ona ihtiyacım yok." "Yeşim Ejderha Yayı sana ait," diye tekrarladım.

"Sen

onu almalısın. Gökyüzü ateşli Wugang'ın askerlerini indirebilir. Annemi ve seni güvende tutmak için kullan. Kendini yormamaya dikkat et." O zaman durdum, kendimi biraz aptal gibi hissettim.

bir balığa nasıl yüzüleceğini öğretmeye çalışıyordu. Bu silah onun kolunun bir uzantısıydı.

Almak için bir hamle yapmadı ama azim ikimizin de ortak

özelliğiydi. Elini tutarak parmaklarını ayırdım ve

yayı kavradı. Yeşim taşı parıldadı, ışık çerçeveden geçerek birleşen ellerimizde dalgalandı -tıpkı ona ilk dokunduğum zamanki gibi- tenim önce soğudu, sonra ısındı. O anda Oyulmuş ejderha bir kez daha hareketsiz kalmadan önce kıvrandı ve titredi.

Ve sonra, yaydan her zaman hissettiğim o çekim gitti. Bıraktım, onu babamın avuçlarına bıraktım. Sanki çok sevdiğim bir arkadaşına veda ediyormuşum gibi içimi bir sızı kapladı; onu bu kadar özleyeceğimi düşünmemiştim. Yay kullanmak bana kendimi özel hissettirmişti. Güçlü. Güçlü. Yine de buna ihtiyacım yoktu. o şeyler.

"Wugang'ın askerleri yolda. Acele etmeliyiz," dedi Wenzhi.

Ben başımı sallarken, Wenzhi kolundan parşömeni çıkardı ve sararmış bambu şeritlerini açarak küçük karakterlerle doldurdu. Avucunu parşömenin üzerinde gezdirirken güç - karakterler parşömenden sıçradı, karanlık güveler gibi havada asılı kaldı.

"Bu büyü sadece bir kez yapılabilir," diye uyardı ellerimi sıkıca ellerinin arasına alarak.

"Ne yapmalıyım?" Ben sordum.

"Annene bak. Onun yüzünü aklından çıkarma," diye talimat verdi.

İnce kemerli kaşlarının altındaki narin gözlerini inceledim. Ay ışığı teni, gece saçları. Gençken ona benzemeyi dilemişim ve şimdi bu benim ölümüm olabilirdi.

Wenzhi'nin gücü parmaklarından fışkırdı, enerjisi Bir fırtına gücüyle içime akıyordu. Karakterlerin siyah fırça darbeleri parçalandı, beni bir zincir gibi sardı, vücudumda dönüp durmadan önce uzuvlarımın ve yüzümün üzerinde süzüldü - dökülen mürekkep gibi derime sızmadan önce bir kalp atışı. Acı, sanki kelimeler etime kazınıyormuş gibi keskin ve çiğ bir şekilde dağlanıyordu. Boğuk bir nefes aldım, alnımda boncuk boncuk ter vardı.

Wenzhi ellerimi sıkıca kavradı. "Durayım mı?"

Dişlerimi sıkarak başımı salladım. "Devam et."

Acı, her nefes bir mücadele olana kadar şişti. Bu Vücudumdaki her gözenekten, derimden, kemiklerimden ve dişlerimden fışkırdı; bastırıldım, sıkıldım ve kavruldu. Wugang'ın bahsettiği, ölümlü imparatorun mezarını koruyan askerler gibi... yeniden yaratılıyor, çamurdan şekillendiriliyor ve demirhanede pişiriliyordum. Tam daha fazla dayanamayacağım anda, boğazımdan bir çığlık yükseldi - acı azaldı, vücudumda donuk bir zonklama ve Wenzhi ile aramda gerilmiş en ince iplik gibi tanıdık olmayan bir gerginlik bıraktı.

Ellerimi bıraktığında sendeleyerek geri çekildim ve masaya tutundum. Görüşüm bulanıklaştı, sonra bir kez daha keskinleşti. Parmaklarımı yüzüme götürdüm, çenemde, burnumun ince kemerinde ve elmacık kemiklerimde gezdirdim.

Gözlerim anneminkilerle çarpıştı, onunkiler de şaşkınlıkla genişledi. "Yüzün," diye kekeledi.

"İşe yaradı mı?" Boğazımdan çıkan çan sesine benzer sesleri duymaya başladım.

"Evet. Büyü devam ettiği sürece," dedi Wenzhi. "Ne kadar zamanım var?" diye sordum.

"İhtiyacın olduğu sürece." Başını bana doğru eğdi. "Tüy senin içindeyken gücünü açığa çıkarmamaya dikkat etmelisin. Kendini her zaman ondan korumalısın."

"Yapacağım," diye teminat verdim.

"Wugang senin büyüünü hissedecek mi?" Liwei endişeyle sordu.

Wenzhi'ye baktığımda başını salladı. "Auranla birlikte maskelenecek."

Güçlü bir büyü. Babasının bu parşömeni en değerli eşyaları arasında saklamasına şaşmamalı. "Bu seni zorluyor mu?" diye sordum.

Gülümsedi. "Sen ne kadar dayanabilirsen ben de o kadar dayanabilirim." "Nasıl savaşacaksın?" Bilmek istedim.

"General Mengqi benim yerime orduya liderlik edecek. Sen ve ben bu büyü aracılığıyla birbirimize bağlıyız; senden çok uzakta olamam. Ben güvenli bir mesafeden takip

edeceğim." Alnı kırıştı, huzursuzdu

yüzünde yanıp sönüyordu. Ordusunu başkalarına emanet etmekten hoşlanmıyordu ama bazı savaşlar sahada kazanılmıyordu.

"Ya Wugang'ın askerleri seni hissederse?" Ona sordum. "Onunla gideceğim," dedi Liwei.

Wenzhi sertleşti. "Şansımı Wugang'ın askerleriyle deneyeceğim."

"Size izin vermekten memnuniyet duyarım," diye karşı çıktı Liwei. "Ama büyüü bozma riskini almayacağım. Bu gece için, Xingyin'in güvenliğini koruduğum gibi senin güvenliğini de koruyacağım."

Wenzhi başını eğerek kabul etmeden önce tereddüt etti. Bu değişim kalbimi ısıttı; derin bir huzur hissi. Aralarında anlaşmazlık olması için çok fazla neden vardı - Göksel Varis ve İblis Kral - ve ben

Artık onlardan biri olmadığım için mutluyum.

"Ben de orada olacağım," dedi babam. Onun varlığından, birbirlerini güvende tutacaklarından memnun olurdum.

"Tüyü nasıl serbest bırakacaksın?" Liwei bana sordu.

"Defneye yeterince yaklaştığımda, tüyü onu bağlayan büyü. Wugang defneyi kurtarmaya çalışırken kaçışımı engelleyemeyecek kadar dikkati dağılmış olacak," dedim

sorunsuz. Sadece başarıdan emin olan biri böyle konuşur. ... ya da yalancının teki.

Wenzhi'nin bakışları daraldı. "Tüyün nereye dikileceğine karar verdin mi?"

"Köklerinden." Çünkü defne Wugang'ın kanını ve annemin gözyaşlarını böyle içmişti ve ben de onu böyle bitirecektim.

Kaba cevaplarıma rağmen, bu basit bir mesele değildi. Ters gidebilecek çok fazla şey vardı, kendimi daha iyi hazırlamak için zihnimde tekrar tekrar oynattığım sayısız korkunç senaryo. En büyük korkum Wugang'ın bir tuzak sezmesi, kılık değiştirdiğimi anlaması ve ben tüyü serbest bırakmaya fırsat bulamadan onu yok etmesiydi.

Diyarda sadece bir Kutsal Alev Tüyü kalmıştı; onu boşa harcayamazdım. Bu da demek oluyordu ki

Mümkün olan son ana kadar numara yapmak ... ve kaçmak için çok az zamanım olacaktı.

Liwei'nin bana baktığını görmek için başımı kaldırdım. Belki de kanımı kaynatan korkuyu, endişeyi hissetmişti. İçim içime sığmıyor. "Dikkatli ol, Xingyin. Tüyü serbest bıraktığında saklan. Wugang'a tek başına karşı koyma. Bize ihtiyacın olduğu anda geleceğiz."

"Eğer Wugang senin kılık değiştirdiğini fark ederse, aramızdaki bağ koparsa, bunu hemen hissederim. Bizi orada görmesen bile yalnız olmayacaksın," diye garanti verdi Wenzhi.

"Vakit neredeyse geldi," dedi babam. Artık yolumuz belli olduğuna göre, hiç şüphe duymayacaktı. Savaşın yarısı zihinde kazanılmıştı.

Yüzümü gizleyerek pencereden dışarı baktım. Alacakaranlık çökmüştü, menekşe rengi bir ihtişam perdesi - gizem ve vaatle birlikte ele avuca sığmaz ve hoş kokulu. Yine de titremelerini gizlemek için ellerimi birbirine kenetlerken içimi boş bir uyuşukluk kapladı. Bir nefes, sonra bir nefes daha; sonunda kalbim sakinleşene kadar. Ancak o zaman onlara bakmaya cesaret edebildim ve her birinin sevgili yüzünü zihnime bastırdım. Önümdeki cehennemde beni ayakta tutacak değerli hatıralar.

"Wugang'ın askerleri gelmeden gitmelisin." Bu sakinlik maskesini daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyordum.

Annem beni kucakladı, kollarını boynuma ve omuzlarıma doladı. Sertçe yutkundum, kokusunun hafif tatlılığını içime çektim, gözlerinden bornozuma düşen yaşları görmezden gelmeye çalıştım. Beni bıraktı ve aceleyle odadan çıktı. Liwei ve Wenzhi önümde eğildiler, yüzlerindeki ciddiyetle doğruldular. Ben de başımı onlara doğru eğdim, boğazım söylenmemiş kelimelerle doluydu, kalbim onlar giderken bastırılmış duygularla ağırlaştı. Bir dakika içinde babam da gitmiş olacaktı.

"Baba, bekle." Engelleyemediğim istemsiz bir çığlık. I Daha önce de korkunç durumlarla karşılaşmış, ölümün eşğine sürüklenmişti; ama bu seferkinde bir fark vardı. Yük neredeyse eziciydi, çünkü riskler çok daha büyüktü: değil

Sadece benim ve sevdiklerimin değil, yeraltı ve yerüstü âlemlerindeki tüm ölümlü ve ölümsüzlerin hayatını. Başarısız olamazdım; buna cesaret edemezdim. Ve yine de... başarabilir miydim?

Babam bana doğru geldi. "Kızım, ne oldu?"

"Güneş kuşlarıyla karşılaştığında ne hissettin?"

Duraksamalı bir soru.

"Korkuyorum," dedi açıkça.

Verdiği cevap beni rahatlatmış, gergin sinirlerimi yatıştırdı.

"Bunu neden yaptın?"

Keder yüzünü gölgelemişti. O anda daha yaşlı görünüyordu, ilk tanıştığım ölümlünün bir yankısı, zamanın kaygılarıyla eğilmişti. "Bunu yapmak istemedim. Tanrılar tarafından sevildikleri için ağır bir bedel ödeyeceğimi biliyordum. Yine de yapmazsam, sevdiğim herkes yok olacaktı."

"Bunu yapmak istemiyorum." Kelimelerim kısık bir çığlık halinde döküldü. "Ben cesur değilim; korkuyorum. Ben kahraman değilim." Bu düşüncelerimi onunla paylaşmaktan çekinmedim. Ödenmesi gereken bedeli, yapılması gereken zor seçimleri herkesten çok o biliyordu.

"Öylesin," dedi duygu dolu bir sesle. "Çünkü aptallar korkmaz

İhtimaller, umursamazların umurunda değildir ve yalnızca gerçekten cesur olanlar her şeye rağmen ilerler." Elini omzuma koydu,

sabit ve sıcak. "Ya güneş kuşları ya da dünya. Ve dünyayla birlikte karım, sen, doğmamış çocuğum, arkadaşlarım ve diğer tüm canlılar. Uğruna savaşmaya değecek başka bir şey yok."

Uzandı ve bana sarıldı, avuç içiyle başımın arkasını okşadı. "Bunu yapsan da yapmasan da seninle gurur duyuyorum kızım. Eğer yapamazsan, bunda utanılacak bir şey yok. Şimdi söyle ve başka bir yol bulalım."

Başka bir yolu yoktu.

"Houyi, Xingyin iyi mi?" Annem girişte belirdi ve endişeyle bana baktı.

"Teşekkür ederim, Peder." Tüm bunları yüksek sesle söylemek, beni rahatsız eden içimdeki şeytanlarla yüzleşmek

rahatlatıcıydı. Ve

Önümde hâlâ imkânsız bir görev duruyor olsa da, artık kendimi o kadar da yalnız hissetmiyordum.

Beni serbest bıraktı. "Unutma çocuğum, eğer kendine ve yaptığın şeye inanıyorsan, bunu senden kimse alamaz."

Sonra gitti. Hepsi gitti, her biri benden bir parça götürdü. Kapılar kapandığında, ayak sesleri kayboldu. sessizlik önseziyle derinleşiyor.

Aynaya baktım, annemin yüzü bana bakıyordu. Çantama uzandım ve yarı saydam tüyü içeren küre. Canlı bir yaratık gibi titriyordu, her bir dikenini alev alev yanıyor, altın gibi parlıyordu. Dokunuşumla ısındı, onu bağlayan kısıtlamalara karşı zorlandı. Kesik kesik bir nefes alarak, büyümünü içime doğru serbest bıraktım. Daha önce bir kez, ejderhaları serbest bıraktığım gün yaptığım gibi, yaşam gücümün çekirdeğine. Tırnaklarımla ayırdım, ışıltılı havuz serbest kaldı ve göklerin ışığıyla akkor haline geldi. Tereddüt etmedim, küreyi alnıma bastırırken düşünmeme izin vermedim, gözlerimi kapattım ve büyümün küreyi süpürmesine izin verdim. Tüy derime ve etime batarken yaktı, tıpkı nemli kuma bastırılmış bir çakıl taşı gibi, yaşam gücümün çekirdeğine doğru kayarken yol verdi. Isı kavurdu, yoğunluğu ürkütücüydü ve hemen etrafına bir kalkan ördüm, bir iğne ucu bile geçmeyene kadar bariyerleri sıkılaştırdım.

Bitmişti. Başım bir çekiç gibi zonkluyordu. içeriden vuruyordu. Kral Wenming buna nasıl dayanmıştı? Herhangi birini delirtmek için yeterli olabilirdi. Yatağa çöktüğümde vücudumda bir ürperti dalgalandı, bir hıçkırık Gömmeden önce göğsümden söküp aldım - çünkü hayatım aşkla aydınlandığı anda, hiçbir zaman çok karanlık görünüyordu.

Hızla geldiler, auraları sürünerek yaklaşıyordu - buzun durgunluğuyla aynalı yansımalar. Ötedeki koridordan boğuk nefes sesleri yükseldi, ağır bir şey gümbürtüyle yere çarptı. Muhafızları düşününce irkildim ama sonra kapı patlayarak açıldı ve korkularım içime döndü.

Wugang'ın sekiz askeri girişte duruyordu, derileri donuk beneklerle beneklenmişti, gözleri o ürkütücü parıltıyla parlıyordu. Prens Yanming'in hayatını böylesine duygusuzca söndürdükleri için onlara karşı içimde bir nefret kıvılcımı uyandırmaya çalıştım ama bu, hedefini vurmuş bir oktan nefret etmeye çalışmak gibiydi. Bu yaratıklar silahtan başka bir şey değildi, ama şimdiye kadar karşılaştıklarımın çok daha ölümcüllerdi.

İkisi kollarımdan tuttuğunda, bağırdım ve mücadele ettim, ciddi bir şekilde karşılık verme dürtümü bastırdım. Beni sessiz koridora, muhafızların buruşmuş bedenlerinin yanından zahmetsizce sürüklediler. Beni sarayın dışına çekerken parmakları kollarımı ısırdı. Terliklerim sivri bir taşla sürtündü, ipek iplikler koptu, işlemenin boncukları yere saçıldı.

Girişin hemen ötesinde büyük bir bulut geziniyordu. Bir tanesi sırtımı itti ve ona doğru tökezledim. Aldığı gibi

Uçarken, yükseklerde süzülürken neredeyse bir askere çarpıyordum. Gözlerimi kırıştıtırıp yüzünü inceledim. Bu seferki daha genç görünüyordu.

Bu yaratıklar aynı anda hem yaşlanmıyor hem de tam olarak yaşamıyor gibi göründüklerinde bu garip bir düşünceydi.

Aynı ışık

oyuk gözlerinden yayılıyordu, ancak bilincimi daha fazla bir şey sıyırdı - bir hatıra gölgesi, bir

Eskiden olduğu kişinin yankısı... şu anda olduğu şeyin keskin bir korkusu.

Bu o olamazdı. Prens Yanming bir Deniz Ölümsüzüydü; ruhu ilahi Uyum Gökyüzünde yatmıyordu. Kardeşi onu Doğu Denizi'ne geri getirmişti. Üzerime bir duygu seli çöktü ve aklıma korkunç bir düşünce geldi: Ya Wugang'ın askerleri tarafından öldürülenler ölürken bile bir şekilde onun iradesine bağlıysa?

"Prens Yanming?" Kalbim sıkışıp bu düşünceyi reddederken bile fısıldadım. En ufak bir tanıma belirtisi göstermeyince, kelimelerimi dikkatle seçerek tekrar denedim. "Aileni hatırlıyor musun? Kardeşini? Doğu Denizi'ni?"

Asker başını hafifçe kaldırdı; onu izlemiyor olsaydım bunu fark etmezdim. Onu takip ettim.

Görmeyen bakışlar, ufukta safir ve inciden bir parıltı yakaladı - gece yarısı yıldızlarıyla çalkalanan deniz. Dudakları aralandı, gözleri bir şey arıyormuş gibi ileriye sabitlendi... bunu bilmiyor olsa bile. İçimde, belki de onun bir parçasının bu aşağılık güç tarafından lekelenmemiş olduğuna, ejderhaların her şeye rağmen onu izlediğine dair bir umut belirdi.

"Buradan uzaklara git," dedim ona sessizce, duyup duymadığından ya da anlayıp anlamadığından emin değildim. "Doğu Denizi'ne dön. Ejderhaları bul; onlar seni güvende tutacaktır."

Başını salları gibi oldu. O kadar hafifti ki, zihnimin istediği şeyi görmesinin bir hilesi olabilirdi, ama ben bu vahşi umuda sarıldım. Titriyordum, beni nelerin beklediğini düşündükçe öğürme isteğiyle savaşıyordum - başarının bana nelere mal olabileceğini ve başarısızlığın

tarifsiz bedelini. Nefes alıyordum.

derinden, sükûnet için savaştım. Açık bir zihin, diğer her şeyden vazgeçildiğinde en büyük silahtı.

Bulutumuz kuzeye, Altın Çöl'e doğru tırmandı. Babamdan, Liwei'den ya da Wenzhi'den bir iz aramaya cesaret edemedim. Şu anda tüm enerjim bedenimde taşınan tüye odaklanmıştı, onu ve beni hayatta tutuyordu. Aşağıdan çığlıklar ve haykırışlar yükselirken, içim buza dönerek aşağıya baktım.

Kaos hüküm sürüyordu. Wugang'ın ordusu beklenenden daha erken saldırmıştı. Çarpışan güçler savaşın sancılarına kapılmıştı, silahlar çarpıştıkça parıldıyor, akıntılar Geceyi aydınlatan sihir. Bulutun kenarına doğru eğildim, gördüğüm manzara karşısında damarlarım taş gibi sertleşti. Wugang'ın ordusunun yanında sinsice dolaşan hırıltılı canavarlar. Bir ölümlünün yüzüne sahip devasa bir yaban domuzu, Bulut Duvarı savaşçılarından oluşan bir birliğe saldırdı ve onları kıvrık dişlerinin üzerinde şişledi. Kan havaya püskürdü; ince bir sis.

çaresiz çığlıklar ve yakarışlar. Yaban domuzunun gözlerinden ürkütücü bir ışık parlıyor, dişleri tıpkı askerlerin guandao'ları gibi aynı kötücül güçle parlıyordu.

Korkunç kanatlı bir kaplan pençelerini bir Doğu Denizi askerine geçirip onu havaya fırlatırken üzerime bir gölge düştü. Çılgılığı uğursuz bir gümbürtüyle yutuldu, ancak yaratık duraksamadı, çoktan başka bir kurbana saldırıyor.

Taowu. Qiongqi. Göksel Ordu tarafından katledilene kadar sayısız ölümlüyü ve ölümsüzü yiyip bitiren, acımasızlıklarıyla ünlü efsanevi canavarlar.

Ve şimdi, Wugang tarafından ona hizmet etmek, diyarlar boyunca yıkım yaratmak için yeniden diriltildiler.

Tırnaklarım avuç içlerimi kesti. Keşke askerlerimizin yanında savaşabilseydim, keşke onlara yardım edebilseydim. Yine de bu yeterli olmazdı. Bir canavarı durdurabilirdim belki, bir avuç askeri... ama binlercesini?

Gökyüzünde bir parıltı belirdi, yazın altın rengiyle ışıldıyordu. Sarı Ejder ileri doğru yükseldi.

Çivili kuyruğu havayı kırbaçlıyor, bir fırtınaya dönüştürüyor. Onun gücü

Qiongqi'ye çarptı, kanatlı kaplanın pençeleri çözüldü -Kurbanı bir çığlık atarak gökyüzüne düştü ama Kara Ejderha ileri atılarak askeri sırtında yakaladı. Daha aşağıda, Uzun Ejder'in kızıl pulları Taowu'nun hücumundan kaçan askerler için bir yol açarken parlıyordu. Ejderha büyük çenesini açtığı anda, su selleri yaban domuzunun üzerine çöktü ve onu kumların üzerinde yuvarlanmaya gönderdi.

Dehşetten kurşuna dönmüş olsam da kalbime bir hafiflik geldi.

Ardından keskin çığlıklar yükseldi, anka kuşları parlayan tüyler ve pençelerden oluşan bir telaşla mücadeleye daldı. Zarif bir uçuşla daireler çizerken, kuyrukları gecenin üzerinde yaylanan gökkuşakları gibi arkalarında dalgalanıyordu. Göksel İmparatoriçe elinde bir mızrakla bineğinin üzerinde onların arasında uçuyordu. Sanki bir kuşmuş gibi şiddetli bir ısıltı onu sarmıştı. sonunda kanatlarını açıp uçabilecekti. Anka Ordusu'nun yanında Prens Yanxi'nin kuvvetleri vardı ve Kuzey Denizi ordularına doğru ilerliyorlardı.

Güneş henüz doğmamıştı ama bulutlar çoktan kana bulanmıştı. Altın Göl'ün parıldayan kumları Sarayın çatısından göz kamaştıran çöl, şimdi koyu bir ıslaklıkla parlıyordu. Kaç kişi hayatını kaybedecekti? Ölüm bu gece iyi bir ziyafet çekecek, ölümsüzlerin bir zamanlar döküldüğü masa.

Umutsuzluk üzerimi örttü, nemli ve soğuk. Ortaya çıkan kâbusa gözlerimi kapamak istedim ama kendimi izlemeye zorladım ve yanağımın içini çiğneyene kadar ısırdım. Wugang galip gelirse bizi bekleyen dehşet buydu - sonsuza dek sürececek bir kaos, yıkım ve ölüm. Ve onun yaratıkları tarafından katledilenlerin ruhlarına neler olabileceğini düşünmeye cesaret edemiyordum. Bu sadece diyar için değil, onun ruhu için verilen bir savaştı. Bocalamayacaktım, başarısız olamazdım.

Bulut keskin bir şekilde yön değiştirerek daha yükseğe tırmandı. Aklımı aşağıdaki yıkımdan ayırdım, çünkü kendi savaşım devam ediyordu.

benden önce. Uzun dakikalar sessizlik içinde geçip gitti. Tüm bu süre boyunca, tüy bağlarına karşı gerildi, kafatasıma çarpıyordu. Enerjim, kalkanları sabit tutmak için sürekli bir damlama halinde akıyor, gerginliğim kopacağımı düşünene kadar daha sıkı sarılıyordu.

Nihayet evimin gümüş çatısı ileride parıldıyordu. Kiremitler  atlamış ve yanmıştı, birkaçı eksikti, alt katın bir kısmı düşmüştü. Sevincin beklentiyle dolup taştığı öncesinden çok farklı bir eve dönüştü bu; çünkü şimdi hissettiğim tek şey, korkunun amansız bıçak darbesiyle birleşen solgun bir dehşetti.

Hatırladığımdan daha serindi, sakın durgunluk ıssızlıkla sınırlanmıştı. Gece hiç bu kadar bunaltıcı olmamıştı, fenerler yanmıyordu, bir zamanlar ışıltılı toprak kül gibi donuk. Havada bir tarçın izi dolaşıyor, küflü bir tat ona yapışıyordu.

bayat duman. Bakışlarım kararmış duvarlarda, çatlamış taş yolda, bir zamanlar sedekten bir sütunun yükseldiği girişin yanındaki kütükte gezindi. Eve döndüğümde onu harabe halinde bulmak gençliğimin k busuydu; annemin ve Ping'er'in sesleri olmadan, acı verici bir sessizlik.

Bulut yere doğru s z ld . Inemedenden önce bir asker beni ileri doğru itti. Bir diğeri kolumdan tutup beni çekiştirirken, eteğime takılarak tökezledim. Bir canavar gibi muamele gördüğüm için içimde öfke alevlendi, yine de kaba davranışlarında kötü niyet yoktu, daha ziyade verilen bir görevi yerine getirmenin verdiği kopukluk vardı. Genç adam Bir tanesi bulutun üzerinde kıpırdamadan duruyordu, ancak bakışları gökyüzüne doğru kaymaya devam ediyordu. U maya mı niyetliydi? Nasıl dua etti.

Askerler beni osmanthus ağaçları arasında kıvrılan tanrıdk bir patikadan geçirdiler - y r yebilirdim gözlerim bağlıydı ve yolumu buldum. Bir şey hışırdadı. Yukarıda yükselen defne ağacının yaprakları hafifçe çınlıyor. Onun gümüşi ağaç kabuğu eskisinden daha karanlık görünüyordu, gölgede kalmıştı - ya da

Belki de artık ay ışığıyla yıkanmadığı içindir.

Wugang orada duruyordu, şahin gözlerinde bir parıltı vardı. Zırhının altın pulları göğsünde ve kollarında dalgalanarak bileklerine kadar iniyordu. Büyük baltası sırtına bağlanmıştı, yeşil püskülü bambu sapından sallanıyordu. Etrafında güçlü bir kalkan parıldıyordu, gördüğüm manzara karşısında moralim bozuldu. Onu gafil avlama umudum yok olmuştu. Etrafı askerleriyle çevrili olsa bile, gardını almıştı.

Ellerini sevinçle kavuşturdu. "Chang'e, seni tekrar görmek içimi ısıtıyor. Bunu uzun zamandır bekliyordum. an."

Sahte güler yüzlülüğünden tiksindim. Gözleri spekülasyonla daraldığında, ona vurmamanın verdiği gerginlikle titreyerek meydan okuyan bakışlarımı bıraktım, bunu korku olarak algılayacağını umuyordum.

"Bırakın onu." Elini dikkatsizce salladı.

Askerler hemen ellerini gevşettiler, başlarını ona doğru eğdiler.

"Umarım sizi çok rahatsız etmemişlerdir," dedi.

"Askerlerim emirlerime itaat ederken aşırı hevesli olabiliyor."

Sesi ne kadar kibardı, sanki onurlu bir misafirmişim gibi. Sanki kanıma girmek gibi en ufak bir niyeti olmadan halimi hatırlamı soruyordu.

"Beni neden buraya getirdin?" Annemin sesi dudaklarımdan döküldü.

"Ay Tanrıçası, sanırım biliyorsun." Kolunu defneye doğru uzattı.

Kaç kez solgun dallarına tırmandım ve tohumlarını çekiştirip, enfes güzelliğine hayranlık mı duyuyordum? Şimdi tek gördüğüm, Wugang'ın askerlerinin ve canavarlarının gözlerinden kıvrılan aynı ruhani ışıktı - hayata değil, ölümden sonsuz köleliğe diriltilmişlerdi.

"Onu ağaca bağlayın," diye emretti Wugang.

Gri bir ürperti bedenimi sardı. Beni defneye bağlayacağını düşünmemiştim. Nasıl kaçacaktım? Panik artmış, muhafızları tekmelerken çırpınışlarım ciddileşmişti.

İhtiyacın olan şey bu, diye fısıldadı cesur ve bilge olan yanımda. Kutsal Alev Tüyü'nü defneye sokmanın tek bir yolu vardı, o da Wugang'ın buna izin vermesiydi. Ağaca bağlı olmak yadsınamaz bir avantajdı, ancak ağaca bağlandığında hiç rahatlamıyordu.

beni de tuzağa düşürecek. Büyü parmak uçlarımda karıncalanıyor, serbest bırakılmayı, askerleri bir kenara atıp kaçmayı arzuluyordu. Beni umutsuzluktan zafere, ölümden yaşama sürükleyen aynı dürtü, şimdi kararlılığımı kıran bir engeldi.

Kendimi gevşemeye zorladım, çalkalanan düşüncelerimi saklamak için başımı öne eğdim. Wugang'ın askerleri kollarımı ağaca doladığında, ışıktan kordonlar bileklerime dolandı,

Göğsümde, belimde ve dizlerimde spiral çizerek beni bu zoraki kucaklamaya kilitledi. Ağaç kabuğu sanki bir buz sütununa bastırılmışım gibi bedenime batıyordu.

Dehşet numarası yapmama gerek yoktu; Wugang'ın numaramızı keşfedebileceği, başarısız olabileceğim... ya da ölebileceğim korkusuyla titriyordum. Tehlikeyi tartmış, kendimi ileride olacıklara hazırlamıştım. Kılıç ucunda tutulduğumu, zapt edildiğimi, tehdit edildiğimi ve incitildiğimi hayal etmiştim; ama aynı zamanda hızlı bir kaçışın da hayalini kurmuştum. Hızlıydım; büyüm güçlüydü. Tek yapmam gereken hayatım boyunca tanıdığım bu ormanda kendimi kaybetmektir. Zalim bir kurban gibi kafeslenmeyi beklemiyordum - gerçi ben de öyleydim. Yine de korku kanımı dondururken, buradakinin annem olmadığına dair bir rahatlama hissi içime yayıldı.

Dehşetimi bir kenara itip bağlarımı dikkatle inceledim. Test etmek istediğim ama Wugang'ın şüphelerini uyandırmaktan çekindiğim tuhaf bir sihirdi bu. Ani bir acı içimi deldi, tüyün gücü serbest kaldı. Bir anda

Enerjimi kalkanımı güçlendirmeye kanalize ettim, bir an bile dikkatimin dağılmasına izin veremezdim. Göğsüm çaresizlikten kasılırken, gözlerimi kapadım ve

sakinleşmek için savaştım. Benim görüntülerimin

Liwei ve Wenzhi ile birlikte Shuxiao, Prens Yanming ve Ping'er'in ebeveynleri de zihnime kaydı. Omurgamda bir şeyler sertleşti, üzerime bir sıcaklık yayıldı.

Gerçekten güçlü olanların sevgiye ihtiyacı yoktur.

Wugang'ın bana daha önce, tam da bu yerde durduğumuzda söylediği şey buydu.

Yanılıyorsun, dedim ona zihnimin sessizliğinde. Bunu yapmam için bana güç veren şey aşk. Seni durdurmak için.

Hiç bu kadar çok kaybedecek şeyim ve uğruna savaşıacak bu kadar çok şeyim olmamıştı. Gözlerim Wugang'ın kilerle buluşmak için yuvarlandı. Ne zaman bu kadar yaklaşmıştı? Boğazımı dolduran safrayı, uzuvlarımı kaskatı kesen korkuyu bastırmaya çalıştım. Başım kızgın kömürlerle doluymuş gibi yanıyordu, Kutsal Ruh'tan gelen ısı dalları Alev Tüyü bağlarından kurtulmaya başladı bile. Şimdi tam zamanıydı, Wugang bunu hissetmeden, saldırmadan önce - ya beni bilinçsiz hale getirirse?

Bir anahtarla tüyün etrafındaki büyüleri çözdüm, enerjimi tüyün gövdesini delmek için yönlendirdim ve onu parıldayan parçalara ayırdım. Büyüm her bir parçanın üzerinde akarak beni tüyün gücünden koruyacak ince bir kalkan oluşturdu ve beni hayatta tutan tek şey de buydu.

Bariyerin içinden bile, kanım sıvı alev gibi parlayana kadar acımasız sıcaklık damarlarıma sızdı. Ter alnımdan ve boynumdan aşağı damlıyor, ipek bornozum sırtıma yapışlıyordu. Nefes nefese kaldım, serin havayı içime çektim ve çökme dürtüsüyle savaşırken bir iğne ucu kadar rahatlardım. Biraz daha dayanmaya çalışarak kendimi zorladım. Zaman tükeniyordu. Wugang'ın bir an önce saldırması, beni tamamen tüketmeden önce içimdeki gücü serbest bırakması gerekiyordu.

Yine de bekledi, sanki anın tadını çıkarıyormuş gibi yüzünde muzaffer bir gülümseme vardı... ben içten içe yanarken bile.

Onu beklemeyecektim; oynanmayı beklemek yerine tahtadaki taşları hareket ettirecektim. "Yeniden düşünmek için çok geç değil," dedim Wugang'a, gözlerim kocaman ve masum. "Eğer imparatorun tahtını geri verirsen, merhamet için yalvarırsan, o

seni affedebilir." Sesim nazikti, sözlerim ise iğneleyiciydi.

Wugang'ın dudakları vahşî bir hırıltıya dönüştü. Havada bir vınlama oldu ve baltası indi, kolum boyunca birbiri ardına temiz bir kesik açtı. Acı yaktı, ipeksi bir yumuşaklıkla. Yırtılmış etimden dökülen kan, altın rengiyle beneklendi. Tüyün gücü, demir ve kömür tadında sıcak bir şeydi. İnce izler kollarımdan aşağıya doğru aktı.

Dalgalı kökler, kararan toprağa batıyor. Kanımın her damlasıyla birlikte tüyün gücünden bir parça daha bedenimden kayıyordu; bu rahatlama kısa sürse de çok güzeldi. Çünkü ısı, bağlı olduğum şeyin içine sızmıştı; defnenin kabuğu bedenimi ısıtmaya başlamıştı bile.

Kavrulmuş kanımla boğuk bir nefes aldım. damarlarımda dolaştı. Gözeneklerimden yayılan ısı, beni bağlayan kordonlar çözülürken tenimi parlattı. Özgürlük-ama onu zar zor hissediyordum, dipsiz bir ıstırap tarafından tüketilmiştim. Dumanın keskin kokusu ciğerlerimi boğuyor, cızırtılar ve çatırtılar kulaklarımı dolduruyordu. Beni Wenzhi'ye bağlayan büyü, sadece en ince ipliklerden oluşuyordu. Boğulan bir insan gibi ona tutunmaya çalıştım. Kanım defnenin köklerine akmaya devam ederken bu kabustan tek tesellim. Her an alev alabilirdi.

Ben de öyle.

Wugang'ın başı dallara doğru eğikti, yüzü çatıktı. Annemin kanı

Daha önce defnenin üzerine saçılan tohumları, silkelenen olgun erikler gibi yere düşmüştü. Belki de Ay Tanrıçası'nın kanının istediği hasadı vermemesinin bir gecikme ya da yanlış hesaplama olduğunu düşündü.

Defne titredi, kabuğu tütüslendi ve kömürleşti. Yine de parlayan özsuğu çoktan etrafa yayılarak kendini iyileştirmeye başlamıştı.

Umutsuzluk öfkeleneldirdi. Neden yok edilmemişti? Neden yeterli değildi? Ve o zaman aklıma geldi - beni tüyün yıkımından koruyan güç, defneyi de korumuştı. I

başarısız olacaktım çünkü hala kendimi korumaya çalışıyordum, çünkü korkuyordum.

Ancak bu yol değildi. Eğer başarısız olursam, Wugang sevdiğim herkesle birlikte beni de öldürecekti. Tıpkı babamın güneş kuşlarıyla yüzleştiği zamanki gibi gerçek bir seçenek yoktu ama yine de yapılması gereken bir şeydi.

Kollarımı defneye daha sıkı sardım ve gözlerimi sıkıca kapattım. Kendime düşünmek için bir an bile vermedim. içime doğru uzandı, beni koruyan bariyerleri parçaladı, tüy parçalarının üzerindeki kalkanları çözdü - beni bütün tutan her şeyi. Sonuncusu da kırıldığında, vücudumda bir sıcaklık patlak verdi - kavurucu bir yaz, şiddetli bir alev. Ben ... çözülmüştüm. Beni Wenzhi'ye bağlayan iplik koptu, derim acıyıp gerilirken büyüğü çözüldü, acı uzuvlarımı titretti. Kanım fışkırdı,

Kollarımdaki kesiklerden dökülüyor ve Kutsal Alev Tüyü'nün son ham gücünü de beraberinde taşıyarak defnenin köklerine sızıyordu. Bu yeterli olacak mıydı?

Vücudumdaki yakıcı sıcaklık azaldı ve geriye derin bir yorgunluktan başka bir şey kalmadı. Hareket edemiyordum. Tenim

Terden sıırılsıklam olmuşum ama yine de titriyordum. Duman nefesime yapışıyor, kül çiğnemiş gibi dilimi tozlu bir acılık kaplıyordu. Nefes alabilmem bile bir mucizeydi. Bir tutam yaşam kaldı... zayıf ve geçici olsa da.

Gözlerim parıltıya karşı kırıştırtarak açıldı. Her şey düz olması gereken yerde kıvrılmıştı, titriyordu.

Her şey alevden kayganlaşana kadar hareketsiz kalmalıydı. Derin çatlaklar defnenin gümüşü kabuğunu çatlattı, içinden duman ve özsu fışkırdı - artık parlak altın rengi değil, bakır kırmızısıydı, sanki kanımla çalkalanmış gibiydi. Bir vınlamayla solgun dalları alevli bir taç gibi tutuştu.

"Hayır!" Wugang'ın kükremesi her zamanki sakinliğinden çok farklıydı.

Patlamasını sessizlikten başka bir şey karşılamadı. Askerleri yüzlerini ona dönmüş, emrini bekliyorlardı. İtaatkâr. Tetikte.

Duygusuz. Kalplerinde korku yoktu; sadakat, sevgi ya da

onur da yoktu. Wugang böyle şeylerle alay etmişti.

ve küçümsenmiş. Umutsuz ihtiyaç zamanlarında harikalar yaratabilecek şeyler.

Çatlaklar genişledikçe havayı bir gıcırtı kapladı. Defnenin gövdesi, parçalanmadan bir an önce daha geniş, daha derin bir şekilde açıldı. Üzerindeki ısıltılı tohumlar kararmış kömür topaklarına dönüştü, buruşarak kül haline geldi ve rüzgarla birlikte sürüklendi. rüzgar is bulutları gibi.

Wugang'ın askerleri hareketsiz kaldı. Gözlerindeki ışık soldu, sadece çukurlar kalana kadar göz kırptı. Berrak sıvı, güneşin altında çözülen buz gibi yüzlerinden, boyunlarından aşağıya dereler halinde aktı. Uzuvarlarından kopan parçalar şangırdarak kırıldı, kötü yapılmış kil parçaları gibi parçalandı. Yere yığıldıklarında, buruşuk formlarından altın tozu sarmallar halinde havaya karıştı. Büyük bir iç çekiş gibi bir hışırtı yükseldi. İçinde pişmanlık var mıydı? Rahatlama mı? Bu ruhların çalınan huzurlarına yeniden kavuşmaları için nasıl da dua ettim. Sonra parıldayan zerrecikler kayboldu, geriye doğaüstü bir görüntüden başka bir şey kalmadı. Sessizlik ve bir zamanlar defnenin yükseldiği yerde kömürleşmiş bir kütük, nemli toprakla çevrili karanlık alanlar.

Her şey bitmişti... Wugang'ın ordusu yok edilmişti. Bu korkunç yıkım, varlığımıza yönelik bu büyük tehdit sona ermişti. Gözlerimi kapatarak titrek bir nefes aldım. Bu bitmek bilmeyen günler boyunca zihnimde öyle bir dehşet hüküm sürmüştü ve kalbimi öyle bir çökertmişti ki, artık bittiğine inanmak çok zordu. İçimi tatlı bir hafiflik kapladı, acıdan bir anlığına uzaklaştım. Diyarlar, sevdiklerimle birlikte güvende olacaktı. Bulut Duvarı'ndaki savaş aniden sona erecek, Wugang'ın askerleri ve canavarları yok olacaktı. Ölü değillerdi, çünkü hiçbir zaman gerçekten hayatta olmamışlardı.

Şafak söktüğünde, güneş Ölümsüz Diyar'ın üzerine engelsiz bir şekilde doğacaktı.

Ben görmezdim.

Wugang tepemde belirdi, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı, aurası öldürücü bir hiddetle doluydu. Parmaklarım yüzüme doğru kalktı, çenemdeki yarığı, yanağımın yuvarlak kıvrımını okşadı. Tekrar kendim olmuştum.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Onun aurası, onun sesi-"
Wugang baltasının kabzasını sıkıca kavradı. Anlamsız öfke sözcükleri söyleyerek çok az zaman harcayacaktı.
Suçlarımın tek kefareti ölümdü.

Bakışlarını korkusuzca karşıladım; zaten içim oyulmuştu, bana başka ne yapabilirdi ki? Kutsal Alev Tüyü beni yakmış, gücümün her zerresini yiyip bitirmişti. Sonsuz karanlık beni çağırıyor olsa da, çoktan ölmemiş olmam bir lütuftu. Geriye sadece kemiklerimin üzerine gerilmiş bir deri ve ciğerlerimde solmuş bir nefes kalmıştı. Ping'er ve Prens Yanming de böyle mi hissetmişti? Korktuğum kadar korkunç değildi, üzerime çöken bu uyuşmuş yorgunluk, taştan bir örtü gibi uzuvlarıma baskı yapan ağırlık - ama neredeyse özgürmüşüm gibi içimde çırpınan bir hafiflik

...

"Xingyin."

Annemin sesi beni telaşlı sersemliğimden çekip aldı. Ne zaman gelmişlerdi? Başımı kaldırdım, gözlerim onunkilerle çarpıştı. İçlerinde öyle bir acı, öyle bir dehşet vardı ki, önümde uzanan uçurum kadar karaydı. Yanında babam, Wenzhi ve Liwei vardı, bulutları rüzgârdan daha hızlı yükseliyordu ama yine de ...çok geç.

Bir dirseğime yaslanarak kendimi kaldırmaya çalıştım. Nefeslerim hızlı ve sığ geliyordu, Wugang'ın baltasının gölgesi yüzümü karartıyordu. Kesinlikle inecek olan darbeden kaçmak ya da onu engellemek için içimde hiçbir şey kalmamıştı. Derin bir nefes alarak, ciğerlerime dolan temiz havaya osmanthus'un tatlılığı. Sonunda eve döndüm, diye fısıldadı zihnim.

Wugang'ın baltası havaya kalktı. Ne kaybettiğinin önemi yoktu, intikam onun olacaktı. İntikamını tam olarak almakta ustaydı. Sevdiklerimin yüzlerinde beliren dehşete dayanamayarak gözlerimi kapattım. Adımı tekrar söyledilerse de duymadım. Bir ürperti bedenimde dalgalandı. Birkaç dakika önce yanarken üşümek ne garipti. Bir şey ıslık çalarak bana doğru savruldu. Acı çekmeye

hazırlandım ama başımın yanından geçip gitti ve

Yukarıda. Gözlerimi açtığımda gökyüzü ateşinden bir ok buldum.

Wugang'ın göğsüne gömüldü. Ağız açık kaldı, Sudan koparılmış bir balık gibi ağız açık kalmıştı. Alnının ortasına doğru savruldu, ışık yüzünde, boynunda ve avuçlarındaki yara izleri boyunca ilerledi. Bir adım geriye sendeledi, sonra bir adım daha. Dudaklarından acı dolu bir nefesle bir kadının adı döküldü. Karısının mı? Onu hâlâ seviyor muydu? Kalbim düşüncesiyle irkildi. Acımasızdı, ama en çok da kendine karşı acımasızdı.

Wugang dizlerinin üzerine çökerek çimlerin üzerine yığıldı. Vücudu şiddetle titredi, gözleri çılgınca bir hızla kırıştı, sonra genişledi ve hareketsizleşti, altındaki yapraklar kadar solgun olana kadar etinden renk çekildi. Sonunda ölüm onu ele geçirmişti. ölümsüzlüğe giden yolu tırmandı, Göksel İmparator'u devirdi ve Ölümsüz Diyar'ı yeniden şekillendirdi.

Kalbimde ona karşı hiç merhamet yoktu, ne de zafer Ping'er ve Prens Yanming'in intikamının alındığının şarkısı damarlarımda dolaşıyordu. İçimdeki bu boşluktan, bu kış boşluğundan başka bir şey kalmamıştı. Yere yığıldığımda bacaklarım tutmuyordu.

toprağın yumuşak kucağı. Ayak sesleri bana doğru geliyordu; annem, babam, Liwei ve Wenzhi bana doğru koşuyorlardı. Onların yakınımda olması hem bir eziyet hem de bir keyifti.

En büyük aşklarım, en derin pişmanlıklarım.

Wenzhi'nin yüzü kül rengine dönmüş, gözlerindeki gümüş rengi matlaşmıştı. Zayıflamış halimle bile bu manzara beni sarstı.

Bir şeyler ters gidiyordu; güçlü aurası azalmıştı. Yanımda dizlerinin üzerine çöktüğünde, göğsünden gırtlaktan gelen bir iç çekiş koptu. Ben de onun gibi uzandım, parmaklarımız birbirine değdi, içgüdüsel olarak, neredeyse. Teni ne kadar soğuktu... yoksa benimki miydi?

Eli yanağımı okşamak için kalktı. "Büyüyü bozmadım. Umarım yeterli olmuştur."

"Ne kadar zamanım var?" Ona daha önce de sormuştum.
"İhtiyacın olduğu sürece," diye yanıtlamıştı.

Bağlantıyı koparan bendim, o değil. Ve bir anda anladım. Bırakmamıştı, büyü son gücünü de tükettiğinde bile. Beni güvende tutmak için, kendi hayatını feda etmişti. Neden feda etmişti? Krallığı ya da diyarı için mi? Derinlerde bir yerde cevabı biliyordum; bunu bana kendisi söylemişti.

Çünkü beni seviyordu.

Benim sadece bir araç olduğum geçmişteki bencil aşkla değil. O zamanlar beni istemişti ama aşkını değerli kılacak hiçbir şeyi vermek istememişti.

sahipti. Beni her şeyin üstünde tutarak böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim. Duygularımı bastırmış, prensiplerime ve gururuma sarılmış, her fırsatta kendimi kandırıyordum. Bana değişebileceğini gösterene kadar, değişebileceğine inanmayı reddetmiştim.

-Beni ne kadar çok sevdiği tartışılmazdı. Bir zamanlar uğruna bana ihanet ettiği taç ve krallıktan daha fazla.

Hayatından daha fazla.

Ağlayabilirdim ama gözyaşı kalmamıştı, alevler onları yakıp yok etmişti. Sessiz acı çığlıkları boğazımı tıkadı. İçime saplanan yakıcı acı, sanki hayati bir şey özümnden koparılmış gibiydi.

"Özür dilerim." Sözlerim paramparça bir fısıltıydı.

"Ben de üzgünüm." Belli belirsiz bir gülümsemeyle göğsü kabardı.

dudaklarına doğru uzandı. "Yaşa. Mutlu ol." Liwei'ye baktığında, düşmanlık ya da kin içermeyen uzun bir bakış alışverişinde bulundular. Liwei başını eğerek saygılı bir selam verdi. Wenzhi geriye çekildi, sıkıldığı dişlerinin arasından keskin bir nefes çekti.

Bu ıstırap, damarlarımdaki ateş ya da balta değil. Derimi kesiyordu. Elini olabildiğince sert kavradım. Beni her zaman serindi ama hiç bu kadar buz gibi olmamıştı.

Wenzhi'ye "Seni seviyorum," dedim. Onu yok etmek için yaptığım her şeye rağmen bunun gerçek olduğunu ancak şimdi anladım.

Gurur ya da kızgınlık için, dürüstlük dışında herhangi bir şey için uygun bir zaman değildi. Bu Liwei'ye ihanet değildi. Basit gerçek şuydu ki ikisini de seviyordum. Belki de bu beni kötü bir

Ama bu benim aradığım bir şey değildi. Kalbimdeki bu çatlak... Orada olduğunu ancak oluştuktan sonra anladım. Kulağa garip gelse de, beni bütün yapan şey buydu çünkü her biri benim bir parçamdı.

Wenzhi'nin yüzüne ısıltılı ve sert bir gülümseme yayıldı.

Dostum, düşmanım, aşkı ve ihaneti

kalbimdeki en derin yarıkları pençeledi. Biri diğerini yok etmiyordu ama gerçek şuydu ki, Wenzhi

Bana ihanet eden kendini asla böyle feda etmezdi. "Bana ihanet eden

Eğer o da benim gibi farklı bir ailede doğmuş olsaydı, neler olabileceği hayali aklımdan geçti.

Güç, acı ve sırlarla lekelenmemiş. Söz verdiği gibi mutlu olacaktık. Belki de söylediği gibiydi: Başlamak için hiç şansımız olmadı, çünkü kalbimde zaten bir başkası vardı. Ve sonra, güvenimi kaybetmişti.

-Sonsuza dek, inanmışım. Onu çok önceden affetmiş olduğumu ancak o anda fark ettim. Onu sevdiğimi, hala ... ve artık çok geçti.

Gözleri benimkilere sabitlenmişti, içinden bir titreme geçiyordu. Ona daha sıkı sarıldım, daha önce hiç olmadığım kadar korkmuştum, sanki bu basit hareket onu bağlamak için yeterli olacaktı

bana. Ama sonra göz kapakları çalkantılı grinin üzerine kapanırken gülümsemesi dalgalandı. Bir nefes vücudunu terk etti.

Nabızı yavaşlıyordu. Aurası, onu değerli kılan her şey yok olana kadar azaldı.

Keder beni yiyip bitiren bir canavar gibi kasıp kavuruyordu. Her anı gecenin sonsuzluğu olan bu acıdan ne nefes alabiliyor ne de hareket edebiliyordum. Kısa bir süre sonra onu takip edecek olmam tesellim oldu. Belki o zaman huzuru bulabilirdim.

uzun süre benden kaçmıştı.

Birisi beni Wenzhi'den, bir zamanlar çok güçlü ve kuvvetli olan bedeninin ağrıyan durgunluğundan uzaklaştırdı. Son gücümle Liwei'ye, anneme ve babama döndüm. Neredeyse dayanabileceğimden daha fazlaydı. Gözleri kederden kıpkırmızı ve ıslaktı. Liwei ellerini kavuşturdu.

benimkinin etrafında, dokunuşu sıcaklığın bir yankısını
getiriyor

Beni saran soğukluk. Enerjisi içime bir ısı hücumuyla aktı, sıcaklığı olmayan güneş, ışığı olmayan ay gibi sığ bir rahatlık. Yaşam gücüm gitmişti; onun büyüsünü yönlendiremiyordum. Ona durmasını söylemek istedim. Ayrılıklardan ve kederden bıktığımı ve yorulduğumu, zaten İçeride ölü.

O anda konuşabilsem bile dinlemeyecekti, büyüsü yağmur gibi üzerime yağıyor, ben solmaya devam ederken tenimden süzülüyordu. Görüşümde, gökte dönen binlerce yıldız gibi ışıklar parladı. Başım yere düştü, bakışlarım Wenzhi'nin bedenine takıldı.

Ne kadar sakın görünüyordu, ne kadar genç ve huzurluydu, yüzündeki endişeler silinmişti. Altımdaki çimenler sabah çiyiyle ıslanmıştı. Hava hâlâ karanlıktı, fenerler yanmıyordu. Keşke ısıltılarını son bir kez daha görebilseydim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. Liwei'ye. Anneme ve babama. Sonsuza dek yatacağım evime.

Ve sonra, özgürdüm. Bedenimin kabuğundan ayrılmış, yukarıda süzülüyordum. Böyle bir hafiflik, böyle bir sakinlik. Acı olmadan sevgi, kederle birlikte neşe ve sonsuzluğun vaadi. Önümdeki katliama baktım. Wenzhi. Wugang. O askerlerin kırık dökük kalıntıları.

Liwei'den öyle bir çığlık koptu ki, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Babamın başı kederle eğilmiş, kolunu anneme dolamıştı.

Ağlaması havada yankılanıyor, gözyaşları toprağa akıyordu. Yerde bir ürperti dalgalandı, etrafımızdaki fenerler aniden canlandı, ıslıl ıslıl ve parlaktı. Ay, uzun bir aradan sonra sahibini selamlamak için hevesle uyanıyordu.

Annem babamın elinden kurtulup yanımda diz çökerek elimi tuttu. Gözyaşları yüzünden aşağı kayarak defnenin solmuş köklerine düştü. "Xingyin," diye ağladı yine ve tekrar, kaybın kederli ritminde.

Bir şey parıldıyordu, defne kütüğünden parlak altın rengi bir özsu damlıyordu. Ağaç boyunca akıyordu,

kömürleşmiş yarıkların arasından yere dökülüyordu. Toprak ışıkla parıldadı, havada bir yaz patlaması gibi sıcaklık patladı - acı ve keder bilincime bir kez daha dayanılmaz bir netlikle yapışırken bile beni bedenime geri çeken bir güç.

Nefes nefese kaldım ve ayağa fırladım. Gözlerim anneminkilerle buluştu, şok ve inançsızlıkla açılmıştı, bir an önce kollarını bana doladı ve beni sıkıca kavradı.

Karıncaalanma hissi veren bir sıcaklık bedenime yayıldı, damarlarımda dolaştı. Omzunun üzerinden son defne ağacını gördüm.

Kütük parçalandı, bir zamanlar pırıl pırıl olan özsuyu kahverengiye dönüştü ve Wenzhi'nin vücuduna kum gibi saçıldı. Ciğerlerinde hiçbir nefes tıkırdamıyordu; taş kadar cansızdı.

"O-?" Kelimeyi söyleyemedim. "Gitti," dedi Liwei kısık sesle.

"Neden? Neden ben değil de o?" Kederimin içinde mantıksız bir şekilde patladım.

Zihnim parçaları bir araya getirmeye başlamıştı bile. Bir şekilde annemin gözyaşları defneyi canlandırmıştı. Sadece birimizi kurtaracak kadar gücü kalmıştı ve beni seçmişti. Ay Tanrıçası'nın emrine mi itaat ediyordu? Yoksa bu defnenin bana son hediyesi miydi? Gölgesinde oynadığım onca yıl boyunca belki o da beni tanıyordu.

Yine de hayat bir kez daha içimde nabız gibi atarken, Wenzhi-'ye bakarken bir parçam ölü kaldı ve dünya onu tekrar geri getirebilir.

Wugang ölmüştü. Ordusu gitmişti. Yine de kısa saltanatının izleri kalmıştı, bazıları o kadar derine iniyordu ki asla iyileşmeyebilirlerdi. Bunu bilmek onu memnun eder miydi? Sanırım ederdi. Kendisine bahşedilen, intikam ve nefretle heba ettiği sonsuz yıllardan çok daha fazla değer vereceği bir şekilde ölümsüzlüğe ulaşmıştı. Bunu hak etmemişti; unutulmayı hak etmişti, adı bedeniyle birlikte toza dönüştü. Bana gelince, onu zihnimden atardım, çünkü orada bir yere layık değildi. Kaybettiklerimin yanında, aldığım her nefeste hâlâ el üstünde tuttuklarım.

Doğu Işığı Salonu'na göz gezdirdim, bakışlarım Göksel İmparatoriçe'nin kürsünün üzerindeki berrak kristalden tabutta yatan bedenine takıldı. Savaşta ölmüştü - bir kahramanın ölümü, onuruna şarkılar bestelenmişti bile. Bugün cesedinin önünde diz çöktüğümde, bu jestin ifade ettiği saygıyı ilk kez hissediyordum.

Muhteşem gümüş brokar giysileri altın anka kuşları ve onların gökkuşağı rengindeki kuyruklarıyla işlenmişti; beyaz yas tutanlar denizinde bir renk cümbüşü, sanki Doğu Işığı Salonuna kış inmiş gibiydi. A

Saçlarında inci ve altın tüylerden oluşan bir taç parlıyordu - daha önce çocuksu hayal gücümü ele geçiren taç bu muydu? Elleri karnının üzerinde kenetlenmişti, tırnak kılıfları solgun teninde parlıyordu. Yetenekli bir ressam yüzünü yanakları ışıltılı olana kadar boyamıştı.

Kapalı göz kapakları pırıl pırıl pudrayla silinmişti. Güzel görünüyordu, çünkü sonsuz uyku yüz hatlarındaki sürekli gerginliği azaltmıştı. Ya da belki de onu şimdi yeni gözlerle görüyordum: kim olduğunu, hayatı farklı bir yöne gitmiş olsaydı ne olabileceğini.

Onun tarafından heyecanlandırılmak ne kadar garipti, göğsümde bu yabancı acıma duygusu ortaya çıkıyordu.

Göksel İmparatoriçe

Annemi tehdit etti, beni evden kaçmaya zorladı, her fırsatta beni küçümsedi ve bana karşı entrikalar çevirdi. Liwei ve beni birbirimizden ayırdı. Bir saniye bile tereddüt etmeden beni ölüme gönderebilirdi. Ondan korkuyordum, Hatta ona kızmış ve onu hor görmüştü. Yine de o Liwei'nin annesiydi ve onu da sevmişti. Şimdi o öldüğüne göre, aramızdaki tüm yanlışlar, gece boyunca gölgeleri kovalamak gibi daha az önemli görünüyordu. I

onu asla sevmezdim, ama ne yapmış olursa olsun ondan nefret etmeyi de içimde bulamazdım.

Yanımda Liwei değişti. Omuzlarını arkaya atmış, dimdik oturuyor, imparatoriçeye son saygılarını sunmak için gelen sonsuz yas tutanların önünde başını dik tutuyordu. Annesi onunla gurur duyardı, en ufak bir zayıflık belirtisi göstermedi.

Onu rahatlatmak için elimi uzattım ama tüm gözler üzerimizdeyken geri çekildim. Beni dizginleyen annesine verdiğim yemin değildi, çünkü bana saldırdığı gün bu yemin geçersiz kalmıştı. Başka bir şey vardı... Ay'daki o kayıp günden beri göğsümde dinmeyen bir acı.

Göksel İmparator bu kez tacı olmadan oradaydı. Alnının etrafına Liwei'nin taktığının aynısı olan bembeyaz bir yas bandı bağlanmıştı ve uzun uçları

geri döndüm. İmparatoru talihsiz doğum günü kutlamasından bu yana ilk kez görüyordum. Daha önce yüzünün yaşsızlığına hayret etmişim ama şimdi kederle kaplanmıştı, vücudu hayati bir şeyini kaybetmiş gibi eğilmişti. Karısının ölümünün onu bu kadar etkilemesi garipti.

daha önce ona karşı çok sevgi besliyor gibiydi. Belki de bir şeye sadece o şey yok olduğunda değer veriyorduk. Bu düşünceyi gömdüm, içime bir sızı saplandı.

İmparator ve Liwei ayağa kalkarak ölçülü adımlarla kürsüye yaklaştılar. Arkalarından Liwei'nin üvey kız kardeşi Zhiyi geliyordu. Cenazeler bir aile meselesiydi, birbirlerine uzak olanları bile bir araya getirirdi. Tabutun önünde diz çöktüler, avuç içlerini ve alınlarını yere bastırdılar; bir, iki ve üç kez. İmparatoriçe'ye son bir saygı duruşu. Liwei ayağa kalktığında ellerini kaldırdı, gücü

ışık içinde tabut. Gökyüzüne, ölen Göksellerin ruhlarının yattığı yere, restore edilmiş İlahi Uyum Gökyüzüne doğru süzüldü. Bakışlarım tabutu takip ederken, parıldayan bir kıvılcım akımı ortaya çıktı ve onunla birlikte göklere yükselen ateşli bir anka kuşu şeklini aldı.

Tören sona erdiğinde, yas tutanlar Liwei'nin etrafını sardı, birkaçı beni onaylamak için başını salladı. Benim Kraliyet ailesiyle birlikte oturmam kafalarını karıştırdı. Resmi bir pozisyonum olmamasına rağmen. Bu günlerde dikkatleri beni daha az rahatsız ediyordu, aklım çoktan daha önemli konulara kaymıştı; değerli anılara, geçmiş pişmanlıklara ve ölenlerin yüzlerine takılıp kalmıştım. Günlerimin geri kalanında beni rahatsız edeceklerdi.

ONU TAKİP EDEN HAFTALAR bir bulanıklık içinde geçti. Liwei bana kendime ait bir oda teklif etmişti ama ben eski odamda kalmayı tercih ettim.

Ebedi Huzur Avlusu'nda, onunkinin karşısında. Belki de bir parçam daha önce bildiğim huzuru bulmayı, kaybettiklerimin bir kısmını geri kazanmayı umuyordu. Burası bir zamanlar benim sığınağımdı; ancak şimdi duvarları her geçen gün etrafımı daha da sarıyor, çiçek kokuları

hava. Tüyün damarlarımı yakan sıcaklığını, Ping'er'in tenini saran soğuğu, Prens Yanming'in cansız bedenini... ve Wenzhi'nin gözlerindeki ışığın sönüşünü hatırlamamak için titreyerek ve terden üşüyerek doğrulduğumda kâbuslar beni uykumdan uyandırdı.

Göksel İmparator saraya dönmedi. Avlusunda kaldı ve çok az ziyaretçi kabul etti. Hâlâ yas tutuyor muydu yoksa Wugang'ın ellerinde hapsedildikten sonra iyileşmeye mi çalışıyordu? Ona iyi davranıldığından şüpheliydim. Ben de onun

Bir ölümlü olarak küçümsediği biri tarafından rehin tutulmak gururunu asla kurtaramayacaktı. Krallığını içine düştüğü dehşetin pençelerinden kurtarmak için krallığın yükü Liwei'nin omuzlarına binmişti. Yıpranmış ittifakları onarmak ve yıkılan her şeyi yeniden inşa etmek.

Kaygıları büyük, sorumlulukları ağırdı. Hükümdar olmak kolay bir şey değildi, ya da en azından iyi bir hükümdar. Neyse ki yanında General Jianyun ve Öğretmen Daoming gibi sağlam danışmanları vardı. Liwei'nin ısrarıyla bitmek bilmeyen dilekçeleri ve brifingleri dinlerken ona mahkemede eşlik ettim. Onun yanında kalıp elimden gelen desteği sağladım; ancak içten içe saray mensuplarının sert bakışlarından, sürekli iyilik için itişip kakışmalarından ve pek de ilgilenmediğim konuların sıkıcılığından kaçıyordum. Bazı günler buna dayanamıyor, odamın sessizliğine kaçmaktan başka bir şey istemiyordum. Gerçi orada bile zihnimin kasvetli yalnızlığına hapsolmuş bir halde çok az huzur buluyordum.

Geceler en zor olanıydı, çünkü beni saran gölgeler uzadıkça uzuyor, karanlık çökene kadar kalınlaşıyordu.

Tek gördüğüm karanlıktı. Yatağımda bir o yana bir bu yana savruluyor, bahar kokulu havayı derin derin içime çekiyordum ama kalbimde kıştan başka bir şey yoktu. Evimi her düşündüğümde içimi bir özlem kaplıyordu. Annem ve babam Göksel Krallık'a gelmediler, belki de Katlandıkları onca şeyden sonra yalnız kalmak istiyorlardı. Belki de bu yerle ilgili çok fazla tedirgin edici anıları vardı.

Dedikodu ve kin, sırlar ve yalanlar. Ailemin nasıl hissettiğini anlıyordum, çünkü ben de bundan nefret ediyordum.

Liwei'nin bana gösterdiği iyilik, bir nişanın yakın olduğu yönündeki sınırsız spekülasyonu körükledi. Ne o bana bundan bahsetti ne de ben sordum. Ne zaman geleceğimi hayal etmeye çalışsam, göğsüme kramplar giriyor, tarifsiz bir özlemle kıvranıyordum. Wugang'ın tehdidi bir zamanlar geleceğimi karartmıştı, ancak şimdi karşılaştığım bu işkencelerin yanında hiçbir şeydi - bu kazanamayacağım bir savaş, savaşamayacağım bir düşmandı. Çünkü bu şeytanlar... içimden geliyordu. Tek tesellim Shuxiao'nun yanımda olmasıydı ama o da yakında ailesinin yanına dönmek üzere ayrılacaktı. Herkes kendi mutluluğunu aramak için yoluna devam ediyordu. Herkes hariç-

Bu nankör düşünceyi bir kenara ittim. Hayatta olmam, değer verdiklerimle çevrili olmam bir mucizeydi. Yine de neden içimde bu kadar boşluk hissediyordum?

Shuxiao'nun son akşamında birlikte yemek yedik. Arkamda duran bir çift görevli dışında her şey eskisi gibiydi. Ben ne zaman

Boğazımı temizlediğimde bile gözleri sürekli yukarı bakarak bardaklarımızın ve tabaklarımızın dolu olup olmadığını kontrol ediyordu. Ne zaman ki ben

Nazikçe gitmelerini önerdim, o kadar mağdur bakışlar attılar ki ısrar edemedim.

İçimi çektim, saçımdaki altın ve yeşim süslerin ağırlığından başım ağrımaya başlamıştı.

beni süsledi. Günlerimi kayıtsızlık içinde, ne giydiğimi ya da ne yaptığımı umursamadan geçiriyordum; müzik, yemek ya da şarap gibi bir zamanlar bana zevk veren hiçbir şeye karşı arzu duymuyordum. Kendimi daha çok Göksel İmparatoriçe'yi düşünürken buldum; hayatını yeniden yaşayabilseydi

farklı bir seçim yapardı. Bu cevapları asla bilemeyecektim... ve belki de o da bilmiyordu.

Shuxiao tabağıma bir parça kızarmış sığır eti koyarken kaşlarını çatı. Onu bir yığın kızarmış fasulye ve karides izledi, yanında zencefil ve şarapla buğulanmış tombul bir balık

dilimi.

"Neden yemek yemiyorsun?" diye sordu. "Sen Dügün tarihi belirlenmediğı için hayal kırıklığına mı uğradınız? Ya da imparatorun izin vermeyeceğinden mi endişeleniyorsunuz?"

Kadehimi kaldırdım, bir yudumda boşalttım, şarap boğazımda bir yol açtı. "Belki de yalnız kalmalıyım," dedim. kayıtsızca.

Aşkla birlikte acı da gelirdi ve ben acıyı doya doya içmiştim.

Shuxiao sesini alçaltarak görevlilere baktı. "Prens Liwei ile evlenmek istemiyor musunuz?" diye sordu her zamanki açık sözlülüğüyle. "O zaman önünde eğilmek zorunda kalacak kibirli saray mensuplarını bir düşünsene."

"Hoş bir düşünce." Doğu Işığı Salonu'na adım attığımı hayal ederken dudaklarıma ince bir gülümseme yayıldı, tüm saray dalgalı bir dalga gibi dizlerinin üzerine çöktü. Bir benim yanımda duranları yüceltmek için ve daha önce beni küçümseyenleri alçaltacaktım. Yine de bu tatmin kısa sürecekti. İstedığım hayat bu değildi, güç ziynetleriyle bile.

Shuxiao yüzümü inceledi. "Neden bu kadar mutsuzsun? Sadece bugün değil, buraya döndüğümüzden beri."

Shuxiao'ya Wenzhi'ye olan hislerimden bahsetmemiştim. Onları sadece kendim öğrenmiştim, hala onun ne hissettiğini benim için ne anlama geldiğini, ne kaybettiğimi. Arkamı dönerek görevlilerden birine işaret ettim, aniden onların varlığının bu sondaj sorularına karşı bir kalkan olmasından memnun oldum. Aceleyle ilerledi, ellerini uzatarak önümde eğildi. Böyle bir hürmet beni memnun etmekten çok sinirlendirmişti ama kayıtsızmışım gibi davranmayı öğrenmiştim.

"Bize biraz yapışkan pirinç topları getirebilir misiniz? Ezilmiş yer fıstığı ve şeker bulaşmış olanlardan."

Mutfakların başındaki Minyi, öğleden sonraki yemekle birlikte biraz göndermişti. Onları bu masada tek başıma yemiştim, sanki acımı tatlılarla bastırabilecekmişim gibi, yeşim taşından bir kazma ile yastıksı küreleri birbiri ardına bıçaklamışım. İşe yaramamıştı, hatırladıkça midem

çalkalanıyordu.

Zayıf bir yanım dikkatimin dağılmasını, dilimin geçici zevkini arzuluyordu.

"Shuxiao, gitmek zorunda mısın?" Ben sordum. "General Jianyun orduyu yeniden yönetiyor. Wugang'ın dalkavukları görevden alındı. Her şey eski haline dönecek."

"O zaman bile pek hoşuma gitmemiştir." Güldü, dirseklerini masaya dayadı. "Sevmiş olsam bile, değiştim."

Bir zamanlar ailemin yeniden bir araya gelmesinden, evimin restore edilmesinden ve Liwei ile bir hayat yaşamaktan başka bir şey istemiyordum. Ve şimdi, hepsi Bu şeyler elimin altındaydı ama mutluluk hâlâ elimden kaçıyordu. Zafer hayal ettiğim kadar tatlı değildi ya da belki de bana çok pahalıya mal olmuştu.

"Nereye gideceksin?" Ben sordum.

Shuxiao'nun gözleri buğulandı, gözlerinde uzaklara ait bir bakış vardı. "Eve. Çok uzun zamandır yoktum. Kardeşim burada benim yerimi alacak. O artık reşit ve istediği de bu. Benim için bu her zaman bir görev meselesiydi."

Onu çok özleyecek olsam da sevincinin sıcaklığının tadını çıkardım. "O zaman ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey." Kelimenin tadını çıkararak uzattı. "Sadece bunu yaparak birkaç on yıl geçirmek iyi olurdu."

Hiçbir zaman bu kadar özgür olamayacağım için göğsüm kıskançlıkla sıkıştı. Utanç vericiydi, çünkü o daha iyisini hak ediyordu. "Hiçbir şey mi?" I

yerine gülümseyerek tekrarladı. "Yeni dostunuz, müthiş General Mengqi bu plan hakkında ne düşünüyor?"

Bu alaycı bir tahminden başka bir şey değildi. Birlikte, Göksel İmparator'un ve mahkûmların Yeşim Sarayı'ndan kurtarılmasını organize etmişlerdi. Her nasılsa Aralarında alevlenen düşmanlık, kin dolu bir saygıya dönüşmüştü. Shuxiao generalden bahsetti

Boynunun arkasına yayılan bu derin kızarıklık olmasaydı, dostluk içinde birkaç kez sonra düşünmüştüm. Onu daha önce hiç bu kadar etkilenmiş görmemiştim ve hem heyecanlandım

ve onun için korkuyorum. Başımı sallayarak korkumu bir kenara bıraktım. Aşk, ona ulaşan herkesi yaralamıyordu.

Shuxiao'nun yüzünde cevap niteliğinde bir gülümseme belirdi. "O da bana katılacak, artık... Bulut Duvarı'nda işler değişti."

İrkildim. Wenzhi öldüğüne göre, hâlâ onun için yas tuttuğumdan şüphelenmeseydi, söyleyeceği şey buydu.

Gitmek için ayağa kalktığına ona "Senin adına sevindim," dedim.

Eğildi ve bana sarıldı. "Mutlu olmana izin ver."

Wenzhi'nin son nefesinde bana söylediği şey buydu. Benimle olamayacağını bilerek, tek başıma mutluluğum için bir dilek. Gözlerim yaşlarla doldu, göğsümdeki acı nefes alamayacak kadar derine inerken gözlerimi kırptırdım.

Biri kapımı çaldı, bir görevli aceleyle kapıyı açtı. Zhiyi odaya adım attı, parlak yeşil cübbesinin etekleri neredeyse yere değiyordu. Eteğinde lila orkideler ve kanatlarını gererek cıvıldaayan masmavi kuşlar işlenmişti.

Selamlamak için başını eğdi. "Yarın ayrılıyorum ve size veda etmek istedim."

Şaşkınlığımı gizledim. "Çok düşüncelisiniz."

Elinde ölümsüz bir şeftali parıldıyordu. Olgunlaşmış, sapından ucuna kadar ısıltılı bir kızarıklık, kabuğundan yayılan bir parlaklık. "Liwei bunu bana kocam için verdi. Eğer bir ölümlü herhangi bir iç hastalıktan muzdarip değilse, bu onun ömrünü uzatacaktır. İksiri beklemek için zamanımız olacak. Liwei bana söz verdi ama hazır olması yıllar alacak."

"Buna sahip olacağına sevindim," dedim ona duygularımla. İksirden vazgeçmiş olması, ailemin mutluluğunun onun mutluluğuna mal olması hâlâ içimde bir ukdeydi. Ona verdiğim sözü unutmamıştım; benden talep etmemiş olsa da, aciliyeti geçmiş olsa da bu yemini tutacaktım. En bağlayıcı yeminler kalpten edilenlerdir.

Shuxiao ayağa kalkarak, "Gitmeliyim," dedi.

"İyi yolculuklar." Ona ellerimi uzattığımda sıkıca tuttu. Bırakmak istemedim ama sonra beni bıraktı ve gitti.

Zhiyi'nin bakışları arkamda duran görevlilerin üzerinde gezindi. "Bizi yalnız bırakın." Sesini yükseltmedi ama yine de belirgin bir otoriteyle doluydu. İtiraz etmeden aceleyle dışarı çıktılar ve kapıları arkalarından kapattılar.

"Tüm kraliyet çocukları bu yetenekle mi doğar?" Ben sordum.

Oturdu ve yerde biriken eteklerini düzeltti. "Burada yaşarken yalnız olmayı tercih ederdim. Üvey annem adına beni gözetleyen çok fazla kişi vardı."

"Yaptıkları için üzgünüm." İlk defa kendi çocukluğum için minnettarlık duyuyordum, her ne kadar basit ve yalnız olsa da.

"Düğün tarihiniz belirlendiğinde geri döneceğim." Gülümsemesi göz kamaştırdı, siyah gözlerinde Liwei'nin bir yankısı parladı. "Yakında kardeş olacağız."

Düğün mü? Onun sözleriyle sarsıldım. Saraydaki fısıltıların aksine, içtenlik ve kesinlik. "Liwei ve ben nişanlı değiliz."

Gülümsemesi kayboldu. "Neden bu kadar korkmuş görünüyorsun? Bunu istediğini, kardeşimi önemseydiğini sanıyordum. Herkesin inandığı şey kesinlikle bu."

Yabancıların işlerime burnunu sokmasından bıkmış bir halde, bakışlarını irkilmeden karşıladım. "Bu Liwei ve benim aramda."

Ayağa kalkarken yüzü sertleşti. "O zaman bir uyarı. Kardeşimin kalbiyle oynama. Eğer yaparsan seni affetmeyeceğim." Başka bir şey söylemeden kapıya doğru yürüdü.

"Bekle!" Dudaklarımdan bir soru döküldü, sormak istediğimi bilmediğim bir soru. "Pişman mısınız? Faniler Âlemi'nde yaşamak için vazgeçtiğin her şeyden?" Taç onun mirasıydı ama benim prangam olacaktı.

Önce konuşmadı, bileğindeki yeşim bileziklerle oynadı. "Hayır, çünkü kazandığım şey çok daha fazlasıydı. Yeterince sevgi varsa bu bir fedakârlık değildir." Gözleri bana sabitlendi. "Seninkine karşılık bir soru. Liwei'yi seviyor musun?"

"Evet." Çok kısa bir duraksama oldu ama gerçek buydu. Onu her zaman sevecektim ama yine de içimde bir şüphe

vardı.

Çünkü önce Liwei'yi sevmiştim ama sonra başka birini sevdim.

Benim için hayatını feda eden, unutamadığım biriydi.

Öğreniyordum ki ölüm

İnsanın günahlarını azaltır, içindeki iyilikleri hatırlamasını sağlar. Wenzhi hayattayken, hatırladığım tek şey onun ihaneti ve yanlışlarıydı. Ama şimdi nihayet onu acının lekesi olmadan düşünebiliyordum ve bu, hayatıma geri dönmesine izin verdiğimden beri söylediği ve yaptığı her şeye yeni bir açıklık getirdi.

"Sevindim." Tereddüt etti ve ekledi: "Eğer değilse, bu işi şimdi bitirmek daha büyük bir iyilik olur."

Cevap vermedim, küstahlığından rahatsız olmuştum - son zamanlarda sinirlerim daha da bozulmuştu. Yine de başka bir yol olduğu için içimde bir rahatlama da vardı. Zor olsa da bir seçeneğim vardı.

BULUTSUZ bir sabahtı, gökyüzü parlak bir masmaviydi. Liwei ve ben Ebedi Avlu'daki çardakta oturuyorduk.

Huzur. Şelale gürleyerek gölete dökülüyor, ağaçlardan şeftali çiçeği yaprakları süzülüyordu. Liwei el sallayarak uzaklaştı. Görevli çaydanlığı kaldırıp fincanımı doldurdu; tıpkı birlikte çalıştığımız, sadece ikimizin olduğu zamanlarda yaptığı gibi. Görevli eğilip bizi yalnız bırakırken bakışları saygılı bir hayranlıkla ona takıldı.

"Ölümlü Diyar'da sonbahar mevsimi," dedi Liwei.

Gülümsemesine karşılık vererek başımı salladım.

Fincanımı önüme koyarken,

Kolları elime değdi, işlemeli gümüş balıkçılar mavi brokarın arasından süzülüyordu. Saçları, tıpkı eskiden taktığı gibi altın ve safir bir başlığın içine toplanmıştı. Bundan sonra Liwei'nin krallığı yönettiği Doğu Işığı Salonu yerine Yansıma Odası'na gittiğimizi hayal edebiliyordum. Adı hariç her şeyiyle imparator.

Bana yeşil cüppeli, belinde kızıl bir kuşak ve saçlarında altın süsler olan bir kadının resmedildiği ahşap bir kutu uzattı. Ayaklarının etrafında bulutlar dönüyor, üzerinde gümüş bir küre parlıyordu.

Parmaklarımı üzerinde gezdirdim. Annem, Ay Tanrıçası, ölümlüler tarafından tasvir edildiği gibi. Kapağı açtığımda, zengin, ballı bir koku yayılıyordu. İçine dört adet altın sarısı ay çöreği yerleştirilmişti, üstleri ejderha ve anka kuşu deseniyle şekillendirilmişti. Liwei bir tanesini kaldırdı ve küçük bir bıçakla sekiz dolgun dilime böldü. Bir tanesini bana uzattı; koyu kahverengi dolgunun üzerinde parlayan yumurta sarısı hilal şeklindeydi. Lotus tohumu ezmesi yoğun ve tatlıydı, kabuğu dilimin üzerinde ufalanıyordu. Yumurta sarısı

tatlılığı kesen tuzlu bir sertlik katarak tatları mükemmel bir şekilde dengeledi. Gözlerimi kapattım.

Houyi'nin, on güneşin ve Chang'e'nin aya uçma hikâyesini dinlerken ölümlülerin bunu yediğini hayal ederek çiğnedim. İçimi bir sıkıntı kapladı; ailemi görme özlemi.

"Liwei, eve gitmek istiyorum. Burada kalamam." Konuşurken içimde bir aciliyet hissettim. Bu çıkış yoluydu. bitmek bilmeyen törenleri ve kurallarıyla Yeşim Sarayı'ndan, saray mensuplarından uzaklaşmak için ve hizmetçiler, krallığın yükleri.

Yüzü soldu, parmakları masanın üzerinde kıvrıldı. "Xingyin, sana evlenme teklif edecektim. Babam inzivaya çekiliyor. Benden tahta çıkmamı istedi. imparator ol."

Ona boş boş baktım, sanki boğuluyormuşum gibi göğsümde bir şey sıkıştı. Bu her zaman onun mirası olmuştu, ama onunla bir gelecek hayal ettiğim bile, babası tahttan feragat edene kadar daha yüzyıllarımız olduğunu düşünmüştüm. Bu benim tek umudum ve tesellimdi.

"Bunun hayal ettiğimizden çok daha erken olduğunu biliyorum. İstedğin bu değil."

"Gitmeliyim." Kelimeler yavaşça geldi, karar Ben konuşurken kristalleşiyordu ve kalbimdeki acı keskinleşirken bile doğru olanın bu olduğunu biliyordum.

Elimi tutarken gözleri parlıyordu. "Neden gitmek zorundasın?"

"Eve gitmek istiyorum," diye tekrarladım, huysuzluğumdan değil ama hiçbir şeyin beni etkilemesine izin veremeyeceğim için onu tuttuğu yerden çektim.

Birbirimize bakarken üzerimize ağır bir sessizlik çöktü. "Burada mutlu olmadığını biliyorum. Keşke seninle gelebilseydim," dedi sonunda. "Ama babamı ve krallığımı terk edemem. Benim yerime hüküm sürebilecek başka kimse yok."

"Anlıyorum." Bu boş bir duygu değildi, çünkü bu benim olduğu kadar onun da seçimi idi. Kendimiz için doğru olanı yapmak zorundaydık, yine de yollarımızın ayrılması ne kadar acı vericiydi. "Senin yerin burası. Yönetmek için senden daha iyisi yok. I

senden bunu istemezdi."

"Benden her şeyi istemeye hakkınız var," dedi sertçe.

"Endişelerinizi arttırmak istemiyorum." Yine de bunu yapmamış olsaydım, gerçekten ne istediğimi bilemezdim - ne istediğimi artık bana veremeyeceği bir şeye ihtiyacım vardı.

Sertçe yutkundum ve kendimi ayağa kaldırdım. "Belki de bizim için artık çok geç Liwei; asla eskisi gibi olamayız." Bu sözlerde kızgınlık yoktu, sadece üzüntü vardı, çünkü beni de incitmişlerdi.

Liwei ayağa kalktı ve beni kollarının arasına aldı. Kaçınılmaz acı anını erteleyerek son bir kez ona yaslandım. Yine de sıcaklığı cübbemden ve tenimden sızsa da artık kalbime ulaşamıyordu.

"Seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim," diye fısıldadı saçlarıma. "Buna şimdi karar vermek zorunda değilsin. Eve dönebilir ve

Hazır olduğunuzda geri gelin. Seni bekleyeceğim." "Sen beni başarısızlığa uğratmadın; ben bizi başarısızlığa uğrattım." Sesim o zaman çatladı.

"Bir zamanlar bunu hayatımız olarak kabul etmiştim. Ama şimdi buna katlanamıyorum. Düşündüğümünden daha güçsüzüm. Güçlü olmaya çalışmaktan yoruldum. Ve ben... Onu unutamıyorum. Unutmak istemiyorum."

"Bununla tek başına yüzleşmek zorunda değilsin." Öyle bir ateşle konuşuyordu ki, içimdeki soğukluk biraz olsun

özöldü. "Onu unutmana yardım edeceğim. Tıpkı eskiden olduğu gibi mutlu olacağız. Senden iyi bir imparatoriçe olur."

Ben yapmazdım.

Teklif ettiği hayat birçokları için bir peri masalı olabilirdi ama benim için bir kâbustu. Sonsuzluğun Göksel'in kaygılarına boyun eğdiğini hayal ettiğimde omurgamda bir ürperti dalgalandı

Krallık, tacın ağırlığı her yıl daha da ağırlaşıyor. Lütuf ve güç için bitmek bilmeyen mücadele, üzerime dikilen huzursuz ve yargılayıcı bakışlar

Bir varisin zamanında ortaya çıkması. Böyle bir hayata hapsolmuşken cadalozlaşır mıydım? Aşkımız ne kadar sürerdi? lekelenirdi? Kızgınlığa ve sonra da nefrete dönüşmesi ne kadar sürer?

Yakışıklı yüzüne, benim için çok değerli olan o kara gözlerine bakmak için uzaklaştım. Kalbim tekrar paramparça olacak kadar güçlü müydü? Bir şekilde, beni parçalayan acının içinden konuşmayı başardım. "Seninle evlenemem. Burada yaşayamam. Mutlu olamam ve seni de mutsuz ederim."

Bir süre sessiz kaldı. "Kendime geçmişin artık bir önemi olmadığını, ölümleri kıskanmamam gerektiğini söylüyorum. Ancak,

İkinizi Leydi Xihe'nin korusunda görmek, onun için nasıl yas tuttuğunuzu görmek... Merak etmeden duramıyorum, yaşasaydı onu seçer miydiniz?"

Daha önce bunun imkânsız olduğunu düşünebilirdim, ancak umutsuzluğum kaba bir uyanış oldu. Wenzhi'ye karşı hissettiklerimin bildiğimden çok daha derin olduğunu inkâr edemezdim. İnkâr edemezdim.

Onu düşündüğümde göğsümde hissettiğim bu acıyı, kaybetmenin keskin sızısını inkâr ettim.

"Ölmemeliydi, hele de benim için," dedim donuk bir sesle. "Bunu başkası için yapacağını sanmıyorum." O yüzümü inceledi ve nazikçe konuştu. "Onun ölümü için kendini suçlama. Her şeyi bir kenara iterek, mutluluğu hak etmediğini düşünerek mutsuzluğa tutunmaya çalışma. O senin mutlu olmanı isterdi."

O zaman yaşamalıydı.

Bu imkânsız, nankör düşünceyi susturdum. Liwei'nin yüzüne baktığımda göğsümdeki ağrı kabardı. Bu

Acımızı tek bir sözle, bir dokunuşla, bir vaatle hafifletmek çok kolay olurdu. Ama bu doğru olmazdı; içimdeki kırıklığı iyileştirmezdi - eğer bir şey iyileştirebilirse. Kederle dolup taşan kalbimde sevgiye yer yoktu. Gözyaşları boğazımı tıkadı, o kadar sıkıydı ki Sıkıştırılıyordum. Arkamı dönerek avludan çıktım, kolum kanadım titrerken ve tenimi bir ürperti kaplarken bile dönmeye cesaret edemiyordum.

Bir gelecekte vazgeçmek, bilinmeyene tek başına dalmak korkutucu bir şey. Ama bu benim hayatımdı ve ona sahip çıkacaktım.

... karanlığı, acıyı ve her şeyi. Bir kez ölümün yüzüne baktıktan sonraki her an bir zaferdi; yeni bir umut, yeni bir başlangıç. Ve ben artık korkmuyordum.

OceanofPDF.com

Küçük **bir** tavşan ayaklarımın arasından geçti, kürkü en saf beyaz yeşim taşı gibi parlıyordu. Çömelerek onu kollarımın arasına aldım. Başını hafifçe okşadığımda tavşan daha da yaklaştı, uzun kulakları vücuduna yaslandı.

Evime doğru yürürken onu taşıdım, üzerine yıkılan yıkımdan restore edilmişti. Çatı gümüş gibi parlıyordu, çatlak fayanslar değiştirildi. Taş duvarlardaki yanık izleri yok olmuş, kırık sedef sütunlar bir kez daha bütün olarak topraktan gururla yükselmişti. Keşke o zaman açılan diğer yaralar da bu kadar kolay onarılabilseydi.

Kapılar açıldı ve annemle babam göründü. Annem her zamanki beyaz cübbesini çıkarıp yerine parlak gül rengi bir cübbe giymiş, beline de leylak rengi bir kuşak bağlamıştı. Her zaman taktığı gibi saçlarının arasına kırmızı bir şakayık sıkıştırılmıştı. Bana doğru geldiklerinde, sıcak gülümsemeleri

Göğsümdeki yumrudan uzaklaşmak için.

Babam kucağımda burnunu dirseğimin kıvrımına sokmuş tavşana başıyla selam verdi. "Sanırım annen Sen gittikten sonra biraz arkadaş'a ihtiyacım vardı."

"Yerime bir tavşan mı geçti?" Küçümsenmişim ama yine de içimi bir gülme dürtüsü kapladı. Değerli bir hafiflik, bir çözülme

İçimi saran soğuk.

Annem gülümsedi. "Tavşan daha huzurlu." Aynı fikirde değildim. "Onun adı ne?"

"Ona Yutu diyoruz." Annem havadaki karakterlerin izini sürdürdü: .

"Yeşim Tavşan. Ona çok yakışıyor." Başını tekrar okşadığımda tavşanın yakut kırmızısı gözleri bana sabitlendi. Onu yere bıraktığımda, ormana doğru sıçramadan önce annemin etrafında bir kez dolandı.

Saf Işık Sarayı'na girdiğimde, yeni şeyler keşfettim. Koridorda ahşap bir yan sehpa, alevlerin yaktığı halıların yerine canlı tonlarda ipek halılar. Duvarlarda atların ve askerlerin parşömen resimleri asılıydı, taze osmanthus sapsarıyla dolu porselen vazoların yanında. Babam onları annem için mi kesmişti?

Babam yanımda yürüyordu, Yeşim Ejderha Yayı bir asker ihtiyatıyla sırtına asılmıştı. Gücü bilincime dokundu, eskinin hevesli çekişinden çok nazik bir selamlama. Elime doğru uçmadı, yattığı yerden memnundu. Göğsümdeki sızıya rağmen pişmanlık duymuyordum.

"Baba, güçlerin geri geldi mi?" diye sordum.

Parmakları genişçe büküldü, sonra tekrar kapandı.

"Birazcık. Yayı daha kolay çekebiliyorum ama dik bir tepeye tırmanmak gibi." Dudaklarına çarpık bir gülümseme yayıldı.

"Burada kullanmama pek gerek olmasa da, ona tekrar sahip olmak rahatlatıcı."

Eğer defne hala yetişiyor olsaydı, benim olduğu gibi babamın da iyileşmesini hızlandırabilirdi. Ama gitmişti, Beni geri getirmek için son gücünü de harcadıktan sonra hiçliğe karışıyordu. Osmanthus ormanına bakan bir pencereden baktım, bir zamanlar defnenin yükseldiği yerde gökyüzü boşluğu vardı.

"Liwei nerede?" Annem daha önce sormamak için büyük bir itidal göstermişti.

"Onun evinde, benim evimde olduğum gibi." Daha fazlasını söylemedim, duygularım hamdı.

"Bu senin kararın mıydı?" Babamın sesine tehlikeli bir not karıştı.

"Evet," dedim aceleyle. "Eve gelmek istedim. Onun bir suçu yok."

"Burada her zaman hoş karşılanırsın." Annem tereddüt ettikten sonra ekledi: "Geri dönmeye niyetli misin? Sen ve Liwei-" Babamla endişeli bir bakış alışverişinde bulunurken sesi kesildi.

"Hayır, Liwei tahta çıkacak. Ve ben... çıkmayacağım," dedim açıkça.

Annem başka bir şey söylemedi, kollarını bana doladı. Gözlerimi kapattım, içimdeki ağırlığın biraz azaldığını hissettim. Burada olduğum için şanslıydım, aileme ve evimize yeniden kavuştuğum için çok şanslıydım. Ama içim acıyordu; iyileşmeye ihtiyacım vardı. Nasıl olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun yolu Göksel İmparatoriçe olmak, benim olmayan bir hayatı yaşamak değildi.

Evime geri dönmek bana bir balığın suya dalması kadar kolay geldi. Tıpkı hatırladığım gibiydi ... ve henüz değil. Bazı geceler yatakta uyandım, uyku sersemi, ter yüzümden akıyor, yarım yamalak bir çığlık boğazımda düğümlendi. Neredeyse Ping'er'in koridorda ilerleyen sert ayak seslerini duymayı bekliyordum. Bir kapı gıcırdayınca döndüm, kalbim imkansız bir umutla yerinden fırladı.

o olabilirdi - gittiği gerçeğine dalmadan önce. Yine de onun bir parçasının her zaman burada olacağını, anılarımızla iç içe geçeceğini bilmenin rahatlığı vardı.

İyi değişiklikler de oldu. Sonunda, osmanthus ormanında babamın yanında yürümek, uçümüzün yemek yemesi gibi çok sevdiğim hayallerimi gerçekleştirdim

birlikte. Sıradan şeylerden konuşurduk: bir sonraki yemekte ne pişireceğimiz, evimizi nasıl yenileyeceğimiz, hangi çiçekleri ekeceğimiz... Kulaklarıma müzik gibi gelirdi. Babamla okçuluk eğitimi almaya başladım. Ormanda hedefler belirliyorduk ve o da benim duruşumu, yayımı tutuş şeklimi düzeltiyordu.

oklarımı serbest bıraktı. Ve eğer onun yapabileceğini

düşündüğüm şeyler varsa

Daha iyisini yapabilirdim, ama en azından şimdilik, saygılı bir evlat gibi onları kendime sakladım. Böyle anlar gerçekten de çok değerliydi ve kalbimdeki mevcut boşluğu tam olarak doldurmasa da başka şekillerde doldurdu, Kaybettiklerime kıyasla bana farklı bir mutluluk veriyordu.

Bazı akşamlar annemin görevini devralır, her feneri elimle yakar, bu işin beni oyalamasından memnun olurdum.

düşüncelerime dalma fırsatı buldum. Her bir fener canlandıkça, ayın ışığının aşağıdaki dünyada daha parlak bir şekilde parladığını, ölümlülerin başlarını gökyüzüne çevirdiğini hayal ettim.

O geceler, kendimle yalnız kalmaktan korkmuyordum. Uykuya dalarken, merhametle tükenmiş anılar. Babamın gözlerindeki ışık ne zaman annemin üzerine düşse Dudaklarına yayılan cevap niteliğindeki gülümseme... Bunlar beni hem sevince hem de isimsiz bir acıya boğdu. Kendime ne dersem diyeyim, onların paylaştığı aşkı özlemekten kendimi alamıyordum. Küçümsediğim, bir kenara attığım ve yok ettiğim aşkı.

Bir yıl geçti ve sonra bir diğeri, sayısını tamamen unutana kadar yağmur gibi akıp gitti. O yıllar, daha önce hiç fırsat bulamadığımız şekilde bir aile olarak büyüdüğümüz güzel yıllardı. Zihnin iyileşmesi bedeninkinden daha yavaştı, çünkü bu yaralar daha derin kesiyordu ve iyileşmesi daha zordu. Görünmeyeni onarmak. Ne zaman başladığını bilmiyordum, bu kırık parçalarım yavaş yavaş tekrar bir araya gelmeye başladı - mükemmel olmasa da en azından yeterince iyileştiğini hissettim neredeyse kendimdim. Artık kaybolanların isimlerini soluyarak, damarlarımı yakan ateşi ya da Wugang'ın baltası üzerime indiğinde etimi donduran dehşeti yeniden yaşayarak uyanmıyordum.

Hatıralarım daha nazikti, zalim hatıralar körelmişti, hatırlanan neşenin parçalarıyla iç içe geçmişti: Ping'er, önünde otururken bana Ölümsüz Diyar'ın hikâyelerini anlatıyordu. Prens Yanming, tahta kılıcını savururken yüzü parlıyordu.

Ve Wenzhi...

Ona karşı inşa ettiğim bariyerleri aşarak bile bana bir değil iki kez dokunmuş olan tüm yanları. Zekası ve yılmaz iradesi, acımasızlığı ve sevecenliği, bana baktığında yüz ifadesinin yumuşaması. Ve en önemlisi, beni nasıl sevdiği ve sonra benim için nasıl öldüğü.

Acı hafifledikçe, kenarı aşındıkça, onun yerine başka bir şey kıpırdandı. Bir huzursuzluk - tıpkı çocukken hissettiğim gibi, ufukların ötesini arzulayan bir huzursuzluk. Bir rahatlama, ruhumdaki bu kıvılcımın yeniden alevlenmesi, içimdeki boşluğun bir özlemle dolmaya başlaması... daha fazlası için.

Basit bir gerçek, acımasız bir gerçek, burası artık benim evim değildi.

Shuxiao'yu ziyaret etmek için ayrıldım. Mengqi ile birlikte Göksel Krallık'ın güney kıvrımında, sakın bir yerde yaşıyordu.

Bambularla çevrili, mavi-gri dağların gölgesinde. Kemerli çatısı kırmızı kiremitlerle kaplı taş evin görüntüsü içimi ısıttı - arkadaşımın her zaman hayalini kurduğu ev, kalbinin yoldaşı ile birlikte. Avlusundaki ağaçların gölgesinde onunla oturup eskiden olduğu gibi konuşmak ruhumu rahatlattı. Kendi aşkımı özlememe neden olsa da onun bulduğu aşk için mutluydum.

İmkânsız, diye alay etti zihnim. Hayatımda iki büyük aşk yaşamıştım ve kalbimde daha fazlası için yer yoktu.

Bir sonraki hedefim olan Doğu Denizi için kendimi hazırladım.

İçimdeki acımasız sesleri bastırmak, hâlâ içimi parçalayan kederi tatmin etmek için yapmam gereken bir şeydi. O genç askerin Prens Yanming olup olmadığını bilmiyordum. ve ruhu her neredeyse, umarım hak ettiği huzuru bulmuştur. Ejderhaların sözü büyük bir teselliydi ve kendime karşı nazik olduğum günlerde En çok sevdiği yaratıklarla birlikte biraz neşe bulduğunu ve onların da kendisini sevdiğini hayal etti.

Kokulu Mercan Sarayı'nı görünce, safir sulardan yükselen parlak gül kuvars duvarlarıyla içimde eskisi gibi bir merak uyandı. Yine de bir ağırlık çöktü üzerime ayaklarım girişe giden kristal kemer boyunca sürükleniyordu. Muhafızlar içeri girmeme izin vermedi, bir görevli Prens Yanxi'yi aramak için gönderilmişti, ancak uzun süre beklemem gerekmedi. Prens Yanxi beni sıcak bir şekilde karşıladı, ancak gülümsemesi kasvetliydi. Beni görmek istemediği anıları, acı veren anıları geri getirebilirdi. Gözlerimi kapatıp tuzlu havayı içime çektiğimde, kardeşinin parlak kahkahalarını ve bana doğru koşarken attığı ayak seslerini neredeyse duyabiliyordum. Başımı kaldırdım, nabzım beklentiyle hızlandı, ama sonra başka anılar üzerime çöktü - guandao'dan bir kalp atışı önce solgun yüzü göğsüne saplandı. Acı çok derindi. Ping'er'in bir keresinde bana söylediği gibiydi: Bazı yaralar kemiklerimize kazınır. Ve kendi kendime düşündüm, bazıları onları kırabilir bile.

"Onu görebilir miyim?" Sesim kararsızdı, bir parçam Reddedilmeyi bekliyordum. Buraya gelmeye ne hakkım vardı? Ne akrabasıydım ne de yakın bir ilişkisi. Ama kardeşini sevmiş ve yasını tutmuştum, bu da başlı başına bir hak değil miydi?

Beni rahatlatmak için başını salladı. "Bu Yanming'in hoşuna giderdi. Seni görmek onu her zaman mutlu etmiştir."

Onu saray boyunca takip ettim, içim bulabileceğim şeylerden korkuyla sıkılıyordu. Issız bir odada saklanmış soğuk bir taş sunak mı? Endişelenmeme gerek yoktu. Ona, güneş ışınlarıyla ısınan mercan bahçesinde güzel bir anıt inşa etmişlerdi. Ortada abanoz ve sedeften lake bir sunak duruyordu ve üzerinde Prens Yanming'in adının yazılı olduğu sandal ağacından tek bir plaket vardı, iki yanında da ikiz mumlar yanıyordu. esintide bile sarsılmaz.

Prens Yanxi ve ben konuşmadan durduk, başlarımız eğik, ellerimiz önümüzde kenetlenmişti. Ölümlülerin yaktıkları tütsüye gerek yoktu, sözlerini Tanrı'ya iletteceğini umuyorlardı.

Gökler. Yine de onun için bir dua fısıldadım ve rüzgârın bu duayı onun bulunduğu yere taşıyabileceğini düşündüm. sevdiği okyanusta, ejderhaların yanında ya da burada, sevgili evinde yatıyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Bunca zaman sonra bile gözyaşlarım kurumamıştı.

Boğazımdan boğuk bir hıçkırık koptu. "Onu koruyacağıma söz verdim. Başaramadım."

Prens Yanxi'nin sesi nazik ve ciddiydi. "Ben de kendimi suçluyorum. Eğer o anları tekrar yaşayabilseydim, Yanming'i Güney Denizi'ne getirmezdin. Onu daha önce güvenli bir yere götürürdüm. Ama bu bizim hatamız değildi. Biz yapmalıyız

Sadece umutsuzluğa yol açan bu pişmanlık döngüsünü sona erdirin.

Yanming bunu istemezdi. O sevgi ve kahkaha dolu, neşeli bir ruhtu ve ben de onu böyle hatırlamak istiyorum. Nasıl öldüğünü değil, nasıl yaşadığını."

Onun bu sözleri acıma merhem oldu, yaşamın içinde ölüm varken, ölümün içinde de yaşam olduğunu hatırlattı. Her şeyin kaybedilmemesi gerektiğini. Prens Yanxi sustu, belki de hırpalanmış soğukkanlılığımla toplamam için bana zaman veriyordu. Onun gibi ben de zihnimin yalnızlığında kendime eziyet ediyor, daha hızlı olsaydım Prens Yanming'i kurtarıp kurtaramayacağımı, elime geçen ilk fırsatta Wugang'ı öldürüp öldürmeyeceğimi merak ediyordum. Yüzlerce eğer, bilinmeyen ve olası son, şafak vaktindeki sis kadar geçici ve soyut bir şekilde peşimi bırakmıyordu. Dünyadaki tüm pişmanlıklar geçmişte değiştiremezdi.

Ay ışığı gümüş ve beyaz tonlarında mekânı okşayana kadar saatlerce orada kaldık. Sonunda ayağa kalktım ve eğildim. "Teşekkür ederim," dedim Prens Yanxi'ye. "Artık gideyim."

"Nereye gideceksin?" diye sordu.

Kalmam için bir davet yoktu. Olsaydı bile kabul edecek kadar duygusuz olmazdım. Ailesinin beni görmesini istemezdim. Oğullarını ben öldürmemiştim. Onun için hayatımı ortaya koyabilirdim ama yine de kanı Ellerimi.

Doğu Denizi'nden, geçmişin lekelemediği yeni bir yer için içimi kemiren şiddetli bir açlıkla ayrıldım. Gezip dolaşma, zümrüt ormanlar, gümüş dağlar ve el değmemiş okyanuslar arasında yabancı manzaralarla duyularımı boğma arzusuyla kavruldum. Beni diğerlerinden daha güçlü bir şekilde çağıran bir yer vardı, asla tam olarak kapanmamış eski yaraları yeniden açmaktan korkarak uzak durduğum bir yer.

Sonunda pes ettim, Altın öl'e gittim, güneş ışınları başıma vururken ışıltılı kum tepelerinde yürüdüm. Eğer Göksel Krallık bahar ise, çöl acımasız bir yazdı. Öğleden sonraları uyur, akşamları ise hava serinleyince ay ışığının altında yürürdüm. Bazı geceler sert kumların üzerinde uyuyakaldım, sadece günün şiddetli parıltısıyla uyandım... ve o zamanlar en iyi uyuduğum zamanlardı.

Bulut Duvarı'nın sınırında, değişen mor bulutların görüntüsüyle donup kaldım, duygularım içime işledi. Yoluma çıkan haber kırıntılarından, Wenzhi'nin ölümünden sonra büyük bir iktidar mücadelesi yaşandığını duydum. Annesi, Dul Kraliçe, galip gelmişti, Tahta çıkararak yetenekli ve bilge bir hükümdar olduğunu kanıtladı. Tıpkı beni sevmek gibi bir talihsizliği olmasaydı oğlunun olacağı gibi.

Bulut Duvarı zenginleşti, artık diyarın dışlanmışı değildi. Ölümsüzler uzun zamandır korktukları bu yere özgürce gelmeye cesaret ediyor ve "İblis" adı daha az telaffuz ediliyordu. Ani bir dürtü beni oraya, hem acıyı hem de umudu bildiğim yere gitmeye itti. Ama Wenzhi'nin annesi, oğluna bu kadar pahalıya mal olan beni haklı olarak huzurundan kovacaktı. Hayır, kederini yeniden alevlendirerek kendimi ona dayatamazdım. O benim arkadaşım değildi.

İkimizin de kaybettiği şey için onunla birlikte yas tutmayı arzulasam da sabrını talep ediyordum. Onun için yapabileceğim en büyük hizmet ortadan kaybolmaktır.

Bir ölümsüzün vefatından sonra, ruhunun ister göklerde ister Dört Deniz'de olsun, bizim âlemimizde yaşamaya devam ettiğini bilmek kırılğan bir teselliydi. Bilinçleri gitmiş olsa da, en azından tamamen kaybolmamışlardı. Ölüm, bir ölümsüzün düşünmesi için tuhaf bir şeydi, ama sevdiklerimi ele geçirmişken nasıl düşünmeyebilirdim ki?

Başımı kaldırdım, derin derin nefes aldım. İçimde bir şey - hâlâ acıyan bir yanı- buradaki havayı, bu bulutların arasında hissettiğim onun izini arzuluyordu. Kavraması zor bir şey,

tanımlamak imkansızdı. Yakınlığımız yüzünden mi, onu öldüren büyüyle birbirimize bağlandığımız için mi ona uyum sağlıyordum? Ya da belki de bu sadece zihnimin iyiliği idi, acıyı hafifletmek için yanılsamalar yaratıyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve onun topraklarına bakarak anılarıma daldım. Unutmak istediğim bir zaman vardı. Onunla ilgili her şeyi.

Kalbime yakın hatıralar, beni yaralayanlar bile - çünkü elimde kalan tek şey onlardı. Ondan nefret ettiğimi, onu hayatımdan çıkarmaya hevesli olduğumu düşünmüştüm, duygularımın köklerinin bildiğimden daha derinlere gittiğinin farkında değildim. Pervasızca yok ettiği şeyleri geri almak için mücadele ettiği her seferinde, duygularını incelemekten korkarak onu kendimden uzaklaştırmıştım. İçimde uyandı.

"Özür dilerim," dedim yüksek sesle. Bugünlerde sürekli özür diliyordum. "Ne hissettiğimi fark edemeyecek kadar gururlu ve inatçıydım, bana daha önce anlatmaya çalıştıklarını anlayamadım. O zaman seni sevmiştim... ve seni hala özlüyorum."

Ellerimi önümde kavuşturarak alnıma bastırdım. kumların üzerinde. Üzerimde hafif bir esinti esti, çamın en hafif kokusuyla doluydu, o kadar tanıdık ve sevimliydi ki göğsümdeki ağrı nefes alamayacak kadar sıkılaştı. Gözlerimi kapatıp yüzümü rüzgara doğru kaldırdım ve kokuyu içime çekene kadar pençeleyen acı azaldı, kırık hayalleri ve umutları fısıldadı, asla gerçekleşmeyecek olanları - ve ben Nerede olursa olsun beni duyduğunu hayal ettim.

Böyle peri masalları, dedim kendi kendime.

OceanofPDF.com

Bulut Duvarı sınırına döndüğüm zamanları artık saymıyordum; bu, onsuz kendimi kaybolmuş hissettiğim bir ritüel haline gelmişti. Bir zamanlar küçümsediğim bu yer şimdi kederimin tek merhemiydi, her ne kadar kendi acısı olmasa da - sonsuza dek ulaşamayacağım Wenzhi'nin ruhunun bir parçasını hissetmek. Belki de ben kendime karşı acımasız olmak; unutmak bir nezaket olurdu... ama onun anısının solmasına izin veremezdim.

Rüzgâr bugün şiddetli esiyor, huzursuzlukla çalkalanıyordu. Parmak uçlarımdan akan büyü, üzerine bindiğim bulutu sabitliyordu. Diyarımızda garip bir hava vardı, bu sabah Ay'dan ayrıldığımdan beri midemde huzursuzluk çalkalanıyordu. İleride, kararan gökyüzünün altında kül rengine bürünmüş, rengi solmuş Altın Çöl görünüyordu. Geri dönmek akıllıca olurdu ama yine de sabırsızlık beni ilerlemeye teşvik etti. Düşman yok ne karşılaştıklarımdan ne de zihnimde gizlenenlerden daha kötü olabilirdi.

Aşağı sıçrayarak önümdeki bulutlara doğru yürüdüm. Çenemi kaldırdığımda içim sıkıştı, anıların hücumuna hazırlandım, kalbimin etrafına sarılmış görünmez bir kordon gibi beni her seferinde geri çeken örülmüş rahatlık ve azap.

Hiçbir şey yoktu.

Eteğimi topladım ve artık ayaklarımın altındaki kumun çıtırtısı değil, bulutların yumuşak kucaklaması olana kadar koşmaya devam ettim. Bulut Duvarı'na girmek pervasızcaydı ama yine de umurumda değildi. Gözlerimi kapattım, çılgınca Wenzhi'nin varlığının yankısını, ayağıma değen o nazik sıyrığı aradım.

sadece içi boş bir durgunluk buluyordum. Aklımı kaybetmiş miydim yoksa sonunda geri mi kazanmıştım? Belki de bunca zamandır hiçbir şey yoktu, sadece arzularımın yanlış tezahürü vardı. Eğer bu iyileşmeysen, ben bunu istemiyordum.

Hayır, her ne idiye gerçektir; hayallerle ve rüyalarla tatmin olacak biri değildim. Korku ve kızgınlık acı ve yoğun bir şekilde yükseldi, bu bile benden alınmıştı. Ne olduğunu bilmiyordum ama öğrenecektim. Ve aradığım cevaplara ya da onları talep etme gücüne sahip olabilecek tek bir kişi vardı.

Bulutumu çağırdım ve gökyüzünde kuzeye doğru süzöldüm. Üç katmanlı yeşim çatıyı taşıyan büyük kehribar sütunların arasından beyaz mermer merdivenleri çıkarken Yeşim Sarayı'nın çatısındaki oyma ejderhalar alev almış gibi parlıyordu. Solgun tütsü dalları mücevherlerle süslü ocaklar, havada yayılan yasemin kokusu. Girişteki muhafızlar beni durdurmadı, tek kelime etmeden geçmeme izin verdiler.

Buraya gelmeyeli yıllar olmuştu ama ayaklarım hâlâ yolu biliyordu. Dış Avlu ve İç Avlu'dan geçtim, Doğu Işığı Salonu'na doğru. Bu saatte saray halkı Göksel İmparator'un huzurunda olacaktı. Kapının eşiğinde tereddüt ettim. Bu kolay bir karşılaşma olmayacaktı.

Mahkemenin hevesli incelemesinden öte, bu Liwei'yi ayrıldığımdan beri ilk görüşüm olacaktı. Ayrılmak benim seçimim olsa da, bu beni de incitmişti. Nereye seyahat ettiysem, onun hakkında haberler vardı; hayalleri kurulan genç Göksel İmparator. Yardımsever ve yaşının ötesinde bilgeydi ve henüz nişanlanmamış olsa da

bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu açıkladı.
İmparatorların varisleri olmalı.

Bu düşünce içimi sızlattı - eski bir alışkanlık.
başladığı gibi aniden. Salona adımımı attığımda ortalığı bir sessizlik kapladı. Saray mensupları önümden geçerken, bazıları tanıyarak sertleşti, daha yeni atanmış olanlar ise varlığımın yarattığı rahatsızlıktan dolayı kaşlarını çatı.

"Dilekçe sahipleri çağrılana kadar dışarıda beklemeli," diye uyardı bir saray görevlisi, burun delikleri iyice açılmış bir halde.

Bir diğeri ellerini kavuşturdu ve Liwei'nin önünde eğildi.
"Göksel Majesteleri, muhafızları çağırayım mı?"

"Hayır." Liwei'nin sesi reddedilemez bir emirle cınladı.
"Burada her zaman hoş karşılanır."

Saray mensuplarının gözlerinde üstü örtülü bir kıskançlık parlıyordu, bazıları ise sinsi bir rahatlıkla gülümsüyordu.

Öğretmenin yanından geçerken

Daoming ve General Jianyun, selamlamak için başımı eğdim.
Onları burada, yüksek mevkide bulmak beni sevindirdi.
Fikirlerini söyleyecek cesarete sahip bilge danışmanlar gerçekten de nadir bulunurdu.

Kürsüye yaklaştığımda, Liwei'nin aurası üzerimden geçti: sıcak, parlak ve acı verici bir şekilde tanıdık. Gözlerimi yeşim tahtına diktiğimde, içimi pişmanlıktan yoksun ama pişmanlıkla örülü bir şefkat kapladı. Ne burada onun yanında mutlu olabilirdim ne de artık var olmayan bir şeyin özlemini çekerken onu mutlu edebilirdim.

Liwei'nin yüz hatları muhteşem bir maske şeklinde düzenlenmişti,

Hiçbir düşüncesini ele vermiyordu. Sarı brokar cübbesi masmavi ejderhalarla işlenmişti, saçlarında ağır bir altın ve safir taş vardı. Babasının tacının inci telleri artık yoktu ve onların uğursuz tıkırtılarını bir daha asla duymayacağıma sevinliyordum. Ne kadar da ihtişamlı görünüyordu, tıpkı bir imparator gibi, halktan birini kabul ediyordu.

Ellerimi kavuşturdum ve kendimi yere bıraktım, kavuşturduğum ellerimi önüme uzattım. O yapmamıştı Bunu talep etse de herkes bunu bekliyordu ve ben burada onun saygınlığını azaltmayacağım. Başımı kaldırdığımda

Kalkmamı işaret ederken gözlerini hafifçe kısmıştı. Bu durumdan o da benim kadar hoşlanmamıştı, parmakları kucağında kıvrılmıştı. Hâlâ prens olsaydı, hepsini - hizmetçileri, saray mensuplarını ve muhafızları- gönderebilirdi. Ama bir imparator hem daha büyük bir güce sahipti, hem de törene, adaba ve sonsuz beklentilerin ağırlığına daha sıkı bağlıydı - en azından konumuna layık olmaya çalışan bir hükümdar için.

"Neden buradasın, Xingyin?"

"Göksel Majestelerinden bir şey isteyeceğim." Resmi bir şekilde konuştum, ses tonum ihtiyatlıydı. Burada söylenen her söz tartılır ve üzerinde düşünülürdü. Ebedi Sükûnet Avlusu'nda sadece ikimizin olduğu geçmişin rahatlığını nasıl da özlemiştim ama o günler, suyun toprağa karışması gibi geri dönülmez bir şekilde yok olmuştu.

Liwei başını eğdi. "İstediğin her şeyi sorabilirsin."

İhtiyatlı davranmak gerekirdi ama haber almak için çok heyecanlıydım.

"Göksel Majesteleri, ölümsüz bir ruhun diyarımızı terk etmesi ne anlama geliyor?" "Artık onu hissedemiyorum" diye eklemekten önce bir duraksama oldu.

Doğruldu, omuzları cüppesinin altında sıkışmış gibiydi.

"Kimi kastediyorsun?"

"Wenzhi." Adı kırık bir akor gibi döküldü. Ben ise Bunu hayal etmişim, zihnime fısıldamışım - bunu bir daha yüksek sesle söyleyeceğimi hiç düşünmemişim, hele de bu Gökseller salonunda.

"Bunca zamandır onu mu arıyordun?" Ses tonunda bir hüznün ağır basıyordu.

"Evet."

"Ne buldun?" diye sordu.

"Varlığının gölgesi, yüzü olmayan bir rüya gibi." Wenzhi'nin gözlerini hatırladıkça sesim titriyordu. kapanırken, göğsü son nefesiyle çukurlaşıyordu. "Onun öldüğünü biliyorum. Ama düşündüm ki... ruhunun bir parçasının

Bulut Duvarı'nda kaldı-şimdiye kadar." Sözlerimin aptallığını fark ederek sustum, şimdiden pişmanlık duyuyordum.

Beni buraya getiren sabırsızlık, bir seraptan başka bir şeye tutunmamaktı.

Salon o kadar sessizdi ki, herkes kolumun hışırtısını ve ağzımdan çıkan nefesi duyabilirdi.

Liwei öne eğildi, gözleri karanlık ve donuktu. "O aşağıdaki dünyada, ama senin bildiğin gibi değil. Henüz değil."

Hareket edemiyordum, gözlerim fal taşı gibi açılmış ve uyuşmuş bir halde ona bakıyordum.

Ve sonra anlamı içime işledi; aklımda yüzlerce soru dolaşırken bile beni saran bir hafiflik vardı. İnançsızlık, çok uzun zamandır kafeste olduğu için evcilleştirilmeyi reddeden vahşi bir umutla savaşıyordu. Titriyordum, zihnimin kavramaya başladığı şeyi kalbim hâlâ bir araya getirmeye çalışıyordu. Babam, tıpkı kendisinin güneş kuşlarını öldürmek için gönderildiği gibi, ölümsüzlerin de Göksel İmparator'un emriyle Ölümlüler Âlemi'ne gönderildiği birkaç seferden söz etmişti. Nadir bir istisnaydı, imparatorun iznini ve restorasyon vaadini gerektiriyordu.

Liwei artık Göksel İmparator'du.

"Wenzhi ölümlü mü? Bu nasıl mümkün olabilir? O öldü," dedim duraksayarak.

"Şanslıydı. Bilinci ölümsüz ruhuyla birlikte korunmuştu ki bu daha önce hiç görmediğimiz bir şeydi."

"Defne." Wenzhi'nin vücuduna saçılan özsuyunun solmaya yüz tutmuş kalıntılarını hatırlayınca boğazımda bir yumru oluştu. "Beni geri getirdi. Onun da bir parçasını kurtardı."

"Ruhu neden sadece şimdi gitti? Neden daha önce değil?" Sesim titriyordu, vahyin büyüklüğü hâlâ zihnimde canlanıyordu.

Ölümlü Kaderlerin Bekçisi bir adım öne çıkarak kürsüye yaklaştı. "İlk başta bunu yapamadık. Ruhu büyük ölçüde zayıflamıştı; ölümsüz benliğini kaybetmeden geri dönebilmesinin tek yolu olan ölümlü bir varoluşu sürdürebilecek kadar güçlü olup olmadığından emin değildik." Uzun sakalını düşünceli bir şekilde sıvazladı. "Yine de yıllar içinde ruhu yavaş yavaş Sanki bir şey iyileşmesine yardım ediyormuş gibi güçlenmişti.

en olağandışı durum. Ancak o zaman Ölümlüler Âlemine gönderilebilir."

"Ama bu defne yok edildikten sonraydı, artık gücü kalmadı." Şimdi bile buna tamamen inanmaya cesaret edemiyordum, gerçek olmadığından, bu mutluluğun tekrar elimden alınacağından korkuyordum.

"Defne değil. Sen," dedi Liwei nazikçe.

Bulut Duvarı'na döndüğüm onca zaman... Wenzhi de beni hissetmiş miydi? Benimle rahatlamış mıydı? benim onun varlığında olduğum gibi? Bana dönmek için savaşıyor muydu? Elinden gelse bana musallat olacağını bilmeliydim. Gözlerimden taşan yaşlar taş zemine düşüyordu - ne zaman toplanmışlardı? Mahkemenin önünde ağlamaktan ne kadar nefret ederdim ama hiçbir şey duygularımı yatıştıramazdı; içimde zirve yapan bu coşku, bu akkor halindeki sevinç.

Liwei elini kaldırdı ve kürsüye çıkmamı işaret etti. Ben öne doğru adım atarken, bir görevli yeşim tahtın yanına bir sandalye koymak için acele etti. Onunla sarayının kulaklarından uzakta konuşabilmek rahatlatıcıydı, her ne kadar gözleri hala üzerimizdeydi.

"Neden bana söylemedin?" Sorumda kızgınlık yoktu, sadece merak vardı.

"Umutlarınızı yükseltmeye cesaret edemedik. Ben de onu gönderemezdim.

Tahta geçtikten sonra, güvenli olduğundan emin olana kadar Ölümlü Âlem'i terk etmedim," diye açıkladı Liwei.

"Teşekkür ederim, minnettarım." Bu önemsiz kelimeler ne kadar da yetersizdi. "Size borcumu ödeyeceğim," diye ekledim hararetle.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin, teşekkürünü bile." Ağzı belli belirsiz bir gülümsemeyle gerildi. "Saymaya devam edecek olursak, benim sana olan borcum daha büyük. Önemli olan senin mutluluğun; sen bunu herkesten çok hak ediyorsun."

"Bunu benim için mi yaptın?" İçimde sızlayan bir minnettarlık kabardı. "Başka ne sebep olabilir ki? Kesinlikle benim için değildi.

Onu. Nasıl kederlendiğini gördüm; kendinin gölgesi gibiydin.
Onu çok seviyor olmalısınız." Bir nefes
Ondan süzüldü, çizilmiş ve yumuşak. "Katlandığı tüm
zorluklar

ölümsüz ruhunu güçlendirmek ve dönüşünü hızlandırmak için gerekliydi. Hastalık, kayıp veya kalp kırıklığı olsun, Ölümlü Diyar'ın zorluklarının üstesinden gelmek önemsiz bir mesele değildir."

Sonuncusundan bahsedince içim burkuldu. Onu geri getirecektim. "Göksel İmparator'dan bir lütuf isteyeceğim," dedim yavaşça.

Hiç tereddüt etmedi. "Onun yerine arkadaşından iste. Biz arkadaşız, değil mi?"

"Her zaman." Bir söz ve bir veda.

Göğsümden bir şey koptu, bunca zamandır taşıdığım bir ağırlık. Yerine öyle bir hafiflik geldi ki, içimdeki bu yarık nihayet iyileşecek diye rahatladım; göğsüme bir sızı saplansa bile, bir parçam uzun zamandır beslediğim ikimizin hayalinden vazgeçmeye hâlâ isteksizdi. Liwei hayatıma o kadar derinden girmişti ki, bu sanki kendimden bir parça koparmak gibiydi. Yine de o benim için kaybolmayacaktı. Ben her zaman

Kalbim artık onunkiyle atmıyor olsa da onu seviyorum.

Liwei elini kaldırdığında tüm saray onun önünde eğildi. Tüm şüpheleri ortadan kaldırmak için söyleyeceklerini duymalarını istiyordu. "Ay Tanrıçası ve Güneş Savaşçısı'nın kızı Xingyin, ebedi defneyi ve hain Wugang'ı yok ederek krallığa hizmet ettiğin için, kalbinin arzusunu iste ve yerine getirilsin."

Ayağa kalktım ve tahtın önüne doğru ilerledim. Ellerimi birleştirerek önünde eğildim. Rolümü oynayacaktım; onu bu şekilde onurlandıracaktım, böylece kimse onu suçlayamayacaktı. Bunu isteme hakkını kazanmıştım ve bunu gururla yapacaktım. "Göksel Majesteleri, istediğim tek şey Ölümsüzlük İksiri."

Liwei başını salladı. "Sizin olacak. Biri neredeyse hazır-" Sözleri kesildi, yüzünde tedirginlik belirdi.

Bir anı yüzeye çıktı ve duygu bulanıklığımı delip geçti: Zhiyi bana şeftaliyi gösteriyordu, Liwei'nin kocası için yaptığı iksirden bahsederken yüzündeki sevinç. Ona söz verdim. Peki ya benim ona verdiğim söz? Ama orada

Aciliyeti yoktu, Ölümsüz Şeftali'si vardı, diye fısıldadı zihnim, çünkü beklemek istemiyordum.

Ölümlü Kaderlerin Bekçisi'ne döndüm. "Wenzhi güvende mi?" Onurlu davranmamı emrediyordu ama bu onun hayatına mal olacaksa, bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Eğer tek bir şansım varsa, ruhumu lekeleyecek olsa da bundan vazgeçmezdim.

Bekçi başıyla onayladı. "Sağlığı yerinde, Gümüş Bulut Şehri denilen bir yerde yaşıyor. Aşağıdaki diyarda tehlikeyle karşılaşsa bile, ölse bile - bu onun sağlığını etkilemeyecek. gerçek benliği. Gökyüzüne geri döndüğünde, ölümsüz formunu, anılarını ve gücünü yeniden kazanacak."

Sözleri güvence amaçlıydı, ancak ellerim Birinin ona zarar vereceği düşüncesiyle sıkıştı. Ölümlü ya da değil, bedelini ödeyeceklerdi. Yine de kendimi sakinleşmeye, düşünmeye zorladım.

Wenzhi yaşıyordu, kaybettiği her şeyi geri alacaktı, bana geri dönecekti.

Liwei'nin yüzüne baktım, gözlerindeki dalgalanan ışığı yakaladım. Eğer iksiri isteseydim, reddetmezdi. Kız kardeşinin bunu asla bilmesine gerek yoktu; o aşağıdaki dünyada yaşıyordu.

Sessizlik hakim oldu, arzularım daha iyi olan tarafımla savaşıyordu, içimden bir ses aptal olmamamı, ulaşabileceğim mutluluğu yakalamamı haykırıyordu, yeterince beklemiştim. Yine de ona babamın hayatını borçluyken verdiğim söze leke sürebilir miydim? Bu kararı Liwei'ye yükleyebilir miydim? Çünkü sözünden dönmek onu üzerdi. Benim için çok şey yapmıştı, daha fazlasını kaldıramazdım.

Sen benim olduğun sürece, ben de senin olduğum sürece, dünya kadar vaktimiz var.

Beklemesini istediğimde, kimliğimi ilk öğrendiğinde Wenzhi'nin bana söylediği buydu. Çözülüştüğümüzün başlangıcıydı ama yine de aldatmacanın altında yatan duygular doğruydı. Zamanımız olacaktı; bundan emin olacaktım. Sevincimiz utanç ve suçluluk duygusuyla lekelenmemiş olsaydı çok daha anlamlı, çok daha değerli olurdu. Çünkü bir başkasının sahip olduğu şeyi iki kez almış olmak beni rahatsız edecekti.

Bu sözü tutmadığımı iddia ediyordum. Olmayacağım Wenzhi'den vazgeçerek bunu asla yapamazdım; aksine, yeniden bir araya gelmemizi geciktirmiş olurdum.

Pek çok şeyi yanlış yapmıştık, bunu doğru yapacaktık. Hiç sahip olmadığımız şans bize vermek için daha güçlü bir temel üzerinde yeniden başlayacaktık. Hak ettiğimiz şans.

Kendimi bir kez daha eğilerek selamladım. "Göksel Majesteleri, iki iksir istiyorum. Birincisi kız kardeşiniz için, ikincisi de kendim için." Kelimeler dilimde acıydı, kalbim Bir an önce yükselmişken batıyordu. O kadar da Bu kadar kolay teslim olabileceğim kadar soyluydum, içim kızgınlık ve özlemle kıvrılıyordu.

Liwei başını salladı, yüzündeki gerginlik azalmıştı. "Emin misiniz? Yıllar sürecek. Belki de onlarca yıl."

"Borcumu ödüyorum," dedim. "Başka bir iksir olduğu sürece bekleyeceğim." Belki de sonunda sabır sanatını öğrenmiştim.

"Alacaksın, söz veriyorum." Sarayının önünde ciddi bir yemin, ancak ondan buna ihtiyacım yoktu.

Bakışlarım Liwei'ninkilerle buluştu, içime bir sıcaklık yayıldı. Orada bulduğum anlayış. Tek bir düşünce zihnimi tüketti: Wenzhi yaşıyordu ve onu bana geri getirecek olan Liwei'ydi. Dünyam tersine dönmüştü ama yine de hiç bu kadar mükemmel olmamıştı.

Liwei ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, gücü etrafımızı sararak bir gizlilik kalkanı oluşturdu. Bundan sonra ne söylediğini kimse duyamadı. "Söylemek istediğim başka bir şey var. Keşke ben de İlk seferinde gitmene izin vermemiştim, çünkü bana geri döndüğünde bile kalbin artık sadece benim değildi. Daha sonra, sen gittiğinde, seninle gitmeliydim. İyileşmene yardım etmeliydim."

"Gelmeni beklemiyordum. Yükümlülüklerin var," dedim.

Başını iki yana salladı. "Her şeyden önce sen gelmeliydin. Sormana gerek olmamalıydı. Acı çektiğini, buradaki hayatın seni mutlu etmeyeceğini biliyordum. İnandım ki

- "Eğer birlikte olursak, bu yeterli olacaktır."

"Yeterli olurdu, fazlasıyla yeterli olurdu ama ben değışti, tıpkı senin gibi. Hayat bizi farklı şekillerde şekillendirdi." Sesim duygu yoğunluğu içindeydi. "Hiçbir şeyi olmayan bir kıza acıdığın ve hayatını onunla paylaştığın için her zaman minnettar olacağım."

Başını öne eğdi. "Sana sonsuza dek minnettar kalacağım, Xingyin."

Parmaklarım kolumun içine uzandı ve Her zaman yanımda taşıdığım bir şey. Lake saç tokası, artık bizim olmayan bir geleceğe dair verdiği söz. Kaburgalarımın arasında bir bıçak kayıyormuş gibi hissederek tokayı ona uzattım - yoksa çekilip çıkarılıyor muydu?

"Ben bunu hak etmiyorum." Acımasız olmak istememiştim ama gerçek buydu. Onun sevgisini hak etmiyordum çünkü ona kendi sevgimi sunamıyordum.

Gözleri mürekkep ve gölgeydi. "Dostluk hediyesi olarak sende kalsın. Başka kimseye ait değil. Ona git. Mutlu ol." Eli benimkini sıyırmak için uzandı, hatırlanan dokunuşu içime bir parça acı gönderdi.

Ama bu iyi türdendi, iyileşme diğer tarafta yatıyordu.

OceanofPDF.com

Şafak, yaldızlı gül çizgileriyle gökyüzünde kırıldı. Bir bulutun üzerinde Ölümlü Diyar'a süzüldüm ve şehrin dış mahallelerine indim. Etrafını yüksek bir taş duvar çevreliyordu, siyah cilalı Kemerli girişin üzerinde asılı olan plakette şu sözler yazılıdır:

GÜMÜŞ BULUT ŞEHİRİ

Burada sonbahar mevsimiydi, yapraklar yeşilden kızıla dönerken havada keskin bir serinlik vardı. Saatin erken olmasına rağmen sokaklar tezgâhlarla doluydu ve ölümlülerle dolup taşıyordu. Bazıları hasır sepetler taşıyor, bazıları da çocuklarının ellerinden tutarak Kalabalık. Tavuklar rattan kafeslerden ciyaklıyor, porselen şarap kavanozları bir masanın üzerine tikiştiriliyor, küçük ahşap oyuncaklar bir diğerinin üzerine yığılmıştı. Bir satıcının tezgâhından yayılan çıtır çıtır susamlı kreplerin ve domuz köftelerinin tuzlu kokusu, yere saçılmış ve ekşimsi bir bozulma kokusu taşıyan yiyecek kalıntılarına karışıyordu. Şekerli heykelcikler Ustaca şekillendirilmiş kuşlar ve çiçekler gözüme çarptı ama mallarını pazarlayan tüccarların yanından hızla geçtim.

Belki de iksiri alana kadar beklemeliydim, belki de Wenzhi'yi ölümlü varlığının huzuruyla baş başa bırakmalıyım ama uzak duramazdım. Ayaklarım hızlandı Nereye gittiğimi bilmesem de taş patika boyunca ilerliyordum. Saçlarımın telleri sarmallarından düşerek alnımda ve boynumda kıvrıldı. Wenzhi'nin adımı bile bilmediğini kendime hatırlatırken bile kalbim hızla çarpıyordu. Henüz değil, ama öğrenecek.

Aklımdan anılar geçti: yaptığımız savaşlar, birbirimizi kurtardığımız zamanlar. Dostluğumuz ve sevgimiz, ihanetimiz ve düşmanlığımız, birlikte yeni bir şeye dönüşüyordu - daha güçlü ve çok daha değerli. Onun değişebileceğine inanmamıştım, inanmak da istememiştim. Ancak ölümünün o korkunç anında, beni parçalara ayıran o olsa bile, beni bütünleştirebilecek olanın o olduğunu anladım. Çünkü ihanetiyle beni parçaladığında, kendisini de parçalamıştı. Onu uzaklaştırmak için gösterdiğim soğukluğa, kayıtsızlığıma ve kızgınlığıma rağmen, bizim için durmaksızın savaşmış ve duygularının derinliğini, samimiyetini ve sevgisini kanıtladı... yapabileceğini asla hayal etmediğim özverili bir sevgi.

İleride büyük bir malikâne yükseliyordu; beyaz duvarlar, güneş ışınlarıyla ısıldayan yosun yeşili kiremitlerden kemerli bir çatıyı ayakta tutuyordu. Duvarların üzerinde yükselen çam ağaçları sallanıyor, cilalı kapının yanından sarkan beyaz fenerler hafif esintide sallanıyordu. Dışarıda bir at hoplayıp zıplıyor, dizginleri genç bir adam tarafından kavranıyor, toynakları sabırsızlıkla yeri eşeledi.

Buradaydı; tıpkı krallığında olduğu gibi onu hissedebiliyordum. Ölümlü ya da ölümsüz, onu her yerde tanıyabilirdim. Tökezleyerek durdum, leylak rengi cübbemi fırçaladım ve belimdeki kızıl kuşağı düzelttim. İpek üzerine yumuşak pembelerle işlenmiş krizantemler mevsimin çiçekleriydi. Sabırsızlığıma rağmen, kibir beni Değişim. Güzel bir elbisenin verdiği hazzı, görünüşümü güzelleştirme arzusunu özlemiştim. İçimi bir dürtü kapladı.

kapıyı çalabilirdim ama onun için bir yabancı olurdum. Davet edilmeden ya da iyi bir nedeni olmadan bu saatte gelen kaba biri.

Kapı açıldığında uzun boylu bir adam dışarı çıktı, siyah saçlarını düzgün bir topuz yapmıştı. Cübbesi inceydi. Beline ipek bir kuşak bağlanmış çivit rengi brokar. Olduğum yere çakılıp kaldım ve onu seyre daldım: yontulmuş elmacık kemikleri, ince dudakları, griyle çevrelenmiş berrak gözleri. Ölümlülerin sahip olabileceği nadir renklerden biriydi ve o uzun huzursuz geceler boyunca rüyalarımın girmişti. Yüz hatlarında ve formunda küçük farklılıklar vardı. Güçlü olmasına rağmen savaşa daha az alışkın biriydi; daha uzun boylu, daha bilgin bir havası vardı. Yine de keskin zekâsı bakışlarında parlıyordu ve aynı zahmetsiz zarafetle hareket ediyordu.

Bu oydu, kendi adımlarını bildiğim kadar emindim. İçimi acıtan bir sevinç kapladı, damarlarımda dolaştı, göklerin ışığıyla alevlendi. Yüzümde bir gülümseme belirdi. Bunun bir rüya olmadığına dair üzerime çöken coşkudan dolayı gülmek istedim. O yaşıyordu.

Wenzhi yanımdan geçip gitti, sonra durdu. Arkasını döndüğünde gözlerimiz çarpıştı; sanki tenim sabah çiysiyle, sonbaharın nefesiyle, yeni yağın karla yıkanmış gibi içimde karıncalanmalar başladı. Bakarken yakalandım, ensemde bir sıcaklık hissettim. Gözlerini kırıştırdı. bakışlarımda yoğunluğu. Yüzünde hiçbir gülümseme yoktu; hiçbir tanıma belirmedi. Tıpkı ilk karşılaştığımızda olduğu gibi görünüyordu: Soğuk. Ulaşılmaz. İlgisiz.

Atın dizginlerini tutan genç adam ona saygıyla eğildi. "Bakan Zhao."

Wenzhi onaylarcasına başını salladığında ilgisini çekecek, gitmesini engelleyecek bir şeyler söyleyecektim ki bana doğru geldi, adımları sanki dürtüyle savaşıyormuş gibi durakladı.

"Sizi kırmak istemem ama daha önce tanıştık mı?" Tavrı ihtiyatlıydı.

Zihnim karardı. "Evet. Uzun zaman önce. Hatırlamazsın."
Gözleri kısıldı. "Yerinizi tespit edemediğim için özür dilerim.
Unutmazdım."

Bunlar boş nezaket sözleri miydi? Yoksa
Sesinin tonunda, gözlerinin yüzümde gezinmesinde daha
fazla bir şey var mıydı?

Kapı aralığında ona doğru ilerleyen bir kadın belirdi. Yüzü
bir gözyaşı damlası şeklindeydi, burnunun ince köprüsü
boyunca çiller serpiştirilmişti, parlak saçları zarif bir şekilde
başının üzerinde toplanmıştı. Dirseğinin kıvrımında,
Wenzhi'ye uzattığı üç katmanlı lake bir sepetin sapı
duruyordu. "Kahvaltınız. Bu sefer yemeyi unutma."

Karısı, başka kim olabilir ki? Wenzhi ona teşekkür edip
dudaklarında tanıdık bir gülümseme belirdiğinde göğsüme
bir şey saplandı ve daha da derinlere indi. Böyle hissetmeye
hakkım yoktu. Beni unutmuş, kendine yeni bir hayat
kurmuş, aşık olmuş, evlenmiş, hatta belki de çocuk sahibi
olmuştu. Yaşadığı için sevincim tam olmalıydı.
mutluluğu burada buldum. Daha iyi bir insan olsaydım bu
bana yeterdi, hatta fazlasıyla yeterdi. Ama ben kıskanç ve
bencil bir yaratıktım, bu mantıksız duygu patlamasını
bastırmak için savaşıyordum. Wenzhi beni sevmişti, benim
için ölmüştü -ama ben o zaman onun sevgisini
istememiştim ve o da şimdi beni hatırlamıyordu. Kaderin
beni bu hale getirmesine hem gülmek hem de ağlamak
istiyordum.

Onu kucaklamak istemekle bacağına tekme atmak arasında
kalana kadar bizi etrafında döndürdü. Nasıl
Adımı unuttuğunda benim olarak kalmasını umabilir
miydim? Zihninde anlaşılması zor bir gölgeye, asla
hatırlamayacağı bir şarkının yankısına dönüştüğümde. En
azından ölümlü hayatında.

Belki de hevesli ilgimi hisseden kadın, Wenzhi'ye
dönmeden önce merakla bana baktı. Onunla birkaç kelime
daha konuştuktan sonra eve geri döndü.

"Karıınız çok düşünceli." Kabuk bağlamadan önce yarayı deşmeye, umutsuzluğu açığa çıkarmaya her zaman hevesli olmuşumdur.

"Karin mı?" diye tekrarladı başını iki yana eğerek. "O benim kız kardeşim."

"Abla!" İçimi bir rahatlama kapladı. Bu kız kardeş, ölümsüz kardeşinin sefilliğine açık ara farkla tercih edilebilirdi. "Senin iyiliğini düşünecek kadar düşünceli. Çok nazik ve kibar ve-" Dilimi ısırdım, saçmaladığımın farkındaydım.

"Sayın Bakan." Görevli tekrar eğildi ve aceleyle ekledi: "Konsey sizi bekliyor."

"Gitmeliyim," dedi bana.

Gitmesini istemediğim halde başımı salladım. Bu kısa Kavrulmuş bir boğaz için bir damla su, ıssız bir gecede bir yıldızdı.

"Sizi tekrar görebilir miyim?" Sözleri sanki böyle bir şey sorduğuna inanamıyormuş gibi inançsızlıkla karışık bir şekilde çıkmıştı.

Gülümsemem hem davetkâr hem de sıcaktı. "Eğer istersen."

Kafasını temizlemeye çalışır gibi salladı ve ben onun düşüncelerini okuyabilmeyi ne kadar isterdim. "İstiyorum. Yine de seni zorlamak istemiyorum." Eklemeden önce gerildi, "Sen reddedebilirsiniz. Hayal kırıklığına uğrayacak olsam da alınmam."

"Yabancıları dışarı davet etmek gibi bir alışkanlığın var mı?" Damarlarımda bir heyecan akarken bile hafifçe sordum.

"Bu benim ilk seferim. Yine de bir yabancı gibi hissetmiyorsunuz." Sanki kendi düşüncelerini çözmeye çalışıyormuş gibi yavaşça konuştu. "Eğer sizi rahatlatacaksa, kız kardeşimi de bize katılması için davet edebilirim, gerçi o sizi sorguya çekecektir acımasızca." Şu anda bile zaferi garantilemek için bir açıklık hissetmekte hızlıydı.

"Gerek yok," dedim ona. "Sadece sen yeterli olacaksın."

"Güveniniz için teşekkür ederim." Yüz ifadesi çok ciddiye. Sessiz mahalleye şöyle bir göz gezdirdi. "Burada yeni

olabilirsin ama bu şehirde çok fazla tehlike var. Dikkatli ol

kimden davet alırsanız alın. Eğer bir sorun çıkarsa, sadece-"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye güvence verdim.

İçime bir sıcaklık yayıldı, şimdi bile hala

Beni kolladı. Elbette benim kim olduğumu, kendisinin ne olduğunu bilmiyordu; hiçbir ölümcül tehlike beni tehdit edemezdi. Yine de bu diyarın tehlikeleri onun için büyüktü ve bana izin verirse, yukarıdaki göklerde tekrar bir araya gelene kadar onun yanında kalacak ve onu izleyecektim.

Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Eminim yapabilirsin." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Dilerseniz hizmetçim size eşlik edebilir," dedi.

Reddetmek için başımı salladım. "Buradan uzakta, kuzeyde yaşıyorum.

Yine de buraya sık sık gelirim." Liwei'nin bu ihlale aldırmayacağını umuyordum.

"Bunu duyduğuma sevindim." Kendini zahmetsizce salladı Eyere oturdu, bir eliyle dizginleri kavrarken diğer elini atın boynunda gezdirdi. "Osmanthus sever misin Şarap?"

"Evet." En sevdiğim içkiden bahsedilince kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Belki de derinlerde bir yerde bir parçası beni hâlâ hatırlıyordu. "Göl kenarında bir yer var, Sun Moon Teahouse. Gün batımında manzara çok güzeldir ve buranın en iyi şarabı servis edilir.

bölgede. Yarın gün batımından önce orada buluşalım mı?"

Dudakları nabzımı hızlandıran o yavaş gülümsemeyle kıvrıldı.

"Orada olacağım." Bugün ve sonraki tüm günler için bir söz. Atıyla dörtnala uzaklaşırken arkasından bakakaldım, Ta ki yolun sonundaki köşeyi dönene kadar. Ancak o zaman başımı kaldırıp yukarıdaki güneşe baktım. Altın ışınları bulutsuz gökyüzünde süzülüyor, gecenin kalan gölgesini dağıtıyordu. Yolum önümde engelsiz bir şekilde uzanıyor, ışıkla parlıyordu. Daha önce hiç bu kadar net olmamıştı, hiç bu kadar parlak hissetmemiştim.

Tüm umutlarımın o kadar derine gömüldüğüne inanmıştım ki, bir daha asla ortaya çıkarılamayacaklardı. Ama zihnimi bir kez daha yarının dünyasına ve sonsuz olasılıklara sürüklenirken buldum

orada bekleyen. Hayallerim ne büyük ne de asildi.

-Canavarları yenmek için değil, diyarda barış için değil, annem ya da babam için bile değil... daha küçük ve daha alçakgönüllü, sadece kendim için.

Yarın, güneş alçalmaya başladığında, gün geceye karıştığında, göl kenarındaki çayevine doğru yola çıkacaktım. Wenzhi bahçede beni bekliyor olacaktı, koyu yeşil cübbesi rüzgârda dalgalanırken manzarayı seyrediyordu; güneşin kızıl ışınları gümüşü sulara vururken söz verdiği gibi harikuladeydi. Ben yaklaştıkça dönüyor, dudakları bir gülümsemeye dönüşüyordu. Eğer kalbini bir tanıma hissi kaplarsa, bunun ne anlama geldiğini bilmeyecekti ve bir gün ona anlatacaktım.

Kararan mor gökyüzünün altında, porselen fincanlardan osmanthus şarabı yudumlayacak, eskiden olduğu gibi açık açık, tereddüt etmeden ya da suçlamadan konuşacaktık. Belki yeniden gülebilirdim bile, çünkü sesini neredeyse unutmuştum. Önümüzdeki günlerde ve haftalarda bana yaşadığı bu şehri gösterecekti: selvi ağaçlarıyla kaplı patikaları, kemerli köprüleri, taş ve ahşaptan zarif binaları. Belki de evini açacaktı

ve beni kız kardeşiyle tanıştırdı. Çam ağaçlarının gölgelediği avlusunda, diyarın klasiklerini, eski efsaneleri ve güzellik şiirlerini okurduk. Hatta bazı akşamlar birlikte qin çalardık, müziğimiz kusursuz bir uyum içinde dalgalanırken enstrümanlarımız yan yana dururdu. Ve ölümlülerin suların üzerine yerleştirdikleri fenerleri yakmak için toplandıkları, tütsü çubuklarını yaktıkları ve tanrılara dua ettikleri festivaller sırasında

-Kendi arzularımı fısıldardım, bu yaşamda ya da onun sonraki yaşamında gerçekten yeniden bir araya geleceğimiz gün için.

O benim ilk aşkım değildi, ama son aşkım olacaktı.

Dilediğim hayaller böyleydi. Onunla yaşamayı arzuladığım anılar, basit ama derin bir neşeyle dolup taşan geleceğimizin vaadi böyleydi. Geçmişte, Wenzhi'nin ihanetiyle boğuşurken, iki sıradan insan olsaydık her şeyin nasıl sonuçlanabileceğini merak etmiştim.

insanlar, geçmişimiz ve bugünümüz engelsizdi. Şimdi önümüzde duran şey, yeniden başlamak için nadir bir şanstı. Yine de önümüzde beni yeniden tanımaya başlayacağı yıllar olmasından korkuyordum. Ölümsüzlüğünü geri kazandıktan sonra duyguları değişecek miydi? Belki de sadece kalp kırıklığı Ama ben hiçbir zaman savaş bitmeden teslim olan biri olmadım. Burada ne kadar zamanımız olursa olsun onu kucaklamak. Bu şansı yakalar ve ona sımsıkı sarılırdım, Çünkü onu elimden almanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Onu bir kez kaybetmişim, bir daha kaybetmeyecektim.

Zihnimden bir ses, ölümlerin yüzleri hâlâ peşimdeyken böyle bir mutluluğu hak etmediğimi fısıldadı. I susturdum, çünkü artık daha iyi biliyordum. Burada geçirdiğim zaman görünüşte amaçsız gezintiler boşa gitmemiştir. Ben vardı iyileşmeye, acımla yaşamayı öğrenmeye ve kalbimin uzun zamandır benden kaçan sırlarını ortaya çıkarmaya ihtiyacım vardı.

Bu yaralar ve izler beni bir daha yıkamayacaktı. I Kaybettiklerimi, onları kalbimde yaşatarak onurlandıracaktım, neşeyi hayatımdan çıkararak değil, yaşamayı reddederek değil. Artık aşkı, tüm harikulade ama yıkıcı tezahürleriyle -dünyadaki en büyük güç, ölümlülerin ve tanrıların kalplerini hem kötülüğe hem de iyiliğe sevk edebilen- hayatımdan çıkarmayacaktım. Çünkü bizler grinin tonlarından oluşan, harika ve korkunç şeyler yapabilen karmaşık yaratıklardık... değişebilirdik, çünkü doğalarımız gökyüzündeki yıldızlar gibi sabit değil, bilinmeyen bir ufka doğru akan bir nehir gibiydi.

Herkes babamın güneşleri nasıl vurduğunun, annemin aya nasıl uçtuğunun hikâyesini bilirdi; ama bazen bu efsanelerde önemli olan nasıl olduğu değil, neden olduğuydu. Bazıları Aşkımız için bizi daha zayıf sanıyordu, ama bize sahip olduğumuzu bilmediğimiz bir güç verdi. Artık kaçmayacaktım, artık şüphe ederdim. Geçmişimin gölgelerinden sıyrılıp yüzümü

önümde uzananlara dönecektim. Hayatı aşkla yaşamak,
pişmanlık duymadan yaşamaktı.
Sonunda evdeydim.

OceanofPDF.com

DRAMATIS PERSONAE

AY

XINGYIN (| **Xīngyín**)-Doğduğundan beri Göksel İmparator'dan saklanan Chang'e ve Houyi'nin kızı. Eskiden Prens Liwei'nin çalışma arkadaşı ve Göksel Ordu'nun Birinci Okçusu.

CHANG'E (| **Cháng'é**)-Ay Tanrıçası ve okçu Houyi'nin karısı. Ölümlüyken kocasının Ölümsüzlük İksiri'ni alarak ölümsüz olmuş ve gökyüzüne.

PING'ER (| **Píng'er**)-Çang'e'nin sadık hizmetkârı, Güney Denizi Baş Hizmetkârının en küçük kızı.

GÖKSEL KRALLIK

LIWEI (| **Lìwěi**)-Göksel Krallığın Taç Prensi, Göksel İmparator ve İmparatoriçe'nin oğlu.

CELESTIAL EMPEROR - Göksel Krallığın **imparatoru**, aynı zamanda Faniler Diyarını da yönetir.

Göksel İmparatoriçe - Göksel İmparator'un karısı, Göksel Krallık'ın imparatoriçesi.

SHUXIAO (| **Shūxiǎo**)- Göksel Ordu'nun bir teğmeni ve Xingyin'in yakın bir arkadaşı.

WUGANG (| **Wúgāng**)-Aydaki defne ağacını kesmeye mahkûm edilen ölümlü. Göksel İmparator tarafından ölümsüzlüğe yükseltildi.

JIANYUN (| **Jiànyǔn**) - Xingyin ve Liwei'yi eğiten Göksel Ordu Generali.

ZHIYI (| **Zhǐyí**)-Göksel İmparator'un kızı, Göksel İmparatoriçe'nin üvey kızı, Prens Liwei'nin üvey kız kardeşi.

ÖLÜMSÜZ KADERLERİN KORUYUCUSU-Ölümlüler Diyarı'nı denetleyen yüksek rütbeli bir yetkili.

DAOMING (| **Dàomíng**)- Xingyin ve Liwei'ye büyü becerileri öğretken öğretmen.

HUALING (| **Huá líng**) - Eski adıyla Ölümsüz Çiçek.

FEIMAO (| **Fěimào**)-Dokuz başlı yılan Xiangliu'nun yenilmesine yardım eden Göksel Ordu'nun bir okçusu.

BULUT DUVARI~ŞEYTAN DIYARI

WENZHI (| **Wénzhì**)-Kral Wenming'in ikinci oğlu ve üçüncü rütbeli Soylu Eş. Bulut Duvarı'nın Veliaht Prensi, eskiden Göksel Ordu'nun Yüzbaşı.

WENSHUANG (| **Wénshuǎng**)-Kral Wenming'in en büyük oğlu ve birinci dereceden Erdemli Eş. Eskiden Bulut Duvarı'nın Veliaht Prensi'ydi.

WENMING (| **Wénmíng**)- Göksel Krallık'tan ayrıldıktan sonra İblis Diyarı olarak da bilinen Bulut Duvarı'nın Kralı.

VIRTUOUS CONSORT-Kral Wenming'in birinci dereceden eşi, Prens Wenshuang'ın annesi.

ASIL EŞ-Kral Wenming'in üçüncü dereceden eşi, Prens Wenzhi'nin annesi.

MENGQI (| **Mèngqǐ**)-Bulut Duvarı Ordusu Komutanı.

DOĞU DENİZİ

YANXI (| **Yànxī**)-Doğu Denizi'nin en yaşlı prensi ve tahtın varisi.

YANMING (| **Yànmíng**)-Doğu Denizi'nin en genç prensi, Prens Yanxi'nin kardeşi.

YANZHENG (| **Yànzhēng**)-Doğu Denizi Kralı, Prens Yanxi ve Yanming'in babası.

ANMEI (| **Ānměi**)-Doğu Denizi Sarayı'nda yüksek rütbeli bir hanımefendi ve Prens Yanming'in mürebbiyesi.

GÜNEY DENİZİ

SUIHE (| **Suíhé**)-Güney Denizi'nin Kraliçesi.

PING'YI (| **Píngyī**)-Güney Denizi Baş Ataşesinin en büyük kızı ve Ping'er'in kız kardeşi.

BINGWEN (| **Bǐngwén**)-Güney Denizi'nde ünlü bir deniz kabuğu tüccarı.

ANKA KRALLIĞI

FENGMEI (| **Fèngměi**)-Zümrüdüanka Krallığı Prensesi, Kraliçe Fengjin'in kızı. Eskiden Göksel Krallık Veliaht Prensi Liwei ile nişanlıydı.

FENGJIN (| **Fèngjīn**) - Anka Krallığı'nın Kraliçesi.

GÜNEŞ

XIHE (| **Xīhé**)-Güneş Tanrıçası ve on güneş kuşunun annesi.

SUNBIRDS-Leydi Xihe'nin on çocuğu, dokuzu ölümlü okçu Houyi tarafından öldürüldü. Geriye sadece bir tanesi kaldı.

alemler.

DÖRT EJDERHA VE NEHIRLER

LONG DRAGON-Doğu Denizinden gelen Dört Ejderhanın lideri Uzun Nehir olarak da bilinen Ölümlüler Alemindeki Changjiang'ın () yaratıcısı

KARA EJDERHA-Fani Diyar'da Kara Nehir olarak da bilinen Heilongjiang'ı () oluşturdu

İNCİ EJDERHA-Fani Diyar'daki İnci Nehri Zhujiang'ı () oluşturdu

SARI EJDERHA-Fani Diyar'daki Sarı Nehir Huanghe'yi () oluşturdu

HOUYI (| **Hòuyì**)-Ay Tanrıçası Chang'e'nin kocası, Xingyin'in babası. Ejderha Lordu ve güneş kuşlarının katili, on tanesinden dokuzunu vurdu.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Xingyin'i Güneş Savaşçısının Kalbi'nde takip eden Ay Tanrıçasının Kızı okurlarına en derin ve en içten teşekkürlerimi sunarım. Sizden duyduklarım, kitabın yazım sürecinde yaşadığım zor zamanları atlatmamda bana yardımcı oldu.

Bu kitabın yazılması. Bu ikiliye şans veren, onu okuyan ve başkalarının eline veren kitapçılara ve kütüphanecilere çok minnettarım.

Empatisi, içgörüsü ve tavsiyeleriyle birçok fırtınayı atlatmama yardımcı olan edebi temsilcim Naomi Davis'e -Bu işte birlikte olduğumuz için çok minnettarım! BookEnds Edebiyat Ajansı'na tüm destekleri için çok teşekkürler.

ABD'li editörüm David Pomerico'ya - basitçe söylemek gerekirse, siz olmasaydınız bu ikili bu şekilde var olamazdı. Başından beri aynı vizyonu paylaştığımız için çok mutluyum. Sen bir

Bu kitaplar için harika bir savunucusunuz ve anlayışlı düzenlemeleriniz çalışmayı son derece yükseltti. Francie Crawford ve Jori Cook'a - harikasınız ve her şey için çok minnettarım

ve ikinizle birlikte çalışmaktan mutluluk duyuyorum! Harika Mireya Chiriboga'ya; taslakla ilgili paha biçilmez yardımlarınız ve yorum ve düzenlemelerime gösterdiğiniz sabır için Rachel Weinick ve Rachelle Mandik'e; ve güzel iç tasarım için Alison Bloomer'a çok teşekkürler. Liate Stehlik ve Jen Hart'a da teşekkür ederim.

Birleşik Krallık'taki Harper Voyager ailesinin bir parçası olmak, harika editörüm Vicky Leech Mateos ile çalışmak büyük bir keyif ve ayrıcalıktır - anlayışınız ve rehberliğiniz

gerçekten

bu zorlu yılı atlatmamda bana yardımcı oldu. Ben de inanılmaz Maddy Marshall ve Susanna Peden ile çalıştığım için şanslıyım ve daha iyisini isteyemezdim. ekibine teşekkür ederiz. Harika Natasha Bardon, Leah Woods, Sarah Munro, Elizabeth Vaziri ve Robyn Watts'a özel teşekkürler, kitapların ve özel baskıların rüya üreticisi.

HarperCollins'te dünyanın dört bir yanında bu kitapların raflarda yerini almasında rol oynayan pek çok kişi var. HarperCollins Kanada'daki ekiplere, uluslararası ekiplere, düoloji üzerinde çalışan herkese teşekkür ederim - çok minnettarım.

Güneş Savaşçısı'nın Kalbi'nin kapaklarına bakmak bana büyük bir keyif veriyor - Ay Tanrıçası'nın Kızı'nın çağrışımlarla dolu gecesine güneşin ışıkları eşlik ediyor ve her ikisi de farklı şekillerde mükemmel. Onları ne kadar sevdiğimi, hikâyenin kalbini nasıl yakaladıklarını anlatmaya kelimeler yetmez. Kuri Huang, ABD kapağındaki çarpıcı illüstrasyonun için teşekkür ederim - her bir zarif detaya aşığım ve bu konuda hayret edecek yeni şeyler bulmaya devam ediyorum. Jason Chuang'a illüstrasyon ve tasarımları için çok teşekkür ederim.

Nefes kesici İngiltere kapağı. Bununla ilgili her şeye bayılıyorum:

çarpıcı çiçekler ve sembolizm, karmaşık sanat ve çarpıcı renkler. ABD'deki sanat yönetimi için Jeanne Reina'ya ve İngiltere'deki Ellie Game'e de teşekkür ederiz.

Bu kitaplar için Natalie Naudus'tan daha mükemmel bir anlatıcı hayal edemiyorum - karakterleri tıpkı hayal ettiğim gibi hayata geçirdiğiniz için teşekkür ederim!

İkilinin birçok dile çevrilecek olması son derece gerçeküstü ve gelecek baskılar için daha fazla heyecanlanamazdım!

Katherine Falkoff'a çok teşekkürler

bu hikayeleri dünyanın diğer bölgelerine taşımaya yardımcı oluyor,

ve bu ikiliye ev sahipliği yapan yayıncılara teşekkür ederim.

Gerçekleşen hayallerden bahsediyorum, ancak yayıncılık yolculuğuma başladığımda asla hayal edemeyeceğim bazı hayallerim var. Ay Tanrıçasının Kızı ve Güneşin Kalbi

kitaplarında FairyLoot ile işbirliği yapmak büyük bir keyifti.

Savaşçı. Muhteşem Anissa de Gomery'ye ve harika FairyLoot ekibine, hayal edebileceğim her şeyden daha güzel olan bu enfes baskılar için teşekkür ederim. Onlara her zaman değer vereceğim ve size ve okuyucularınıza minnettarım.

Fox & Wit, Mysterious Galaxy Book Crate, Satisfaction Box, Emboss and Spines'a da teşekkür ederim - resimleri ve kutu açılışlarını görmeye bayıldım! Sanatı sevmeme rağmen, ne yazık ki bu konuda yeteneğim yok ve karakterlere farklı şekillerde hayat veren tüm harika sanatçılara minnettarım.

Grace Zhu, Rosie Thorns, Arz28, Katie, Xena Fay, Yingting, Marcella, Julia ve çarpıcı iğne için Azurose Designs'a teşekkür ederiz.

Yazmak hem tüketici hem de yalnızlaştırıcı olabiliyor.

Neredeyse dışarı adım atmadığım zamanlar oluyor,

yaşadığım ve nefes aldığım zamanlar

taslak. Sonsuz anlayışı için, ilk okuyucum ve en sert eleştirmenim olduğu için, zor olay örgüsü noktalarında

konuşmama yardım ettiği için (ya da en azından engellenmeden saçmalamama izin verdiği için) kocam

Toby'ye ve

Sevgili çocuklarım Lukas ve Philip, beni gerçek dünyaya

bağlı tuttukları için. Ailem olmasaydı ben bir hiç olurum ve

anneme, babama, kız kardeşime, kuzenlerime, teyzelerime

ve amcalarıma sonsuza dek minnettarım. Julia ve

Christian'a da teslim tarihlerimde gösterdikleri destek ve ilgi için

hayatımın en yoğun dönemiydi.

Sonali Singh ve Jacquie Tan'a dostluğunuz, ilk taslaklarımı okuduğunuz, anlayışlı ve cesur geri bildirimleriniz ve son

dakika panik mesajlarıma katlandığınız için sonsuz

teşekkürler - her ikiniz de benim dayanaklarımsınız

destek! Ve sevgili arkadaşım Eunjean Choi'ye, en başından

beri yazma yolculuğumun bir parçası olduğu için, nezaketin

ve cesaretin için. Lisa Deng'e, düşünceli

Çince kelimeler ve isimlerle ilgili tavsiyeleriniz için, birçok

soruma tahammül ettiğiniz için. Her yerdeki arkadaşlarıma,

kitabımı desteklediğiniz, dünyanın dört bir yanından bana

resimler gönderdiğiniz için ne kadar minnettar olduğumu
ifade edemem - hatta bazılarınız

okuyacak kadar nazik! Bu yolculuk boyunca tanıma şansına eriştiğim, tavsiyelerini ve içgörülerini paylaşan ve kitabı cömertçe okuyup yorumlayan yazarlara çok teşekkür ederim.

Sosyal medyada çok sık yer almadığım için, bana başka türlü karşılaşamayacağım bağlantılar gönderen okuyucularıma ve ekibime minnettarım. En içten teşekkürlerimi

okuyuculara, bookstagrammer'lara, kitap blogcularına, booktuber'lara ve BookTok topluluğuna ve onun muhteşem yaratıcılarına. Herkese yanıt veremesem de -ve yanıt vermekte tereddüt etsem de

Etiketlenmediğim yerde araya girmeyin - hepiniz sözlerinizle, güzel resimlerinizle, makaralarınızla ve videolarınızla kalbimi doldurdunuz.

Teşekkürler, Melissa & Isabel, Steph, Lauren, Cait, Elle, Luchia, Katie, Cath, Sam, Danica, Giota, Tatiana, Shanayah, Ishtar, Gemma, Lina, Caitlin, Jenn, Jean, Tammie, Pamela, E-

Lynn, Kevin, Bella, Amelia, Sonia ve Jenna - bunu son teslim tarihinde yazdığım için muhtemelen diğerlerini kaçıyorum ve

teslim zamanlaması nedeniyle! Ay Tanrıçasının Kızı için kitap turuna ev sahipliği yapan herkese ve

inanılmaz katkıda bulunanlar. Kitapçılara çok minnettarım Kalie, Kel, Jennifer, Steph, Michelle, Dayla, Gabbie, Dan, Mike, Rayna, Meghan'a ve yazarları desteklemek için yaptıkları inanılmaz iş için kütüphanecilere.

Birkaç yıl önce, Ay Tanrıçasının Kızı'nı yemek masamda yazarken, kendime hayal kurma izni verdiğim nadir anlarda - o zaman bile kitabın beni götüreceği yolculuğu hayal bile edemezdim. Çok minnettar olduğumu söylüyorum, ama bunu her parçamla hissediyorum - çevremdeki insanlar için, yazma fırsatı için, bunların hiçbirinin mümkün olamayacağı tüm okuyucular için ve buraya kadar okuduğunuz için size.

AYRICA SUE LYNN TAN TARAFINDAN

AY TANRIÇASININ KIZI

OceanofPDF.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida, Uttar Pradesh 201 301, Hindistan
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık

www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

www.harpercollins.com

OceanofPDF.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

